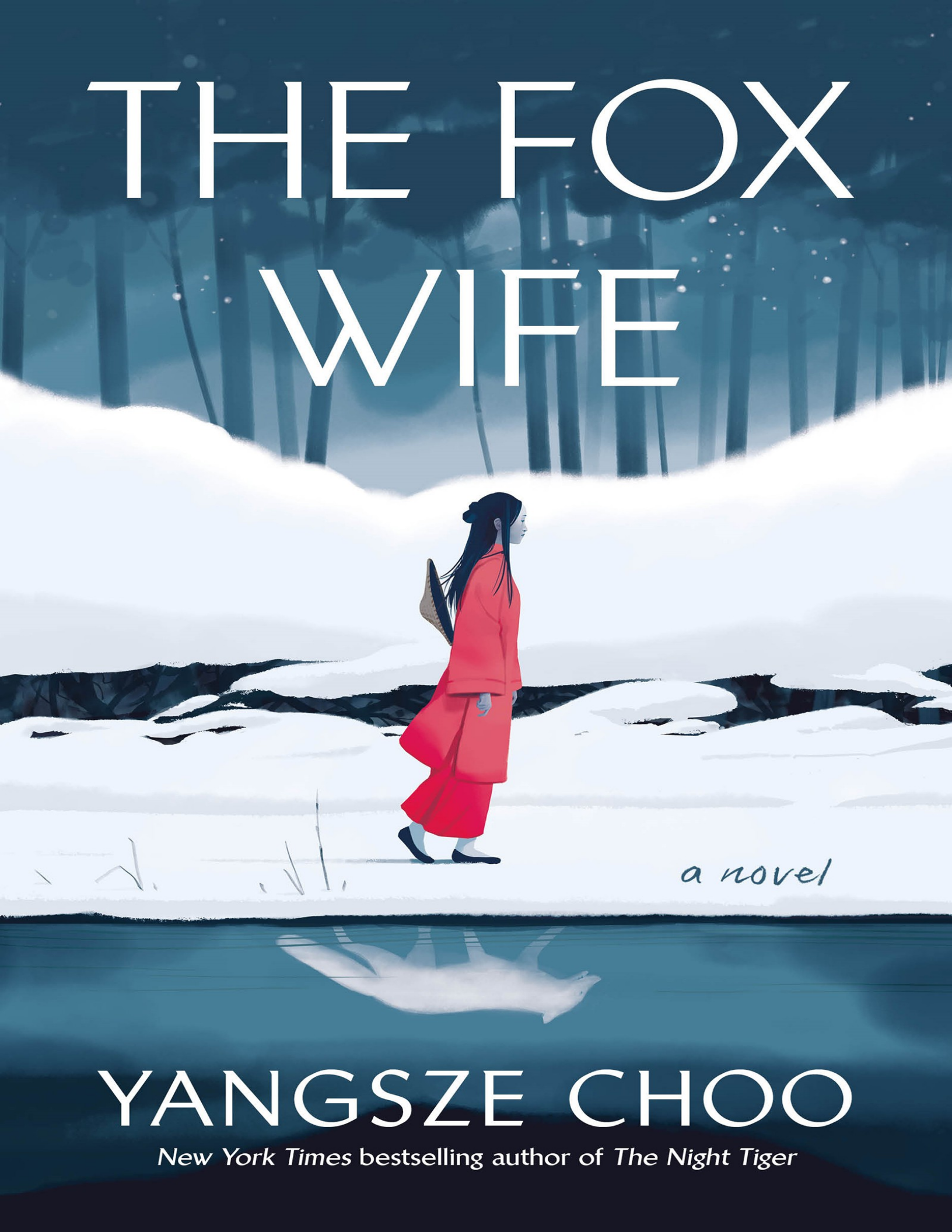
THE FOX WIFE

YANGSZE CHOO

New York Times bestselling author of *The Night Tiger*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Tilki Eşim

A NOVEL

YANG SZE CHO O

HENRY HOUT A M D COM PAN Y
N E W YO RK

OceanofPDF.com

Okumaya Başlayın

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bu Henry Holt and Company e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

OceanofPDF.com

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

OceanofPDF.com

Bu kitap tilkilerle ilgili hikâyeleri seven Mika için.

OceanofPDF.com

1

MANÇURYA, 1908

Belki bu hikayeyi biliyorsunuzdur: Bir akşam geç saatlerde, güzel bir kadın hiç şüphelenmeyen bir bilginin kapısını çalar.

"Kim o?" diye soruyor genç adam, çiçeklerin ve çalıların ay ışığında garip şekillere büründüğü bakımsız bahçeye bakarak.

"Beni içeri al." Büyüleyici bir gülümsemesi ve en sevdiği pirinç şarabından bir kavanozu var.

Ve bunu yapar, ilk başta tereddüt eder çünkü İmparatorluk sınavlarına çalışması gerekmektedir. Neden bu ücra taşra villasının dışında yalnızdır ve neden gözleri yağmurun ıslattığı karanlıkta garip bir şekilde parlamaktadır? Ama kendine her şeyin yolunda olduğunu söyler; muhtemelen arkadaşları tarafından şaka olsun diye gönderilmiş bir fahişedir. Şaraplarını içerler, olaylar birbirini izler ve kızın kızarmasına ve el değmemiş kitap yığınına rağmen, hatırlayabildiği en keyifli akşamlardan birini yaşar.

Ama gerçekten hatırlayamıyor. Detaylar lamba ışığında ve kahkahalarda buğulanmıştır. Ama onu tekrar görmelidir; ellerini (uzun parmaklı, keskin tırnaklı ellerini) tutar ve gitmesine izin vermez.

"Benim evim şurada," diyor, ilginç küçük bir tepeyi işaret ederek. "Yolu takip ederseniz, tepeden dördüncü ev."

Ertesi gece, yaşlı uşağı yattıktan sonra yola koyulur. Eğer dikkat etseydi, yolun uzayıp gittiğini, otların arasında ancak bir patika olduğunu görürdü, ama o kadar kendinden geçmişti ki bunu fark etmedi. Yol boyunca pek çok ilginç ev vardır, hepsinin pencereleri boş yuvalar gibi kararmıştır. Güzel konaklar, küçük kulübeler. Her birinin lentosunda bir ailenin adı belirgin bir şekilde yazılı. Tepenin üstünden dördüncü ev heybetli bir konak; kapısındaki isim *Hu*
[*]

Tekrar tekrar onu ziyaret eder, kızgın ebeveynlerinden gelen açılmamış mektuplar yığını birikirken derslerini ihmal eder. Cildi solmuş bir yaprak gibi buruşur, bademcikleri şişer ve omurgası eğrilir. Sonunda, endişeli yaşlı hizmetçi kötü ruhları kovması için bir keşiş getirir. Büyü bozulduğunda, bilgin aşağılanmış bir öfkeyle ulur ve ağlar, titreyen elleriyle giysilerini yırtar. Yerel köylülerden oluşan bir akıncı grubu, o eğri büğrü küçük tepede ev ya da büyük mülk olmadığına yemin eder. Sadece uzun süredir terk edilmiş bir mezarlık var. Tepeden dördüncü mezar, Çin mezarlarında olduğu gibi, tepeye yarı gömülü küçük bir ev gibi inşa edilmiş. Çapa ve küreklerle girdiklerinde buranın bir tilki inine dönüştüğünü görürler.

★ ★ ★

Bu hikâye genellikle şekil değiştiren tilkinin haşlanarak öldürülmesi ya da öfkeli bir kalabalık tarafından şişlenmesiyle son bulur. Ancak dikkatli olursanız böyle bir şey olmaz. Çoğu tilki öyledir. Yoksa yüzlerce yıl nasıl hayatta kalabilirdik? Bu masaldaki tilki açgözlü ve aptaldı, geri kalanımıza kötü bir ün kazandırdı.

İnsanlar tilkilerin kötü kadınlar olduğunu söyler.

En iyi zamanlarda bile benim gibi birinin geçimini sağlaması kolay değil. Örneğin Mukden'den Dalian'a giden bir trene yetişmek için Kirin'in otlaklarından çıkmam gerekiyordu. Giysiye ihtiyacım olduğu için ilk gün en zoruydu. Sonunda bir köylünün bluzunu ve pamuklu pantolonunu çamaşır ipinden sürükleyerek aldım. Erdemli bir tilki çalmamalıydı ama giysilere çok ihtiyacım vardı. Çıplak bir genç kadın olarak yol kenarında görünmek sadece bela aramaktır.

Ya kalın kürklü, sivri kulaklı ve düzgün siyah ayaklı küçük bir köpek ya da genç bir kadın olarak var oluyorum. Erkekler tarafından yönetilen bir dünyada ikisi de güvenli formlar değil. Açıkçası, birinin büyükannesi gibi görünmeyi tercih ederdim; bu bana en azından yaşıma uygun bir saygınlık kazandırırdı. Bu da günlüğüme, çoğu masalın *qi* ya da yaşam gücü yiyerek yaşayan güzel dişi tilkiler üzerine odaklanmasına rağmen, erkekler hakkında çok az şey söylendiğini not etmeme neden oldu. İstedikleri her şeyi yaparak etrafta dolaşan kadınların kınanması kaçınılmazdır. Yakışıklı, kurnaz bir erkek farklı bir konudur. Erkek tilkilerin çoğu ancak esrarengiz, yaşlanmayan görünümleri ortaya çıkmaya başladığında emekli olmak ya da sahte ölümler düzenlemek zorunda kalır.

insanları rahatsız etmek. Bunun adaletsizliği konusunda beni konuşturmayın- genellikle kendi ırkımdan erkeklerden kaçınırım.

Giysilerimi giydikten sonra yola devam ettim ve beni götürmeleri için yalvardım. Elbette hiç param yoktu. Çayırlarda yaşamanın, bulutların masmavi gökyüzünde süzülüşünü izlemenin ve tarla faresi yemenin sonucu buydu. Yıllardır bir şehre gitmemiştim. Mukden'e ulaştığımda sokaklarda para harcayan yabancılar ve kıtlıktan kaçan aç köylüler vardı. Mukden kuzeyin eski Mançu başkenti olmadan önce, Ming İmparatorluğu'nun garnizon kalesi olan Shenyang'dı. Dünya değişmeye devam etti ama şehirler için verilen savaşlar aynı kaldı.

İleride size daha fazla bilgi vereceğim bazı kişisel işlerimi halletmem beklediğimden uzun sürdü ama bir pezevengin beni kandırmasına izin vererek trene binmeyi başardım. Ona acilen liman kenti Dalian'a gitmek istediğimi söyledim.

"Anlıyorum," dedi kolumu okşayarak. Etin kalitesini ölçüyordu. "Çok sağlıklı görünüyorsun. Tüberküloz değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Ben güçlüyüm. Bir sabanı herhangi bir öküz kadar iyi çekebilirim."

"Çift süren sen olmayacaksın," dedi gülümseyerek. "Benimle gel, bakıcı olarak senin için iyi bir işim var."

★ ★ ★

Bize bilet aldı. Üçüncü sınıf, sert koltuklar. Ter kokusu, tuzlu balık, sıcak metalin demir tadı. Tren bir keşifti. Onu daha önce de görmüştüm, metal bir at gibi otlaklar boyunca ilerliyor, siyah is dalgaları homurdanıyordu. Ona binmeyi düşünmüştüm ama o zamanlar meşguldüm. Çok meşgul ve çok mutluydum. Bir hırıltıyla pencereden uzaklaştım. Kaybettiklerimi düşünmek istemiyordum. En azından hızlı gidiyorduk. Kalbim sabırsızlıkla çarpıyordu; Dalian'a bir an önce varamazsam avımın benden kaçabileceği endişesi ve öfke beni yiyip bitiriyordu.

Arazi hızla akıp gidiyor, otlaklar uzaklaşırken bulut gölgelerini geride bırakıyordu. Kuzeydoğu Çin'in değişmeyen manzarası, kavak ve söğüt ağaçlarından oluşan caddelerle bölünmüş, kahverengi ve grinin düz tonlarında uzanıyordu. Pezevenk, yüzümü cama doğru bastırmamı dikkatle izledi.

"Evden ayrılmaktan korkmuyor musun?" Arkadaşça bir tavrı vardı. Kızlar, gözleriyle değil de ağızlarıyla gülümseyen erkeklere karşı dikkatli olun.

"Hayır." Genelde doğruyu söylerim. Yalan söylemek çok zahmetli. "Orası benim gerçek evim değil zaten."

Hoşgörüyle gülümsedi, kuşkusuz bir dağa , perişan bir mezrayı düşünüyordu. "Neden yalnızsın, ailen yok mu?"

"Oh," dedim, "daha önce evlendim."

Hızla hesap yaparken kaşları çatıldı. Bakire değildi. "Benim de bir çocuğum vardı."

Daha da kötüsü. Fiyatım her geçen dakika düşüyordu. Gülümsememi mütevazı bir şekilde kolumla kapattım. Rahatsız bir şekilde, "Kocana ne oldu?" diye sordu.

"Artık evli değilim," dedim usulca. "Ve bir erkek arıyorum. Bektu Nikan adında Mançuryalı bir fotoğrafçı. Adını duydun mu?" "Hayır." Tren bir istasyonda mola verdiğinde, pezevenk çöpte yetiştirilen domuzlardan yapılan domuz köftesi satın aldı. "Çok zarif yiyorsun," dedi. dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Duraklama. Ağzım hamur tatlısıyla dolu.

"Ne güzel beyaz dişler." Gözleri, çiçek hastalığı yüzünden yara almamış pürüzsüz tenimi yuttu. Parlak gözlerimi. Pezevenge baktım ve gözbebekleri büyüdü. Dirseğimden tutarak beni koridora doğru itti. Bir an şüpheye düştüm - pusuya çok mu erken düşmüştüm? Yine de onu durdurmak mümkün değildi. Koridorda beni sallanan duvara doğru itti. Bir eli beni saçlarımdan yakaladı. Diğeri bluzumun altını kabaca yokladı. İçgüdüsel olarak mücadele ettim ama bir kadın bedeninde çok zayıftım. Bu her zaman bir tilki için en tehlikeli kısımdır. Eğer dikkatli olmazsam boynumu kırabilirdi. Nefes nefese ağzını üzerime dayadı, nefesi bir lağım gibi bayattı. Gözlerimi kapadım, yavaşça nefes aldım ve odaklandım.

★ ★ ★

BİR SÜRE SONRA, pezevenk yerde yatıyordu, gözlerinin akları yukarı kıvrılmıştı. Hâlâ nefes alıyordu. Ceplerini karıştırarak cüzdanını çıkardım ve cesedini arabanın kapısına doğru sürükledim. Karnım zonkluyordu. Biri mi geliyordu? Tren bir viraja doğru eğildi, yalpaladı ve titredi. I

pezevenge güçlü bir itiş verdi. Bir yemek çuvalı gibi yuvarlandı ve setten aşağı yuvarlandı.

Yerime döndüğümde gizlice yüzümü sildim ve her hizmetçi gibi iki düzgün örgü halinde bağladığım saçlarımı yeniden düzenledim. Yalnız seyahat eden bir kız dikkat çekerdi. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için başımı cama yaslayarak seçeneklerimi değerlendirdim. Bu üçüncü sınıf vagon, bannermen olarak bilinen, kendilerine özgü yarım traşlı kafaları ve sıra sıra örülmüş uzun saçlarıyla Mançu askerleriyle doluydu.

Tehlikeli derecede istikrarsız bir dönemdi. Kuzeyde kurulmuş Çinli olmayan bir hanedanlık olan mevcut Mançu ya da Qing hanedanlığı düşüşteydi. Çin'i üç yüzyıl boyunca yönetmiş olmalarına rağmen, halk onları hala işgalci olarak görüyor ve huzursuzluk içinde kaynıyordu. Tahtın, bir zamanlar düşmanlarını zehirlediği söylenen bir cariye olan Dowager İmparatoriçesi tarafından işgal edilmesinin de bir faydası yoktu. Bu arada, kuzeydoğuyu parçalamakla meşgul olan Ruslar ve Japonlar birinci sınıf vagonlarda oturuyordu. Çin, diye düşündüm hüzünle, kızarmış bir domuz gibi yutuluyordu. Bunun benim başıma gelmemesine dikkat etsem iyi olur.

Mançu sancaktarlardan biri nihayet harekete geçti ve yanıma doğru kaydı. "Nerelisin sen?"

"Kirin."

"Buralı bir kıza benzemiyorsun. Mançu musun?" Dokuma hasır ayakkabılar içindeki bağsız ayaklarıma bir bakış.

Han Çinlileri neredeyse bin yıldır bunu yapmasına rağmen Mançular ayak bağlamayı uygulamıyor. Hep korkunç bir gelenek olduğunu düşünmüşümdür. Başka hiçbir yaratık kadınlarını bu şekilde kötürüm bırakmazdı, dört ya da beş yaşlarında bir çocuğun ayağının kemerini kırar ve onu bir toynak şeklinde bağlarlardı, böylece küçük kızlar kırık ayak parmaklarının ağırlığını hafifletmek için sandalyelere, masalara tutunarak ancak sürünerek ilerleyebilirlerdi. Zavallı küçük kızlar, iyi bir damat için seçilecekleri inancıyla gözyaşlarını cesurca ısırıyorlardı.

Omuz silktim, sorusunu geçiştirdim ama caymadı. "Dalian'a mı gidiyorsun?"

"Evet." "Ne

için?"

"Bir erkek arıyorum."

Bunun üzerine karnına vurarak güldü. "İşte burada iyi bir tane var."
"İyi bir adam aramıyorum." Gülümsedim. "Bir katilin peşindeyim."

OceanofPDF.com

2

MUKDEN

"Karda bir ceset bulundu."

Adam yüzünü ovuşturuyor. Sol göz kapağı seğiriyor.

Dedektif öne doğru eğilir. Sabahın erken saatleri ve yükselen güneş karşı duvarı al altın rengine boyuyor. Mukden'de zenginlere ve modaya hitap eden popüler bir restoranda boş bir masada oturuyorlar. Saçaklardan kırmızı fenerler sarkıyor ve gül ağacı sandalyeli büyük yuvarlak masalar, sanki her an tanınmış bir politikacı ve çevresi gülerek ve sigara dumanı bulutları üfleyerek içeri süzülebilirmiş gibi, beklenti içinde bekliyor. Restoran sahibi Gu onu çağırmıştır: altı hafta önce yakındaki bir ara sokakta bir kadın cesedi bulunmuştur.

Gu'nun dediğine göre cinayet belirtisi yokmuş. Muhtemelen uyuyakalmış ve donarak ölmüş. En iyi senaryo bu. Dudağını ısırıyor. Yerel yetkililer uyarıldı ve ceset şehir morguna kaldırıldı. Dedektif bunun üzücü ama yaygın bir hikaye olduğunu düşünüyor, özellikle de Mançu hanedanlığının eski başkenti olan Çin'in uzak kuzeydoğusundaki bu dondurucu şehirde. Peki Gu neden bu kadar gizli bir şekilde hizmet talep etmiştir?

"Gerçek şu ki, cesedi ara sokakta bulunmadı. Restoranımın arka kapısının önünde oturur vaziyette duruyordu. Çalışanlarım sabah erkenden bana haber verdi ve cesedi gizlice bir sonraki sokağa taşıdık. Biz yanlış bir şey yapmadık." Savunmaya geçti, gözleri kayıyor. "Ama kapımızın önünde bulunduğu duyulursa insanlar dedikodu yapar."

Bir ceset kötü şanstır, özellikle de düğün ve kutlama ziyafetlerine ev sahipliği yapma konusunda uzmanlaşmış böyle popüler bir restoran için. Şüphesiz Gu, davayı gizli tutmak için yetkililere rüşvet vermiştir. Dedektif, ceset olaysız bir şekilde taşındıysa neden kendisinin çağrıldığını merak eder.

"Onu teşhis etmeniz gerekiyor. Yakın zamanda bir mutfak yangını geçirdik - cesedin bulunmasından tam bir ay sonra - ve eşim cesedin taşınmasının ruhunu rahatsız ettiğine inanıyor. Bir keşişe danıştı ve o da dini bir ayin düzenlemek için kadının adını bulmamız gerektiğini söyledi." Sinirli bir şekilde göz kırpıyor. "Bir fahişe gibi giyinmişti; genelevlerden kaçan biriyle ilişkiye girmek istemedim."

Birçoğu organize suçlarla bağlantılı. Dedektif, köpek gibi bir havası olan küçük, sağlam bir adam, geriliyor. "Cesede ne oldu?"

"Gömülü. Bir ay oldu." Gu'nun parmakları cilalı masaya vuruyor, sanki bu soğuk sabahın erken saatlerinde buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi.

"Nerede bulundu?"

Restoran sahibi aniden ayağa kalkar. "Size göstereyim."

Yağlı duvarları olan karanlık bir geçit restoranın mutfağına açılıyor. Restoranın iki katlı kütlesi ile iyi zamanlarda insanların parmaklıklarda oturup asılı saz perdelerin arkasında çay içtiği açık cepheli üst pavyonu arasında, ancak dört fit genişliğinde dar bir sokağa açılan bir kapı var. Ancak sokak yan tarafta, meraklı gözlerden saklı. Restoranın uzunluğunu takip ederek mutfağa kadar uzanıyor. Karşı taraf boş bir duvar.

"Temizlikçi kapıyı açtığında onu buldu. Neyse ki ben buradaydım.
-O sabah erkenden hesap defterlerini kontrol etmek için uğramıştım. Aksi takdirde aklını kaybedip mahallede çığlık çığlığa koşabilirdi." Gu kapıyı açarken kış havasına karşı omuzlarını kamburlaştırıyor. Biraz yapışıyor. "Basamakta büzülmüştü. Adam kapıyı çekip açtığında kadın içeri düştü. Öyle bir bağırdı ki!

"İlk aklıma gelen yetkililere haber vermek oldu ama sonra bizim için ne kadar kötü göründüğünü fark ettim. Onu daha önce hiç görmemiştim, bu yüzden neden kapımızın önünde donmayı tercih ettiğini bilmiyorum. Restoran için büyük bir kredi almak zorunda kaldım ve aylık ödemelerimizi zar zor yapıyoruz. İşler düşerse mahvoluruz, bu yüzden temizlikçiden onu kaldırmama yardım etmesini istedim. Onu sokağın köşesine taşıdık. Neyse ki sabah çok erken olduğu için etrafta kimse yoktu. Benim için çalışan temizlikçi biraz basit biri, bu yüzden kimseye söylememesi için ona yemin ettirdim. Bu yüzden de sizden yardım istedim." Yalvarır gibi bakıyor. "Mükemmel bir şöhretiniz var."

Dedektif onun ne demek istediğini anlayarak başını sallar. "Dedektif" kendini tanımlamak için pek doğru bir ifade değil. Kendisini daha çok bir iş bitirici olarak görüyor. Duyguları yumuşatan, anlaşmaları düzenleyen biri. Ama onun gerçek değeri, bir yalanı fark etme yeteneğidir.

★ ★ ★

ÇOCUKLUĞUNDAN BERİ, yalanları ayırt edebiliyor. Başka hiç kimse bu gizemli sesi duymuyor gibi görünüyor, bir yalan birinin ağzından çıkıp bir arı gibi dudaklarının önünde gezinirken hafif bir uyarı. Dedektif gençken kısa bir süre Mukden'in dış mahallelerindeki bir okula gitmiş. Büyük bir çocuk öğle yemeği için içi sulu etle doldurulmuş ve diğer çocukların gıpta ettiği üç buharda pişmiş çörek getirmişti. Ancak öğle yemeği vakti paket açıldığında sadece iki çörek kalmıştı.

Okul bahçesinde suçlamalar havada uçuşuyordu, ta ki dedektif "Kendin yedin. Çalınmış gibi davranma."

O zamanlar sekiz yaşındaydı, yaşına göre küçüktü, karpuz gibi büyük bir kafası vardı ve diğerlerini hırsızlıkla suçlayan büyük çocuğun yüzündeki şoku ve ardından nefreti hala hatırlıyor. İki saniye sonra yüzü toprağa gömülmüş, sol burun deliğinden kan sızıyordu.

Bugüne kadar, büyük çocuğun neden yalan söylediğini tam olarak anlayamadı. Sevmediği başka bir çocuğu suçlamak için miydi? Yoksa sadece o açıklanamaz dürtülerden biri miydi: sınıfı ve onların uysal, üzgün görünümlü okul müdürünü karıştırma arzusu mu? Her halükarda, çamurun içinde acı bir şekilde öğrenilen bu ilk ders, ona bilgisini gizli tutmanın önemini öğretti.

Artık daha yaşlı, uzun bacaklı ve sadık bir köpek gibi bir yüzü var ve insanlar onun becerisini bilgeliğine ve deneyimine bağlıyor. Tesadüfe bakın ki, suçları çözen Song Hanedanlığı'nın efsanevi yargıcı Bao ile aynı adı taşıyor. Yargıç Bao tümdengelim gücüyle o kadar ünlüydü ki tanrı olarak bile kabul edilmişti. Bu yüzden, ne zaman yeni bir dava önüne gelse, dedektif, Bao Gong'un kendisinin soruşturmaya geleceğine dair şakalar, yorumlar ve hatta batıl inançlara dayalı bir terör olacağından emin olabilir.

★ ★ ★

BAO hızla etrafına bakar. Bunun gibi binlerce sokak görmüştür. Tek ilginç özelliği, mal sahibinin de belirttiği gibi, başka hiçbir binanın buraya açılmaması. Tanımadığı bir kadının arka kapısının önünde donarak ölmesi kaygı verici. Gu'nun vicdanı cesedi gizlice taşıdığı için onu rahatsız mı etmiştir yoksa bahsettiği mutfak yangını gibi gerçekten esrarengiz olaylar mı olmuştur?

"Hafif giyinmişti, dış ceketi yoktu."

"Kıyafetleri nasıldı?"

"Çiçeklerle işlenmiş kayısı ipeğinden bir *changyi*, bol bir pantolon ve yaldızlı saç süsleri. Profesyonel bir şovmen gibi gösterişli kıyafetler. Kar, üzerine pirinç unu tabakası gibi yağmıştı; neden bu kadar hafif giyinip dışarı çıktığını anlayamadım."

"Hareket ettirdiğinizde ceset sertleşti mi?"

Gu gözlerini kapattı, hatırlamaya çalıştı. "Elleri buz gibiydi ve yüz hatları sertleşmişti ama büyük kasları ." Hasta görünüyor.

Yani öleli olmamıştı. Belki de sadece birkaç saat. "Cinayet

olmadığına emin misin?"

"Daha sonra adli tabibin herhangi bir yara bulamadığını duydum. Doğal bir ölümmüş." Sesi savunmacı geliyor. "Ayrıca, yüzünde o ifade vardı."

"Korkmuş görünüyor muydu?" Bao, ölülerin yüzlerindeki son ifadenin acı verici, hatta tekinsiz olabileceğini biliyor.

"Hayır, çok mutlu görünüyordu. Gülümsüyordu." Gu yüzünü ovuşturuyor. "Ne kadar korkunç olduğunu anlatamam. Yüzünde bir tutam kar vardı ve gözleri açıktı, bu yüzden düğün günündeki bir gelin gibi görünüyordu, bir duvağın arkasından bakıyordu, sanki harika bir şey görmüş gibiydi."

Bao, "Mutlu göründüğüne emin misin?" diye sorar.

"Evet. İlk başta kendime onun iyi bir ölüm geçirdiğini, bu yüzden cesedini taşımamızın önemli olmadığını söyledim. Ama karıma bundan bahsettiğimde çok üzüldü. Bunun bir tilkinin işi olduğunu söyledi."

Bao yavaşça nefes verir. Eski zamanlardan beri tilkilerden korkulur ve onlara saygı duyulur. En eskileri olan göksel tilkiler ilahi hayvanlar olarak kabul edilirdi. Tang ve Song hanedanlıklarında, tilkiler

hileci kurnazlıkları ve kendilerini insana dönüştürebilme yetenekleri vardır. Yine de doğaüstü güçlerine inananlar çoğunlukla köylülerdir.

Gu yüzünü buruşturuyor. "Karım kuzeyden geliyor, orada insanları ölüme çeken tilkilere inanırlar. Her gün ağlıyor, lanetli olduğumuzu söylüyor; cesede dokunmamalıydım ya da onu hareket ettirmemeliydim. Aklımı kaçırmak üzereyim! Bu restoran popüler ama açmak için çok borçlandım. Zarar bile etmeye başladık."

Bao'nun duraksaması üzerine aceleyle ekledi: "Ortak bağlantımızdan tilkilerle kişisel olarak ilgilendiğinizi duydum. Aksi takdirde sizi rahatsız etmeye cesaret edemezdim, özellikle de emekli olmayı düşündüğünüzü duyduktan sonra."

Bao'nun kafa derisini bir ürperti kaplıyor. Yıllardır, olağandışı olaylarda tilkilere dair her ipucunu araştırıyor. Arkadaşları buna gülüp hobisi olduğunu söylerken, müşterileri alacakaranlık ziyaretçilerinin söylentilerini aktarıyor. Bao sadece gülümsüyor.

Doğru, tilkilere karşı derin bir ilgisi var.

OceanofPDF.com

3

Pek çok erkek size kötü olduklarını söylemekten hoşlanır. Bu genellikle göz kırparak ve gülümseyerek söylenir. *Küçük hanım*, kaşları, *benim gibi erkeksi bir adama karşı dikkatli olsanız iyi olur, der.* Ama konuyu cinayete getirdiğinizde geri çekilirler. Hatırladığım kadarıyla, İmparatorluk Çin'inde cinayetin cezası her zaman korkunç olmuştur. Bir katili avlamakla ilgili söylediklerimin Mançu bannerman'in kalkıp gitmesine ve Dalian'a varana kadar huzurlu bir yolculuk yapmamıza neden olmasına şaşmamalı.

Tren buharlar çıkararak durduğunda, yolcuların koşuşturması arasında indim. Bir kadının elinde satılık bir çift kafesli canlı kaz vardı, uzun boyunları sepetinden kederli bir şekilde dışarı çıkıyordu.

"Ne kadar?" Parmağımı tüylü boynunda gezdirerek sordum. Kaz ürktü. Kadının gözlerinde bir parıltı belirdi. Kaba bir şekilde bir fiyat söyledi, ben de pazarlık yapmadan pezevengin cüzdanından ödedim.

★ ★ ★

İşlerin nasıl sonuçlanacağını ASLA BİLEMEZSİNİZ. En ufak bir değişiklik, olasılıkların kar fırtınasında bir girdap yaratır. İki güzel ve tombul kaz almaya karar verdiğim için soruşturmamın ("intikam" ve "kan borcu" gibi kelimelerden çok daha iyi geliyor) tüm seyri değişti. Kazları götürürken, onları satın almaya beni neyin ittiğini merak ettim. Belki de pezevenkle uğraşmak beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sarsmıştı. Onları yemek için sakin bir ara sokak bulma planım gülünçtü. Dalian ya da Rusların deyimiyle Dalniy artık büyük ve modern bir şehirdi.

Çin'in en kuzeyindeki Liaodong Yarımadası'nın ucunda yer alan bu derin ve buzsuz liman, Tang hanedanlığı döneminden itibaren Mançu, Rus ve şimdi de Japonların eline geçmiştir. Ruslar Batı tarzı bir şehir kurmuşlardı, ancak son Rus-Japon savaşından sonra Dalian'ı kaybettiler.

Savaş. Geniş bulvarlardan gözlemlediğim kadarıyla Japonlar inşaata eklemeler yapmakla meşguldü.

Her şeyin ne kadar hızlı hareket ettiğini hafife almışım. Çayırlarda yaşamak ve bulutların sürüklenişini izlemek beni yumuşatmış, diye karar verdim. Peki ne düşünüyordum, tıslayan bohçamı bir yere bırakıp yiyebileceğimi mi? Bu bir köyde doğru olabilirdi ama bu kalabalık modern şehirde değil. Güneş batıyor, sokağı sarı hor çiçeği renginde parlak, hüzünlü bir ışıkla dolduruyordu. Geçmişte, onun çayırları yaldızlayışını izlemiştim. Kızgın bir kaz yerine, kucağımda bir çocuk tutmuştum. Sıcak, uykulu. Süt ve tatlı rüyalarla dolu. Hiç beklemediğin bir anda keder geri döner, neşeyi çalan bir hırsız gibi.

Göğsümdeki ağrı asla geçmeyecekti; son iki yıldır beni yutan içi boş, kanlı bir karanlık. Çocuğumun uzak kuzeydeki mezarında otlar bitmişti. Onu sıcak tutma umuduyla aylarca her gece üzerine uzanmıştım. Hava çok soğuktu ve o çok küçüktü, benim için sonsuza dek kaybolmuştu. Yüzümü kuru toprak parçalarına gömdüğümde, keder ve öfkeden öleceğimi düşündüm. Ama ölülerin aksine, yaşayan yaratıklar iyileşir. İntikamıma sıkı sıkıya sarıldım, o ince kan damarı nabız gibi atıyor ve beni hayatta tutuyordu. Onu öldürten adam Bektu Nikan adında Mançuryalı bir fotoğrafçıydı.

İki yıl boyunca izini kaybettirmişti ama kısa süre önce güneye, Dalian'a gittiğini öğrendim. Aceleyle peşine düştüğümde, bu şehrin beklediğimden çok daha büyük olduğunu fark etmek beni dehşete düşürdü. Hem Bektu'yu bulup hem de kendime bir sığınak nasıl bulacaktım? Trendeki olay, yalnız bir genç kadın olarak görünmenin ne kadar tehlikeli olduğunun altını çizmişti. İki ya da daha fazla erkek birlikte bana saldırırsa, üstesinden gelebilirdim.

Umutsuzca yola bakarken, orta yaşlı bir kadın ve yaşlı hizmetçisi önümde durdu. Gözlerimi yakalayınca aceleyle uzaklaştılar. Birkaç dakika sonra hizmetçi geri döndü. Zayıf ve sinirli, iri şişkin gözleriyle bir tavşana benziyordu. "Bu kazlar satılık mı?"

Başımı salladım.

"Nereden geliyorlar?"

"Kuzeyde," dedim. Bana köyde yetişmiş kuşlar gibi göründüler: küçük ve oldukça sert.

"Oradan mı ?" "Evet,
Kirin'den."

Nedense bu onu memnun ediyor gibiydi. Aslında, eğer kazları hanımının evine taşımaya razı olursam, bana fazladan ödeme yapacaktı. Gidecek bir yerim olmadığı için kabul ettim. Yürürken bana sorular sordu: Nereden gelmiştim? Ailem ne iş yapıyordu? Belli belirsiz cevaplar verdim, çünkü benim de kendime göre sorularım vardı. Örneğin, fotoğrafçılık denen bu yeni sanatı duyup duymadığı ve Dalian'da bunu yapan biri olup olmadığı gibi.

"Oh! Bu bizim genç ustanın hobisi. Arkadaşı bir stüdyo işlettiği için birçok fotoğrafçı tanıyor."

Hevesle adımlarımı hızlandırdım. Şansım yaver giderse, yakında Mukden'den gelen bir fotoğrafçının peşine düşecektim.

★ ★ ★

yer geleneksel bir Çin tıbbı dükkânına dönüştü. Keskin, acı bir koku uzaktan burnuma saldırdı: adet düzensizlikleri için *dang gui*, ginseng, kırmızı hurma ve domuz paçası veya deniz hıyarı ile kaynatılarak şifalı çorba yapılacak diğer otlar. Gri tuğlalardan inşa edilmiş, eğimli kiremit çatılı binanın saçakları hayvan şeklinde dekoratif yağmurluklarla süslenmişti. Dükkân, geniş cephesinden ve ellerinde kurutulmuş bitki ve köklerden oluşan katlanmış kâğıt paketleri tutan müşterilerin düzenli çıkışından müreffeh görünüyordu. İki katlı heybetli dükkân cephesinin arkasında, iç avluların ve bir aile evinin alt çatıları görünüyordu.

Ön giriş müşteriler için ayrılmıştı, kaz taşıyan pejmürde köylüler için değil, bu yüzden yan kapıdan girdik. Kazları mutfağın arkasındaki büyük kümes hayvanları ağılına bırakmam söylendi. İlacın acı kokusu yerini mutfaktan yayılan domuz göbeği kokusuna bırakmıştı. Hizmetçi bana avluda beklememi söylediğinde midem guruldadı, sonra hanımıyla birlikte geri döndü, beni kazlarımla ilk gören kadınla aynı kadındı. Kıyafetleri zengin bir tüccarın karısına yakışır şekilde ipek ve ince pamuklu idi. Parmağında koyun yağı külçesine benzeyen soluk beyaz yeşim taşından bir yüzük vardı.

Hanımefendi beni dikkatle inceledi. Pürüzsüz, dolgun bir yüzü ve yağlanmış siyah saçları vardı. Kaşlarının arasında ve gözlerinin aşağı doğru kıvrılmış köşelerinde

Ağzında tıpkı bir bezin içinde preslenip süzülen tofunun kıstırma izlerine benzer kırışıklıklar vardı.

"Kirin'den geldiğini duydum, iş mi arıyorsun? Çok kolay; yaşlı bir kadına hizmet edeceksin."

"Kaç yaşında?"

"Altmışın üzerinde."

Bir homurtuyu bastırdım. Altmış benim için yaşlı değil. İnsanlar altmış yaşında havanın onlara asla itaat etmeyeceğini, gerçek aşkın bir ömürde en fazla iki kez ortaya çıktığını ve gençken evet diyerek kendilerini akılsızca bir başkasının davasına bağlayabileceklerini yeni yeni anlamaya başlıyorlar. Ama bu konumuzun dışındaydı.

"Neden ben?"

Çoğu insan hizmetçilerini sokakta gezen kümes hayvanı satıcılarından seçmez. Bu kadın aptala benzemiyordu; eğik ağzı mutfaktaki her bir yemek çubuğunu sayabilecek kapasitede olduğunu gösteriyordu.

"Kayınvalidem ona kimin katılacağı konusunda çok seçicidir. Ama kuzeyden geliyorsanız kabul edebilir. Kendisi de o bölgeden." Dudaklarını büzdü. Belli ki hikâyenin devamı vardı ama avımı ararken acil barınma ihtiyacımı çözüyordu, ben de başımı salladım.

"Karar vermeden önce sizi görmek isteyecektir."

Görüşmemden önce bana temiz kıyafetler, sıcak bir banyo ve iyi bir yemek vermeyi kabul ettiler. Böyle şartlar sunduklarına göre tamamen çaresiz olmalılar ve bunun ne tür korkunç bir iş olabileceğini merak etmeye başladım.

"Sizinle ilk görüşmesi gece olmalı. Birini işe almadan önceki şartlarından biri de bu."

Kaşlarımı kaldırdım. Şimdi burada, eczanenin arkasındaki bu ilginç evde olduğuma göre, dolambaçlı geçitlerden kıvrılan gizemli bir kokuyu neredeyse koklayabiliyordum. Ya da belki de sadece haşlanmış domuz göbeğiydi.

★ ★ ★

SICAK bir banyodan sonra temiz giysiler ve arpa ile karıştırılmış bir kase pilav, üzerine haşlanmış domuz göbeği ve hardal yeşillikleri verildi. Hizmetçi nihayet beni geçitlerden geçirip cilalı ahşaptan dik bir merdivene çıkardığında saat geç olmuştu ve ev halkı sessizliğe gömülmüştü. Küçük, bağlı ayaklar için yapılmış, her basamağı bir elin avucundan daha geniş olmayan bu merdiven beni kadınların odasına götürdü.

Üst katta, avluya bakan bir balkonu olan bir oturma alanı vardı. Pencereler açıktı, bahar gecesini içeri alıyordu ve gül ağacından bir sandalyenin yanında bir lamba yanıyordu. İçinde küçük, yaşlı bir kadın oturuyordu. Dik duruşu bana pencere kenarında oturan küçük köpekleri hatırlattı: tetikte ama ürkek.

Bu çekingenlik beni şaşırttı. Hanımefendinin sözlerinden, evi yöneten bir cadaloz olduğunu düşünmüştüm ama neredeyse korkmuş görünüyordu. Ve gözlerimiz buluştuğunda, onunki genişledi.

OceanofPDF.com

4

Bao çocukken yaşlı dadısı onu komşularının evinin arkasındaki tilki tapınağına götürmüş. Bunun bir tanrı olduğunu söyledi ona, küçük elini pürüzlü kırmızı elinin içinde katlayarak.

Tilki Tanrı, komşunun evinin arkasında, önü açık bir kutudan pek de farklı olmayan küçük ve karanlık bir tapınakta yaşıyordu. Yaklaşık elli yıl önce, ağır bir hastalık ailenin büyükbabasını neredeyse kaybetmesine neden olduktan sonra inşa edilmişti.

"Çok hastaydı ve tek erkek çocuğuydu," dedi dadısı. "Annesi tilki ruhu *Huxian*'a dua etti ve bir gece bir rüya gördü."

Küçük bir arka kapıdan girdiler. Görünüşe göre yaşlı dadısı, diğer evdeki hizmetkârların zımni izniyle bu türbeyi ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Bu da tüm girişime bastırılmış bir gizem havası katıyordu. Bao'nun kendi evi katı bir Konfüçyüsçüydü; babası hayvanlara tapınılmasını asla onaylamaz, bunun bir köylü kültünden başka bir şey olmadığından yakınırdı. Kuzey Çin'de tilki, kirpi, gelincik, sıçan ve yılan, *wudamen* ya da Beş Büyük Hane -zenginlik ve refahın küçük tanrıları- olarak kabul edilir. Babasına göre çok saçmaydı. Bir zenginlik ruhu neden karnının üzerinde sürünsün ya da nemli deliklerde yaşasın ki? Bao bu mantığa katılmak zorundaydı, ancak o gün dadısıyla birlikte gezerken bir merak duygusu hissetti.

"Rüya neyle ilgiliydi, komşunun büyükbabasıyla ilgili olan?" diye sordu ona.

"Oh," dedi, "demek her şeye rağmen dinliyordun?"

Biraz ürkekçe güldü. Elini sıkıca kavramıştı. Araları yeterince iyi olmasına rağmen, komşularının arka bahçesine gizlice girmekten tedirginlik duyuyordu.

"O zamanlar o da sizin gibi küçük bir çocuktu, ancak nöbet geçiriyor ve ağzından köpükler saçıyordu. Annesi rüyasında ipek cüppeli yaşlı bir adamın karşısına çıktığını ve evlerinin arkasında ona bir tapınak yaparsa oğlunun iyileşeceğini söylediğini gördü. Ve iyileşmiş!" Yüzü hafızasında tamamen solmuş olsa da dadısının sesindeki gülümsemeyi hatırlıyor. "Bu yüzden bugün *Huxian*'a seni-...-uzağa götürmesi için dua edeceğiz."

Onun için ne dua edeceğini tam olarak hatırlayamaması çok garip. Kelimeler bulanık, bir ses lekesi gibi, ya da belki de dikkatini vermiyordu. O zamanlar çok küçüktü, kızın eline uzanabilecek kadar küçüktü. Ahşap kapının sürgüsünün yüksekliğinden daha alçaktı. Ama güneşin aydınlattığı yaprakları ve komşusunun arka bahçesinde yetişen devasa bambu kütüklerini hatırlıyor. Bao zamanını o koruda dolaşarak, yaprak toplayarak ve genç filizlerin üzerinden atlayarak geçirirken, dadısı tilki tapınağında meşguldü.

Eğimli bir çatısı olan karanlık bir kutunun önü açıktı ve yıpranmış gri ahşaptan yapılmıştı. İçinde dik ve ince, küçük bir taş heykel vardı. Bir tilkiden çok bir kediye benzediğini . "Sus," dedi aceleyle, kabalığı için tanrıdan özür dileyerek. Adamın hatırladığı şey, tütsü çubuklarını uzatırken bastırdığı ellerinin hafifçe titremesiydi.

Şimdi Bao'nun aklına geliyor da, bu ziyaretten sonra yalanlarla gerçekleri ayırt etmeye başlamış. Bambu yapraklarının altındaki o güneşli sabah ona tam olarak ne olmuştu? Hafıza kayboluyor ve düşüncelerini mevcut duruma geri döndürüyor.

★ ★ ★

Karda bir kadın cesedi bulundu.

Kıtlık dalgaları köylüleri şehre sürüklemiş, onlar da sokak aralarında ölmüş ve derme çatma barınaklarda donmuşlardır. Ancak bu ceset ne açlıktan ölmüş ne de kötü giyinmiş genç bir kadına aitti. Restoran sahibi Gu'nun önerdiği gibi, muhtemelen zevk bölgesinden bir fahişeydi. Partiler için tutulan bu fahişeler şarkı söyler, *qin* çalar ve şarap doldururken cilveli bir şekilde şakalaşırlar. Önemli konuklar, tatlı ya da sonradan düşünülmüş gibi eve götürmek için kızları seçerler.

Bao iç çekiyor. Kaçak kadınları kurtarmak genellikle kaçındığı bir iş ama bu isimsiz kız bir anıyı hak ediyor. Hafif kıyafetleri ve paltosunun olmaması şaşırtıcı. Gu, Bao'ya o gece havanın çok soğuk olduğunu söyledi. O kadar soğukmuş ki, kar toz halinde eğri kiremitli çatılardan kaymış. Neden mutluluk hezeyanı içinde karda uyuyakalmış?

Gu'nun karısı bunun tilkilerin işi olduğunda ısrar etti. Bu sözleri duyan Bao'nun kalbi, sanki hışırdayan bir bambu korusunda yeniden çocuk olmuşçasına tuhaf, kıvrımlı bir sıçrama yaptı. Tilkiler ve Bao'nun gerçeği duyma konusundaki tuhaf yeteneği iç içe geçmiş gibidir; bu, hayatının büyük bir bölümünde içini kemiren bir gizemdir.

Bao adımlarını hızlandırarak kırmızı ışık bölgesine doğru yürüyor, keçe botları buzlu Arnavut kaldırımlı sokakta kayıyor. Burada, kuzeyde, binalar tuğla ve gri taştan, kiremitli çatılar eriyen karla kaygan ve karanlık. Binaların arasında ve caddenin karşısında sıra sıra kırmızı fenerler asılı. Geceleri yanıyorlar ve bu bölgeye pembe, iyimser bir parlaklık veriyorlar. Pıhtılaşmış paçavraların ve yırtık kağıtların ıslak kaldırımları sıvadığı böyle bir sabahtan çok farklı.

Bao, farklı kurumlardaki personele yakın zamanda kaybolan kadın olup olmadığını soruyor. Bir muhasebeci bölgedeki iki kadının tüberkülozdan öldüğünü ve bir başka kızın da kaçtığını söylüyor. Bir eli ağır siyah abaküs boncuklarının üzerinde asılı durur. "Kaybolan kız Phoenix Pavyonu'ndandı."

"Tilkilerle ilgili herhangi bir söylenti duydunuz mu?"

"Tilkiler mi?" Muhasebeci şaşkınlıkla başını kaldırıyor. "Normal türden mi yoksa *hulijing*, yani ruh tilkilerinden mi bahsediyorsunuz?"

"İkisi de. Kimse onlardan bahsetti mi?"

"Hamallarımızdan biri gece geç saatlerde bir çayevinin dışında beyaz bir tilki gördüğüne yemin etti. Ay sonunda parasını almaya geldiğinde duydum."

"Hangi gündü o?"

Muhasebeci bir defter açar ve kadının cesedinin Gu'nun arka kapısının önünde belirdiği geceyle aynı olan bir tarih söyler.

Bao keskin bir nefes alıyor, midesi sıkışıyor. "Tilki olduğundan emin mi?"

"Beyaz bir köpek görmüş olabileceğini düşündüm ama kuyruk konusunda ısrarcıydı. Tam bir tilki fırçası, dedi. Ekstra ücret istedi, böylece

tapınağa gidip şeytan çıkaracaktı. Ona hayır dedim elbette." Bao'ya kurnazca bakıyor. "Tilkilerle ilgileniyorsan Bektu Nikan'la konuşmalısın."

"Kim o?"

"Mançuryalı bir fotoğrafçı birkaç kuruluş tarafından bir katalog için fahişelerin fotoğraflarını çekmek üzere görevlendirildi. Kapıcımızın beyaz bir tilki gördüğünü söylediğini duyunca uğradı. Tuhaf bir adamdı, rahatsız edici bakışları vardı. Kızlar ondan pek hoşlanmadı."

"Neden tilkileri soruyordu?"

"Beyaz bir tilki derisi istedi. İnsanların onunla fotoğraf çektirmek için iyi para ödeyeceğini söyledi." Muhasebeci istemsiz bir yüz ifadesi takınır.

Bao, tilkilerden korkulduğunu ve onlara ilah gibi tapıldığını biliyor. Ayrıca yaşayan insanların nefesini, *yani qi*'lerini, herkesi canlandıran o hayati gücü çalarlar. Tilkilere kafayı takmış olan ünlü bilgin Ji Yun şöyle demiştir: *İnsanlar ve nesneler farklı türlerdir ve tilkiler insanlar ve nesneler arasında yer alır; karanlık ve aydınlık farklı yollar izler ve tilkiler karanlık ve aydınlık arasında yer alır.*

"Karanlık ve aydınlık arasında" gölgeler anlamına gelir. İnananların huzursuz dünyası. Bao bazen bu kategoriye girip girmediğini merak ediyor. Her hafta küçük kek ya da meyve adaklarıyla tilki tapınağına giden eski dadısının inancına sahip olmadığı kesin. Kendine ait neredeyse hiçbir şeyi yoktu - kendine ait bir odası bile yoktu, ama bebekliğinden beri yatağının yanında yerde uyuyordu. Bao'yu çok seven, inatçı ve batıl inançları olan bir köylüydü. Bunu inkâr edemez.

Ve çocukluğunu ve yalanları duyabildiğini ilk keşfettiği günü hatırlıyor.

OceanofPDF.com

5

Biz tilkiler, insanlarda güçlü duygular uyandıran bir görünüme sahibiz. Kutulara hapsedilmemize ya da öldürülmemize neden olan da aynı özelliktir. Bu yüzden yaşlı kadının beni gördüğünde gözleri büyüdüğünde hemen telaşlandım.

Kuzeydoğu Çin hala tilki tapınaklarında ibadet eden, tilki ruhlarını yönlendirdiğini iddia eden medyumlara danışan ve onları kovmak için şeytan çıkarıcıları çağıran köylülerle dolu. Bu bir aşk-nefret ilişkisi. Tilkiler eskiden kutsal sayılırdı, ancak bir zamanlar saygı görürken, şimdi baştan çıkarıcı hilebazlar olarak hakarete uğruyoruz. Müstakbel işverenim her yönüyle ortalama bir nineye benziyordu. Küçük, dik ve gelininin onu seçici olarak nitelendirmesine rağmen oldukça tatlıydı. Ama ben daha iyi biliyordum. Gözlerindeki o bakış, şaşkınlık ve yarı tanıma, kulaklarımı çınlattı. Bu bir müminin bakışıydı: kendisi fark etmese de daha önce bizden biriyle karşılaşmış birinin bakışı.

"Hanımefendi," dedi yaşlı hizmetçi, "bu genç kadın." Yaşlı kadın başını eğdi. "Yaklaşın, ışığa doğru."

Sessiz ve makul bir sesi vardı. Sesi deli gibi gelmediği için dikkatli olmak için daha fazla sebep vardı. (Bu arada deli olmak bizim için faydalıdır. Deli gibi davranan insanlara nadiren inanılır. "Tilki gibi deli" terimi oldukça gurur duyduğumuz bir şeydir).

Sarı lamba ışığının çemberine doğru bir adım attım. Hızla atan nabzıma rağmen kendime korkacak bir şey olmadığını söyledim. O sadece yaşlı bir kadındı ve Taocu bir şeytan çıkarıcı değildi, yine de yaşlı bir kadının neden "sadece geceleri" iş görüşmesi yaptığını düşünmek istemiyordum.

"Kuzeyden mi geliyorsun?" diye sordu.

"Evet, *furen*." Ona saygılı bir şekilde hanımefendi ya da evin hanımı diye hitap ettim. Ben bütün bir hikayesini hazırlamıştım hakkında 'dan gelmiştim.

Kırsal kesimde bakıcı olarak çalışmak ve bir pezevenk tarafından dolandırılmak (hepsi doğru), ama bana bunların hiçbirini sormadı.

Basitçe, "Çayırlara bahar geldi mi?" diye sordu.

"Yağmur kuşları çağırıyor ve koyun otları yeşil filizler veriyor." Toprağın zengin kokusunu neredeyse alabiliyordum. Bu beni açıklanamaz bir şekilde hüzünlendirdi.

"Lütfen arkanızı döner misiniz?"

Şaşkınlıkla öyle yaptım. Yaşlı hizmetçi anlaşılmaz bir şekilde gergin görünüyordu.

"Senin bir gölgen var," dedi yaşlı kadın. "Herkesin

vardır, *furen*."

"Hayır, herkes değil. Seninki de güzel ve sağlam."

Hizmetçi gözüme takıldı ve utanarak öksürdü. Ama yaşlı kadının ne yaptığını hemen anladım. Ruhlar hakkında endişeleniyordu. İçimden gülmek geldi. Eğer mesele buysa, böyle bir işi kabul etmemde hiçbir sorun yoktu, çünkü ben kesinlikle yaşayan bir yaratıktım.

Ama gülmedim. Ciddi görünüyordum ve bu da müstakbel işverenimi memnun etmiş görünüyordu. "Hayaletlerden korkmuyorum."

Ki bu kesinlikle doğru.

★ ★ ★

İlaç dükkânı sahibinin dul annesine hizmet etme işini işte böyle buldum. Görüşme o kadar geç bitmişti ki yine açlıktan ölüyordum. Dışarıda, kömür mangalında kuzu şiş pişiren kalın yapılı bir adamdan kuzu şiş aldım. Şiş satıcısının anlattığına göre, eczane oldukça zenginmiş ve Mukden'den gelen Han Çinli doktor bir aile tarafından kurulmuş. Başkalarının hastalıklarını tedavi etmedeki tüm becerilerine rağmen, kendileri uzun ömürlü değildi.

"Evin varisi her zaman genç yaşta ölür. En büyük oğlun asla hayatta kalamadığı söylenir. Aslında şu anki reis ikinci oğuldur" dedi.

"Şanssızlar ama başkalarını iyileştirebilirler," dedi bir . Gözlerini benden ayırmıyordu, bu yüzden aceleyle oradan ayrıldım, birkaç duvarın üzerinden atlayarak peşimdekileri kaybettiğimden emindim.

Detaylara girmeyeceğim ama insan bir anda tilkilikten kadınlığa geçmiyor, o yüzden geceyi geçirecek güvenli bir yer bulmak son derece önemliydi. Bektu Nikan'ı avlarken bana barınak sağlayacak bu iş için minnettardım. Onu unutmamıştım. Bir gün değil, bir saat bile. Çocuğumun parçalanmış küçük bedeninin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu; kaybolmasına izin vermeyecektim. Terk edilmiş, yarı inşa edilmiş bir evin avlusundaki bir çalının altına sürünerek kıvrıldım. Her zaman başkalarının kaçındığı en perili görünen yeri seçin. Çin mezarlıkları özellikle iyidir. Bu yüzden insanlar tilkilerin mezarlarda yaşadığını söyler.

★ ★ ★

Ertesi sabah erkenden eczaneye gittim. Yeni işverenime *tai furen*, yani Yaşlı Hanımefendi diye hitap edecektim, onu şu anki sahibinin karısı olan gelininden ayırmak için. Yolda ilk kez gördüğüm soluk benizli, tofu ağızlı bu hanımefendi - Madam Huang - beni ana evde kabul etti.

"Soyadınız nedir?" diye sordu.

"Hu," dedim. Kulağa tilki gibi gelen ama farklı bir karakterle yazılan "Hu" diye başka bir isim daha var. Kendimizi gizlemek için sıklıkla kullandığımız isim bu.

"Peki ya kişisel adınız?"

Biz tilkilerin çok basit isimleri vardır. Süslü bir şey değil-aslında bir keresinde talihsiz ismi Spot olan bir tilki tanımıştım. Uzun süre yaşadığınızda, her şeyi basit tutmak en iyisidir.

"Benim adım Kar"- Mandarin′de "*xue′er*", Moğolca′da "*tsas*", Mançurya′da "*nimanggi*", Japonca′da "*yuki*". Güzel, şiirsel bir isim ve hiç bıkmadığım bir isim.

"Kar..." Madam Huang kaşlarını çattı. Soğuktan korunmak için yağlı kâğıtla kaplanmış oymalı vasistasın arasından süzülen ince sabah ışığında, ismimin bir hizmetçi için fazla çekici olduğunu düşündüğü belliydi. "Kar değil. Sana Ah San diyeceğiz." Bu da Çince'de "üç numara" anlamına geliyor. Birçok köylünün neredeyse hiç ismi yoktu: sayılar yaygındı ve "Ah Niu" (inek) ve "Ah Gou" (köpek) gibi hayvanlar da kötülüklerden korunmak için kullanılırdı.

"Tek yapmanız gereken kayınvalidemle ilgilenmek," dedi.

Görünüşe göre önceki adaylar işe alındıktan kısa bir süre sonra işten çıkarılmıştı. Madam Huang mutsuz görünüyordu. Kayınvalidesinin seçici olduğunu tekrarlamaktan başka bir şey söylemedi, ancak kocası annesine çok düşkün olduğu için, hizmetçileri işe almaya ve işten çıkarmaya devam etmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Yaşlı hizmetçi Ting'in yanı sıra dükkânda pek çok hizmetçi ve erkek hizmetkâr vardı. Dükkân o kadar büyüktü ki, ona bir ecza salonu demek daha doğru olurdu; yankılı, çok loş ve karanlık bir mekândı ve yanları boyunca tezgâhlar uzanıyordu. Tezgâhların arkasında, her birinde kurutulmuş kökler ve nadir malzemeler bulunan yüzlerce küçük ahşap çekmece vardı. Raflarda ginseng kavanozları ve ünlü *lingzhi* de dahil olmak üzere kurutulmuş mantarlar vardı. İki kat yüksekliğindeki salonun üstünden ışık süzülüyordu ve üst galeri tozlu kırmızı fenerlerle kaplıydı.

Ting, yeni metresim hakkında, "Son zamanlarda insanlara karşı temkinli davranıyor." dedi.

Aslında, yaşlı kadının isteksizliği yakın zamanda emekli olmasına yol açmıştı; tavsiyeleri ve mali zekâsı uzun zamandır işin belkemiğini oluşturduğu için bu üzücü bir durumdu. Tam zamanında geldim, dedi Ting savunmacı bir tavırla. Yaşlı Hanımefendi'nin arka avluya taşınıyor olması onun önemsiz olduğu anlamına gelmiyordu.

Yeni dairesi küçük bir avlu ve eskiden depo olarak kullanılan iki odalı bir ek binadan oluşuyordu. Loştu, kurumuş turp ve ovadan gelen sarı toz kokuyordu. Aldırmadım; karanlıkta çok iyi görüyorum. Ting aceleyle çıktı, ağzı bir çizgi gibi büzülmüştü. Muhtemelen düşündüğünden daha fazlasını söylemişti. Yeterince uzun süre sessiz kalırsan çoğu insan öyle yapar.

Yeni hanımım meraya çıkarılmaktan dolayı herhangi bir üzüntü ya da pişmanlık hissettiyse de *tai furen* hiçbir şey söylemedi. Gerçekten de yalnız kaldığımızda çoğunlukla kuzeydeki çocukluğundan bahsederdi. Kuzey Çin, Moğollar, Mançular, Koreliler ve artık soyu tükenmiş olan Kitanlar da dahil olmak üzere pek çok kavmin karışımından oluşuyor. Rusya ve Japonya'nın hırslarını saymıyorum bile. Buna rağmen insanları, özellikle de korkuları bakımından, oldukça benzer buluyorum.

Çoğu erkek karanlıktan, fiziksel gücün azalmasından, acımasız kadınlardan ve kendi kanlarından olmayan çocuklardan korkar. Dahası da var, ancak bunu inkar etmek için olağanüstü çaba sarf edeceklerdir. Açıkçası ben her zaman bu korkuyu kabullenmenin

bir şeyden korkmak iyi bir ilk adımdır. Ama tabii ki ben erkek değilim.

★ ★ ★

Bir an önce Bektu Nikan'ı aramak istiyordum ama bir hafta boyunca kimse dışarı çıkmama izin vermedi. Geceleri tüm dış kapılar ve kapılar kilitleniyordu ve bir bekçi dışarıda devriye geziyordu. Nadir toniklerin ve ilaçların çoğu ağırlığınca altından daha değerli olduğu için hırsızlığı önlediklerini söylediler. İçimi kemiren sabırsızlığa rağmen, uyuyacak güvenli bir yerim ve bol miktarda yiyeceğim olduğu için rahatlamıştım. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki, bu büyük ve canlı evin sohbetleri içimi ısıttı. Kuzenler, teyzeler ve arkadaşlar da dahil olmak üzere birçok genç bayan kalıyordu. Hanımımı beklerken onların dedikodularına kulak misafiri oldum.

"Dışarıdaki kız büyükannenin yeni hizmetçisi mi?" "Şüpheli bir şekilde yakışıklı, tilki gibi."

Kulaklarım alarmla seğirdi. Hayır, hayır. Bu sadece o yaygın şakalardan biriydi.

"Bohai'nin onu görmesine izin vermemeliyiz. Ya da belki de !"

Kahkaha çığlıkları. Kafese kapatılmış kuşlar gibi pinekliyorlardı, aptal oldukları için suçlanamazlardı. Tam bu sırada yaşlı kadın verandada belirdi. Utanarak, "Torunum Bohai, Japonya'da Batı tıbbı okuyor," diye açıkladı.

Birçok genç Çinli, hızlı modernleşmesi ve Batı bilimini benimsemesi nedeniyle Japonya'ya okumaya gitmişti. Çökmekte olan Qing hanedanı ve onun giderek yozlaşan bürokrasisi onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Devlet görevleri için yapılan eski İmparatorluk edebi sınavları düşüşe geçmişti ve kimse geleceğin ne getireceğini bilmiyordu.

"Torununuzun şehirdeki tüm yeni fotoğrafçıları tanıdığını duydum."

"Fotoğrafçılık onun tutkusu." Gülümsedi. "Bohai'ye yeni birinin gelip gelmediğini sormamı ister misin?"

Evet, evet, isterdim. Evin tek oğlu Bohai'ye gelince, onun yirmi üç yaşında, bekâr olduğunu ve ay sonunda tıp öğrencisi olarak Japonya'ya döneceğini öğrendim. Ne kadar ilginçtir ki

Ailede çok sayıda genç kadın vardı ve neredeyse hiç erkek yoktu. Kuzu şiş satıcısının, evin en büyük oğlunun her zaman genç yaşta öldüğüne dair sözlerini hatırladım.

Hanımım dedi ki, "Fotoğrafçılar hakkında bu kadar çok soru sorduğuna göre, ölmeden önce portremi çekmenin zamanı gelmiş olmalı."

Yaşlı Çinliler hayatlarının uzunluğu hakkında konuşmayı severler. Birçok köyde, evlat dindarlığının kesin bir işareti, kişinin çocuklarının sizin için oyma ahşap bir tabut satın almış olmasıdır. Bu tabut bir arka odada saklanır ve ben birden, bu ek odalardan birinde ahşap bir kabuğun son yolculuğunu bekleyip beklemediğini merak ettim.

Yaşlı teyzemin fotoğraf çektirme kararı, Bektu Nikan'ı aramamda son derece yardımcı oldu. Çok uzağa gitmiş olamazdı, eğer ticaretine devam etseydi. Bir çırpıda dişlerimi gösterdim.

"Çok sert görünüyorsun Ah San," dedi şaşırarak. "Seni rahatsız eden biri mi var?"

"Sıkıntılı" kelimesi kalbimdeki keder ve öfkeyi tarif etmekte zorlanıyordu ama ben sadece "Yağmur yağıyor gibi görünüyor" dedim.

İyice sarıldığından emin olduktan sonra, "Ting'e Bohai'nin bana eşlik etmesini istediğimi söyle" dedi.

OceanofPDF.com

6

Yaşlı dadısı onu tilki tanrısının tapınağına götürdükten kısa bir süre sonra Bao yüksek ateşle hastalandı. Cildi sararmış, midesi ağrımış ve saatlerce ağlamış. Bao'nun gözlerinin akı fener gibi sarıydı ve ailesi en kötüsünden korkuyordu. Ama yaşlı dadısı her gün tilki tapınağına giderek hararetle dua etmeye devam etti. Her gittiğinde Bao için küçük bir hediye getiriyordu: bir bambu yaprağı, bir tavuğun leğen kemiğinin oyuk girintisi şeklinde bir çakıl taşı. Bunun Bao'ya hac ziyaretlerini hatırlatmak için mi yoksa ağlamasını engellemek için mi olduğundan emin değildi.

Bao'yu muayene eden doktor, "İçinde çok fazla ısı ve rüzgar var," dedi. "Dalağı ve safra kesesi tıkalı, gözlerindeki sarılığı görüyor musunuz?"

Kılcal pelin otu ve bitkilerle kaynatılmış poria mantarı reçete etti. Bao acı ilacı gözlerinden yaşlar akarak içti.

Yan odada fısıltılı konuşmalar. Bir devlet memuru olan babası Bao'ya bakmaya geldi. Genellikle Bao'nun gelecek vaat eden bir öğrenci olan ağabeyiyle daha çok ilgilenen annesi, kırmızı çerçeveli gözlerle yatağının yanında oturuyordu.

"Bu saçmalık da ne?" dedi babası, yatağının yanındaki yapraklara ve çakıl taşlarına bakarak. "At şunu, kirli bunlar."

Annesi onu ve birlikte onun üzerine eğildiler.

"Ölecek miyim?" diye sordu Bao. Babası en son Bao'nun büyükbabasının ölüm döşeğindeyken birinin üzerine eğilip böyle uğursuzca bakmıştı.

"Merak etme," dedi annesi. "Kimse bir hastalıktan ölmez." İşte . Annesinin sözlerine eşlik eden garip, tiz bir uğultu. Bao irkilerek etrafına bakındı ve bir an için acısını unuttu.

An.

"Elbette. Endişelenmene gerek yok," dedi babası.

Yine o vızıltı. Babasının dudaklarının hareketini aynen takip ediyordu. Bao ağzı bir karış açık bakakaldı.

"Çocuğun nesi var, zihni mi etkilendi?" dedi babası sertçe. Hayır, ses gitmişti.

"Sadece ateşi var." Annesi Bao'nun başının üzerine savunmacı bir el koydu. Başının her için de çok önemli olduğunu biliyordu. Her zaman ilk konuştukları şey başıydı; kaç şiir ezberlediği ya da abaküste ne kadar hızlı hesap yapabildiği gibi. Babası gençliğinde İmparatorluk sınavlarına girmiş ve bu uzak kuzey kasabasına resmi bir atamayla gelmişti. Bir keresinde*, "Sınav günü karnım ağrımasaydı, daha da başarılı olurdum*," demişti. Bao ve ağabeyi birbirlerine bakmışlardı. Bao, ağabeyinin hızlı ve korkuyla kaşlarını çatmasından bunun ciddi bir iş olduğunu anlamıştı.

Annesi ne derse desin, artık onun da hastalığı buydu. Karnındaki ağrı o kadar şiddetliydi ki kusmak istiyordu ama midesinde hiçbir şey yoktu, sadece kendi dilinin kavrulmuş acı ısırığı vardı.

Sonunda şişkin karnı yatıştı, uzuvlarındaki ağrı azaldı. Ders çalışmak ve ezber yapmak söz konusu değildi; günler yatakta uzanarak, ötedeki avluda güneşin aydınlattığı yaprakların titreşimini izleyerek geçiyordu. Neredeyse yaz gelmişti - sarı toz bulutlarıyla birlikte gelen kuzeyin kısa, şaşırtıcı derecede sıcak yazı. Ağustos böcekleri ötüyor, ona anne babasının seslerinde duyduğu vızıltıyı hatırlatıyordu.

Birkaç gün sonra, hizmetçileri duvarın üzerinden konuşurken bu sesi tekrar duydu. Komşularının aşçısına yumurtalarının bittiğini ve o gün hiç yumurtalarının kalmadığını söylüyordu. Bu açıkça bir yalandı; yanında yerde kendi tavuklarının yumurtladığı bir kase taze yumurta vardı. Bao büyülenmişti.

"Tekrar söyle," diye sordu

ona. "Ne?"

"Hiç yumurtamız olmadığını."

Kız, adamın kendisiyle dalga geçtiğini düşünerek reddetti ama adam o günün ilerleyen saatlerinde deneyi dadısıyla tekrarladı.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi. "Sen bir şey söyle, ben de sana doğru mu yanlış mı olduğunu söyleyeyim."

Hastalığı sırasında sakin kalabilen tek kişi eski dadısıydı. Hatta annesinin, *oğlunun* çok hasta olduğu bir gece onu azarladığını -seni *kalpsiz kadın, oğlum ölebilir*- ve sonra da ne dediğini anlayamadığı boğuk bir cevap verdiğini hayal meyal hatırlıyordu.

"Kaç yaşındayım?"

"Yedi."

"Kardeşim kaç yaşında?" "On bir."

"Hayır, hayır, bu doğru değil. Yalan söylemek zorundasın!" dedi öfkeyle.

"Pekâlâ. Kardeşin dört yaşında." Kadın onu şımartıyordu ama duydu. Belli belirsiz bir uğultu.

"Bana bilmediğim bir şey söyle," dedi. "Mavi pantolonunu dün yıkadım." "Yanlış."

"Çocukken öğle yemeğimi bir dilenciye verdim ve annem beni dövdü."

"Doğru!" Bao'nun gözleri parladı.

Yaşlı dadısı gıdakladı; onun aşırı heyecanlanmasını istemiyordu. "Sonuncusu."

"Hastalandığımda endişelendin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

Uzaklara baktı. Bunca yıldan sonra, hafızasında bile onun yüzünü hatırlayamaması garipti. Sadece artriti için kullandığı beyaz çiçek yağının keskin, şifalı kokusunu hatırlıyordu. "Tilki tanrı bana senin kesinlikle uzun bir hayat yaşayacağını söyledi."

★ ★ ★

BAO ŞİMDİ altmış üç yaşında. Dadısının bunu uzun bir yaşam olarak görüp görmeyeceğini merak ediyor. Belki de şimdi onunla aynı yaştadır, hatta daha da yaşlıdır; çocukluk anılarında tüm yetişkinler yaşlı olduğu için bunu söylemek zor. Bao kendini tilkiler konusunda agnostik olarak görüyor. Ne de olsa eğitimli kesim arasında tilkiler batıl inanç olarak görülüyor, ancak "*hulijing*" ya da tilki ruhu terimini her duyduğunda hissettiği tuhaf özlemi inkar edemiyor. Sanki onun

Göğüs, telleri görünmez bir esintiyle titreşen bir lavtanın içi boş gövdesidir. Son zamanlarda, bu dürtü daha güçlü hissediyor, sanki tilki tanrısıyla buluşması için zaman tükeniyormuş gibi.

Kırmızı ışık bölgesindeki muhasebeci, Phoenix Pavyonu'ndan bir kızın kaybolduğunu söyledi. Kadınlar kaçtığında, başka kaçışları teşvik etmemesi için haberler genellikle bastırılır. Diğerleri hastalıktan ya da intihardan ölüyor. Yetkililerin rutin olarak rüşvet aldığı bu bölgede resmi bir ölü sayısı yok.

Bao bu düşünceyle Anka Köşkü'ne gider ve orada Qiulan'ı, yani Sonbahar Orkidesi'ni sorar. Bir zamanlar iyilik yaptığı bir kadın. Öğle yemeğinden hemen sonradır ve odaya *pao cai*, yani salamura sebze kokusu yayılır.

Qiulan dolgun ve al yanaklıdır, bir zamanlar güzel olan görünüşü solmaya başlamıştır. Sohbette hiçbir zaman çok yetenekli olmasa da bunu iyi bir mizahla telafi eder, bu yüzden partiler düzenlenirken adı kaçınılmaz olarak dördüncü veya beşinci seçenek olarak ortaya çıkar. Her karşılaştıklarında Qiulan daha üzgün ve daha ağır görünüyor. Dudaklarındaki allık tam olarak bir afyon piposunun ince sapı şeklinde bulaşmış ve bugün Bao'yu gördüğünde zar zor gülümseyebiliyor.

"Bao Amca," diyor, akraba olmamalarına rağmen ona bir büyüğün tanıdık onurlandırmasıyla sesleniyor. "Ne için buradasın?"

Şekerlenmiş kış kavunuyla doldurulmuş lapa lapa hamur işleri olan *laopo bing* hediyesini masaya koyar. Qiulan'ın gözleri yorgun ve şiş görünüyor. Bao yakında emekli olacağından ya da kapı dışarı edileceğinden korkuyor.

"Altı hafta önce kaybolan bir kadın hakkında bilgi almak istiyorum.
Belki yüksek sınıf bir kuruluştan."

"Size yardım edebileceğimi düşündüren nedir - size üst sınıf mı görünüyorum?"

Yalan söylemeyecek. Bao'nun kendi dudaklarından duymaya katlanamadığı tek şey bu, yalanın ipini koparmış bir arı gibi hafifçe sızlaması, bu yüzden sessiz kalıyor. Qiulan kısaca gülüyor. "Zaten bu meslekte fazla zamanım kalmadı."

Bao borçlarını ödeyip ödemediğini sormuyor. Genelevlere satılan kızlar, her ay faiz, oda ve pansiyonun acımasız bedelinin eklendiği kendi hapis masraflarını üstlenmek zorundadır. Hizmetçilerden dışarı çıkıp atıştırmalık ve saç tokası almalarını istemek, ilişkileri sürdürmek için bahşiş vermeyi gerektirir.

Tatlı. Kanlarının kurumasının o kadar çok yolu var ki. Başını eğerek tahta masaya bakıyor. Üzerinde bir karınca geziniyor, hiçbir yere gitmeyen küçük bir gezgin.

"Dinle," diyor yarı şakayla. "Eğer borcumu satın sana bildiklerimi anlatacağım." İkisi de bunu karşılayamayacağını biliyor. Ayrıca, daha önce hiç böyle bir ilişkileri olmamış.

"Deden olacak kadar yaşlıyım." Ona her zaman verdiği cevap bu.

"Umurumda değil. İyi bir eş olacağım. Ailenin adını taşıyacak bir oğul istemiyor musun?" Qiulan'ın sesi her seferinde daha çaresiz çıkıyor. Görünüşü soluyor, afyon piposunun büyüsü altında iyi huyunu zar zor koruyor. Bazen öksürdüğünde, mukusun üzerinde parlak kan lekeleri oluşuyor.

"Bir daha evlenmeyeceğim," diyor nazikçe.

"Hâlâ kimi düşünüyorsun?" Qiulan zaman zaman müşterilerine takındığı tavırlar gibi cilveli tavırlar takınsa da, aslında onun tüm sırlarını bilmek istiyor gibi görünüyor. Kendi hayatından sıkılmış, geleceğinden korkan Qiulan, zaman zaman uğradığında onu iğnelemekle vakit geçiriyor.

Bao başını sallıyor. Bu oyunu biliyor. Qiulan kişisel bilgi ticareti yapıyor. Ama işe yarıyor, çünkü iyi *qin* çalıyor ve en iyi fahişeleri gölgede bırakmayacağı birçok partiye davet ediliyor. Ve dürüsttür.

", hiç aşık oldun mu Bao Amca?" "Evet, aşık oldum."

"Kimdi o?" Qiulan'ın gözleri parlıyor. Kendi hayal kırıklıklarına rağmen bir aşk söylentisinin hâlâ ilgisini çekmesi tuhaf.

"Uzun zaman önceydi. O ve ben çocukluk arkadaşıydık ama o başka biriyle evlendi, ben de öyle."

Qiulan bir parça börek koparıyor. *Ne sıkıcı bir hikâye*, der gibi kaşlarını kaldırıyor. İç çekerek adamın asıl sorusunu yanıtlıyor: "Kaybolan kişi yeni bir kızdı, Chunhua."

Bao, kırılgan dış görünüşünün altında onun üzgün olduğunu hissediyor. "Onunla yakın mıydınız?"

"Bana gençliğimdeki halimi hatırlattı. Birinin bana aşık olmasını ve beni satın almasını umarak memnun etmeye hevesliydim. Hem neden onu soruyorsun ki? Senin asla bir genelevde çalışmayacağını sanıyordum."

"Haklısınız, müvekkilim başka biri." "Bay

Wang mı?"

Bao'nun şaşkınlığı karşısında, "O, iş etkinlikleri için sık sık profesyonel şovmenler kiralayan zengin bir adam. Aslında, Chunhua bir çayevinde verdiği son parti sırasında ortadan kayboldu." Gu'nun restoranından iki mil ötedeki bir yerin adını veriyor.

Bao adresi not ediyor. Yürüyerek gidilebilecek bir yer olsa da, dondurucu bir kış gecesinde paltosuz gitmek pek de hoş olmayacaktır. Aklı başında hiç kimse böyle bir yolculuğa gereksiz yere çıkmaz, özellikle de tek başına bir kadın.

Onun kaşlarını çatması üzerine Qiulan aniden, "Ona bir şey oldu, değil mi?" diye sorar.

"Genç bir kadının cesedi bir kapı aralığında donmuş halde bulundu. Onun için dini bir ayin yapılabilmesi için gerçek adını bulmam istendi."

Qiulan'ın boğazı aşağı yukarı hareket ediyor. Gözleri tehlikeli bir şekilde dolmasına rağmen ağlamamaya çalışıyor. "Chunhua mıydı?"

"Bilmiyorum. Çoktan gömülmüştü ve eğlence merkezinin dışında olduğu için onlara haber verilmemiş olabilir." Bao, Gu'nun yetkililere rüşvet vererek olayı örtbas ettiğinden bahsetmiyor. "Onu bulan kişiden sadece ikinci el bir tarif aldım. Orta boylu, açık kayısı rengi ipek giysiler giymiş. Süslü saç süsleri. Yirmili yaşların başında?"

Qiulan savunmaya geçerek, "Bu herhangi biri olabilir," diyor. "Ve sadece buradan da değil. Birçok tüccar metres tutar. Chunhua on dokuz yaşındaydı."

"Kıyafetleri tanıdınız mı?"

"O gece ne giydiğini bilmiyorum. O hafta birkaç kız hasta olduğu için yoğundu. Personel sayımız az olmasaydı o akşam yemeği için onu seçmezlerdi. Bay Wang önemli bir müşteridir. Küçük partiler için bile her zaman profesyonel şarkıcılar ve müzisyenler ister."

"Herhangi bir şekilde heyecanlı ya da depresif görünüyor muydu?"

"Kimse fark etmedi. Bay Wang'ın tercih ettiği gibi başarılı bir şarkıcı ya da müzisyen değildi ama genç ve neşeliydi. O teklif etti

benim için ayak işlerine koşmak gibi ufak tefek şeyler. Diğer kızlar çıkışta olduğunuzu gördüklerinde sizinle hiçbir şey yapmak istemezler. Ama o iyi huyluydu. İyi anlaşırdık." Yutkunuyor.

"Belirli bir zayıflığı var mıydı?"

Qiulan arkasındaki oymalı ekrana bakıyor. Bir sinek başının üzerinde sarhoşça vızıldıyor. "Afyon kullanmazdı ama yakışıklı erkeklere karşı aptaldı. Bu yüzden buraya geldi. Bir pezevenk onu her zamanki gibi aşk ve evlilik vaatleriyle kandırdı. Hikayeyi biliyorsunuz." İç çekiyor. "Umarım o değildir. Yakışıklı erkeklerden bahsetmişken, o gece dikkat çeken bir konuk vardı. Kızlar eve geldiklerinde hep ondan bahsediyorlardı. Kimse Chunhua'yı geç saatlere kadar özlemedi, erken döndüğünü düşündü. Ertesi sabah hala dönmemişti ve işte o zaman alarm çaldı. Kadınlar kaybolduğunda bundan hoşlanmazlar."

Qiulan'ın alçalmış bakışlarının ona söylediği gibi, bu yetersiz bir ifade. Yine de Bao'nun bir sorunu var. Kayıp kadının Chunhua olduğunu doğrulamasının bir yolu yok ama yine de en olası senaryo bu gibi görünüyor. Restoran sahibinin tarifinin yetersiz olması çok kötü, ancak muhtemelen kadını düzgün bir şekilde inceleyemeyecek kadar şok olmuştu. Bir ceset *yin* ya da negatif enerji deposu olarak kabul edilir ve bu nedenle son derece uğursuzdur. O zamandan beri Gu'nun bu kadar dehşete düşmesine şaşmamalı.

"Chunhua onun gerçek adı

mıydı?" "Hayır."

"Chunhua" "bahar çiçeği" anlamına gelir, tıpkı "Qiulan "ın "sonbahar orkidesi" anlamına gelmesi gibi. Bunlar zevk mahallelerindeki kadınlara verilen hafif, çiçeksi isimlerdir. Genellikle kurum tarafından seçilen bir tema vardır.

"Onun gerçek adını biliyor musun?"

Qiulan başını sallar. "Akrabalarımızın sorun çıkarmasını önlemek için evimizde böyle kayıtlar tutulmuyor."

"Hiç fotoğrafını çeken oldu mu?" Eğer öyleyse, Bao Gu'ya bulduğu kadının o olup olmadığını teyit etmesini isteyebilir. Fotoğrafçılık yeni bir sanat ve bazıları ruhlarının ellerinden alınacağı korkusuyla suretlerinin çekilmesinden çekinse de, giderek daha popüler hale geliyor. Dul İmparatoriçe'nin kendisi de Merhamet Tanrıçası kılığına girerek fotoğraflar için poz verdi.

"Evet. Sahibi bir katalog için bazı fotoğraflar çektirmiş. Bektu Nikan adında bir Mançuryalı tarafından çekilen grup fotoğrafında Chunhua da vardı."

Muhasebecinin bahsettiği isimle aynı - bir hamal tarafından görülen beyaz tilkiyi soran isim.

"Onunla olan grup fotoğrafı baskı olarak seçilmedi. Bunu Bektu'dan istemelisiniz." Qiulan gözlerini kaçırır. "Bay Wang'ın onu villasına götürmüş olabileceğine dair bir söylenti dolaşıyor. Bir önceki ziyafette, Chunhua'nın en sevdiği opera şarkıcılarından birine benzediğini söylemiş ve bu da diğer kızlardan bazılarını kıskandırmış. Bu yüzden ortadan kaybolduğu son partiye seçilmesini istemediler. Bay Wang'ın villasında kadınları sakladığı gizli bir avlusu olduğunu duydum. Ya kız ölmediyse ve oradaysa?"

Bao bunu defterine not eder. Qiulan arkadaşının bir kapı aralığında donup kalmasındansa zengin bir adamın evinde hayatta olduğunu düşünmeyi tercih eder. Yine de ikisi de hangisinin daha olası olduğunu biliyor.

"Chunhua'nın gerçek adını öğrenmek istiyorsanız, bana şehrin batısındaki Wu Köyü'nden geldiğini söyledi. Ailesi eski kumaş satarak geçimini sağlarmış. Bir pezevenge aşık olmuş ve onunla kaçmış." Omuzları çöktü. "Temas kurmaya cesaret edemediği küçük bir kız kardeşi vardı. Utanıyormuş. Dediğim gibi, bana gençliğimi hatırlattı. Ne aptal bir kız."

Gözlerinden yaşlar dökülür. Bao, Qiulan'ın kaybettiği arkadaşı için mi yoksa kendisi için mi ağladığından emin değildir.

OceanofPDF.com

7

İşte oradaydık, yaşlı kadın ve ben, eczanenin önünde Bohai'nin fotoğrafçıları ziyaret etmek için ona eşlik etmesini bekliyorduk. Sonunda kapı açıldı ve genç usta dışarı çıktı. Neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Bohai bir yumurtaya benziyordu. Soluk, oval bir yüzü, küçük gözleri vardı ve ince, düz saçları modaya uygun bir şekilde yandan taranmıştı. Bunun da ötesinde, şüpheli bir ifade takınmıştı: çok haşlanmıştı.

"Büyükanne." Sesi bile hafif gıcırtılıydı. "Üşüteceksin. Bugün fotoğraf çektirmek zorunda mısın?" Tüm homurdanmalarına rağmen Bohai ona düşkün görünüyordu. Bir çekçek geldiğinde, sallanan yüksekliğine binmesine yardım etti ve ardından tırmandı.

Hanımım endişeyle bana baktı. "Ben de Ah San'ı almak istiyorum."

"Yürüyebilir," dedi, ben de peşlerinden koşmak zorunda kaldım. Ama umurumda değildi. Esinti yanaklarımı yakarken, Bektu Nikan'ın avına yaklaştığım için içimde şiddetli bir sevinç vardı. Bir keresinde, uzak bir kuzey köyünde, öldüğüne dair yanlış bir haber aldığımda beni atlatmıştı. Ve yakın zamanda, onu Mukden'e kadar takip ettiğimde ikinci kez.

Çekçekin arkasında koşarken kulak misafiri olduğum kadarıyla, ziyaret edeceğimiz fotoğrafçı Oda adında Japon bir adamdı. "Arkadaşının dükkânı mı?" dedi hanımım.

"Evet," dedi Bohai. "Büyükanne, yeni hizmetkârınız, onda bir tuhaflık fark etmediniz mi?"

Tekerlekler bir tümsekte takırdadı, bu yüzden hanımımın cevabının bir kısmını kaçırdım. "-Bohai, çok dikkatli olmanı istiyorum. Nedenini biliyorsun."

★ ★ ★

FOTOĞRAFÇILIK STÜDYOSU derli toplu ve müreffehti; belli ki benzerliğinizi sonsuza dek yakalayan bu yeni sanata talep vardı. Boyalı bir

Arka fon, poz vermek için çeşitli aksesuarlarla birlikte uzak bir manzara yanılsaması veriyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu; mobilya cilası, karanlık oda kimyasalları ve büyük bir buket balmumu çiçeğinin kokusuna karışan hafif bir misk kokusu beni huzursuz etti. Uzun bir hayat yaşamanın sorunu bu. İnsan eski tanıdıklarına rastlamadan edemiyor.

Hanımım, işletme sahibi Oda'nın sunduğu fotoğraf albümünü karıştırdı. Bohai ile Japonca konuşmasına rağmen Çincesi mükemmeldi.

"İsterseniz bugün portrenizi arkadaşlar için indirimli olarak çekebilirim," dedi. Bu, hanımımın gülümsemesi ve kabul etmesi için yeterliydi.

"Shirakawa nerede, seninle kalmıyor muydu?" Bohai dükkanın arka tarafındaki kapı perdesine baktı.

"Bugün burada değil."

"Oh." Bohai anlaşılmaz bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Midem telaş içinde çırpındı. "Shirakawa" "beyaz nehir" anlamına geliyor - yeterince yaygın bir Japon ismi. Bununla birlikte, içinde "beyaz "ın yazılı karakteri olan her isim benim için hemen şüphelidir. "Siyah" da öyle. Ama bunun hakkında daha sonra konuşacağız.

Oda kameradan başını kaldırıp Bohai'ye baktı. "Geceleri dikkatli olun; yabancı arkadaşlarınızla içmeye gitmeyin. Başka bir ölüm daha oldu."

"Kim öldü?" Hanımımın sesinde bir dehşet notası vardı.

"Bir öğrenci. Bir ara sokakta bulundu. Shirakawa söyledi."

Oda onun sadece haber aktardığını düşünmüş olabilir ama dudaklarının titremesinden hanımımın endişeli olduğu anlaşılıyordu. Bohai'ye baktı ve ellerini kucağında kavuşturdu. Bu eczanenin en büyük oğullarının nasıl genç yaşta öldüğüne dair söylentileri hatırlayınca, Bohai'nin endişeli havasının nedeninin bu olup olmadığını merak ettim. Ben de tetikteydim.

Ani, açıklanamayan ölümler büyük ilgimi çekiyordu.

★ ★ ★

Ayrılırken, Oda'ya Bektu Nikan adında Mançuryalı bir fotoğrafçıyı duyup duymadığını sormak için oyalandım. Gergin bir başlangıç yaptı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Aniden dönerek dışarıya, hanımım ve Bohai'nin beklediği yere gitti. Gözlerimi kısmıştım. Oda ve stüdyosu

Bir şeyleri kaçırdığım hissi içimi kemiriyordu. Belki de geri dönmeliydim. Tek başıma.

Şüphelenen tek kişi ben değildim. Evde hanımım bana "Dükkânda Oda'yı ve torunumu anlıyor gibiydin. Japonca biliyor musun?" diye sordu.

Uzun süre yaşadığınızda birçok dil öğrenirsiniz, ama ona daha önce kullandığım aynı belirsiz hikayeyi anlattım. "Japon ve Rus yerleşimcilerin olduğu kuzeydeki bir yetimhaneden geldim. Koreliler ve Moğollar da vardı."

"Senin için zor oldu mu?" Endişeli görünüyordu. Onda sevmeye başladığım şey de buydu; onun gibi hali vakti yerinde bir dulun endişelenmesi için hiçbir neden yoktu ama iyi kalpliydi.

"Bazen." Nakış ipliği taramaya geri döndüğümüzde soruları geçiştirmek için hesaplanmış bir şekilde iç çektim. Bu arada nakış işlemekten nefret ederim. Ama düzgün bir hanımefendi olmak için katlanmanız gereken kadınsı sanatlardan biri.

"Neden evli değilsin?" diye sordu.

"Daha önce evlendim. Tekrar evlenmek gibi bir niyetim yok."

Hanımım hafifçe başını salladı. "Anlıyorum." Muhtemelen dul kaldığımı ya da kaçtığımı düşünmüştü. "Japonca anladığına göre, bana bir iyilik yapar mısın? Bohai'nin arkadaşı Shirakawa'ya göz kulak olmanı istiyorum. Bohai'den faydalanmasından korkuyorum. Bazen neredeyse büyülenmiş gibi görünüyor."

Yüzümü kasıtlı olarak boş tuttum. "Büyülenmiş" gibi kelimeler tilkiler için kötü haberdir. Ne de olsa şeytan söylentilerinin gerçek anlamda tilki avı başlatması uzun sürmez.*—Ama fotoğrafçı Oda'nın bahsettiği ani ölümler de dahil olmak üzere bu Shirakawa'yı ben de merak ediyordum.

VE böylece hanımım torunu ve birkaç arkadaşı için küçük bir akşam yemeği düzenlemeye karar verdi. Samimi bir toplantı olacaktı: Bohai, üç arkadaşı, büyükannesi ve ecza dükkânının sahibi olan babası. Annesi Madam Huang katılmayı reddetmişti. Belirsiz mazeretler öne sürmüştü ama evdeki genç hanımların casusluk yapmasını engellemek istediğinden şüphelenmiştim. Tehlikeli bir şekilde evlenme çağındaydılar; uygunsuz bir aşk ilişkisine girmeleri iyi olmazdı. Bu beni her zaman şaşırtmıştır.

İnsanlar kızlarını hapsederken oğullarını nasıl hapsetmiyorlar. Eğer genç erkekleri de hapsetselerdi, çok daha az sorun olurdu. Ama ben kim oluyordum da karışıyordum? Ben sadece kendi sessiz intikam yolumda ilerliyordum.

Akşam yemeği, resmi yemekler için gül ağacından yapılmış devasa yuvarlak bir masanın kullanıldığı ana yemek salonunda olacaktı. Hanımıma eşlik edecektim. Kadın hizmetkârların karışık bir ortamda bulunmaları konusunda herhangi bir kısıtlama yoktu. Kısıtlanamayacak kadar alt sınıftan sayılırdık ve beyefendilerin hizmetli kadınlardan istediklerini seçmeleri beklenebilirdi. Dişlerimi biraz sıktım.

Ayrıca, hanımım benden Shirakawa'yı dinlememi istemişti. "Torunum onunla sık sık özel olarak Japonca konuşuyor ve ben de ne konuştuklarını bilmek istiyorum" dedi.

Aşçı bütün öğleden sonra meşguldü. Dalian deniz ürünleriyle ünlü bir liman kentidir. Balıklar, istiridyeler ve deniz kestaneleri soğuk sularında lezzetli bir şekilde dolgunlaşır, bu nedenle narin frenk soğanı omletlerine katlanmış istiridyeler ve tavada kızartılmış, ardından sarımsak ve fermente siyah fasulye ile kızartılmış tatlı etli croaker balığı vardı. Ayrıca buharda pişirilmiş, tuzlanmış ve pirinç şarabıyla ıslatılmış, parlak altın rengi derisinin üzerinde ince yeşil soğan bukleleri bulunan sarhoş tavuk da vardı.

Akşam yemeği misafirleri geldiğinde hava kararmıştı ve yemek odası kandillerle ışıl ışıl aydınlatılmıştı. Hatta o kadar parlaktı ki, loş koridordan içeri girenler gözlerini kırpıştırıyordu. Her içeri girişini bu şekilde gözlemledim, gözleri buruşmuş ve hafifçe kamaşmıştı. Tuhaf bir geçit töreni, ışığın yarattığı keskin gölgeler yüzünden daha tuhaflaşmıştı.

Bohai'nin babası telaşlı ve yorgun görünüyordu. Yaşlı kadına neden böyle bir yemek düzenlediğini merak ediyormuş gibi sorgulayıcı bir bakış attı. Sırada Bohai vardı, birkaç arkadaşını içeri aldı: Lu Dong ve Chen Jianyi. Lu çok uzun boylu ve zayıftı, dudağı deve gibi sarkıktı. Chen o kadar sıradandı ki onu tarif etmek zordu. Orta boylu, orta genişlikte bir yüzü vardı. Daha önce prenslerden kavun satıcılarına kadar binlerce Chen'in yanından geçmiştim. Hanımımın sandalyesinin arkasında sessizce dururken, genç adamları incelemek için nasıl öne eğildiğini fark ettim. Yüzlerinden çok gölgeleriyle ilgileniyordu. Her bir gölge keskin ve siyahtı, bir gofret kadar netti ve omuzlarının gevşediğini gördüm.

"Ama arkadaşın Shirakawa nerede?" dedi.

Bohai oldukça nezaketsiz bir şekilde, "Biraz gecikecek. Özürlerini iletmemi söyledi." Bohai'yi daha iyi anlamaya başlamıştım. Kaba olmak istememişti; sadece endişeliydi. Ama babası kaşlarını çattı.

"Shirakawa kim? Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Bunun cevabı kafa karıştırıcıydı. Hem Lu hem de Chen Shirakawa'yı tanıyor gibi görünüyorlardı ama anlattıkları belirsiz ve çelişkiliydi. Biri Shirakawa'nın onlarla birlikte okula gittiğini söylerken, diğeri Shirakawa'nın geçmişte hepsine büyük hizmetlerde bulunduğunu söylüyordu. Üzerinde hemfikir oldukları tek şey, onun çok çekici ve bilgili, belki de şimdiye kadar tanıştıkları en zeki insan olduğuydu.

Derim gerildi. Kaçınmak istediğiniz biriyle karşılaşmanın, bir tanımın sadece tesadüf olmasını ummanın verdiği uyarı ürpertisini hissettim. Ve

Neden olmasın ki? İsmindeki 白, yani "beyaz" karakterini
tarafından. Binlerce, hayır, yüz binlerce insan vardı.
Bunun gibi isimler.

"Japonya'ya ne zaman dönüyorsun?" diye sordu hanımım.

Birkaç hafta içinde, öyle görünüyordu. Japonya'da akademik yıl Nisan ayında başlamıştı ve üç genç adam da üniversite öğrencisiydi. Chen, "Babamdan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum." dedi.

Bohai, "Neyin peşinde olduğunu bilmediğinden emin olsan iyi olur," dedi. Bu şaka boşa gitti. Genç adamlar huzursuzca güldüler.

Lu, "Beladan bahsetmişken, Chen'in amcası için fotoğraf çeken Mançuryalı fotoğrafçı Bektu Nikan'ı hatırlıyor musun?" dedi.

Sertçe nefes aldım.

Sanki arkadaşlarını uyarıyormuş gibi hafif bir donma oldu. "Yokohama'ya gittiğini duydum, yani onu tekrar görebiliriz."

Konuşmaları başka konulara kaydı ama ben zafer sarhoşluğuyla bir sandalyenin arkalığını kavradım. Genç adamların onun hakkında neden gergin olduklarını kim bilebilirdi ki, ama hanımımın bu yemeğe ev sahipliği yapmasına sevinmiştim. Artık Bektu Nikan'ın nerede olduğunu biliyordum, sadece oraya nasıl gideceğimi bulmam gerekiyordu. Tilkilerin akan sudan ürktükleri söylenir. Bu doğru değil, gerçi bizi korkunç derecede deniz tutuyor; Bektu Japonya'ya kaçmış olsaydı bu çok sıkıntılı olurdu.

Düşüncelere dalmış, daha önceki tedirginliğime kulak vermeyi unutmuştum. Eğer uyanık olsaydım, izin isteyip koridorda sessizce durmaya gitmem gerekirdi. Aklınızla yaşadığınızda, fazla paranoyak olmak diye bir şey yoktur. Ama Bektu'nun izini bulduğum için (hem de kendi yemek odamızda!) o kadar mutluydum ki, aptal gibi sırıtarak öylece durdum. Bohai'nin sonradan gelen arkadaşını tamamen unutmuştum.

★ ★ ★

"SHIRAKAWA!" BOHAI ayağa kalktı ve diğerleri de öyle yaptı. Gülümsemeler, özürler vardı. Çok pahalı bir şarap ve küçük kekler hediye edildi. Bohai'nin huysuz babası ve hanımım da dahil olmak üzere herkes büyülenmişti. Ben hariç herkes.

Bir daha görmeyi ne beklediğiniz ne de özellikle istediğiniz biri odaya girdiğinde hissettiğiniz o kızgınlık ve çaresizlik duygusu nasıl açıklanabilir? Shirakawa hatırladığım gibiydi. İnce, esprili gözleri ve soluk bir teni vardı. Zarifçe hareket eden zeki elleri. Tuhaf bir iki yüzlülüğü var, yani yüzünde aynı anda iki farklı duyguyu okuyabiliyorsunuz. Gülümsediğinde ağzı kıvrılıyor ama gözleri -çok hafif, çay rengi, keskin gözbebekleri olan gözler- ölümcül ciddiyetini koruyor. Bu rahatsız edici derecede kışkırtıcıdır; çoğu insan buna sinirli bir şekilde gülerek karşılık verir.

"Shirakawa" elbette bir takma isimdi, gerçek adı Beyaz ya da Japonca'da "*shiro*" idi. Tilkilerin basit isimleri olduğunu söylemiştim.

Ayrıca, kendi türümün erkeklerinden uzak durma eğilimindeyim.

OceanofPDF.com

8

Bao, iki katlı, dar ve yüksek tavanlı bir dükkânın geniş ön odası olan kiralık dairesinde yazı masasının başında oturuyor. Bir terzi olan ev sahibi, uzun ince dükkânın geri kalanını ailesi için tutuyor. Son üç yıldır burada yaşıyor ve sabahları pencerelerden süzülen berrak, soğuk güneş ışığının tadını çıkarıyor. Sadece bu zevk için bile daha fazla iş almaya . Bunun gibi. Defterini açıp not alıyor:

1. Kapı aralığında donup kalan genç kadın muhtemelen Chunhua'dır, o akşam iki mil ötedeki bir partide ortadan kaybolan Anka Köşkü'nden bir fahişe. Ama eğer öyleyse, nasıl oldu da Gu'nun arka kapısına kadar geldi?
2. "Chunhua" onun gerçek adı değil. Şehrin dışındaki Wu Köyünden gelmiş.
3. Kimliğini kanıtlamanın en hızlı yolu, fotoğrafçı Bektu Nikan tarafından çekilen bir grup fotoğrafıdır.

Bu dava, kıvrılan bir duman gibi, gece geç saatlerde fısıldanan huzursuz bir masala dönüşmeye başlamıştır bile: kapı aralığında donmuş halde bulunan bir kadın, huzursuz bir ruh. Gu'nun "*Bu bir tilkinin işi*" sözlerini hatırlayınca Bao'nun kafa derisini bir ürperti kaplıyor. Bir not daha ekliyor:

4. Bektu Nikan beyaz bir tilki derisi arıyordu.

★ ★ ★

BAO, şimdi emekli bir memur olan ağabeyinin hediyesi olan, ince ipek ipliğiyle kaplanmış kapitone ceketini giyiyor. Gökyüzünün uzaktaki maviliğinde, bu kuzey bölgesinde baharın geldiğini hissediyor, ancak rüzgar hala

Bir bıçak. Huzursuzdur; tilki söylentileri, bunun son davası olabileceğine dair tedirgin edici bir hisle onu ilerlemeye iter.

Gu kimsenin bir şey görmediğine dair güvence vermesine rağmen, restoranın yakınındaki bölgeyi çoktan araştırmış. "Etrafa kendim sordum," dedi suçlu bir ifadeyle. Cesedi taşıdığına tanık olmasından korktuğuna şüphe yok. Bao bugün Chunhua'nın en son görüldüğü çayevinden yola çıkacak. Çayevi ile Gu'nun restoranı arasındaki güzergâhta bir tanık bulmayı umuyor.

Bölge, restoranlar, barlar ve bunların arkasındaki eski püskü avlu evlerinin karışımından oluşan bir cadde ve sokak çoraklığı. Bao'nun gece geç saatlerde kayısı ipeği giymiş genç bir kadını gören olup olmadığını sorması bakışlar ve kafa sallamalarla karşılanıyor. Bir aydan daha uzun bir süre önce ne olduğunu kim hatırlayabilir ki? Ama sonunda, kapı aralığını süpüren bir çocuk başını sallıyor. "Evet, onu gördüm."

"Yalnız mıydı?" Bao şansına inanamaz.

"Hayır, yakışıklı bir beyefendiyle yürüyordu." O kadar cılız ki Bao onun, bir boğaz daha doyurmaya gücü yetmeyen aç bir aile tarafından satılmış sözleşmeli bir hizmetçi olduğunu tahmin ediyor. Kabuk bağlamış ayak parmakları hasır ayakkabılarından dışarı fırlamış.

Bao çocuğun soğuk eline bir bozuk para sıkıştırıyor. "Bu senin," diyor nazikçe. "Yiyecek güzel bir şeyler al."

Çocuk utangaç bir şekilde onu yerine koyar. "Gece geç saatti. Bu yüzden onları hatırladım. Dışarıda kimse yoktu çünkü hava buz gibiydi."

"Nereden biliyorsun?"

"Kapı aralığında uyuyorum," diyor. "Hemen içeride yerde. O gece o kadar soğuktu ki uyandım."

Pek çok insan hizmetçilerine köpek muamelesi yapıyor, hırsızlara karşı ev halkını uyarmak için onları girişte uyutuyor. Bao'nun kalbi acıma duygusuyla çarpıyor. En azından bu çocuk içerideydi ama dondurucu havanın boşlukların altından sızdığı karlı bir günde bu küçük bir teselli.

"Kahkahasını duydum, ayağa kalktım ve gözümü kapı aralığına dayadım. Sesi mutlu geliyordu."

"Sarhoş mu demek istiyorsun?"

"Başı dönüyordu, sanki başına iyi bir şey gelmiş gibiydi. Caddede kol kola yürüyorlardı. Adamın elinde yağlı kağıttan bir şemsiye vardı. Gevşek kar çatılardan uçuyordu, bu yüzden her şey siyah ve beyazdı."

Bao bunun ilginç bir şekilde şiirsel bir sahne olduğunu düşünüyor. "Neye benziyorlardı?" "Beyefendi beyaz giyinmişti; giysileri pahalı görünüyordu.

"Nasıl görünüyorlardı?

Bayanın üzerinde ince bir *changyi* ve pantolon vardı, ay ışığında rengini anlayamadım ama açık renkti."

"Profesyonel bir fahişeye benziyor muydu?"

Çocuk kaşlarını çatar, emin değildir. "Bir sürü saç vardı. Ve yoktu. Üşüyeceğini düşündüm ama gülüyor ve adamın koluna yapışıyordu. Bütün dükkanlar sessiz ve kepenkliydi, pencereler karanlıktı. Sokakta kimse yoktu, sadece üzerlerinde parlayan ay ve gümüşi kar vardı. Yanlış bir yerde ya da farklı bir zamanda olduğuma dair garip bir his vardı içimde. Hatta sabah uyandığımda rüya gördüğümü sandım."

"Beyefendinin yakışıklı olduğunu mu söylemiştin?" Bao, Qiulan'ın ona bahsettiği, diğer kızların yakışıklı bir misafir için heyecanlandığı partiyi düşünüyor. "Kaç yaşındaydı?"

"Genç bir adama benziyordu. Onlar geçerken, rüzgâr bir kar fırtınası yarattı ve sanki çatlaktan dikizlediğimi fark etmiş gibi doğrudan bana baktı, ancak karanlıkta nasıl görebildiğini bilmiyorum."

"Korktun mu?"

"Evet... hayır." Durakladı. "Gülümsedi. Bembeyaz dişleri parıldayan, keskin bir gülümsemeydi. Kapıyı açmak istedim, sanki bir şey beni dışarı çağırıyordu. Sanırım," diyor, sesi utangaçlıktan kısılıyor, "sanırım o bir tilkiydi."

Bao neden bu tuhaf sonuca vardığını sormak ister ama iri yarı bir adamın dostça olmayan bir bakışla başını uzatmasıyla sözünü keser. Bao kendini tanıtır ve kaybolan genç bir kadını aradığını söyler.

Adam omuz silkiyor. "Her zaman kaybolan kızlar olur. İşi kaldıramayan ya da hamile kalan hizmetçiler. Bu beni ilgilendirmez."

Çocuğu ters ters bakarak içeri sokuyor ve Bao uzaklaşıyor. Soğuk bir rüzgâr esiyor, buzlu iğneler yüzüne batıyor. Çocuğun, elinde yağlı kâğıttan bir şemsiye tutan beyefendi hakkındaki yorumu tuhaf bir doğruluk havası katıyor. Neden ona tilki dedi? Bu sözler gerçeğin açık tonuyla kalıyor, ancak çocuğun ifadesinin anlamı bulandırdığını *düşünüyorum.*

Bao, çenesini yakasına daha da gömüp uykusuz bir çocuğun kapı aralığından bir adama ya da ona benzeyen bir yaratığa baktığı bir kış gecesi hayal ediyor. Hayaletlerin ve tilkilerin ortaya çıkacağı bir zaman varsa, o da şimdi. Son üç yüz elli yıldır Çin'i yöneten Qing hanedanı - Çinli olmayan Mançular tarafından yönetilen yabancı bir hanedan - ölüm sancıları çekmektedir. İsyancılar çöküşünü planlıyor; genç akademisyenler devrimci hücrelere katılmak için Japonya'ya akın ediyor.

Her hanedan alametlerle yükselir ve alçalır. Geçmişte siyah ve beyaz tilkiler kehanet olarak görülür ve imparatora haraç olarak gönderilirdi. Şimdi genç imparator ev hapsinde ve onlarca yıldır iktidarın dizginlerini elinde tutan eski bir cariye olan Dowager İmparatoriçesi hasta. Savaş lordları ve yabancılar kurtlar gibi etrafta dolaşıyor. Sürekli tilkilerden bahsedilen bu dava Bao'yu heyecanlandırır. Huzursuz, şüpheli bir inancın çekiciliğini hissediyor. Çünkü kendisi de uzun zamandır ne kendisine ne de başkalarına açıklayamadığı gizli bir yetenekle yaşamıyor muydu?

★ ★ ★

BAO, eski dadısının işine son verildikten kısa bir süre sonra yalanları duyma yeteneğinin kendisi için de geçerli olduğunu keşfetti. Annesi dadısını hiç sevmemişti, babasının uzak miras kalmıştı. Kendi halkından biri değil, uzak bir köyden gelen ve hiçbir memurun karısının anlamasının beklenemeyeceği kaba bir lehçe konuşan yaşlı bir kadındı.

Bao'nun çocukluk hastalığı ikisinin de hayal edebileceğinden çok daha ciddi sonuçlar doğurmuştu. Cildi sararıp midesi şiştiğinde, annesi dadısını duygusuz olmakla, çocuk bu kadar hastayken ağlamadığı ya da üzüntü göstermediği için kötü bir kadın olmakla suçlamıştı. Bao gerçeği biliyordu - dadısına tilki tanrısı tarafından uzun bir yaşam süreceğine dair güvence verilmişti - ama bu annesine asla söylenmemişti. Neden söylenmiş olsun ki? Ne de olsa babası böyle batıl inançlara karşıydı. Ve böylece, Bao hastalığından kurtulduktan bir ay sonra, bir gün eve döndüğünde eski dadısının gitmiş olduğunu gördü.

"Neden? Nereye gitti?"

Günlerce ağlamıştı. Annesi ona birbiri ardına açıklamalar yapıyor, dudaklarından yalanlar dökülüyordu. O kadar çoktu ki Bao zehirlerinin uğultusunu duydu.

küçük odasının duvarlarında yankılanıyordu. Dadısı hasta bir akrabasına bakmak için çağrılmıştı. Bao gibi büyük bir çocuğa bakmak için çok yaşlıydı. Ve son olarak, hastalanmış ve ölmüştü. Bu sonuncusu, Bao amansız sorgulamalarından vazgeçmeyince annesinden gelen isteksiz bir çığlıktı.

"O yaşlı kadın onu büyülemiş olmalı!" dedi. "Bir çocuk beni her gün nasıl böyle sorgulayabilir?"

Yalanlar. Hepsi yalandı.

Annesi yumuşak elleri ve hiç çalışmak zorunda kalmayan bir memur eşi olduğunu gösteren korunaklı teniyle ona yalan söyledikçe, Bao eski dadısı için daha çok ağlıyordu.

Ama gözyaşlarının hiçbir etkisi olmadı. Aksine, annesinin kararlılığını daha da pekiştirdi. Babasına, "Onu o kadının gözetiminde biraz daha bıraksaydım ne olurdu, bir düşünsene," dedi. Öfkeli sözlerinin mırıltısı, Bao'nun reddine karşı kendi incinmişliğini ve acısını besliyordu. Babası, gerçeği ondan sakladığını bildiği için ona öfkeli bir yetişkin gibi bakıyordu. Hem neden umurundaydı ki? Zaten onun ağabeyi vardı, gözde olan, bilgin olan. Bao yedekti.

"Dinle," dedi annesi. "O kadını bir daha asla göremeyeceksin. Ama onun yerine sana bir oyun arkadaşı bulacağım."

Ona söz verdiği yol arkadaşı, Bao'nun göz koyduğu, yol kenarında toz toprak içinde kendi kendine oynayan başıboş köpek yavrusu değil, bir çocuk çıktı. Birkaç sokak ötede yaşayan küçük bir kız. Birinin cariyesinin kızıydı ve annesi çaresizce uygun oyun arkadaşları bulmak için mahalleyi taramasaydı normalde Bao'yla hiç karşılaşmayacaktı.

Küçük kız Bao ile aynı yaştaydı ama çok küçüktü ve parlak gözleri vardı. Onu istemiyordu. Hiçbir oyun arkadaşı, onu bebekliğinden beri taşıyan sert ve sıcak elleri ve kambur sırtıyla eski dadısının kaybını telafi edemezdi. Bir sabah kızı getirdiklerinde, odasının kapısını ona karşı kapattı. Eski dadısıyla paylaştığı odanın duvarları beyaz badanalıydı, yerde bir hasır vardı ve dadı bebekliğinden beri yatağının ayakucunda uyurdu. Şimdi hiçbir şey yoktu, ince yatağı bile. Paketlenmiş ve onunla birlikte bir kenara atılmıştı. Bao

Eski dadısının, yatağının altına eğilmiş minicik bedeniyle uzaklaştığını hayal etti ve taze gözyaşları yanaklarını boyadı. Hiçbir kız onun yerini tutamazdı.

Küçük kız uzun bir süre dışarıdaki avluda durdu. Ona verilen talimatın bu olup olmadığı belli değildi, o dışarı çıkana kadar durup beklemesi gerekiyordu ama öyle yaptı. Bir saatten fazla bir süre boyunca, Bao merakla onu gözetleyene kadar. Kahverengi giysileri içinde bir sincaba benziyordu. Ve Bao'dan bile daha mutsuzdu.

"Git buradan!" diye bağırmıştı ona.

İnatla başını salladı. Kulaklarının üzerinde büyük halkalar halinde toplanmış örgülü saçları titriyordu. Ertesi gün yine geri döndü ve Bao onu kovalamak için dışarı çıktığında, o yerinde durdu.

"Benimle oynayana kadar gitmeme izin yok," dedi. "Bebek gibi görünüyorsun. Çok küçüksün."

Kendini yukarı çekti. "Neredeyse yedi yaşındayım. Tıpkı senin gibi. Benim adım Tagtaa."

"Bu nasıl bir isim böyle?" Kulağa Çince bile gelmiyordu.

"Eğer dışarı çıkarsan, senin için yazarım." Yazdı da, bir dal parçasıyla toprağın üzerine kıvrık Moğol harfleriyle kazıdı. "*Tagtaa*", "güvercin" ya da "kumru" anlamına geliyor.

"Seninle oynamak istemiyorum," dedi Bao. Sonra bir yalanın vızıltısının kendi dilinde titreştiğini hissedince şaşkınlıkla durdu.

OceanofPDF.com

9

O aydınlık, lamba ışıklı yemek karşısında (o kadar aydınlıktı ki neredeyse bir opera sahnesi gibiydi) ben Shiro'ya, o da bana bakıyordu. Doğal olarak onun yüz ifadesi değişmedi. Benimki de değişmedi, ya da ben öyle umuyordum. Belki çenesindeki bir kas çok hafifçe, eğlenerek seğirdi.

Zihinsel olarak ona hançer fırlattım. *Git başımdan. Ne işin var burada?* Ne yazık ki tilkiler zihin okuyucu değildir, ancak Shiro'nun tam olarak ne düşündüğümü bildiğinden şüpheleniyordum. Tatsız karşılaşmalar hayatın bir parçası. Soğuk yemeklerin ilk tabağı -boğulmuş tavuk, şarapta servis edilen yarı saydam denizanası, keskin çiğ sarımsak ve çiseleyen soya sosuyla hazırlanmış soğuk domuz eti- neredeyse bitmişti ve ben Shiro'ya kötü kötü bakmakla o kadar meşguldüm ki, yaşlı kadının benimle konuştuğunu fark etmemiştim.

"Ah San, torunuma ve Bay Shirakawa'ya hizmet edebilir misin?"

Konuşmalarına kulak misafiri olmamı istediğini biliyordum. Daha önce, kimin arkasında durmak zorunda kalacağımdan hiç şüphelenmeden kabul etmiştim. Bazen hayatımın bir uçurumdan itilmek ya da yaylı tüfekle vurulmak gibi büyük bir ifşaat ya da ihanetle değil (tanıdığım birkaç tilkinin sonunu getiren çok üzücü sonuçlar), bunun gibi basit, aptalca bir ev dramıyla sona ereceğini düşünüyorum.

Ama onu reddedemezdim, bu yüzden görevimi yerine getirmek için hüzünle oradan uzaklaştım. Çorbayı dağıtmak ve kocaman bir tepside ağzı açık bir şekilde gelen buharda pişmiş balığın kılçıklarını ayıklamak gibi işlerle sessizce meşgul oldum. Ayrıca yakınlarda oturan diğer genç beyler Lu ve Chen'e de hizmet ettim. Lu, bana birkaç kez baktıktan sonra elini kalçama dokundurdu. Ben de uzaklaştım.

Yemeğin ortalarında, Bohai'nin babası işle ilgili nedenlerle izin istedi. Ev sahiplerinin ayrılmasıyla gençler daha da hareketlendi. Bu hareketlilik bir tilkinin varlığında, özellikle de

eğer cazibesini kullanıyorsa. Shiro, şair Li Bai ve bahar akşamları hakkında çok görkemli konuştu. Elbette tamamen saçmalık, çünkü Shiro'nun başkasına okutabildiği sürece menü okumayacağını biliyorum, ama tilkiler iyi taklitçidir.

Tilkinin bir alimle hızlı arkadaş olduğu, kardeşlik yemini ettiği ve hatta zengin ailelerin kızlarıyla evlendiği bu role ben "favori damat" diyorum. Doğal olarak, insanlar bu yakışıklı yabancının iyi bir geçmişi olup olmadığını araştırmaya başlarsa bunun tehlikeleri vardır. Pek çok tilki kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçmak zorunda kalmış ya da keskin bir aile köpeği tarafından kovalanmıştır.

Eczanede köpek beslenmiyordu ama bir an için keşke besleselerdi diye düşündüm, kendi tahliyemle sonuçlansa bile.

Bohai hayranlıkla, "Shirakawa, kavrayışın inanılmaz!" diye haykırdı.

Diğer ikisi başını salladı. Chen'in gezinen eli bacağımın üzerinde durdu ve kalçama doğru kaydı. Yana doğru hızlı bir adım attığımda Lu'nun ayak bileğime sürtünen ayağıyla karşılaştım. Ona baktığımda gizlice gülümsedi. Bohai ve Shiro'nun tam arkasında durmak için tekrar hareket etmekten başka çarem yoktu.

"Son zamanlarda nasıl hissediyorsun?" dedi Shiro alt tonda. "İdare ediyorum. Gerçi bazen yine o hissi yaşıyorum."

Yavaşça Japonca konuştular. Shiro'nun bana karşı gardını alacağını düşünmüştüm ama beni şaşırtarak Bohai ile konuşmaya devam etti. "Geçen seferki gibi mi?"

"Evet. Mide bulantısı, titreme. Büyükanneme söyleme. Derslerime devam etmeme asla izin vermez. Keşke bizimle gelseydin, Shirakawa! Sen yanımdayken kendimi daha iyi hissediyorum; dertlerimi unutuyorum."

Shiro güldü. Hoş, müzikal bir kahkahası vardır. Hafif renkli ışıkların yukarı doğru süzüldüğünü hayal ederseniz, Shiro'nun gülüşünün yarattığı etki budur. Böyle gösterişli teknikleri onaylamıyorum.

"Neyi bu kadar ciddiyetle tartışıyorsunuz?" dedi Chen, şarap bardağını yeniden doldurmam için bana işaret ederek.

"Bohai'ye bir hikâye anlatıyordum," dedi Shiro yumuşak bir sesle. Herkesin profiline hayran kalabilmesi için hafifçe döndü.

"Oh! Biz de duymak istiyoruz."

"Evet, lütfen yap," dedi hanımım. "Hikayeleriniz hakkında çok şey duydum, Bay Shirakawa."

"Çok iyi," dedi Shiro. "Bu tilkiler hakkında bir hikaye. Bildiğiniz gibi, Kore'den Japonya'ya kadar her yerde bulunabilirler, ancak kuzey Çin'in bu kısmı onların kalbidir."

Lu, "Pu Songling'in masallarını okudum ve her zaman o güzel tilki kadınlardan biriyle tanışmayı diledim," dedi.

Shiro gülümsedi. "Belki bu gece şansın yaver gider?" Herkes güldü.

Shiro'nun kafasını az önce önüne konan tatlı kırmızı fasulye çorbası kasesine çarpmak istedim. Tilkilerin ilk kuralı tilkiler *hakkında konuşmamaktır*. İkinci kural ise, o kısma geldiğimizde size anlatacağım, ama o anda o kadar öfkelendim ki neredeyse çıkıp gidecektim. Belki de çıkmalıydım. Arkamı döndüm ve yağmur kokulu gecenin içinde kaybolup gittim, Shiro'yu o şaşkın yüzler halkasında gülümserken bıraktım, parlak kandiller karanlığa karşı büyülü bir daire oluşturuyordu.

Ama merak her zaman benim zayıf noktam olmuştur. Çoğu tilki için de aynı şey geçerlidir ve bu yüzden sık sık o köylünün yabasıyla ne yapmayı planladığını ya da birinin kafasının bu kavanoza gerçekten sığıp sığmayacağını merak ederek oyalanırız. Bu bizim kıvrak zekamızın, baş döndürücü çekiciliğimizin ve dikkatsizliğimizin bir parçasıdır. Taş duvarların ve çitlerin tepelerinde koşarak, her zaman sınırda yaşama şeklimiz. Uygarlık ve vahşi doğa arasında.

Tabii ki kaldım. Shiro kalacağımı biliyordu.

Ayrıca, yemeğin başında bahsettikleri Bektu Nikan hakkında bilgi edinmek istiyordum. Shiro tarafından bu konuda kandırılmayacaktım. Bu yüzden, Chen'in peçete düşürme bahanesiyle eğilip sol kalçamı hafifçe çimdiklemesine rağmen kaldım.

★ ★ ★

"Size anlatacağım hikâye aramızda yaşayan tilkilerle ilgili. Dalian gibi yeni bir şehirde bile tilkiler var. Kırsal kesimden geliyorlar, kullanılmayan evlerin altında yuva yapıyorlar ve insanların arka bahçelerinde yaşıyorlar. Tüm bu tilkilerden sadece birkaçı -çok azı- güzel kadınlara dönüşebilen türdendir."

Erkek tilkilerden bahsetmemeye özen gösterdiğini fark ettim. Ama o anda Lu şöyle dedi: "Tilki olan erkekler de yok mu? Chu'lu bir tüccarın karısı her kendisini ziyaret eden bir tilki tarafından baştan çıkarılmıştı." "Neden önce bize kendi hikayeni anlatmıyorsun?" dedi Shiro. "Ve eğer benimki bana bir iyilik borçlu olacaksın."

"Pekâlâ." Biraz boğazını temizledikten sonra Lu başladı. "Bir zamanlar karısına kötü bir tilki ruhu musallat olan bir tüccar varmış. Genç bir adam kılığına girerek her gece, kadın bitkin düşene kadar onun odasına girermiş."

"Karısı güzel miydi?" diye sordu Chen.

"Muhtemelen değildir. Yani, kendi kocası onunla uğraşamazdı ve tilkiler de sadece hayvandır." Gülüştüler. Shiro'nun dudağının çok hafifçe kıvrıldığını gördüm.

"Her neyse, tahmin edebileceğiniz gibi, bu kötü adam onu rahatsız etmeye devam etti. Kocası eve geldiğinde, tilki evin arkasından sıvışıyor ve duman şeklinde büyük bir şişeye giriyordu. Bir gün tilki bu şekilde kaçtığında, kadın dışarı fırlamış ve şişenin ağzını kapatmış. Sonra şişeyi büyük bir tencerenin içine koymuş ve ateşin üzerine yerleştirmiş. Su kaynamaya başlayınca tilki, "Çıkarın beni!" diye bağırmaya başlamış. Çığlıklar gittikçe yükselmiş, ta ki sessizlik olana kadar. Kadın şişeyi açtığında içi kürk ve kanla doluydu."

Seyircilerden iniltiler ve ürpertiler yükseldi. Shiro'nun burun delikleri alevlendi. "Ne hikâye ama."

Lu güldü. "Bunu geçebilecek birini duymak isterdim!"

"Fikrimi değiştirdim," dedi Shiro. "Sanırım farklı bir hikaye anlatacağım. Ama yine de tilkilerle ilgili."

Koridorda fısıltılı kıkırdamalar vardı; evin genç kadınları içeri bakıyor ve nefes nefese yorumlar yapıyorlardı. Çoğunlukla Shiro'nun ne kadar yakışıklı olduğundan ve onları görürse nasıl *öleceklerinden* bahsediyorlardı. Gerçekten, diye düşündüm, neyle karşı karşıya olduklarının farkında değiller. Gerçekten ölebilirlerdi. Yaşlı karım için endişelenmeye başlamıştım. Shiro kaprisli ruh hallerinden birindeyse, ev halkına neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

Şarap kadehini zarif bir şekilde kaldırdı. "Bir zamanlar Shandong eyaletindeki eski Caozhou kasabasından Lu adında zengin bir adam vardı."

Lu şaşkınlıkla, "Neden, büyük büyükbabamın geldiği yer orası," dedi.

"Ne tesadüf." Shiro yine gülümsüyordu, çok çekici ve güvenilmez olan o orantısız gülümseme. "Lu ailesinin yarısı bakımsız bırakılmış büyük bir arazisi vardı. İçinden akan bir dere ve çam ağaçlarından oluşan bir korusu olan güzel bir araziydi."

Lu'nun huysuz deve yüzü daha da şaşırmış görünüyordu. "Büyük büyükbabamın arazisinde de bir çam korusu ve bir dere vardı."

Bohai öne doğru eğildi ve yaşlı kadın bile şaşırmış görünüyordu.

"Bir akşam yaşlı bir adam çıkageldi ve arazinin kullanılmayan kısmını, uzun süredir terk edilmiş olan metruk villayla birlikte kiralayıp kiralayamayacağını sordu. 'Sana yüz külçe gümüş öderim' dedi. Lu, pazarlıktan anlayan bir adamdı ve kirayı peşin ödemeleri konusunda ısrar etti."

Lu kaşlarını çattı. "Büyük büyükbabamın başına böyle bir şey geldiğini hatırlamıyorum."

Shiro yumuşak bir şekilde devam etti, "Söz verdiği gibi, ertesi gün yaşlı adam gümüşü ve yıkık dökük villayı Lu'nun kendi malikanesine rakip olacak şekilde yeniden inşa etmek için birçok işçiyi getirdi. Kiracısını her ziyarete gittiğinde, yaşlı adam ona büyük bir nezaketle davranıyordu. Yine de Lu mutsuzdu. Belki de kiracısının serveti kendisininkinden daha fazla olduğu için. Ya da belki de karısı-" Ve burada durakladı.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Lu'nun yüzünün rengi açılmaya başlamıştı.

"Peki ya karısı?" diye sordu Chen.

"Karısı yaşlı beyefendiye çok düşkündü ve her konuda ona danışırdı."

Neredeyse rahatlamış gibi bir iç çekiş oldu. Ama ben daha iyi biliyordum. Shiro insanları kışkırtmakta çok iyidir. Bildiğim kadarıyla en az beş küçük savaş başlattı.

"Böylece," diye devam etti Lu, "yaşlı beyefendinin ve onun çalışkan oğulları ve kızlarından oluşan tüm ailesinin tilki olması gerektiğine karar verdi. Ne de olsa, böyle

Açıklanamayan iyi talih kesinlikle kötü yaratıkların işi olmalı." Shiro'nun gözleri lamba ışığında parlıyordu.

Lu beceriksizce, "Bu hemen sonuca varmak olur," dedi. "Gerçekten de öyle. Ama atanızın -bağışlayın beni, yani Lu'nun- söylediği bu değildi.

-karar verdi. Barut çuvalları satın aldı ve bunları gizlice komşusunun arazisine dağıttı. Herkes uyuduğunda barutu yaktı. Alevlerin karanlık geceye sıçramasıyla büyük bir patlama oldu ve genç, yaşlı binlerce kişinin çığlıkları diri diri yandı.

"Yangının sönmesi neredeyse bir gün sürdü ve Lu araştırmaya gittiğinde, grotesk şekillere dönüşmüş yüzlerce ölü tilki buldu. ve küçükler, hatta süs havuzlarında yüzükoyun boğulmuş yavrular bile annelerini arıyordu."

İstemeden farklı bir görüntü yakaladım. Bir çukurun içinde yatan küçük, kırık bir beden. Nefesim boğazımda düğümlendi; Shiro'nun hepimizle oynadığını bilmeme rağmen içimi delen bir acı. Masadaki herkes susmuş, ona bakıyordu.

Sessiz, durgun bir sesle devam etti: "Lu bu yıkıma bakarken, kederli yaşlı adam yaklaştı. 'Sana ne zararımız dokundu? İşe yaramaz malınızın değerinden çok daha fazlasını bile ödedik size! Ailemi yok etmeniz ne kadar da zalimce."

"Bu korkunç," dedi hanımım.

Lu rahatsız bir şekilde kıpırdandı, uzun yüzü kızarmıştı. Tam bir şey söyleyecekti ki Chen araya girdi: "Ama onlar tilkiydi, değil mi? Bu tür hayvanları öldürmek yanlış değildi."

"Hayır," dedi Shiro usulca. "Bunun *yanlış* olduğunu söyleyecek bir erkek bulabileceğinizi sanmıyorum."

Gülümsemesi bıçak gibiydi. Shiro'nun korkunç yanı da bu. Niyeti ne kadar ölümcül olursa, o kadar baştan çıkarıcı görünür. Koridordan boğuk bir gümbürtü duydum. En az bir ya da iki genç bayanın hayranlık içinde bayıldığından emindim.

Shiro, öfkeyle düşündüm, *bunu hemen durdur!*

Anlattığı masalı tanıdım; "Dokuz Dağın Kralı" idi ve yaşlı tilkinin toprak sahibini bir isyan başlatması için kandırarak nasıl intikam aldığını anlatmaya devam ediyor ve bu da toprak sahibinin imparatora karşı ihanet suçundan idam edilmesiyle sona eriyor. Shiro vardı

Lu'yu kasıtlı olarak rencide etmek için yeniden kullanmıştı ve devam ederse bu gece yeminler edilecek ve dostluklar bozulacaktı. Hepsi ne içindi? Lu tilkiler hakkında Shiro'nun hoşuna gitmeyen bir hikâye anlattığı için mi? Benim de hoşuma gitmemişti ama insanların ilişkilerini gelişigüzel bir şekilde patlatmak bana daha mantıklı geliyordu. Özellikle de Bektu Nikan hakkında daha fazla şey öğrenmeye bu kadar yaklaşmışken.

Ben de tatlı kırmızı fasulye çorbası tasını aldım ve Shiro'ya fırlattım.

★ ★ ★

ORTAYA ÇIKAN KAOS oldukça tatmin ediciydi. Herkes ayağa fırladı, çığlıklar ve feryatlar yükseldi ve Shiro'nun körüklediği o tehlikeli, ipeksi ruh hali paramparça oldu. Shiro'nun üstü başı çorba içindeydi ama beklenmedik bir şekilde sevimli ve iyi huyluydu, Bohai'ye ve hanımıma çok konuşmasının kendi hatası olduğunu söyledi. "Bu benim cezam," dedi gülerek. "Hikaye yarışmasını kaybettim."

Bohai, yüzü kıpkırmızı, beni avluda durmam için dışarı göndermek istedi. "Gerekirse bütün gece!" dedi. Ama bileğimi biraz fazla yakın bir şekilde tutan Chen, beni terbiye etmenin daha iyi yolları olduğunu söyledi.

"O benim ," dedi hanımım. "Onunla ben ilgileneceğim."

Akşam yemeği partisi dağıldı. Shiro için kıyafet bulunması gerekiyordu ve o da diğer gençlerle birlikte Bohai'nin odasına götürüldü. Hanımım onunla gelmemi söylediğinde dökülen kırmızı fasulye çorbasını (çok yapışkan ve tatlı - oldukça zor bir iş olacaktı) siliyordum.

"Bunu bilerek yaptın, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle. "Aferin kızıma."

Bunu Shiro'dan kurtulmak istediğim için yapmıştım, ama o barışı koruduğumu düşünmüş olmalı.

"Lu ve torunum çocukluktan beri arkadaşlar. Onları durdurduğuna sevindim. Eğer kavga edecek olsalardı, Bohai Shirakawa'yı uzun zamandır tanımamasına rağmen onun tarafını tutardı."

Farkında olmadan algılaması beni şaşırttı. Onu ilk gördüğüm andan beri şüphelendiğim gibi, tilkiler tarafından tamamen kandırılmayan insanlardan biriydi. Kaba pamuklu bluzumun üzerinde kırmızı fasulye çorbası vardı. Odasına döndüğümde hanımım etrafı karıştırdı ve uzun bir Mançu elbisesi çıkardı.

"Bunu giy," dedi. "Kızımındı."

Benim için çok iyi olduğunu söyleyerek itiraz ettim ama Shirakawa ve diğerleri gitmeden önce acele etmemi söyledi.

Aceleyle geri dönerken, "Yemekte ne konuşuyorlardı?" diye sordu.

"Torununuz kendini hasta hissettiğini ve Shiro'nun -yani Shirakawa'nın- onu iyileştirdiğini söyledi."

"Ne tür bir hastalık?"

"Mide bulantısı, titreme." Bohai'nin başka neler söylediğini hatırlamaya çalıştım. "Senin bunu bilmeni istemiyor."

Evin nadiren girdiğim başka bir bölümüne geçtik. Burası erkekler tarafıydı, daha geniş bir avlusu ve misafirler için bir kabul odası vardı. Biz yaklaşırken Bohai aniden oymalı ahşap paravan kapıları açtı.

"Shirakawa gidiyor," dedi büyükannesine. Bu konuda mutsuz görünüyordu ama kalması gerektiği yönündeki protestolara rağmen Shiro gerçekten de gitmeye hazırlanıyordu.

"Lütfen beni bağışlayın," dedi. "Yarın erken bir randevum var."

Bohai'nin en iyi kıyafetlerinden birini giyiyordu; hanımımın onu kibarca uğurlarken bile bunu not ettiğini gördüm. "Hizmetçimin beceriksizliği için özür dilerim. Kirlenmiş giysilerinizi yıkayıp size geri vereceğiz."

Gülümsemeler, selamlar. Bir kez gitmeye karar verdiğinde, onu durdurmak mümkün değildi. Çok geçmeden (Bohai'nin hayal kırıklığına uğramış bakışlarına bakılırsa çok geçmeden) ağır ön kapı Shiro'nun dimdik sırtının arkasından kapanmıştı.

Yüze kadar saydıktan sonra peşinden yola çıktım.

OceanofPDF.com

10

Hizmetçi çocuğun geceleyin karlı bir sokakta açık renk ipek giysili bir kadınla ilgili anlattıkları Bao'nun bulabildiği tek görgü tanığıdır. Gu'nun restoranının arka kapısının eşiğinde donmuş halde bulunan kadınla aynı kadın olması muhtemel, ancak Chunhua olarak bilinen fahişe olup olmadığını kanıtlamak daha zor.

Bunun için Bao'nun, Qiulan'ın bahsettiği grup fotoğrafına ihtiyacı vardır. Ancak fotoğrafçıyla ilgili araştırmaları çıkmaza girer. Bektu Nikan şehirden ayrılmış ve hiçbir adres bırakmamıştır.

"Onu arayan tek kişi siz değilsiniz," diyor fotoğrafçıya iki oda kiralayan asık suratlı ev sahibi. "Borç tahsildarları da geldi. Bana hâlâ bir aylık kira borcu var."

Bao, önceki kiracısının geri dönmeye niyeti yokmuş gibi çıplak olan odaları geziyor. Sıradan ve eski püskü odalardan biri belli ki karanlık oda olarak kullanılmış. Nemli iç mekanda ve lekeli alçı duvarlarda keskin bir kimyasal kokusu var. İçini bir hayal kırıklığı dalgası kaplar. Bırakın gerçek adını bulmayı, ölü kadını teşhis etmek bile o kadar kolay olmayacaktır.

Bao'nun özel dedektif olduğunu duyan ev sahibi, kayıp kiracısının izini bulacağını umarak konuşmaya hevesli. "Kirayı tahsil etmeye çalışana kadar gittiğinden haberim yoktu. Bektu bağlantılarından bahsetmeyi severdi ama sonuçta gecenin bir yarısı kaçıp giden ucuz bir adamdı."

"Ne gibi bağlantıları vardı?"

"Bazı zengin adamların oğullarıyla yakın olduğunu iddia etti. Ayrıca, Willow mahallesinde bahçeli villası olan Bay Wang'ın kişisel fotoğrafçısı olduğunu söyledi."

Wang adında pek çok adam var ama bu, bir parti için şovmen kiralayan zengin bir iş adamına benziyor - aynı parti

Chunhua aniden ortadan kayboldu.

"miydi Bektu yakışıklı?" sorar Bao, hatırlamak ve Çocuğun, karlı bir sokakta kıza eşlik eden beyefendiyi tarif etmesi. Ev sahibi . "Hayır. İri bir adamdı, gençliğinde güreşirdi. Küçük gözler, karnabahar kulaklar. Bazen kızarırdı - geçen sene Ben ve karım için altı tane kıllı yengeç aldı ama çoğunlukla beş parasızdı."

Düzgün paketler gibi kafeslenmiş ve tatlı kırmızı yumurtaları ve altın rengi yengeç yağları için buharda pişirilmiş tüylü yengeçler, soğuk sirke sosuna batırılmış bir lezzettir. Bu anı ev sahibinin yüzünü yumuşatıyor. "Annesinin hastalığı yüzünden borçlanmıştı. Annesi öldüğünde bir yığın borcu vardı. Hataları ne olursa olsun, iyi bir evlattı."

"Uzak bir bölgede beyaz bir tilki edinmeye çalıştığını duydum."

"Batıdaki Wu Köyü'ydü. İki yıl önce o yolculuktan dönerken neredeyse ölüyordu. Zatürreye yakalandı. Yine de tilkilerden korkmuyordu. Aslında tam tersiydi, sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi." Wu Köyü bir şeyler . Bao, Qiulan'ın yumuşak, ağır yüzünü, genelevdeki kayıp arkadaşı hakkında söylediği sözleri düşünüyor. Chunhua geldi. Wu Köyü'nden.

"Böyle yaratıklardan korkuyor musun?" Bao merak ediyor.

Ev sahibi kısa bir kahkaha atıyor, gözleri çıplak odada açık pencereye doğru kayıyor. Bir karganın gölgesi sert bir gaklamayla süzülerek geçiyor.

"Tilkiler şanssızdır. Onlara deli olan biri varsa, o da Bay Wang'dır. Bektu bunu kendisi söyledi. Bay Wang, antika ve nadir bitki koleksiyonunu fotoğraflaması için onu görevlendirdi, bu yüzden Bektu bazen onun kır villasında kaldı." Ev sahibi tereddüt eder. "Eğer karanlık bir şeyler arıyorsanız, Bektu Bay Wang'ın kadınları kilit altında tutuyor olabileceğini söyledi."

Bao'nun aklına restorandaki kayıp fahişe gelir. Acaba Bay Wang tarafından götürülmüş ve Qiulan haklı çıkmış olabilir miydi? "Neden böyle düşündü?"

Ev sahibi yanağındaki bir beni kaşıyor. "O villada kimsenin girmesine izin verilmeyen kilitli bir avlu olduğunu söyledi. Bay Wang son zamanlarda garip davranıyormuş, sanki bir tilki tarafından büyülenmiş gibi."

"Tilki" terimi kasıtlı olarak sinsi davranan kadınları tanımlamak için kullanılır, bu nedenle Bao'nun ev sahibinin bir musallattan mı yoksa sadece bir kaçıştan mı bahsettiğini anlaması zordur.

sıradan bir servet avcısı. Bu dava tilkilerle dolu.

"Bektu bazen Bay Wang'ın villasında kalıyorsa, şimdi orada olabilir mi?"

"Borçlulardan kaçıyor olsaydım gideceğim ilk yer özel korumalı bir villa olurdu. Onu kendim bulmaya çalıştım ama bana izin vermediler. kapıyı geç."

★ ★ ★

Bektu'nun tüm fotoğraflarını da yanına alarak kaçması ÇOK KÖTÜ ama Bao yılmıyor. Zenginlerin konaklarına kolay kolay girilemez ama girmenin yolları vardır. Seçeneklerini düşünerek aceleyle ilerlerken, bir serçe cesurca dökülen tahıllara doğru atılır. Bao onun cesaretine gülümser. Çoğu insan sadece uğurlu anlamlar taşıyan kartal ve kuğu gibi göz alıcı kuşları ya da sadakati simgeleyen kazları, mandarin ördeklerini ve güvercinleri fark eder.

Annesinin dadısının yerine getirmek için ısrar ettiği, "güvercin" anlamına gelen Tagtaa adlı küçük kız da sadıktı. Her gün gelip avluda onunla oynamak için bekliyordu. Bugün bile annesinin bunu nasıl başardığını bilmiyor, çünkü Tagtaa bir hizmetçi değil, komşu bir evin kızıydı. Üçüncü gün Bao, çok hevesli görünmek istemese de ona göz kulak olmaya başlamıştı. Bunun Tagtaa'dan çok annesiyle ilgisi vardı. Bao'nun bir yanı, dadısının uzaklaştırılmasına hâlâ içerleyen o inatçı ve öfkeli yanı, onu tatmin etmek istemiyordu.

Bir öğleden sonra Tagtaa, "Annenden neden bu nefret ediyorsun?" diye sordu. "Kim öyle diyor?"

Büyük bir ormangülü çalısının içinde oynuyorlardı. Dalları ayırıp derine indiğinizde kendinizi merkezdeki boş bir alanda buluyordunuz. Sessiz olursanız, fark edilmeden bütün gün orada kalabilirdiniz. Burası Bao'nun en iyi ikinci saklanma yeriydi ve burayı Tagtaa'ya göstermesi bir lütuf işaretiydi.

"Annen biliyor."

Dallı yarı gölgeler içinde Bao yüzünü buruşturdu. Annesinin şikâyetlerinden neyi kastettiğini çok iyi biliyordu: *Çocuk beni dinlemiyor. Artık benden nefret ediyor.* Bunun annesinin duygularını ifade etme biçimi olduğunu anladı.

ona. Daha sonra, yılların uçurumunu aşan bir yetişkinin bakış açısından, onun hayal kırıklığına sempati duymaya başlamıştı, ama o anda kızgınlığı ateş gibi kaynıyordu.

Çünkü annesinin söyledikleri yalandı.

Artık benden nefret ediyor. Kelimeler dilinden döküldü, havada küçük zehirli ısırıkları olan sivrisinekler gibi titreşti. O bile inanmıyordu bu sözlere. Ama bir süre sonra gerçek olacaklardı.

Yedi yaşında, örgülü saçlarıyla vakur Tagtaa sessiz kalacak kadar diplomatikti. Çalılığın ortasındaki küçük açıklıkta topladıkları taşlara odaklandı. "Ne yapıyoruz?"

Belli bir plan yapmadan yola çıkan Bao, şimdi cevap vermek için kendini baskı altında hissediyordu. "Bir sunak."

"Neye?" "Tilki

Tanrı'ya."

Bu doğru. Dadısı gittiğinden beri komşusunun arka avlusundaki o küçük kutu mabede geri dönmemişti, yine de duvarın üzerindeki bambu korusuna özlemle bakmıştı. Rüzgârda sallanıyordu, yeşil saplar ve hışırdayan yapraklardan oluşan gizemli bir canlı perde.

Eğer tilki tanrısına geri dönebilseydi, dadısının geri dönmesini isteyecekti. Gerçi dürüst olmak gerekirse, artık onu o kadar da umutsuzca özlemediği uzun zamanlar oluyordu. Bunun nedeni Tagtaa'nın küçük, sadık dostluğuydu. Her ikisini de zorlayan bir ilişki olmasına rağmen, şaşırtıcı derecede iyi sonuçlanmıştı. Bao ona hak vermeyi reddetse de annesinin planladığı da buydu.

"Tilki tanrısı mı?" Tagtaa'nın kalçalarının üzerinde otururken kullandığı düzenli bir şekli vardı; Bao onun Mançuryalı bir sincap olduğuna dair ilk izlenimini hatırladı. Onun kendisiyle dalga geçeceğinden korkarak gözlerini kaçırdı ama Tagtaa sadece, "Bu iyi," dedi.

"*Huxian*'ı biliyor musun?" "Evet.

Onlardan birini daha önce

görmüştüm."

"Gerçekten mi?" Bao'nun damarlarında bir heyecan dolaştı. Birini görmüştü! "Yaşlı bir adam mıydı?" Dadısı komşularının tilki tapınağının koruyucusu hakkında böyle söylemişti.

"Hayır, yaşlı değildi." Tagtaa'nın gözleri açık koyu kahverengiydi. Yıllar sonra, onları hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyor.

"Onu nerede gördünüz? Ve ne zaman?"

"Ben küçükken."

Bao onun hâlâ küçük olduğunu söylemek için ağzını açtı ama kendini tuttu. Kimse boyuyla dalga geçilmesinden hoşlanmaz.

Tagtaa sanki ona ne kadarını anlatacağına karar veriyormuş gibi başını dizlerine dayadı. Beş parmağını da havaya kaldırdı. "Ben bu yaştayken."

"Onun bir tilki olduğunu nereden bildin?"

"Sadece biliyordum. Ayrıca"- utanarak mırıldandı-"sıradan bir insana benzemiyordu."

Gözleri heyecanla parlayan Bao yaklaştı ama o anda bir bağırış duyuldu. "Tagtaa! Tagtaa, annen burada!"

Gitme vakti gelmişti; öğleden sonra, birlikte geçirilen tüm öğleden sonraları gibi çok hızlı geçmişti. Ayağa kalktı ve çalıların arasından dikkatle geri geri çıkmaya başladı. Bir yetişkinin onları gelip giderken görmesi iyi olmazdı.

"Bekle!" Kızın kolunu tuttu.

Tagtaa ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. anda, sanki annesi hakkındaki tüm itirazlarını anlamış gibi yetişkin ve biraz da acıyan bir hali vardı. Dadısı, kızların böyle olduğunu söylemişti. Yaşlarına göre daha hızlı olgunlaşırlarmış.

"Geri dönecek misin?" Birden tereddüt eden Bao, adamın onu her gün nasıl kabaca reddettiğini hatırladı. Hatta avluda dururken ona bağırmıştı.

Ama o başını salladı. "Hadi tilki tanrısına bir sunak yapalım."

OceanofPDF.com

11

Yaşlı karıma onu takip edeceğimi fısıldadıktan sonra Shiro'nun peşinden yola koyuldum. Beni durdurmadı, sadece arka kapının kilidini açık bırakacağını söyledi. Sokak bir kurdun midesi kadar karanlıktı ve fenerim yoktu, sadece su birikintilerinde parıldayan ayın buz gibi halesi vardı. Hava da soğuktu. Çin'in kuzeyinde bahar gecelerinin şakası yoktur. Shiro'ya yetişmek istiyorsam yapacak bir şey yoktu.

Gidebileceği birkaç yön vardı ama sezgileri Oda'nın fotoğrafçı dükkânına gideceğini söylüyordu. Bu bir kumardı, ama avın doğası böyle; bir deliğin dışında güzel ve şişman bir dağ sıçanını bekleyen herkes bunu anlar. Bu yüzden Oda'nın dükkânına mümkün olduğunca çabuk varmak için birkaç arka sokaktan geçtim. Acele etmemin bir diğer nedeni de yalnız bir kadının sarhoş askerler, dilenciler ve eğlence düşkünü genç erkekler için bir av olmasıydı.

Bazı erkekler için karanlık bir sokakta yürümek ya da yanlış bir erkeğin dikkatini çekmek gibi basit bir eylemin kadınlar için nasıl bu kadar endişe verici olabileceğini anlamak zordur. Açıklamaya çalışmaktan vazgeçtim. Bunun yerine, duvarlara tırmanmayı ve başkalarının mülklerine izinsiz girmeyi de içeren kendi düzenlemelerimi yapıyorum. Bu şekilde kısa sürede Oda'nın dükkanının arka avlusuna vardım. Arkadaki kamış perdeden titreyen tek bir lamba dışında her şey sessiz ve loştu. İkinci kattaki balkona kadar uzanan sağlam bir salkım sarmaşığı vardı. Nemli hasır ayakkabılarımı atarak olabildiğince sessizce tırmandım. Yarı yolda ödünç bir elbise giydiğimi hatırladım (oldukça da güzel bir elbise) ama artık çok geçti.

Çoğu insan üst kat pencerelerini kilitlemez. Pencereyi iterek açtım, dalgalı yeşil cam bölmeler parmak uçlarıma soğuk geliyordu. Eskiden pencereler yağlı kâğıtla perdelenirdi, bu da onları açmayı gülünç derecede kolaylaştırırdı. Elbette, eski günlerde kimse uzun yaşamıyordu. Çömelip

pencere pervazından yatak odasına baktım. Ay ışığı buruşuk yatak örtülerinin ve yan masadaki birkaç parça erkek tuvalet malzemesinin üzerinde parlıyordu. Dikkatle, ahşap zeminde parmak uçlarıma basarak yürüdüm. Kapıya gelince durakladım, sonra aniden açtım ve birinin göğsüne çarptım.

Bu arada erkekler çığlık atar ve bu da bir istisna değildi. Bir şaşkınlık ve panik çığlığı. İtiraf etmeliyim ki ben de çığlık attım. Bunu beklemiyordum; kapıyı açtığımda elini kapının üzerine koymuş olmalıydı.

Oda'ydı, gözleri uyku ve dehşetle doluydu. Bana Japonca bağırmaya başladı. "Kimsin sen? Burada ne işin var?"

Geri koşmak ve pencereden atlamak boynumun kırılması için bir reçete gibi görünüyordu. Ayrıca, Oda beni bileğimden yakalamıştı.

"Shirakawa'yı arıyorum," diye mırıldandım. "Yatağında onu bekliyordum."

"Bu onun yatağı değil, benim!" diye bağırdı. Sonra bana iyice baktı ve sakinleşmeye başladı.

"Sen geçen gün Bohai ile gelen kız değil misin, onun hizmetçisi?" Hâlâ bileğimi tutuyordu. Kıvırmaya çalıştım. Olmadı.

"Nasıl bu kadar iyi Japonca konuşabiliyorsun? Neden buradasın?" Ağzımı kapatarak yüzümü çevirdim.

"Hey, hey," dedi. Tatlı patates ve arpadan yapılan *shochu* likörünün kokusu, idrarla birlikte elbiselerine sinmişti. Muhtemelen tuvaletten geliyordu. "Eğer Shirakawa ile oynayacaksan, bilmelisin ki tek yalnız o değil. Ben de yalnızım."

"Pekâlâ," dedim suratımı asarak. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Şimdi gitmeme izin verecek misin?"

Onun yerine iki koluyla belimi kavradı. Tıraşsız yüzünü boynuma sokarak sarhoş bir ifadeyle, "Neden hepsi Shirakawa için geliyor? O iyi biri değil, biliyorsun."

"Biliyorum!" Göğsüne sertçe dirsek atarak söyledim. "O kesinlikle iyi biri değil."

★ ★ ★

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

O kadar çok gürültü yapıyor, boğuşuyor ve didişiyorduk ki Shiro'nun merdivenlerin başında sessizce belirdiğini fark etmemiştim. Sevinmiş görünüyordu. Bu her zaman kötüye işarettir.

"Oda, bırak onu. Lütfen."

İsteksizce yaptı. Kıyafetlerimi düzelttim ve ağırbaşlı görünmeye çalıştım.

"Ah. Randevunuzu böldüğüm için özür dilerim." Oda yüzünü ovuşturdu. Yarın bu olay yüzünden kafası karışacaktı, bundan emindim.

"Önemli değil, sizi rahatsız ettiği için özür dilerim." Shiro sahanlıktaki karşı kapıyı çekip açtı ve beni kucakladığı gibi yatağın üzerine fırlattı.

İçeride bir kandil yaktı. Sarı alev titriyor, gölgeler tavanda dans edip uzaklaşıyordu. Parlaklığa karşı gözlerimi kısmıştım. "Söndür şunu."

"Hayır. Sana bakmak istiyorum. Uzun zaman oldu."

"Saçmalama. Seni daha yarım saat önce gördüm."

Shiro gülümsedi, gizemli bir yarım gülümseme. "Seni başka bir gün aramam gerekecek sanıyordum. Beni bu zahmetten kurtarman ne kadar da uygun."

"Bohai ile ne işin var?" "Neden sana

söyleyeyim ki?"

"Tamam o zaman." Gitmek için ayağa kalktım.

"Pencereden mi tırmanacaksın? Bunda hiç salkım yok." Kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Tırmandığınızı duydum, biliyorsunuz. Tam ön kapıdan girmiştim ki arkadan bir hışırtı . Sincap olamayacak kadar büyüktü."

O kapıya yaslanmışken kapıdan çıkamazdım, bu yüzden beklemeye karar verdim. Shiro'nun sabrı yok. Beş dakika onun için sessizlik içinde geçirilecek uzun bir süre. Kıpırdanmalarını duyabiliyordum, bu yüzden tekrar dar yatağa oturdum.

"Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Cevap olarak homurdandım ve arkamı döndüm. Bu benim hatamdı. Shiro yatağa atladı ve elini saçlarımın arasından geçirerek beni duvara yapıştırdı. Pek çok insanın kafası bu şekilde kesilmişti: bükülmüş bir kavrama, bir bıçağın ıslık çalarak sallanması. Boynumu gerdim ama Shiro saçlarımı parmaklarının arasından daha sıkı geçirdi.

"Bohai'nin evinde ne yaptığını ben de bilmek istiyorum," diye mırıldandı kulağıma.

"Oraya kaz satmaya gittim ve büyükannem bana iş teklif etti." "Gerçekten mi?" Shiro doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için beni dikkatle inceledi.

Sonra bir kahkaha patlattı, o kadar ki beni serbest bıraktı. "Bunu ancak sen yaparsın. Kaz mı satıyordun?"

"Mutfak avlusundaki iki tanesi benim. Bana ödeme yapılmadı. Henüz."

Kısaca, ona varışımın ana hatlarını anlattım, tabii ki tüm önemli kısımları atlayarak. Shiro bunun o kadar eğlenceli olduğunu düşündü ki gözlerinden yaşlar boşandı. Onunla ilgili bir diğer şey de bu. Kolayca dikkati dağılır. Sonunda mutfağa gidip bana kurutulmuş kalamar atıştırmalığı yapacağını söyledi. Ben de gideceğimi söyledim. Birinin yatağında çok uzun süre yuvarlanırsan, yanlış bir fikre kapılabilirler.

Ben de çok acıkmıştım.

Tilkiler muazzam bir iştaha sahiptir ve eğer onları yakalayabilirsek günde birkaç öğün yemek yerler. Yaşamımızı sürdürebilmek için *qi*'ye, yani yaşam gücüne ihtiyacımız vardır. *Qi* her yerdedir. Bitkilerin yeşil filizlerinde topraktan yukarı doğru itilir. Hayvanların damarlarında titreşir, gece gökyüzünde güveler gibi çırpınır. Üreme eylemi elbette muazzam bir miktarın toplanabilmesini garanti eder ki birçok tilkinin şehvet düşkünü şöhretini aldığı yer de burasıdır.

Ancak, bilge bir tilki bu tür tembel yöntemlerden kaçınmalıdır, özellikle de aşırı toplama ölümle sonuçlandığından. Genelde domuz çöreği, kuzu şiş ve sıcak şeker şurubuyla doldurulmuş çıtır krep gibi çok miktarda yemek yiyerek idare ediyorum. İnsanlarla uğraşmak zahmetli, özellikle de haberlerin hızlı yayıldığı bir şehirde. Ayrıca, günahlarıma yenilerini eklemek istemiyorum.

★ ★ ★

Evin alt katı dar ve karanlıktı, fotoğraf stüdyosunun arkasındaki birkaç odadan oluşuyordu. Mutfakta toprak bir zemin ve *kang* adı verilen, kuzeyde yaygın olan türden devasa bir tuğla soba vardı. Bir kısmı düzdü, böylece kışın üzerinde uyuyabilir, tuğlalardaki bacalardan dolaşan sıcak hava ile ısınabilirdiniz.

Sobanın deliklerinden birinde hâlâ köz parlıyordu ve Shiro bir tel ızgara alıp üstüne yerleştirdi. Sonra Oda'nın kilerini karıştırdı.

ve birkaç büyük kurutulmuş kalamar çıkardı. Bir tanesini kızartmak için ızgaranın üzerine koydu ve bir sürahi pirinç şarabı açtı.

"Eski dostlara!" dedi ve bana cömertçe doldurulmuş toprak bir fincan uzattı.

Biz eski dost değiliz.

En azından, onu hiçbir zaman gerçekten bir arkadaş olarak görmedim. Shiro'nun benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek umurumda değil. Ama fincanı aldım ve dikkatlice *kangın* düz kısmına oturdum. Mutluluk verici bir sıcaklık nemli giysilerime sızdı. Shiro bir çift yemek çubuğu alıp çevirirken kızarmış kalamarın kokusu mutfağı doldurdu. İçmediğini fark ettim, bu yüzden arkası dönükken fincanımın yarısını kül kovasına boşalttım.

"Seni gerçekten anlamıyorum," dedi. "Bohai'nin büyükannesi için çalışarak ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim, öyle oldu işte. Neden Bohai'de takıldığını söylemedin."

"Biz arkadaşız," dedi gülümseyerek. "Ayrıca, onunla birlikteyken hayaletlerden korkmuyor."

Bu çok doğru. Hayaletler ve tilkiler, insanlar tarafından sıklıkla karıştırılsa da, oldukça farklıdır. Bir , hayaletler dünyasına aittir ve bu nedenle *yin* ya da negatif enerjidir. Bazı insanlar tilkilerin benzer olduğunu düşünür çünkü biz etrafta dolaşıp *qi* veya yaşam gücü toplarız, ancak hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. Bizler de tıpkı sizin gibi canlı yaratıklarız, sadece genellikle daha iyi görünümlüyüz.

Bunu özellikle gurur duymadan söylüyorum, çünkü bu bir hayatta kalma mekanizması. Sayımız çok az ve sürekli zulüm görüyoruz. En kötüsü, İmparator Huizong yönetimindeki Song hanedanlığı döneminde Taoist ustaların revaçta olduğu dönemdi; her biri bir düzine tilkiyi öldürerek gösteriş yapmak istiyordu. İnsanlar ne zaman garip ve yeni bir şeyle karşılaşsalar, ilk içgüdüleri onu öldürmektir.

Ancak Shiro'nun hayaletlerle ilgili sözleri bana yaşlı kadının endişelerini hatırlattı. "Peki senin çıkarın ne?"

"Bohai'nin dört kız kardeşi olduğunu duydum."

"İkisi için şimdiden konuşuldu," dedim telaşla.

Çay rengi keskin gözlerini kısmıştı. Sonra orantısız bir sırıtma yaptı. "Benim için endişelenmene sevindim. Ama ne kadar zengin olursa olsun bir eczaneyle evlenmek benim eğlence anlayışıma pek uymuyor."

Rahatlamış görünmemeye çalıştım. Zavallı hanımım, Shiro'nun dört kız kardeş arasında yaratabileceği tahribatı düşündükçe ürperiyordum.

Dedi ki, "Bohai bana Japonya'ya bir gemi bileti teklif etti. Gitme vaktim geldi."

Ona nedenini sormadım. Şehirden ayrılmak zorunda kalmak Shiro gibi biri için tekrar eden bir sorundur. Onun yerine, yemekte konuştukları fotoğrafçı Bektu Nikan'ı tanıyıp tanımadığını sordum.

"Geçenlerde Yokohama'ya gitti.

Neden?" "Onu arıyorum."

"Gerçekten mi? Bana başka birini sormak için burada olduğunuzdan emindim. Yarım sınıf bir Mançuryalı fotoğrafçı değil."

Kızardım. Sadece yarım bardak pirinç şarabı içmiştim ama Shiro'nun iğnelemeleri derimin altına işliyordu. Bu ya da üzerinde oturduğum *kang*'ın sıcaklığı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Üzerime bir yorgunluk dalgası yayıldı. Shiro'yla daha fazla oyun oynayacak durumda değildim. Ve hâlâ açtım. Birkaç parça kurutulmuş kalamar beni kesmeyecekti. Bacaklarımı yukarı çekerek başımı dizlerimin üzerine koydum.

"Hey!" Sesi telaşlı geliyordu.

Gözlerimi kapattım.

"Şimdi gerçekten uyuyacak mısın?"

★ ★ ★

KORKUNÇ OLAN ŞEY ise uyuyakalmış olmam. Tam orada, Oda'nın evinde. Böyle bir şeyi nadiren yapmışımdır; yabancı bir yerde uyuyakalmak ölüm fermanı olabilir. Ama çok yorgundum, sadece fiziksel olarak değil, kederimi ve üzüntümü kilometrelerce taşımaktan da yorulmuştum. Ve Shiro'ya güvenmesem bile, o hâlâ benim türümden biriydi. İnsanlar arasında yaşamak ve sürekli rol yapmak çok yalnız hissettirebilir. Bu yüzden otlakları tercih ediyorum.

Ve rüya gördüm.

Sallanan tohum başlarının arasından görünen güneş ışığı. Bebeğimin tatlı kokusunu, göğsüme yaslanan yumuşak, sağlam ağırlığını. Bebeğimin sabit profili

dostum, burnun yukarıda ve tetikte. Parlayan çimenlerin arasından esen rüzgâr, yaz başının kokusunu getiriyor. Canlı ve akkor, renkler hayattan daha parlak. Dayanılmaz bir sevinç ve hüzünle doluydum; gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve göğüslerimin arasından süzülüyordu, bu yüzden bu kısa, göz kamaştırıcı siste bile bir bebeği emziriyor muydum yoksa sadece üstesinden mi geliyordum emin değildim.

★ ★ ★

Yarım saat kadar dalmış olmalıyım, çünkü panikle uyandım. Ne kadar zaman geçmişti? Ama ateş aynıydı ve yarı açık pencerelerin ardındaki gece bir mürekkep havuzu kadar sessizdi. Beni uyandıran şey kızgın yağ ve kavrulmuş yeşil soğan kokusuydu. Shiro, sırtı bana dönük, toprak bir tencerede erişte kızartıyordu. Kokuya bakılırsa oldukça iyi bir iş çıkarıyordu. Uzanmış onu izliyor, yanaklarımdaki ıslaklığı hissediyor ve hıçkırmamaya çalışıyordum. Bir başkasının yanında uyuyakalmayalı uzun zaman olmuştu ve bu beni şaşırtmıştı.

Erişteler bittiğinde Shiro cızırdayan toprak tencereyi ahşap mutfak masasının üzerine koydu (tabii ki altına herhangi bir sacayağı koymayı ihmal ederek

-Oda'nın mobilyalarının korkunç yanık halkaları olduğundan emindim). Bir kâse ve bir çift yemek çubuğu koydu. Bana bakmadan, "Hâlâ sıcakken ye." dedi.

Yüzümü koluma silerek, utangaç bir şekilde masaya oturdum. Erişteler

-Kızgın yağ ve Sichuan karabiberiyle ıslatılmış, yumuşak bir şekilde çiğnenen bu etler beklenmedik derecede iyiydi, ancak belki de buna şaşırmamalıydım. Shiro bir şey yapmayı kafasına koyduğunda, acımasızca titiz davranır. Bir ısırık bile almadığını fark ettiğimde neredeyse tüm tencereyi bitirmiştim.

Ona baktım ama başını salladı. "Zehirli değil."

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı; bilmesem neredeyse üzgün olduğunu söyleyebilirdim. Neyse, bu onun kaybıydı, ben de tüm erişteleri bitirdim. Kendimi daha iyi hissederek ayağa kalktım.

"Bana hâlâ Siyah hakkında bir şey sormadın," dedi Shiro, "Siyah hakkında." Kullandığı Japonca kelime "*kuro*" idi, 黒 karakteri için.

"Erişte için teşekkürler," dedim soruyu duymazdan gelerek. "Sana bir borcum var.

yemek."

"Bana da bir yatak borçlu olabilirsin." Çenesini yukarı doğru salladı. "Git uyu.
Bitkin görünüyorsun."

"Yakında geri dönmezsem karım endişelenecek."

Aklıma geldi de, gecenin serinliğinde beni bekliyor olabilirdi. Her halükarda, teklifi ne kadar cömert olursa olsun Shiro'nun yatağına girmeye hiç niyetim yoktu, bu yüzden aceleyle vedalaştım ve kendimi arka kapıdan dışarı attım.

Sonra eve kadar koştum.

OceanofPDF.com

12

Ev sahibine göre Bektu Nikan, Bay Wang'ın şehir dışındaki villasında borçlulardan saklanıyor olabilir. Biraz araştırınca Bay Wang'ın tanınmış bir aileden geldiği ortaya çıkar. Kırk dokuz yaşındadır ve iki resmi eşi ve altı çocuğu vardır. Adresin çapraz kontrolü, Bay Wang'ın gerçekten de Chunhua olarak bilinen fahişenin kaybolduğu partiye ev sahipliği yapan adam olduğunu doğrular.

Zaman akıp gitmektedir ve Bao, Gunun kapısının eşiğinde bulunan cesedin gerçek adını hâlâ öğrenemediğinin farkındadır, ancak aynı kadın olduğundan neredeyse emindir. Başka bir araştırmacı Gu'ya genelevdeki takma adını verebilir ama Bao yalan söylemeyecektir. Titizlikle, neredeyse takıntılı bir şekilde dürüsttür. Yalanların sıkıcı vızıltısı onu fiziksel olarak hasta ediyor.

Gerçek, onun kaçamadığı, bambularla çevrili yeşil bir bahçedir. Zaman zaman bu bahçeden kaçamayanlara imrenir. Yalanları duymak acı verici ve yalnızlık verici, özellikle de başka kimse duyamadığında. Bao göğsünde son zamanlarda keskinleşen bir sızı fark ederek yüzünü buruşturuyor; ölümlü olduğunu hatırlıyor. Eğer yeteneğine bir tilki sebep olduysa, onunla ne yapacaktı? Bir sona yaklaştığını hissediyor ama bu mesleki kariyeri mi yoksa hayatı mı, Bao emin değil.

★ ★ ★

Hafif çiseleyen yağmurun vurduğu gri bir sabah Bao, köylülerin yağmurdan korunmak için giydiği hasır bir palto ve bambu şapkasıyla Bay Wang'ın villasına gelir. Orada bir günlüğüne bahçıvan olarak çalışacaktır.

"Neden bu kadar yaşlı bir adamı getirdin?" diye homurdanıyor evin kahyası kapıyı açtığında. Bao'yu ücret karşılığında getirmeyi kabul eden suskun bir adam olan düzenli bahçıvan omuz silkiyor ve amcası olduğunu iddia ediyor.

Başını öne eğen Bao, bahçıvanı çakıl taşlı mozaiklerden oluşan, ortaları delikli madeni para şeklindeki dolambaçlı yollarda takip ediyor ve üzerlerine bastığınızda servete davetiye çıkarıyor. Açılan bahçeler minyatür manzaraları taklit ediyor. Bir lotus göleti güneydeki Taihu Gölü'nün şeklini yansıtıyor ve yıpranmış kayalar sıradağları temsil ediyor. Bu bahçeler, Hangzhou'nun ünlü villaları gibi Çinli edebiyatçıların zarif yaşamına göre . Bir avlu, yavaşça eğlenmek için alçak sehpalar üzerine yerleştirilmiş *penjing* veya bonsai sıralarıyla doludur. Bao, rüzgârla dalgalanan çamları ve antik akçaağaçları andıracak şekilde sığ saksılara yerleştirilmiş bodur ağaçların çok yaşlı ve güzel olduğunu belirtiyor. Koleksiyon o kadar büyük ve değerli ki takıntı derecesinde.

Bao çalışırken etrafına dikkatle bakıyor. Villa o kadar sessizdir ki terk edilmiş gibi görünür; tek ses makasların şakırtısı ve tırmığın çakıllar üzerindeki tıkırtısıdır. Öğlen molasında oturup ceplerinden çıkardıkları soğuk yeşil soğan kreplerini yiyorlar. Bao'nun çalışkanlığından memnun olan düzenli bahçıvan ona "Ne arıyorsun?" diye soruyor.

"Bektu Nikan adında Mançuryalı bir fotoğrafçı. Bazen burada kaldığını duydum."

"Misafirleri merak ediyorsanız hizmetçilerden birine sormalısınız," diyor bahçıvan. "O benim memleketimden geliyor."

Bao'yu buharda pişmiş çörek gibi yumuşak yüzlü, orta yaşlı bir kadınla tanıştırıyor. Bahçıvan gibi o da ücret karşılığında yardım etmeye istekli.

"Şu anda burada olmasa da o fotoğrafçı birçok kez burada kaldı. Bir katalog için ustanın nadir bitkiler ve meraklılardan oluşan koleksiyonunu fotoğraflıyordu."

Bao hayal kırıklığına uğradı. "Geçen ay buraya hiç gelmedi mi?"

"Hayır, istediği gibi geldi ve gitti. Onu soran ilk kişi sen değilsin."

"Bektu'yu başka kim arıyordu?"

"Ev sahibi, ama kapıcı onu içeri almadı. Ve ondan önce..." Kim olduğunu hatırlayamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Bay Wang Chunhua adında bir kızı geri getirdi mi?"

Hizmetçi dudaklarını büzüyor, adam kayıp bir aradığını söylediğinde başını sallıyor. Gözlerinde parlak bir ışıltı belirir.

Şanslısın. *Sadece bir hizmetçi olabilirmişim ama en azından zevk bölgesine satılmamışım.* Bao, insanların böyle olduğunu düşünüyor. Diğerlerinden daha iyi durumda olduğumuz sürece mutluyuz.

"Efendi, villadaki özel iş partileri için sanatçılar konusunda çok titizdir. İyi şarkıcıları ve müzisyenleri tercih eder."

Bu, başarılarıyla tanınmayan yeni bir kız olan Chunhua'nın tanımına uymuyor gibi görünüyor. "Kadınlardan herhangi birini tuttu mu?"

"Gayri resmi metresler olarak mı demek istiyorsunuz? Burada bulunduğum beş yıl içinde üç tane oldu," diyor. "Yine de dikkatli olmak zorundaydı. İlk eşi zengin Chen ailesinden. Huysuz ve kolay kırılan biri."

Bao diyor ki, "kadınlara ne oldu?" "Sana göstereceğim."

★ ★ ★

Tomurcuk vaat eden çıplak bir salkım söğüdün altında gizli bir gezinti yolunda yürüyorlar. Sulu bahar güneşi altında, villada beklenti dolu bir sessizlik var. Bao'ya göre Çinli bilginler her zaman taşra inzivalarını idealize etmiş olsalar da, dağ ya da balıkçı kulübesi olarak adlandırdıkları yerlerin pek azı aslında rustik. Bunlar yapay yapılar, tıpkı bu malikânelerin sahiplerinin cariye ya da eğlendirici olarak getirdikleri genç kızların kendilerine aşık olduğunu hayal etmekten hoşlanmaları gibi.

O kadar sessizdir ki, ayaklarının çakıl taşları üzerindeki çıtırtılarını ve bir kuşun ötüşünü duyabilir. Efendinin iki resmi eşi yazın geldiklerinde, kendi güvenilir hizmetkârlarından oluşan bir maiyet getirirler. Bu arada, boş odalardan oluşan süitler ve yeşil avlu bahçeleri iskelet bir personel tarafından korunuyor. Tuğla bir duvarın içine yerleştirilmiş ahşap bir kapının önünde dururlar. Hizmetçi kilide bir anahtar yerleştirir. İçeride bir süit odanın önünde küçük bir avlu vardır.

"Burası onları tuttuğu yer."

Demek Bektu Nikan'ın ev sahibine bahsettiği gizli avlu burasıymış. Sessizlik ve toz kokusu onları karşılıyor. Bao genelevdeki Qiulan'ı ve arkadaşının Bay Wang'ın evinde hayatta ve iyi olduğuna dair üzücü umudunu düşünür. Ona burada kimsenin olmadığını söylemesi gerekecek. Hizmetçi, evin kapısını iterek açarken etrafına hızlı ve gergin bir bakış atar.

boş bir oda. Bir duvarın karşısında birkaç büyük tahta sandık var. Bao'ya tabutları hatırlatıyorlar.

Tilkilerin de mezarlıklarda yaşadığının söylendiğini biliyor. Kafalarına insan kafatasları yerleştirerek ve gece yarısı ayın önünde eğilerek insan formuna giren tilkilerle ilgili hikâyeler vardır. Çinlilerin korktuğu her şeyi bir araya getiren ürkütücü bir görüntü: çürüme, karanlık, ay ışığı. Bao bir keresinde yaşlı dadısına bu konuyu sormuş ve onun bu tür yaratıklara taptığını merak etmiş. Dadı bunun doğru olmadığını söylemişti. Bazı tilkiler bunu yapabilirdi ama onun sadık olduğu *huxian* değil.

"*Xian*" kelimesi "ölümsüz, aşkın varlık" veya hatta "peri" anlamına gelebilir. Ancak tilkiler için "*hujing* "den (tilki ruhu) "*huyao* "ya (tilki şeytanı) ve "*hushen* "e (tilki tanrısı) kadar değişen başka isimler de vardır. Tıpkı insanlar gibi, tilkiler de grinin tüm tonlarında görünmektedir.

Dadısının büyük bir gayretle dua ettiği *Huxian*, ona göre, aristokrat bir yaşlı adam şeklini almış, hastaları iyileştirmiş ve eve zenginlik getirmişti. Ancak komşusunun serveti sonunda azalmıştı. Dedikodulara göre bunun nedeni tilkilerin getirdiği zenginliklerin hayali olmasıydı. Ya da belki de bambu korusundaki küçük tapınağı ihmal etmişler ve tilki tanrı onları terk etmişti.

Hizmetçi en yakındaki sandığı açar. Gölgeli derinliklerinde bir insanın kesik başı ve gövdesine benzeyen bir şey vardır. Bao bunun bir kostüm olduğunu anlamadan önce soluk soluğa kalır: sahne zırhının yerleştirilmiş özenle hazırlanmış bir Çin operası başlığı.

Yüzünü kırıştırıyor, başkalarına güven veren o hüzünlü, köpek gibi yüz ifadesini takınıyor ve hizmetçi "Bay Wang bir koleksiyoncu" diyor.

"Ya yanında tuttuğu kadınlar?" diye soruyor. "Kimdi onlar?"

"İlki bir opera sanatçısıydı; efendisi onu resmi bir cariye olarak evlendirmeyince, skandal korkusuyla gitmesine izin verene kadar eski kumpanyasına dışarıda olay çıkarttırdı. İkinci kadın ateşten öldü. Ama üçüncüsü -şimdi hatırladım- Bektu Nikan'ı aramaya gelen diğer kişiydi."

"Neden?"

"Hiç söylemedi ama geldiğinde ilk sorduğu şey bu oldu: 'Burada Bektu Nikan diye bir fotoğrafçı mı kalıyor? Zekiydi ve

parlak gözlü. Adı-" Kaşlarını çatıyor. "Ne garip, hatırlayamıyorum. Ama kesinlikle 'Chunhua' değildi. Uzun süre kalmadı. Bir ay bile kalmadı."

Bao çenesini ovuşturur. Ne Bektu ne de Chunhua Bay Wang'ın gizli avlusunda olmadığı için çıkmaza girmiştir. Yine de fotoğrafçıyı başka kimin arıyor olabileceğini merak ediyor. "Ona ne oldu?"

"Bir gece ortadan kayboldu. Kilitli bir odanın içinden."

Bao başını kaldırdı. Belki de yanılıyordu.

OceanofPDF.com

13

Korktuğum gibi, o gece geç saatlerde döndüğümde hanımım hâlâ uyanıktı. Bir yağ lambasının loş ışığında yatağında oturuyordu. "Ah San! İyi misin?"

Çok kötü görünüyor olmalıydım; yüzümün yan tarafında *kangın* üzerinde uyuyakaldığım için siyah bir leke vardı ve elbiselerim salkım sarmaşığa tırmanmaktan lekelenmişti. Ayrıca hasır ayakkabılarımı Oda'nın arka avlusunda bırakmıştım.

"Evet, Shirakawa'nın nerede yaşadığını öğrendim."

"Seni yakaladı mı?" Endişeli görünüyordu, buruşuk bir yuvadaki küçük bir kuş gibiydi.

Shiro'yla önceki tanışıklığımı açıklamak işleri daha da karmaşık hale getirecekti, bu yüzden ona onu evine kadar nasıl takip ettiğimi ve kulak misafiri olmak için balkona nasıl tırmandığımı anlattım. "Görünüşe göre Japonya'ya gitmeyi planlıyor."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim."

Shiro'nun ayrılışını duyunca sevineceğini düşünmüştüm ama daha da endişeli görünüyordu. Ben de endişeliydim. Eğer Bektu Nikan Yokohama'ya gittiyse, oraya ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım.

★ ★ ★

ERTESİ SABAH mutfakta aşçıya çiğ yengeçleri pirinç şarabı ve soya sosuyla marine etmesine yardım ederken aniden kadınların kabul salonuna çağrıldım. Erkeklerinkinden daha sade ve yalındı, ziyaretçileri uzun süre kalmaktan caydırmak istercesine dik sırtlı sert gül ağacı sandalyelerle döşenmişti. Birinde hanımım oturuyordu, karşısındaki sandalyede ise akşam yemeğinden Chen oturuyordu. Ben göründüğümde garip bir şekilde seğirdi.

"Ah San, Bay Chen'i hatırlıyor musun?" dedi yaşlı kadın.

"Evet, *tai furen*." Bu konuda içimde kötü bir his vardı. Shiro'ya kırmızı fasulye çorbasını fırlattığımda Chen haşlanmış mıydı ve şimdi tazminat talep etmek için mi buradaydı? Göz göze geldiğimizde yüzü kıpkırmızı oldu. Akşam yemeğinin yarısını beni tavlamaya çalışarak geçiren birinden beklediğim bu değildi.

"Bay Chen teyzesi için bir hizmetçi arıyor ve sizi sordu."

Ona baktım. Bu duyduğum en büyük yalandı. Chen daha da utanmış görünüyordu. "Hizmetçinizin çabukluğu ve çalışkanlığı beni çok etkiledi," dedi. "Teyzemin hizmete ihtiyacı var. İyi bir ücret ödeyeceğim."

"Hayır, teşekkür ederim." Kadınların hizmetine ihtiyacı olan tek kişi belli ki oydu. Hanımıma baktım ve o da belli belirsiz başını salladı.

"İşte, sana " dedi. "Bu konuda Ah San'ın isteklerini dinleyeceğim."

Chen gittiğinde hanımım "Reddetme konusunda iyi misin?" diye sordu.

Fikrimi sormasına bile şaşırmıştım.

"Daha fazla öderdi ama farklı bir iş olabilirdi," dedi.

Ne tür bir iş olacağını çok iyi biliyordum. Birçok işveren kadın hizmetçileri adil bir oyun olarak görüyordu. Hamile kalan hizmetçiler işten atılıyordu, ancak bazı kızlar istekliydi. Aşık oluyorlar ya da kendilerini geliştirebileceklerini düşünüyorlardı. Bazen de işe yarardı. Bu yüzden ne demek istediğini hemen anladım.

"Hayır, hayır, hayır," dedim.

Rahatlamış görünüyordu; içimde bir suçluluk duygusu hissettim. Yokohama'ya Bektu'nun peşinden aniden gidersem çok üzülebilirdi.

★ ★ ★

CHEN'İN BEKLENMEYEN TEKLİFİ yarım saat içinde tüm ev halkına yayıldı. Bohai'nin kız kardeşleri bile bunu öğrendi ve Chen'in beni baştan çıkarıp çıkarmadığı ve hamile olup olmadığım da dahil olmak üzere bana her türlü uygunsuz soruyu sorabilmeleri için çay ve nakış ipliği getirmeye zorlandım.

Soruları gülünçtü, ama aynı zamanda evin üst katına hapsolmuş olsalar da aşk ve dedikodu için yanıp tutuşan bu genç hanımların korunaklı dünyasına bir bakıştı. Zaman geçirmek için, aralarında sarı kâğıda yazılmış birkaç pornografik romanın da bulunduğu romanlar okuyorlardı

etin zevklerini tamamen gerçek dışı terimlerle tanımlıyordu. Şık ve dolgun, bana genç tavukları hatırlatıyorlardı. Shiro gibi bir tilki hepsini kapardı.

Mutfakta yengeçleri temizlemeye yardım eden hizmetçi de bana sorular yöneltti. Adı Ah Lian'dı ve yakında evlenecekti. "Bay Chen'le gitmeyi neden reddettiniz?" diye sordu.

"Çünkü o bir aptal."

"Ah!" İtiraf etti, "Evlenmek istemiyorum. Nişanlımla hiç tanışmadım bile. Kuzenimle evlenmesi gerekiyordu ama kuzenim geçen yıl hummadan öldü."

"O senin köyünden mi?"

"Aslında ailesi öyleydi. Ama çok uzaklara, Malaya'ya gitmeliyim. Orasının hangi ülke olduğunu bile bilmiyorum."

Malaya, denizaşırı büyük bir Çinli nüfusa sahip bir İngiliz kolonisiydi. Bir haritada görmüştüm, Siyam'ın ucundan sarkan tatlı bir patates gibi görünüyordu.

"Anlıyorum," dedim. Pek çok erkek Çin'den gelin isterdi; zavallı Ah Lian'ın belli ki başka seçeneği yoktu, özellikle de ailesi ısrar ediyorsa.

"Bay Chen ile gitmeyi tercih ederim."

"Hayır, yapmazsın." Dedim. "O sadece oyun oynuyor."

"Chen ailesinin zengin olduğunu söylüyorlar, babası korkutucu bir adam olsa da. Ama tek başıma gemiye binmek istemiyorum. Uyuyamıyorum, kabuslar görüyorum." Gerçekten de korkudan hasta görünüyordu.

"Burada bekle." Koşarak uzaklaştım. Bir kare yazı kâğıdını kaydırarak üzerine tek bir karakter yazdım.

"Buyurun," dedim.

"Bu ne?" Ah Lian okuyamıyordu, ben de ona bunun "tapir" anlamına gelen "*mo*" 貘 karakteri olduğunu söyledim.

"*Mo* bir rüya yiyicidir," diye açıkladım. "Bunu yastığının altına koy Uyursun *ve* kabuslarını yemesi için üç kez çağırırsın. Gerçi onu çok sık çağırırsanız, umutlarınızı ve hayallerinizi yutacaktır."

Mutlu görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kadere karışmak bana geri dönebilirdi ama "Kabus gören bir çocuğunuz varsa, bunu ona verebilirsiniz" dedim.

"Eğer bir oğlum olursa," dedi, "ona Shin ya da dürüstlük adına '*xin*' adını vereceğim.

Çünkü kocamın bana sadık kalacağını umuyorum."

Kabus gören bir çocukla ilgili son yorumu neden eklediğimi bilmiyorum. Çünkü benim bebeğim hiç kâbus görmedi, en azından benim bildiğim kadarıyla. Çok küçüktü. Uyuduğunda rüya görürdü, ara sıra bacaklarını tekmelerdi. Umarım hoş rüyalardı ve kabus görmezdi. Hâlâ cıvıl cıvıl ağlayışını, burnunu sokuşunu hatırlıyordum. Unutmayı reddediyor, onu hâlâ benimle hayal ediyordum. Şimdi çimenlerin arasında sallantılı bacaklarıyla yürüyor ya da çömelmiş bir kurbağayı izliyor olabilirdi. Hiç gerçekleşmeyen tüm o şimdi'ler. Karda bir kürek onu yuvasından çıkardığında kopmuşlardı.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Ah Lian çok uzaklarda, Malaya'da bir adamla evlendirilecekse, umarım sorumluluk sahibi bir kocası ve ondan uzun yaşayacak bir çocuğu olurdu.

★ ★ ★

O AKŞAM, başka bir ziyaretçi daha vardı. Bu kez Bohai evdeydi; merdivenlerden aceleyle indiğini ve selam verdiğini duyduk. Kısa bir süre sonra büyükannesini çağırdı.

"Shirakawa seninle konuşmak istiyor."

. Shiro'nun bizi rahat bırakacağını umuyordum ama görünen o ki burnunu sokma yetkisi sadece bende değilmiş. Tilkilerin sorunu da bu; her yere burnumuzu sokmaktan kendimizi alamıyoruz, sonu tuzak olsa bile.

Bohai, Shiro'nun kendisini değil de büyükannesini görmeye gelmesine sinirlenmiş görünüyordu. Kollarını kavuşturarak somurtkan bir şekilde onun yanına oturdu. Ben koridorun dışında duruyordum. Bunu kaçırmayacaktım.

Oda, kandillerin çektiği gölgeler ve güvelerle doluydu. Tozlu kanatları çırpınarak beyaz alçı duvarlara tuhaf şekiller çiziyordu. Ara sıra alevin içine uçuyor ve kötü bir koku bırakarak yanıyorlardı. Shiro'nun yakışıklılığı bu yarı aydınlıkta her zamankinden daha çarpıcıydı ve alaycı bir tavırla, akşam ziyaretlerine sırf gösteriş için mi gittiğini merak ettim. Ama hayır, muhtemelen günün çoğunu Oda'nın evinde uyuyarak, Oda'nın yemeklerini yiyerek ve Oda'nın mobilyalarının üzerinde dikkatsizce yüzük yakarak geçirmişti. Oda için oldukça üzüldüm.

Geçen gece Bohai'den ödünç aldığı kıyafetleri geri getirmişti ama bunun bir bahane olduğu açıktı. Ya uyarılarıma rağmen Shiro, Bohai'nin kız kardeşlerinden birini istemeye karar verdiyse? Mevsim normallerinin dışında soğuk geçen bahar hakkında havadan sudan konuştular ve Shiro ile benim yaşlı hanım anlamsız iltifatlarda bulundular. Tam rahatlamaya başlamıştım ki, "Şimdi de hizmetçinizi satın almak istiyorum" dediğini duydum.

"Ne?"

"Üzerime kırmızı fasulye çorbası döken kişi."

Bohai şok olmuş görünüyordu. "Neden?"

"Ondan hoşlandım. Lütfen, onu bana sat."

Shiro öne doğru eğilmiş, zarif bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı. Aşırı bir çekicilik uyguladığı belliydi. Bohai'nin yüz hatlarından bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Şey..."

"O satılık değil. Sözleşmeli değil." Arayan hanımımdı ama onun sesi bile titriyordu.

"O zaman onu bana hediye olarak gönder. Ona iyi davranacağım."

"Onu içeri çağırın." Hanımım belli ki ne yapacağını şaşırmıştı. Zaten koridorda durduğum için doğruca içeri girdim.

Shiro, "Evet, işte . Onu da yangötüreceğim." "Ben gitmiyorum," dedim.

Beni bir domuz gibi satın almaya nasıl cüret eder? Gerçi kadınların her gün alınıp satıldığı doğruydu, bazen bundan daha ucuza. Chen'in de o sabah aynı şeyi denediğini iddia edebilirsiniz, ama ben özellikle dehşete düşmüştüm çünkü Shiro'yu (sadece görünüşü olan ve kefil olacak bir ailesi olmayan başka bir evsiz) satın almaya çalışsaydım, herkes bana gülerdi. Aslında, bir kadın önümüzdeki beş yüz yıl boyunca iftiraya uğramadan erkek bir fahişe kiralayamazdı. İnsanlar hala İmparatoriçe Wu'yu ve onun erkek sevgililerini unutamadı.

"Japonya'ya bile mi?" dedi sinsice.

Ah. Beni yakalamıştı. Bektu Nikan Yokohama'ya kaçmıştı ve ben oraya nasıl gideceğimi merak ediyordum. Gemi yolculuğu için paraya ihtiyacım vardı, ayrıca evraklar ve geçiş kartları gibi bir sürü bürokratik sorun vardı.

Ben tereddüt ederken Bohai, "Sonunda benimle gelmeye karar verdin mi?" dedi. Sesi sevinçli geliyordu, tüm kızgınlığı unutulmuştu.

Shiro, "Evet, sanırım buradaki işim neredeyse bitti," dedi.

Bohai'den gelen sevinç çığlıkları arasında bir an için unutuldum. Hanımıma baktım.

"Ah San," dedi sessizce, "Bay Shirakawa ile gitmek ister misin?"

Onu hayal kırıklığına uğratacak yüreğim yoktu. En azından o anda. "Elbette hayır, *tai furen*."

"O zaman," dedi, "benimle gelir misin?"

Konuşma aniden durdu. "Büyükanne, ne demek istiyorsun?"

"Seninle Japonya'ya seyahat etmek istiyorum, Bohai." "Neden?"

"Bu benim son dileğim. Üzerinde düşünüyordum ve Bay Shirakawa da size eşlik ederse, yolculuk konusunda kendimi daha rahat hissedeceğim."

Bu konuda öyle bir kargaşa yaşandı ki, ustayı getirmem için beni gönderdiler ve bu yüzden konuşmanın sonunu öğrenemedim. Yine de çok şaşırmıştım. Bunu ne zamandır düşünüyordu ve neden?

★ ★ ★

CEVAPLARIN HEPSİ, Shiro'nun Bohai'yi de yanına alarak ayrılmasından çok sonra da olsa ortaya çıktı. Arkadaşlarıyla buluşacaklardı. Bunun şarap, kızarmış ördek ya da pahalı bir çayevini içerip içermediği belirsizdi, ancak Bohai'nin kızarmış, asık suratı büyükannesinin teklifinden duyduğu mutsuzluğu gösteriyordu. Yine de evdeki dedikodulara göre bu konudaki en tuhaf şey efendinin kabul etmiş olmasıydı. Aslında, annesinin isteği karşısında şaşırmamış görünüyordu.

Beni en başta işe alan karısı Madam Huang bile itiraz etti.

"Yaşlı anneni Bohai'yle birlikte Japonya'ya nasıl gönderirsin?" demişti, öyle yüksek sesle söylemişti ki sözleri avluya taşmış ve ayak işlerine bakan çocukların kulaklarına dolmuştu, böylece eczanedeki aile kavgası haberi kuzu şişçiye ve tofu satıcısına bile yayılmıştı.

Konfüçyüsçülük yaşlılara saygı gösterilmesini ve ebeveynlere hürmet edilmesini gerektiriyordu. Yaşlı bir kadını gemiyle yabancı bir ülkeye göndermek kulağa bir ölüm dileği gibi geliyordu. Ama efendi sadece bunu annesiyle konuştuğunu söyledi.

"Neden? Japonya'da, Bohai'nin okumakta ısrar ettiği o korkunç ülkede annenizi ilgilendirecek ne olabilir ki? Eğer yolda ölürse, herkes onu ölüme bizim gönderdiğimizi söyleyecek."

Madam Huang muhtemelen Yaşlı Hanım'ın kısa bir süre önce ana evden daha küçük bir yere taşınmasından dolayı kendini suçlu hissediyordu. Efendinin cevabını duymadım ama karısı sesini alçalttı ve konuşmalarından başka bir şey duyulmadı. Bu arada hanımım hazırlıklara başlamıştı. Katiplerden birinden depodan iki bambu dokuma sandık getirmesini istemişti. Bir kucak dolusu giysiyle içeri girdiğimde, cırcır böceği gibi eğilmiş, nemli bir bezle onları siliyordu. Tüm bunların benim için çok uygun olduğunu düşünerek içten içe sevinmeme rağmen (metresimle seyahat etmek, başka bir geçiş ayarlamaktan çok daha iyiydi), bu durum aynı zamanda şüphe uyandırıyordu. Shiro'ya güvenmiyordum.

"Neden Japonya'ya gidiyoruz?"

Gülümsedi. "Bugün büyük bir sürpriz oldu, değil mi? Yine de senin bana gönderildiğini hissediyorum. Bohai'yi korumak için benimle birlikte seyahat edecek senin gibi yetenekli bir hizmetkâr bekliyordum."

"Neden korunmaya ihtiyacı var?"

"Belki bu ailenin en büyük oğlunun genç yaşta öldüğünü duymuşsunuzdur. Bu artık doğru olduğunu bildiğim bir lanet."

Yüzünden bir gölge geçti. Japonya'ya seyahat planları benim Bektu Nikan'ı arayışımla örtüşse de, aniden huzursuz hissettim. Kulaklarım önümde bir bela olduğu hissiyle kaşınıyordu.

OceanofPDF.com

14

"Kilitli bir odadan mı kayboldu?"

Bao kafasına hücum eden kanı hissediyor. Bir kayıp kadın daha.

"Bir akşam buraya kilitlenmişti ama ertesi sabah ondan hiçbir iz yoktu." Hizmetçi onun hikayesine ısınıyor.

"Neden içeride kilitliydi?"

"Bay Wang'ın daha önce tuttuğu opera sanatçısı yüzünden. Eski grubuna büyük bir olay çıkarttırarak, kapının dışında davul çalıp bağırarak ayrılmayı başardı. Bay Wang bunun bir daha olmasını istemedi ve Bayan'ın-" Burada bakışları bir an için merakla boşluğa düşüyor. "-genç hanımın her gece bu avluya kilitlenmesi gerektiğini söyledi."

"Peki ya kadın, o istekli miydi?"

"Bektu Nikan'ı aramaya geldi. En azından bende öyle bir izlenim bıraktı. İlk geldiğinde Nikan burada değildi. Büyük bir hayal kırıklığına uğradı ama Bay Wang fark etmedi, ona o kadar aşıktı ki. Hepimiz biraz öyleydik." Hizmetçinin hamur gibi yanaklarında bir kızarıklık belirir.

"gelmişti? Profesyonel miydi?"

"Efendi bir parti için şovmen istedi ve o da onlarla birlikte geldi." Hizmetçi, Qiulan'ın genelevinden daha pahalı olan bir işletmenin adını veriyor. "Hatırladığım bir diğer şey de tilkiler hakkında sorular sormasıydı."

"Tilkiler mi?" Bao keskin bir nefes alıyor. "Ne olmuş onlara?"

"Eğer Bektu Nikan hiç tilki derisi getirmiş olsaydı. Kâhya, Bektu'nun evin bir üyesi olmadığını, sadece efendinin koleksiyonunu kataloglamak için görevlendirdiği bir fotoğrafçı olduğunu söyledi. Efendi, eğer bir kürk çalma isterse, ona bir tane alacağını söyledi. Bektu bayılacak gibi oldu."

"Ne zaman ortadan kayboldu?"

"Bir aydan daha uzun bir süre önce. Bay Wang'ın ana eve dönmesi gerekti, bu da zamanlamasını merak etmeme neden oluyor. Kıza elini bile sürdüğünü sanmıyorum - kız sadece düzgün bir düğünden sonra onun olacağını söylemişti, o yüzden oradaydı, çılgın bir adam gibi mobilya ve kıyafet sipariş ediyordu. Tilkiler, geyikler ve kar hakkında gevezelik ederdi. Katı olduğu tek şey, kızın her gece eve kilitlenmesi gerektiğiydi. Bize sert bir şekilde 'Burada kalmasını sağlayın' dedi."

"Fotoğrafçıyla tanıştı mı?"

Hizmetçinin alnı çatıldı. "Hatırlayamıyorum. Bu garip değil mi? Sanki uzun zamandır buradaymış gibi geliyor ama aynı zamanda çok kısa süre." Utanç dolu bir kahkaha atıyor. "Ama o sabah kâhyanın bu kapıyı açtığını hatırlıyorum."

Bao kilidi inceliyor. Zorlandığına dair hiçbir iz yok. Avlunun duvarları sekiz ayak yüksekliğinde. Oda süitinin içinde, ay gibi küçük bir pencere dışında pencereler parmaklıklı, Bao'nun kafasından daha yüksek. "İç süitin kapısı da kilitli miydi?"

"Evet, hem avlu hem de oda," diyor. "Ama hanımefendi her gece kilitli kalmaktan hiç şikayet etmezdi. Gözlerinin ne kadar parlak olduğunu hatırlıyorum. Karanlıkta bir hayvanınki gibi parlıyorlardı."

Bir hayvan. Bao yüksek tek pencereye bakıyor. Ahşap lentonun etrafında belli belirsiz sürtünme izleri var. Duvarı tırmanmak, o küçücük pencereden içeri girmek, sonra da avlu duvarının tepesi boyunca koşmak bir kadın için neredeyse imkânsız gibi. Eğitimli bir oyuncu olsa bile. Bay Wang'ın göz kamaştırıcı akrobasi hareketleriyle ünlü Çin operasına olan tutkusunu hatırlıyor.

Bu villadaki personelin kafasının karışmasına şaşmamalı. Peki bu tuhaf hikâye Gu'nun kapısının önünde bulunan donmuş cesetle nasıl örtüşüyor? Belki de değildir. Hizmetçiye teşekkür etti. "Korkarım bu benim aradığım kadına benzemiyor."

Bao ona söz verdiği ücreti öder. Kadın onu dışarı çıkarırken, bu zarif villanın elli köylüyü rahatlıkla barındırabilecek olmasına rağmen, zengin bir adamın ara sıra eğlenmesi için boş tutulduğunu fark eder. "Bektu Nikan'ın lojmanını şehirde bıraktığını duydum, gitmiş olabileceği başka bir yer var mı?"

"Wu Köyü fotoğraf çekmeyi sevdiği bir yerdi, buradan yarım günlük bir yolculuk mesafesinde. Güzel bir vadi manzarası var."

Wu Köyü, Bektu'nun ev sahibinin beyaz tilki derisi almaya çalıştığını söylediği yerdir. Aynı zamanda fahişe Chunhua'nın geldiği yer. Bao bu tesadüfe hayret eder.

Hizmetçi diyor ki, "Bektu'nun bazen genelevler için kız aradığını duydum. Köy köy gezer, satacak güzel kızları varsa komisyon karşılığında aracıya haber verirmiş."

Bektu'nun ev sahibi onun iyi bir evlat olduğunu ve borçlarının annesinin hastalığından kaynaklandığını söyler. Bao, bir adamın başkalarının kızlarına karşı bir canavar, kendi ailesine karşı ise bir evlat olabileceğine hayret eder.

Bektu'nun orada borçlularından saklanıyor olma ihtimali varsa Wu Köyü'nü araştırmalıdır. Ayrıca yine tilkilerle ilgili ilginç bir referans var. Hizmetçinin onlardan kaç kez bahsettiğini fark etmemiş gibi görünmesine ve kaybolan kadından bahsederken yaşadığı açıklanamaz hafıza kayıplarına şaşırır. Yine de hikâyenin diğer kısımları parlak cam kırıkları gibi net ve keskindir.

Hizmetçi Bao'ya yan kapıdan çıkışı gösteriyor. "Kaybolan bayanı arayacak mısınız?"

"Hayır, ben farklı bir konuyu araştırıyorum."

"Sanırım efendi onu bulmak istiyor. Dedektif tutmak isterse bir şeyler söyleyeyim mi? Bugün geldiğinden bahsetmeyeceğim."

Muhtemelen bundan bir şey çıkmayacak ama Bao ona kartını

veriyor. "Acaba geri dönecek mi?" diyor.

Yüzündeki hüzünlü ifade Bao'ya kardaki beyefendiyi anlatan çocuğu hatırlatıyor. *Kapıyı açmak istedim, sanki bir şey beni dışarı çağırıyordu,* demişti. Her iki tepki de ona biraz anormal geliyor. İlahi olanın hafifçe dokunduğu adanmışların sırlarını ima eden uyarıcı bir ürperti yaratmaya yetecek kadar.

Ve uzun zaman önce ona bir tanrıyla tanıştığını söyleyen bir kızı hatırlar.

★ ★ ★

ESKİ MASALLARDA tilkiler, canavar doğalarını çekici yüzlerin ve altın kupalarla dolu süslü köşklerin arkasına saklayan ikiyüzlülük ustalarıdır.

onlara aittir. Tilkilere tapan aileler, diğer insanların ambarlarından çalınan mallarla ödüllendirilir. Tilki tanrıları sadece sinsi yollarla yardımda bulunurlar; bu nedenle bazı insanlar onları gerçek tanrılar olarak görmezler. Ancak Bao'nun çocukluğunda komşusunun evinin arkasındaki tilki tapınağıyla ilgili deneyimleri ona huşu aşılamıştır. Hışırdayan bambu yapraklarının altındaki yıpranmış ahşap tapınağın sadeliği onu çok etkilemiş. Gizli, samimi. Şehir tapınağındaki iki kat yüksekliğindeki korkunç, devasa Buda heykelleri gibi değildi. Aslında o ve Tagtaa ormangülü çalısının kalbinde kendi tilki sunaklarını yapmışlardı. Bütün yazı taş toplayarak ve tahta parçaları seçerek geçirdiler. Her gün üzerine taze çiçekler koymaları gerektiğini söyledi.

"Neden çiçekler?" Bao, tilkilerin, en sevdikleri söylenen kızarmış tofu ikramlarını tercih edebileceğini düşündü.

"Çiçekleri severler." Kadın büyük bir kesinlikle konuşmuştu ve Bao isteksizce başını sallamıştı. Çiçekler öyleydi.

"Bana tanıştığın tilkiden bahset," dedi. "Seninle dalga geçmeyeceğime söz veriyorum."

Sunaklarının üzerine çömelmiş olan Tagtaa sessizdi. Üç tombul sarı gündüz zambağı tomurcuğu getirmişti. Şimdi onları dikkatle diziyor, saplarını sulu yeşil bir şekilde koparıyordu. Çiçekleri koyacak suları yoktu, bu yüzden her gün soluyorlardı. Bu, sunağa bakmanın cazibesinin ve sorumluluğunun bir parçasıydı.

"Çünkü kayboldum," dedi. "Annem beni İç Moğolistan'daki akrabalarımı ziyarete götürdü."

"Kaç yaşındaydın?"

Elini beş parmağıyla denizyıldızı gibi uzattı. "Bunu sana geçen sefer söylemiştim."

Tabii ki Bao hatırladı. Sadece kontrol ediyordu ama buna gerek yoktu. Bu tuhaf yalan duyma yeteneğinde hâlâ yeni olan kulakları ona kızın yalan söylemediğini söylüyordu.

"Ailece pikniğe gittik. Ya da belki birini ziyarete gidiyorduk. Hatırlamıyorum, sadece yemek yemek için çayırlarda durduk. Sonra kayboldum."

"Nasıl kayboldun?"

Kızardı. "Benimle dalga geçmeyeceğini söylemiştin!"

"Kaybolmadım. Sadece çimenlerin arasında yürürken nasıl kaybolabildiğini anlamıyorum." Bao, kardeşinin kitaplarından birinden bir resim hayal etti: süt mavisi bir gökyüzünün altında kır çiçekleri serpilmiş düz, geniş bir çayır.

"Öyle değil! Bazı kısımlarda ağaçlar ve çalılar, çukurlar ve çukurlar var ve her şey aynı görünüyor. Çok uzağa gidersen ve otlar uzarsa kafan karışır." Sinirlenen Tagtaa ağzını kapattı ve Bao onun tilki hakkında konuşmayı kesmesinden korktu.

"Özür dilerim," dedi. "Gerçekten üzgünüm."

Perçeminin altından ona hızlı bir bakış attı. "Benden özür dileyen tek çocuk sensin. Üvey kardeşlerim ve kuzenlerim asla ama asla özür dilemezler."

Bu itiraf Bao'yu Tagtaa'nın kendisinden memnun olmasından dolayı mutlu etse de, kendisini bir şekilde hadım ettiği için endişelendirdi.

"Demek kayboldunuz," diye sordu onun yerine.

"Yürüdüm ve yürüdüm. Yemeğimizi yemek için durmuştuk ve büyükler dinleniyordu. Bensiz gitmelerinden korktum."

Kahverengi ve pürüzsüz tenli küçük yüzü bu anıyı hatırlayınca çatallaştı. Bao sempatik bir dehşet hissetti. Daha önce de babası onu Yeni Yıl'da ibadet etmesi için şehirdeki tapınağa götürdüğünde kaybolmuştu ve kalabalığın izdihamını, birbirinin aynısı kürklü tunikler ve çizmeler giymiş adamları, gözlerini yakan tütsüyü hatırladı. Eli babasının elinden kayıp gittiğinde ciğerlerinde boğucu bir pıhtı gibi yükselen dehşeti ve onu geri alana kadar döktüğü utanç dolu gözyaşlarını. Ve bu bir şehirdeydi; Tagtaa'nın geniş ovalarda tek başına nasıl hissettiğini hayal bile edemezdi.

"Beni geride bırakabileceklerini düşündüğümde paniğe kapıldım," dedi. "Koştum, koştum ve ayağımı bir dağ sıçanı deliğine soktum. Bileğim burkulmuştu, ben de oturdum. O kadar susamıştım ki ağlamaya başladım. İşte o zaman tilki geldi."

Bao doğruldu, içini bir heyecan kapladı. "Ne tür bir tilki?"

"Çimenlerin arasında biraz uzakta durduğunu gördüm. Belki de bir süredir beni izliyordu. Siyah bir tilkiydi."

"Öyle bir şey yok!"

"Evet, var! Onu gördüm, tıpkı seni gördüğüm gibi. Çok karanlıktı, sivri bir burnu ve parlak gözleri vardı. Kuyruğunun ucu beyazdı."

", belki de siyah tilkiler vardır." Şimdi Bao düşününce, kardeşi ne zaman siyah ya da beyaz bir tilki bulunsa bunun bir alamet olarak kabul edildiğini ve imparatora haraç olarak gönderildiğini söylemişti. "Tilki ne yaptı?"

"Uzun bir süre bana baktı, sonra uzaklaştı. Ben de onu takip ettim."

"Neden?"

"Benim yapmamı istedi. Bir köpek gibi omzunun üzerinden arkasına bakıp duruyordu."

Bao'nun ağzı hayretle açıldı. "Tüm yolu geri mi döndün?"

"Hayır, fazla yürüyemedim. Sana söyledim, bileğimi burktum. Sürekli oturuyordum ve tilkiyi kaybedeceğimden korkuyordum. Ve kaybettim de. Artık onu göremeyene kadar uzun otların arasına gitti."

"Sonra ne oldu?"

"Yine ağlamaya başladım ama sonra o geri geldi." "O mu?"

"Tilki insan olarak geri döndü."

Bu olayı hatırlarken Tagtaa'nın yanakları pembeleşmiş, gözleri parlamıştı. "Uzun boylu bir adam. Bana baktı ve aynı tilki olduğunu anladım. Sonra beni sırtına aldı, tüm yol boyunca."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"O zaman aynı tilki olduğunu nasıl anladın?"

"Biliyordum işte," dedi inatla. "Tıpkı senin gibi, kardeşini yürüyüşünden tanıyabildiğin gibi. Aynı tilkiydi, sadece bir erkek olarak."

Bao'nun aklı başından gitmişti; umutsuzca ona inanmak istiyordu ama beyninin mantıklı kısmı buna karşı çıkıyordu. "Ne giyiyordu, neye benziyordu?"

Tagtaa başını eğerek düşündü. "Siyah giysiler ya da koyu gri. Bir şekilde eski moda görünüyorlardı. Saçları da Mançu kuyruğu gibi önden tıraş edilmemişti. Sadece"-kaşlarını çattı-"uzun, Ming ya da Tang hanedanlarından erkeklerin resimleri gibi. Arkadan bağlanmıştı. Oldukça tuhaf görünümlüydü."

"Belki de bir kanun kaçağı ya da hayduttu?"

"Daha sonra ben de bunu düşündüm," diye itiraf etti, "ama etrafta başka kimse yoktu. Çadır yok, insan yok, at yok. Hiçbir şey yoktu. Her neyse, beni sırtında gezdirdi. Giysilerinde ot tohumları ve çapaklar vardı ve toprak ve bir tür misk kokusu gibi kokuyordu."

"Seni kaçırmış olabilir!" Bao isyancı kamplarında yaşayan haydutları hayal etti. "Ya da satılmış olabilirdin. Korkmadın mı?"

"Hayır, değildim. Belki de o bir tanrı olduğu içindir. Geri dönmemiz çok uzun sürmedi; o benden çok daha hızlı yürüyordu. Birkaç yokuşu aştık ve sonra onları duydum. Akrabalarım hâlâ yemeklerini bitirmiş, toparlanıyorlardı ve kimse gittiğimi fark etmemişti bile. İnsanlardan hâlâ uzaktayken tilki beni yere bıraktı. Onlara başıyla işaret etti. Tek başıma gitmemi istediğini biliyordum. Elini çektim. Onu anneme göstermek istedim ama gelmedi. Belki de onu görmelerini istemiyordu."

"Onun bir tanrı olduğuna emin misin?"

"Evet, ya da bir tür *xian* ya da ruh. Eminim." Tagtaa'nın yüzü yine kızardı. Tilkiden bahsederken yüzünü kaplayan o mutlu heyecan.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü." Utanmış görünüyordu. "O farklıydı. Gözleri bir köpeğinki gibi berraktı. Beni kurtarmak istediğini biliyordum."

"Tilkilerin kurnaz olması gerekmez mi?"

"Bu değildi." Küçük çenesini düzeltti. "Ayrıca" -sesi mırıltıya dönüştü- "çok yakışıklıydı."

Bu, Bao'nun duyduğu masallarla uyumlu görünüyordu. Tilkiler büyüleyici bir görünüme sahiptir. Tagtaa sözlerine devam ederken nedense göğsünde bir sızı hissetti: "Üzerinde eski giysiler olmasına ve saçlarında yapraklar ve otlar bulunmasına rağmen kadar yakışıklı birini daha önce hiç görmemiştim."

"Yüzü parlıyor muydu?" Bao'nun aklına buluttan kayıklara binmiş tanrıların, ince, kiraz dudaklı cennet perilerinin ve Cennet Ana Kraliçe'ye eşlik eden hizmetkârların yer aldığı duvar resimleri geldi. Duvar resimleri altın varaklarla süslenmişti, tanrıların yüzleri ışınlarla çevriliydi, gözleri yarı kapalı ve uzak sırlarla gülümsüyorlardı. Hiçbir şey Tagtaa'nın tarif ettiği bu garip tilki insanın tasvirine benzemiyordu.

"Hayır. Aslında yüzü oldukça kirliydi. bir leke vardı," dedi, "ama insan olmadığına eminim."

Ve bununla Bao tatmin olmak zorundaydı.

OceanofPDF.com

15

Ben lanetlere inanmam.

Ancak insanlar, rastlantısallığa anlam yükleyerek kalıplara takıntılıdır. Onlara göre geçmiş geleceği belirler ve bir kaplumbağa kabuğunun ateşte çatlaması gelecekteki bir kralın yükselişini öngörür. Ya da bunun gibi bir şey.

Hanımım eczanede bir lanet olduğundan o kadar emindi ki merakım daha da arttı. Bu biz tilkilerin zayıflığıdır. Bizi her zaman öğrenilecek iyi bir numara olup olmadığını merak eden amatör sihirbazlar gibi düşünün.

"Dinle, Ah San," dedi. "Sana bu ailenin gizli tarihini anlatacağım.
O zaman Bohai için neden endişelendiğimi anlayacaksın.

"Bu eve gönderildiğimde on yedi yaşındaydım. Onların ilk tercihi değildim. Aslında birinci, ikinci ve üçüncü eşlerinin hepsi ölmüştü. Biri doğumda, diğeri sepsisten ve sonuncusu da ailesini ziyarete gittiğinde çiçek hastalığından ölmüştü. Bu eczane aslında Dalian'da bir şubeydi; ana mağaza Mukden'deydi ve oldukça tanınıyordu. Yine de, üç gelinini bu kadar çabuk kaybettikten sonra dükkânın bir ünü vardı. Özellikle de torunları her zaman az olduğu için.

"Çoğu yerde çok fazla çocuk var. Bu da zenginliği azaltır, özellikle de evlendirilecek çok sayıda kız ve her biri miras isteyen kavgacı oğullar varsa. Ama bu eczane öyle değil. Bazıları bunun yaptıkları bir pazarlık yüzünden olduğunu söyledi. Bu dükkân beş kuşak önce, kurucusu sadece şifalı otlar satan bir seyyar satıcıyken açılmış. Anlatılanlara göre çok başarılıymış. Ve sadece iki oğlu ve bir kızı varmış.

"Dahası, bu dükkânın sonraki her neslinin iki oğlu ve bir kızı oldu. Büyük oğul genç yaşta ölür, ikincisi ise

miras kalır. Birkaç nesil içinde insanlar şüphelenmeye başladı. Ne de olsa, hangi çocukların yaşayacağını kasten seçmediğiniz sürece tam olarak iki oğlunuz ve bir kızınız olamaz. Ancak dükkan zenginleşti ve kuzeydoğuda ünlendi. Ancak, büyük oğullar gittikçe daha genç yaşta öldü. Ve hiçbiri yirmi dört yaşından fazla yaşamadı."

Güneyde "yirmi dört" Kantonca'da "kolayca ölmek" anlamına gelir. Japonca'da "ölürsün" anlamına gelir. Ayrıca Bohai bu yıl yirmi üç yaşına girdi. Bu onun genel ürkekliğini açıklayabilir.

"Dördüncü nesle gelindiğinde, özellikle de üç eş erken öldükten sonra söylentiler yayıldı. İnsanlar sattıkları ilaçlara şüpheyle bakmaya başladılar ve bu tür mucizevi tedavileri sağlayan şeyin ceset kemikleri ve saçları olduğunu söylediler."

"Kemikler ve saçlar insanları iyileştirmez," dedim. Hiçbir tilki mezarlığa *qi*, yani hayati yaşam gücü toplamak için gitmez. Tam tersi olur.

Hanımım aniden gülümsedi. "Benimle olduğun için mutluyum, Ah San. Sen buradayken korkmuyorum."

Shiro da Bohai'nin ona olan bağlılığı hakkında aynen böyle söylemişti. Huzursuz hissetmeye başlamıştım.

Şöyle devam etti: "Ben dördüncü eştim. Normalde baş eş olarak düşünülmezdim. Annem Moğol'du ve onun geleneklerine göre ayaklarım bağlı değildi. Beni cariye olarak alabilirlerdi ama müstakbel kayınvalidem, doğuracağım çocukların meşru mirasçılar olması için beni de evlendirebileceklerini söyledi. Sanırım o yıl hayatta kalamayacağımı düşündü.

"Kocam çok daha yaşlıydı, kırkını aşmıştı ve şimdiden iki çocuğu vardı. İlk eşinden bir erkek, üçüncü eşinden de yeni yürümeye başlayan bir kız çocuğu. Kız o kadar küçüktü ki annesi öldükten sonra akrabaları tarafından bakılmak üzere gönderilmişti."

Başını eğdi. Açık pencereden bir kuş ince bir daldan sallanıyordu.

"İlk başta çocuk konusunda neden bu kadar endişeli olduklarını anlayamamıştım. Zaten bir oğulları vardı, dokuz yaşında iyi bir çocuktu. Onunla aramızda sadece sekiz yaş olduğu için, bir oğuldan çok küçük bir kardeş gibiydi. Başlangıçta bana pek ısınamadı ama ben erkek çocuklara alışkındım. Dört üvey kardeşimin yanı sıra bir de çocukluk arkadaşım vardı, komşu çocuğu. Üvey oğlum ve ben topaç çeviriyorduk,

satranç ve hatta *jianzi* oynadık, raketle ileri geri tekme attık. Kocam bundan hiç hoşlanmazdı, çünkü bağsız ayaklarımı gösteriyordu, bu yüzden sadece o evde yokken oynardık.

"Günler geçtikçe, küçük üvey oğlum hakkında son derece endişeli olduklarını fark ettim. Ayrıca sürekli olarak hamile kalıp kalmadığımı kontrol ediyorlardı. Sonunda hamile kaldığımda herkes çok sevindi ve bir tür histerik rahatlama yaşadı. Artık üvey oğlumla dışarıda koşmama izin verilmiyordu. Zavallı çocuk, bana karşı çok nazikti. Yine de tuhaf bir şey söyledi: 'Eğer bir oğlun olursa, uzun yaşamayacağım.

"'Neden?' diye sordum.

"'Öyle derler.' Üzgün görünüyordu, ben de onun yerine küçük bir kardeşim olacağını .

"'Oh hayır,' dedi. 'O zaman o da yaşamayacak. Ona izin vermezler. Benim zaten bir kız kardeşim var.

"Bunu kocama sordum. Ondan biraz korkuyordum çünkü neredeyse babam yaşındaydı. Böyle saçmalıkları dinlememem gerektiğini söyledi ama yüzündeki ifadeyi, gözlerinin arkasından geçen karanlığı hatırlıyorum.

"Fark ettiğim bir diğer şey de üvey oğlum ne kadar iyi ya da zeki olursa olsun kocamın onu hiç övmemesiydi. Sanki ona fazla bağlanmak istemiyor gibiydi. Bütün ev halkı böyleydi - bekliyordu, bir şeylerin olmasını bekliyordu. Ben de doğum yapmayı bekliyordum. Zaman yaklaştıkça korkum daha da artıyordu. Bebeği doğurmak için eve, annemin yanına gitmeme izin vermeleri için yalvardım ama kocam hayır dedi. Önceki eşlerden biri en son ailesini ziyarete gittiğinde çiçek hastalığına yakalanmış ve ölmüştü."

Doğum yapmak dehşet vericidir. Pek çok kişi birkaç saatlik kan akışı içinde yaşamdan ölüme geçer. Kendi kendime bunun acısını ve korkutucu sevincini hatırladım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"Daha önce bir çocuğunuz olduğunu söylediğinizi unutmuşum," dedi hanımım. "Özür dilerim." "Hayır, devam et."

"Mukden'deki o evde bekledik. Ana evde, bu evde değil. Daha sonra kocam o işi kapattı. Zamanım yaklaştıkça karnım ve ayaklarım şişti, bu yüzden zor uyuyordum. Küçük üvey oğlum da uyuyamıyordu. Onları görmeye başladığını söyledi.

"'Kim?' diye sordum. Avludaki bir ağacın altında oturuyorduk. Okuldan yeni dönmüştü, yüzü kasketinin altında çizik çizikti.

"Gölgesi olmayan insanlar.

"Bununla ne demek istedi? Görünüşe göre 'onların' çok soluk, neredeyse ayırt edilemeyen gölgeleri vardı. Gündüzleri, hareket ettikleri için bunu anlayamazdınız. Ama geceleri, tek bir kaynaktan gelen parlak lamba ışığı fark etmenin en iyi yoluydu. Bu fikirleri nereden edindiğini bilmiyorum ama cayır cayır yanan sıcak bir gün olmasına rağmen beni ürpertti. Ağustos böcekleri ciyak ciyak ötüyordu ve avludaki taşlar dokunulamayacak kadar sıcaktı, yine de ateşim varmış gibi titriyordum.

"'Ne tür insanlar?' Ona sordum.

"Her türden. Yakın zamanda ölmüş olabileceklerini ve yeraltı dünyasındaki cezalarını hafifletmek için bir tür iş olarak daha fazla insan topluyor olabileceklerini düşündü. Üvey oğlum ve ben birbirimize sokulduk. Ben onun elini tuttum, o da benimkini sıkıca, çok sıkıca sıktı. 'Korkuyorum,' dedi.

"Sana hiçbir şey olmayacak. Ne kadar korktuğunu görünce onu teselli etmeye çalıştım. Hizmetçiler bile bizi yalnız bırakmaya başlamıştı. Eğer bir kız doğurursam, muhtemelen ölecekti. Eğer bir oğlum olursa -ikinci oğlum- o zaman zavallı üvey oğlumun sonu gelecekti. Yine de kimse bir şey söylemedi. Sadece korkunç bir bekleme hissi vardı, fırtına öncesi oluşan basınç gibi."

Hanımım, neredeyse elli yıl önceki üvey oğlu olmadığımı bir anlığına unutarak elimi sıktı. Eli küçük ve kuruydu.

"Ama bazı şeylerden kaçınamazsınız..." Sesi fısıltıya dönüştü.

Evet, düşündüm. Doğum yapmak kaçamayacağınız bir randevudur. Bir çocuğun doğum anı aynı zamanda annesinin ölümle yaşam arasındaki sınıra tehlikeli bir şekilde yaklaştığı andır.

"Sonunda benim zamanım geldi. Çok zor bir doğum yaptım. O kadar zordu ki öleceğimi sandım. Bebek sıkışmıştı; kalçalarım çok dardı. Ben bitkin düşene, çığlık atmaktan boğazım düğümlenene kadar saatlerce sürdü. Ebe ara ara uyuyakaldı. Daha sonra kayınvalidemin umudunu yitirdiğini, kocama ben ölürsem başka bir gelin bulmanın zor olacağını söylediğini duydum.

"Bir buçuk gün sonra bir oğlum oldu. Herkes rahatlamış ve sevinmişti ama ben ağlamaya başladım. Üvey oğlumu ve onun bu haberi duyunca ne kadar korkacağını düşünerek 'Ben bir kız istiyordum' dedim.

"'Ne kadar aptalsın!' dedi ebe. 'Bir oğlunuz var. Bir varisin. Neden bir kız istiyorsun ki? Yoksa onu senin için boğmak zorunda kalırdım' dedi. O da çok yorgundu; aksi takdirde yorumlarında bu kadar dikkatsiz olacağını sanmıyorum.

"'Ne demek istiyorsun?' diye sordum.

"Yatağın ayak ucundaki su dolu leğeni işaret etti. 'Bu bir kız için.'

"Ondan sonra korkunç bir ateşim oldu. Bir hafta boyunca hastaydım ve her şey bir sersemlik içinde geçti."

"Sonra ne oldu?"

"Ah." Gözlerini kırpıştırdı. "Bu başka bir zamanın hikayesi, Ah San. Geçmişi düşünmekten yoruldum artık. Bazen çok uzun yaşadığımı hissediyorum." Küçük ve zayıf görünüyordu. Onu yatmaya hazırlarken, umutsuzca, "Japonya'ya kadar bana eşlik eder misin?" dedi.

"Evet."

Eczanenin sırlarına karışmak istememiştim ama Bektu Nikan'ı arayışım, Bohai ile ilgili korkularıyla birlikte Japonya'ya doğru ilerliyor gibiydi. Bu yüzden elini okşadım ve yaşlı hanıma üzülmesine gerek olmadığını tekrar söyledim. Ona elimden geldiğince iyi bakacaktım. Bu dürüst bir sözdü.

OceanofPDF.com

16

Bir öküz arabasından inen Bao, Wu Köyü'ne olan yolculuğunun son ayağı için kiraladığı bir çekçeke biner. Hizmetçiye göre Bektu Nikan buranın pitoresk manzarasını çok seviyor ve sık sık fotoğraf çekmeye gidiyormuş. Belki de borçlulardan saklanmak için oradadır. Bao, nemli bir kulübeye tıkılmış iri yarı bir Mançuryalı fotoğrafçıyı hayal ederken hayıflanarak gülümser. Bektu'nun fahişe Chunhua'nın fotoğrafını bulmak için büyük çaba harcıyor, böylece restoranın kapısındaki donmuş ceset teşhis edilebilecek.

Tilkiler ve kayıp kızlarla ilgili bu dava Bao'yu tuhaf bir aciliyetle doldurur. Karanlık bir âleme doğru yürüdüğü hissine kapılır. Artık bir çocuk değil, yalanlar ve yarı gerçeklerle dolu bilinmeyen bir ormana doğru yola çıkan yaşlı bir adamdır. Bu karmaşanın içinde bir yerlerde, bir restoranın eşiğinde ölen kadının adı vardır.

Çekçekçi zayıftır ve eski bir halat gibi düğümlenmiştir. Bir çekçekçinin çalışma ömrünün sadece beş yıl olduğu söylenir. En iyileri günde kırk mil koşabiliyor; onlar da kalp ve akciğer hastalıklarından ölüyor. Bao bunu düşünmemeye çalışıyor. Çekçek kullanmazsa yürümekten başka çaresi yok ve o kim oluyor da bir insanı geçim kaynağından mahrum bırakıyor? Manzarayı inceliyor. Asfaltsız yol beyaz ve tozlu. Geniş gökyüzünün altında arpa ve sorgum tarlaları uzanıyor, uzaklarda varlıklı adamların kır villaları yer alıyor.

"Wu Köyü'ne mi gidiyorsun?" diye soruyor çekçekçi adam koşarlarken.

"Orada fotoğraf çeken Mançuryalı bir fotoğrafçıyı arıyorum."

Adam çekçek direklerini değiştirir. "Onu daha önce gezdirmiştim. Ağır adam, bir sürü teçhizatı var."

"Hâlâ Wu Köyü'nde mi?"

"Hayır, peşinde alacaklılar olduğunu söyledi. Sen onlardan biri değilsin, değil mi?" Adam kararmış dişlerini göstererek gülüyor.

Bao hayal kırıklığına uğrar ama başka soruları vardır. Chunhua olarak bilinen fahişenin de buradan geldiği söyleniyordu. "Geçtiğimiz yıl köyü terk eden kızlar var mı?"

" alım mı yapıyorsun? Bir komisyoncuya benzemiyorsun."

Her zaman hizmet ya da genelevlere yerleştirmek için genç kadın arayan aracılar vardır. Çoğu zaman ikisi de olur, bir yemleme ve değiştirme oyunu. Bao başını sallıyor. "Şehre kaçmış olabilecek birini tespit etmeye çalışıyorum."

Çekçekçi, iyi bir haber gelmeyeceğini tahmin ederek sessizliğe gömülür. En sonunda, "Geçen sene iki kız gitti. Böyle küçük bir yerde dedikodu çabuk yayılır. Ama biri evlenmeye gitti, diğeri de yeni döndü, yani ikisi de olamaz."

"Hangi kız geri dönmedi?"

"Bu ikinci el kumaş satıcısının kızı olmalı."

★ ★ ★

WU KÖYÜ'nde bir ana, asfaltsız yol ve Çin dükkânları tarzında birbirine yaslanmış, geleneksel eğri kiremit çatılı tuğla evlerden oluşan birkaç ara sokak vardır. İşler, sepetlerin, kuru malların ve demir çivilerin sergilendiği sürgülü kapıların açıldığı zemin katta yürütülürken, aileler yukarıda yaşamaktadır. Ana caddeden uzaklaştıkça evler daha da dağınık görünür, ta ki çimenli tepelere doğru uzanan kulübeler kalana kadar.

Kolza tarlaları arasındaki mesafeyi huş ağaçları süslüyor. Sokağın sonuna yakın küçük bir tapınak duruyor, ahşap koruyucu heykeller soyulmuş boyanın altında parlıyor. Buda'ya adanmış, ancak Bao burada muhtemelen tilki tapınakları da olduğunu hissediyor.

İkinci el kumaş satıcısının dükkânı göz kamaştırıcı öğle güneşinden sonra karanlık. O kadar karanlık ki Bao birini görmeden önce iki kez göz kırpıyor. Duvarlar pamuk yığınlarıyla kaplı; zemin devasa bir paçavra yığınıyla gizlenmiş. Çizgili, üzgün yüzlü bir kadın bir taburede oturmuş, paçavraları düzeltiyor ve yorgan artıkları olarak satmak üzere yeniden paketliyor.

Bao kendini tanıttığında, kadının yüzü aniden telaşla buruşuyor. "Kızım mı? Ne olmuş ona?"

Bao, elinden geldiğince nazik bir şekilde, donarak ölen şehirli genç bir kadının cesedini teşhis etmeye çalıştığını açıklıyor. "Kadının bulunduğu restoranın sahibi onun için dini bir ayin yapılmasını istiyor."

Kadın başını şiddetle sallar. "Hayır! O benim kızım değil."

Kadın tedirgin; Bao böyle bir haber getirdiği için üzgün. "Kızınızda ayırt edici herhangi bir fiziksel iz var mıydı?"

"Mükemmeldi, hiç izi yoktu. Güzel ve dolgun yanaklı, kendine has bir aklı vardı. Jilin'den tatlı dilli bir seyyar satıcıyla kaçtı, yani şimdi ölmüş olmasına imkan yok."

"Kaç yaşındaydı?"

"On dokuz. Onu azarlamakla hata ettim. Ona o adamın iyi biri olmadığını, evde kalmasının daha iyi olacağını söyledim." Dudağını sertçe ısırdı. "Bulunan bu kızın benim kızım olduğunu düşündüren nedir?"

"Eğlence bölgesinde çalışıyordu. Birisi Wu Köyü'nden geldiğini söyledi." Bunu yumuşatmanın bir yolu yok ve Bao'nun korktuğu gibi etkisi hemen görülüyor. Kadının yüzü pancar gibi kızarıyor; makası donuk bir şangırtıyla yere düşürüyor.

"Diğer köylerde de benzer isimler var, ayrıca üç yıl önce şehre giden başka bir kız daha vardı buradan. Yaşlı Wu'nun kızı, fahişe olan kız. Benim kızım Jilin'de evli."

Gözleri dükkânın arka tarafına kaydı. Lekeli kapı perdesi kenara çekilir ve sert bakışlı bir adam öfkeyle dışarı çıkar. "Yeterince duydum! Genelevler ve fahişeler hakkında konuşuyorsun - ailemiz hakkında hikayeler yaymaya nasıl cüret edersin?"

"En azından bana kızının adını söylemeyecek misin?" Bao söyler ama adamın yüzü öfkeyle buruşur.

"Çık dışarı!"

★ ★ ★

DÜKKÂNIN DIŞINDA, Bao duraklar. Ahşap kepenklerin arkasından uzun, kırık bir feryat duyuyor. Kadın ağlıyor, kocası bağırıyor. Bao

Yüzünü buruşturuyor; göğsünde daha önce fark ettiği sancı daha da kötüleşiyor gibi görünüyor; hafifleyene kadar sığ nefesler alıyor. Kulak misafiri olmaktan hoşlanmıyor ama bunca yolu gelmiş ve hâlâ kızlarının gerçek adını öğrenememiş. Uzun, karanlık dükkânın yan tarafına doğru yürüyüp pencereye yaslanıyor. Konuşma parçaları dışarı süzülüyor.

"... o olmadığından emin olsan iyi olur."

"Eminim değildir. !" Bu anne, sesi gergin.

"O tilki yüzünden. Ah Yan!" Sesini yükselten adam başka birine seslenir. "Sana onu eve getirmemeni söylemiştim! Onu kendim öldürmeliydim."

Bir tokat sesi duyuldu. Boğuk bir ağlama, sonra koşan ayak sesleri. Arka kapı çarparak açılır ve bir kız yuvarlanarak dışarı çıkar. On üç yaşlarında, saçları dağınık bir şekilde örülmüş, yüzü şişmiş ve gözyaşlarıyla lekelenmiş. Bao'yu görünce gözleri büyüyor. Kolundan tutup onu evden uzaklaştırıyor.

"Amca!" diyor, ona bir büyüğü gibi hitap ederek. "Kız kardeşime ne oldu?"

Bao'nun yüzü sıkıntıyla kırışır. Sade, dürüst görünen yüzü, muhtemelen kızın ona sormaya cesaret etmesine neden olan şeydi. Dükkândan sessizce uzaklaşıp, dik ve bozuk bir patikadan, otlarla kaplı bir alana doğru yürüyorlar. Kız hıçkırıklarını tutarak ağır ağır nefes alıyor. Ana caddeden uzaklaştıklarında durur. Bao, kızın sert ve kısık ifadesinin ardında korkmuş olduğunu seziyor.

"Kız kardeşim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"çok fazla bilgi yok." Bao iç çekerek bir kayanın üzerine oturur.
Muhtemelen dükkândaki tüm konuşmalara kulak misafiri olmuştur.

"Kız kardeşim geçen yıl kaçtı," diyor kız. "O zamandan beri ondan haber alamadık."

Çocuklar ve vahşi hayvanlar birçok yönden benzerdir. Eğer otururs anız, size yavaşça yaklaşırlar. "Benim adım Bao," diyor. "Restoran sahibi tarafından bunu araştırmak için tutuldum."

"Ben Ah Yan." Başka tarafa bakıyor. "Anlatacak fazla bir şey yok. Kız kardeşim kurdele ve saç tokası satan bir seyyar satıcıya aşık oldu. Burada yaşamaktan nefret ediyordu, özellikle babam onun için domuz kasabı ile bir evlilik ayarlamaya çalıştığından beri. Yaşlı ve nefesi çürümüş et gibi kokuyor. Kardeşim

onunla asla evlenmeyeceğini söyledi. Kafası hep romantik hayallerle doluydu ve yakışıklı bir erkek istiyordu."

Ah Yan, Bao'nun başının üzerindeki ince dallara bakıyor. Henüz yapraklanmamış olan bu dallar esintide titreyen belli belirsiz gölgeler oluşturuyor. "Etraftaki en güzel kızdı. İyi bir evlilik yapacak biri varsa o da o olmalıydı ama bu köyde fazla genç erkek yok. İş bulmak için şehre gittiler. Geriye kalanların hepsi, Jiang gibi, kapılmış."

"Jiang kim?"

"Bir avcı. Kız kardeşimle evlenmeliydi. Ondan hoşlanıyordu ama onun yerine arkadaşıyla nişanlandı. Ailesinin arazisi var, bu yüzden daha iyi bir anlaşma olduğuna karar vermiş olmalı. Kız kardeşimin kalbi kırılmıştı. Ondan sonra evlenip köyü terk etmek istiyordu ama burada fazla seçenek yok gibi. O seyyar satıcının o kadar yakışıklı olduğunu düşünmüyordum, ama düzgün bir konuşma tarzı vardı. Babam hayır dedi, annem de kabul etti. Kimse onun kaçacağını düşünmedi."

"Biliyor muydun?"

Ah Yan başını sallar. "Bana hiçbir şey söylemedi. Ama bir gece önce en iyi ikinci elbisesini çıkarıp bana verdi. Saçlarımı taradı ve ördü. Bazen somurtkan ve kötü bir ruh hali içindeydi ama onu özlüyorum. Umarım bir yerlerde evlenmiştir ve bir bebeği vardır. Bunun o olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Bao bu ayrıntıların Qiulan'ın kendisine anlattığı, bu köyden gelen ve bir pezevenk tarafından satılan Chunhua adındaki fahişe hakkında anlatılanlarla kadar da örtüştüğünü düşünüyor. Onun üzgün ifadesi, dudağını beyazlayana kadar kemiren kızı üzüyor.

"Bilmiyorum," diyor dürüstçe. "Ama için elimden geleni yapacağım." "Babam bunun benim suçum olduğunu söylüyor, çünkü eve bir tilkinin girmesine izin vermişim."

Yine tilkiler. Bao öne doğru eğildi. "Bunun burada bulunan Mançuryalı fotoğrafçıyla bir ilgisi var mı?"

Ah Yan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Bu köyde bir tilki derisi satın almaya çalıştığını duydum."

"Köyün arkasında Tilki Tepesi denilen bir höyük var. Uzun beri siyah ve beyaz tilkiler orada ortaya çıkmıştır. Yerlilerin çoğu oradan uzak durur, ama

Fotoğrafçı bir tilki için iyi para ödeyeceğini söyledi. Bunu kabul eden tek kişi Jiang oldu."

"Kız kardeşinle evlenmeyen kişi mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Evet. İki kış önceydi. Jiang ava çıktı ama bir inden sadece bir tilki yavrusu çıkarmayı başardı. Onu fotoğrafçının kaldığı hana getirdi ve masanın üzerine fırlattı. Orada kız kardeşimle birlikteydim. Erişte almaya gitmişti ama sanırım en çok Jiang'ı görmek için. O sırada hâlâ Jiang'ın ondan hoşlandığına dair umutluydu."

Bao sempatiyle başını sallıyor. Kendisinin de genç olduğu zamanları hatırlıyor ve birinin yüzünü görmek bile kalbinin çarpmasına yetiyordu.

"Tilki yavruları için yanlış mevsimdi, bu yüzden bunu nasıl elde ettiğini bilmiyorum. Fotoğrafçı beyaz olmadığı için paraya değmeyeceğini söyledi ama Jiang tüm tilkilerin esmer doğduğunu söyledi. Onu kabaca tutmuşlar, ileri geri savurmuşlar." Kare şeklindeki yüzü öfkeyle kızarıyor. "Jiang istediğinden daha az olsa da parasını aldı. Yavrunun öleceğinden korkuyordum. İp gibi yumuşak tüyleri vardı ve titriyordu.

"Gözyaşlarına boğuldum ve kız kardeşim bana olay çıkarmamamı söyledi. Fotoğrafçı onunla konuşmak için geldi. Dediğim gibi, çok güzeldi ve bunu biliyordu. Sonunda, eğer fotoğrafını çekmesine izin verirse yavruyu bana vereceğini söyledi."

Bao dikkatle dinliyor. Belki de söylentiler doğruydu ve Bektu ara sıra genelevler için kızları araştırıyordu. Ertesi yıl onu alıp götüren sözde seyyar satıcı da onun tarafından ihbar edilmiş olabilir ama Bao bundan Ah Yan'a bahsetmek istemiyor.

"Tilki yavrusuna ne oldu?" diye soruyor nazikçe.

"Onu eve getirmemin kötü şans getirdiğini mi düşünüyorsun? Kız kardeşim daha sonra kaçtığında herkes öyle söyledi. Başka tuhaf şeyler de oldu; yavru için gelen kadın ve Jiang'ın talihsizliği." Ah Yan'ın sesi titriyor.

"Hangi bayandan bahsediyorsun?"

"Yavruyu eve götürdüm ve sobanın yanındaki tahta bir kutuya koydum. İkinci Kardeş döndüğünde onu inceledi ve bacaklarının kırık olduğunu söyledi. Sonra arkadaşlarından birinin kuzeydeki otlaklardan köyümüze doğru yürüyen tuhaf bir kadınla karşılaştığını söyledi. Alacakaranlık çöküyordu ve o

onu tanımadı. 'Evcil hayvanımı arıyorum,' dedi. "Tilki yavrusu alan birini duydunuz mu?

"Jiang'ın daha önce bir inden bir yavru aldığını, ancak vahşi bir tilki olduğu için onun evcil hayvanı olamayacağını söyledi. Ondan sonra bayılmış olmalı ki kendini karda tek başına yatarken buldu. Annem bunun *hulijing*, yani tilki ruhu olmasından korktu. Babam o akşam evde olmadığı için şanslıydım, yoksa yavrumu karların içine atacaktı. İkinci Kardeş arkadaşının muhtemelen sarhoş olduğunu söyledi ve herkes güldü. Yine de komik olduğunu düşünmedim. Gece vakti, kar yağarken olmaz."

Bao bu kırsal köyü bir kış gecesinde resmediyor. Soğuk bir rüzgâr esiyor; hava, uçuşan kar taneleriyle dolu. Pencereler kâğıtla yamalanmış ve karanlığı dışarıda tutmak için panjurlar çekilmiş.

"Ertesi gün çok soğuktu. Turşuları gömdüğümüz boş araziden bir kavanoz turşu çıkarıyordum ki kar çıtırtılarını duydum ve biri yaklaştı. Beni şaşırtan, daha önce hiç görmediğim genç bir kadındı. Kapitone pamuklu bir erkek ceketi ve uyumsuz bir pantolon giymişti. Karda bile ayakkabısı yoktu. Gözlerimi alamadım. Onun gibi birini hiç görmemiştim. Parlak koyu renk gözleri ve hoş bir profili vardı, kirpikleri bir geyik gibiydi.

"Sanki ağlıyormuş gibi bana sulu bir gülümseme verdi. 'Bir tilki yavrusu arıyorum,' dedi. 'Bu mahallede birinin bir tilki yavrusu olduğunu duydum.

"Eğer o kadar üzgün görünmeseydi, korkabilirdim. Teyzem, tilkilerden bahseden yabancılar gelirse dikkatli olmamı, çünkü ne olabileceklerini asla bilemeyeceğimi söyledi. 'Neden bilmek istiyorsun? diye sordum.

"'O benim. Benim ... evcil hayvanım. Yaralandığını duydum.'

"Ona baktıkça kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. 'Evimizde bir tilki yavrusu var. Yavaşça söyledim. 'Onu bir fotoğrafçıdan kurtardım.

"Yüzündeki ifade hem korkunç hem de umut doluydu. Bir şeyi bu kadar çok isteyen birini daha önce hiç görmemiştim. Gözlerinin arkasında bir alev vardı sanki. 'Lütfen, lütfen onu bana getir.

"Kibar ama eski moda bir dil kullandı. Bir sebepten dolayı evimize girmek istemedi. Ben de içeri koştum ve onu karda ellerini bükmüş halde bıraktım. Çok ince, narin elleri vardı, yüzükleri ya da takıları yoktu.

"*Lütfen ölme*, diye düşündüm tilki yavrumu kutudan çıkarırken. Çok kötü görünüyordu ve sanki hepsi benim suçummuş gibi ağlayacak gibi hissettim. Zavallı yavruyu şalıma sardım. Onu dışarı taşırken annem beni durdurdu. "O güzel şalına sardığın hayvanla nereye gidiyorsun?

"'Bir bayan bunun için geldi. Onun evcil hayvanı olduğunu söylüyor.

"Annem kaşlarını çattı. 'Bir inin içinde bulunan vahşi bir tilki yavrusu değil miydi? Kim bu bayan?'

"Beni arka tarafa kadar takip etti. Kadın kollarımdaki bohçayı görür görmez bir çığlık attı ve bir adım öne çıktı. Sonra annemi gördü. '*Furen*,' dedi, 'tilki yavrumu kurtardığın için teşekkür ederim.

"Annemin zor sorular sormaya başlayacağından korkuyordum ama ağzı açık, yüzü bomboş bir şekilde durakladı. Kadın yavru için çok endişeli göründüğünden, yavruyu şalın içinde ona uzattım. Ağlayacakmış gibi görünüyordu, onu sıkıca ama şefkatle tutuyordu.

"'Çok üzgünüm,' dedim ve Mançuryalı fotoğrafçı Bektu Nikan'ı anlattım. Çok dikkatli dinledi ve onu tarif etmemi istedi. Bize tekrar teşekkür ettikten sonra yavrusunu kucağına alıp öyle hızlı ve düz yürüdü ki biz arkasından bakakalmıştık. Daha sonra annem onun nereden geldiğini hayal bile edemediğini söyledi.

"'Ona neden hanımefendi diyorsun?' dedi babam.

"Annem yüzünde boş bir ifadeyle durdu. 'Bilmiyorum, bana öyle geldi.

"Belki de o bir tilki ruhudur - sana o yavruyu eve getirmenin iyi bir şey olmayacağını söylemiştim! Ve tekrar tartışmaya başladılar. Kardeşlerim onun muhtemelen sahte bir medyum olduğunu ve yavruyu ona vermem için beni kandırdığını söylediler. Babam sinirlenmişti, para istememem gerektiğini söylüyordu. Anneme baktım ama sanki unutmaya başlamış gibi uzaklara bakıyordu. Ama ben unutmadım."

Ah Yan sessizliğe gömülür, gözleri parlar.

Kızın heyecanlı yüzü Bao'ya çocukluk arkadaşı Tagtaa'yı ve onun tilki tanrısıyla karşılaşmasını hatırlatıyor. Bao'nun göğsünde açıklanamaz, kıskanç bir sızı var.

"Yavruyu getiren avcı Jiang'ın başına bir şey geldiğinden bahsetmiştin?" diye soruyor.

"Evet." Yüz ifadesi korkuyla karışık bir hal alıyor. "O öldü."

OceanofPDF.com

17

Hanımım Bohai'yi Japonya'ya kadar takip etmeye karar verir vermez işler hızla ilerledi. Bir sürü evrak dolduruldu ve mühürlendi. Resmi belgelere karşı her zaman temkinli olmuşumdur; belgesiz serseriler olduğumuz için çoğu tilki bürokrasiden korkar. Shiro'nun şu anki Shirakawa kimliğini nasıl oluşturduğunu merak ettim. Belki de ölmüş bir kurbandan devralmıştı ya da bir kumarda kazanmıştı. Shiro'yu düşündükçe kaşlarım çatılıyordu. Fikrini değiştirip başka bir yere gitmesini umuyordum ama o da Bohai'de kalmaya en az yaşlı hanımım kadar kararlı görünüyordu.

"Ah San," dedi beni başkatibe yönlendirerek, "kişisel bilgilerinizi doldurması gerekiyor."

Bundan korkuyordum.

"Doğum yeri?"

"Qiqihar," dedim. Kirin'den bile daha uzaktı; çoğu insan oraya seyahat etmemişti.

"Yaş?"

Kaç yaşında görünüyordum ki? "Otuz iki" dedim, sonra tezgâhtarın şaşkın bakışları karşısında yaşımı aşağı doğru revize ettim. "Yani, yirmi üç. Ha ha..." Yine de yazık oldu. Otuz iki, birçok açıdan yirmi üçten çok daha iyi bir yaş.

Kız kurusu yazdığını gördüm ve onu düzeltmeye zahmet etmedim. Onun yerine, çoktan doldurmuş olduğu formlara baktım. Bunlar hanımımın seyahat belgeleriydi ve formlara göre altmış üç yaşındaydı. Resmi Çince adının yanında bir not vardı: Moğolca adı Tagtaa olarak yazılmıştı.

"Tagtaa," yani "güvercin." Ne kadar sıra dışı. Acaba bu lakabı ona annesi mi takmıştı ve bunca yıldır saklıyor muydu?

"Peki ya adınız?" dedi baş kâtip. Sabırsız görünüyordu ve soruyu iki kez sorduğunu fark ettim.

Bir an için tereddüt ettim. Eczanenin sahibinin karısı beni işe aldığında "Ah San" demeye karar vermişti ve bu basitçe "üç numara" anlamına geliyordu. Bir tekneye bir numara olarak binme fikrinden hoşlanmıyordum. Bildiğim kadarıyla bu, varlığımın son kaydı olabilirdi; alabora olup boğulma ihtimaline karşı kendi adımı kullanmak daha iyiydi. Tilkilerin açık sulardan hoşlanmadığını daha önce söylemiştim.

"Kar," dedim.

★ ★ ★

Port Arthur'dan Japonya'ya giden bir vapurla yolculuğumuz onaylanmıştı. Fukuoka'nın en kuzey ucunda yer alan ve kömür sevkiyatı için geliştirilmiş bir liman olan Moji üzerinden gidecektik. Bunu şaşkınlıkla dinledim. Neden doğrudan Yokohama'ya gitmiyorduk? Bohai'nin fikri gibi görünüyordu.

"Bazı işleri görüşmek üzere Moji'deki bir arkadaşımızı ziyaret edeceğiz."

Bohai klasik bilgin duruşunu benimsemişti; ayaklarını iki yana açmış, konuşurken ellerini arkasında kavuşturmuştu. Ben kıs kıs gülmekten kendimi alamadım, o da kaşlarını çattı.

"Japonya'da ne kadar kalacaksınız, Büyükanne?" Bohai sordu.

"Bana ihtiyacın olduğu sürece."

Gizlice dinledim. Yokohama'ya ulaşmamdaki bu gecikme beni tedirgin etmişti. Ne de olsa Bektu Nikan'ın oraya gittiği söyleniyordu ve onunla olan işimi bir an önce halletmek istiyordum, yine de bedava geçişi geri çeviremezdim. Yine de, hoşuma gitmeyecek kadar çok beklenmedik değişken vardı.

Efendinin, annesinin gidişinden dolayı mutsuz olduğu belliydi. Ustanın çalışma odasının açık pencerelerinin önünde durmuş, bazı bitkileri suluyormuş gibi yapıyordum. "Anne," dedi, "Bohai'yi evde tutmama izin ver, o zaman ikinizin de seyahat etmesine gerek kalmaz."

"Bana bebekten bahsettiğinden beri işin bu noktaya geleceğini biliyordun," dedi.

"Eğer bir kızsa, o zaman fark etmez."

"Ama erkek olursa, Jinghua'ya hâlâ söylemediniz mi?" Karısının adı buydu.

Sessizlik. Parmak uçlarımda pencereye yaklaştım.

"O zaman Bohai ile ne kadar erken ayrılırsam o kadar iyi. Çok kızacağını biliyorsun."

"Anne! Onu idare etmeme yardım etmeyecek misin?"

Hanımım dedi ki, "Sen artık yetişkin bir adamsın. Ama Bohai'ye elimden geldiğince iyi bakacağım."

Çalışma odasının kapısı *tıkırdadı* ve dışarı çıktı. Geriye sıçradım ve sulamaya devam ediyormuş gibi yaptım. Görünüşe göre herkesin bu yolculuk için gizli bir gündemi vardı.

★ ★ ★

PAKETLEMEKTEN HOŞLANMIYORUM ama bu da kendimi çabucak yapmak için eğittiğim bir başka şey. Hanımımın seyahat gardırobu ve diğer ihtiyaçları hasır bir sandığa özenle yerleştirilmişti. Benimse neredeyse hiçbir şeyim yoktu. İki takım pamuklu giysi, bir çift hasır ayakkabı. Fırçalar, mürekkep ve bu günlük için yazı kâğıdı. Tüm eşyalarım bir bambu sepete sığıyordu; her şeyi döküntü bir masa örtüsünün içine koymayı planladığım için çok şaşıran hanımımın hediyesi.

"Kendinizi sunma şekliniz konusunda kesinlikle dikkatsizsiniz," dedi iç çekerek. "Bana eşlik etmenizin sakıncası olmadığına emin misiniz?"

"Tabii ki hayır! Japonya'ya gitmek istiyorum."

Şaka yapmıyordum. Yamato topraklarına gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir buharlı gemiye bedava binecek olmam harikaydı ama Shiro da gitmiyor olsaydı çok daha iyi olurdu. Belki de geminin kenarından düşüp boğulurdu.

★ ★ ★

Götürdüğümüz buharlı gemi *Shinanomaru* idi. Aslen İngiliz olan gemi bir Japon ticaret şirketine satılmış ve yeniden donatılmıştı. Geminin altı koyu kırmızıydı, sonra siyah boyanarak üçte ikisi kadar beyaz bir çizgi oluşturulmuştu. Daha önce hiç bu kadar büyük bir gemiye binmemiştim - bindiğim diğer gemiler onun yanında leğen gibi kalıyordu- ve yelkenlerinin olmayışı beni hayrete düşürmüştü.

Deniz yosunu ve çürümüş balık kokan aydınlık bir sabahta rıhtıma vardık. Yolcularımız arasında Bohai'nin yanı sıra Japonya'ya dönen öğrenciler Chen ve Lu da vardı. Göz göze geldiğimizde Chen'in yüzü kızardı. Beni teyzesine hizmetçi olarak "işe almayı" teklif edeli çok olmamıştı. Her zamanki akraba vedalaşması, el sıkışmalar ve irtibatı koparmama sözleri vardı. Genç adamlar gitmek için sabırsızlanıyordu ve buna Shiro da dahildi.

Büyük hayal kırıklığıma rağmen, iki devasa vapur sandığı ve onu uğurlamaya gelen bir grup sevecen kadınla birlikte gelmişti. Biri önde gelen bir manifaturacının dul eşi, diğeri kürkler içinde tutkulu görünümlü bir kadındı. Üçüncüsü ise bir Rus finansçının metresi olduğu söylenen bir kadındı. Bilekten bantlı bir çift parlak deri ayakkabı giymişti ve kimsenin bakmadığını düşündüğü bir anda elini Shiro'nun özel dikim ceketinin altına sokup belini kederli bir şekilde sıktı.

Zavallı bayan. Ya da belki "bayanlar" demeliyim. Hepsi yetişkin kadınlardı ve kalpleri kendi sorumluluklarındaydı. En azından hâlâ hayattaydılar.

★ ★ ★

BOHAI VE BÜYÜKANNESİ, Chen ve Lu gibi ikinci sınıf bir kamarayı paylaşıyorlardı. Benim kamaram vardı ama bedava biletime sevinecek zamanım olmadı, çünkü gemi hareket eder etmez beni korkunç bir deniz tutmuştu. Ne yazık ki tilkilerin suya karşı özellikle hassas olduğu doğrudur. Soğanlı kreplerden oluşan kahvaltımın küpeştenin üzerinden köpükler içinde kayboluşunu izlerken tek düşünebildiğim, Moji'ye iki günlük yolculuğu asla başaramayacağımdı.

Hanımım . "Ah San, iyi misin?"

Ona sadece deniz tuttuğunu söyleyerek sendeleyerek ranzama doğru yürüdüm. Üçüncü sınıf kamaralar bekâr erkeklere, ailelere ve bekâr kadınlara ayrılmıştı; bekârlar geminin iki ucunda ahlak kurallarına uygun bir şekilde ayrılmışlardı. Gün, deniz tutmasıyla mide bulandırıcı bir savaş içinde geçti. Buna rağmen, akşam yemeği vakti geldiğinde midemde açlıktan kaynaklanan bir kemirilme vardı. Dar ranzamdan kendimi zorlayarak kalktım ve ortak yemekhanede tabağıma ne koyarlarsa acımasızca yuttum. On dakika sonra, hepsini tekrar kusmak için güverteye fırladım.

Daha sonra umutsuzca küpeşteden sarktım. Alacakaranlık çöküyordu ve Sarı Deniz terden ıslanmış bir çarşaf gibi karanlık ve buruşuktu.

"Dümen yolcularının bu güverteye çıkmasına izin verilmiyor." Arkamı dönmeye zahmet etmedim.

"Git buradan, Shiro." "Gideceğim. Birinci sınıf kamarama dönüyorum."

"Aferin sana. Parasını kim ödedi?"

Soruyu duymazdan gelerek, "Yemek yedin mi? Unutmuşum, yine hepsini kusmuşsun."

"Muhtemelen sen de öyle."

"Ama oda servisi sipariş edebilirim."

Burnumu kırıştırdım. Yiyecek eksikliği tilkiler için çok tehlikelidir. "Kulübeme gel," dedi Shiro. "Sana bir teklifim var."

★ ★ ★

Geminin birinci sınıf bölümünde koridorlar (daha geniş), zemin (ceviz ve pirinç kaplı halı) ve aydınlatma (cam gölgeli süslü lambalar) dahil HER ŞEY DAHA İYİYDİ. Shiro'nun kamarası benim ikinci sınıf aynı büyüklükteydi ama sekiz ranza yoktu. Onun yerine ikiz yatakları ve iki sandalyeli küçük bir yemek masası vardı, hepsi de abartılı bir şekilde brokarla kaplanmıştı. Ancak beni en çok sevindiren şey, açılan lombozdu.

"Kamara arkadaşın nerede?" Sıkı tutuşla mücadele ederek sordum.

Shiro kulağıma baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldandı, "Henüz yok."

Kollarını iki yanıma dayayarak pencereyi sertçe itti. Dondurucu bir tuz rüzgârıyla açıldı. Temiz hava beni çok daha iyi hissettirdi, kolunun altından kaçıp masaya oturacak kadar.

"Shiro," dedim, "ucuz bir jigolo gibi davranmayı bırak. Oda servisi sipariş edelim ve sadede gelelim."

İç çekerek önümdeki menüyü açtı. "Ne isterseniz sipariş edin."

"Ne konuşmak istiyordunuz?" Biftek, ızgara kuzu pirzolası, mersin balığı ve kızarmış domuz filetosu seçtikten sonra söyledim.

"Havadan sudan konuşmak ya da nasıl olduğumu sormak yok mu?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Oda insanların ara sokaklarda gizemli bir şekilde öldüğünden bahsetti. Bunun seninle bir ilgisi var mı?" Bu söylentiyi duyar duymaz içimde kötü bir his belirmişti. Erdemli bir tilki insanları avlamamalıdır; tam da bu tür davranışlar bizi avlatır ve derimizi yüzdürür.

"Ne kadar kaba! Sanki ben bu kadar dikkatsiz olabilirim." Ama tabii ki yapardı. Shiro'ya asla güvenmemelisiniz, özellikle de rahat göründüğünde. Ayrıca konuyu değiştirmekte de çok iyi, bu da beni daha da şüphelendirdi. "Chen'in geçen gün seni işe almaya çalıştığını duydum."

"Evet, 'teyzesi' için."

"Senden çok etkilenmiş. Chen'i Tokyo'daki eğitimini bırakıp Moji'de bizimle kalmaya ikna etmeni istiyorum."

"Ne? Hepimiz Tokyo'ya gitmiyor muyuz?"

Shiro arkasına yaslandı ve lombozdaki yansımasına hayranlıkla baktı. Dışarısı artık karanlıktı, sadece okyanusun keskin kokusu ve geminin motorlarının sabit gümbürtüsü bana bir yolculukta olduğumuzu hatırlatıyordu. "Biz değiliz. Bohai, Chen ve Lu eğitimlerini bırakmaya karar verdiler. Devrimci olmayı ve Qing İmparatorluk hükümetinin devrilmesini desteklemeyi planlıyorlar."

"Ve sen onları durdurmadın mı?" Öfkeliydim. Hanımımın kalbi kırılacaktı.

"Eğer paralarını ve hayatlarını yeni bir toplum inşa etmek için harcamak istiyorlarsa, onlara sadece tavsiyede bulunabilirim." Bana bir bakış attı. "İyi olacağıma söz veriyorum. Chen'le yakınlaş, onu fikrini değiştirmek yerine Bohai ve Lu ile kalmaya ikna et, çünkü kararsız. Ailesi aralarında en varlıklı olanı, ancak babası Bay Chen'den çok korkuyor."

"Bunda benim çıkarım ne?"

"Bektu Nikan." Shiro yemi yutup yutmayacağımı görmek için bekledi. "Chen ve Lu da onunla tanışıyor. Nasıl olduğunu bilmek istemiyor musun? İstersen onu sana Moji'de teslim edebilirim."

Kapıda bir tıkırtı vardı.

"Yemek zamanı," dedi Shiro. Aç bir şekilde gülümsedi ve onu hafife almamam gerektiğini hatırladım.

OceanofPDF.com

18

"Tilki yavrusunu getiren avcı Jiang öldü mü?" diye soruyor Bao.

Ah Yan huzursuzca başını sallar. "Bir av gezisinde ortadan kayboldu. Gitmeden önce, bir yabancının onu sorduğuna dair söylentiler vardı - Jiang bunun bir borç tahsildarı olabileceğini düşündü, bu yüzden samurları tuzağa düşürmek için vahşi doğaya gitti. Ama bir daha geri dönmedi. Bir arama ekibi cesedini yanmış bir kamp ateşinin yanında buldu, sanki bir kavga olmuş gibiydi. Jiang kendi av bıçağıyla öldürülmüş.

"Hiçbir şey alınmamış, hatta gerdiği değerli samur postları bile. Babam haydutlar olduğunu ya da belki de Jiang'ın kavgacı biri olduğu için eski bir hesabı kapattığını söyledi. Acaba yavru için gelen o yabancı kadın mıydı diye düşündüm, çünkü yavruyu kimin yakaladığını sormuştu ve ben de ona hem Jiang'ın hem de Bektu Nikan'ın adını vermiştim. Kendimi çok suçlu hissettim! İkinci Ağabey, Jiang'ın güçlü ve deneyimli olduğunu söyledi. Hiçbir kadın onunla güreşemez ya da onu kendi bıçağıyla yere seremezdi ama ya gerçekten bir *xian* ise?"

Bao bu tuhaf hikâyeden çok etkilenir. Yine de bunun büyük olasılıkla kan davası güden başka bir avcı olduğunu kabul eder. "Kendini suçlamamalısın. O tilki yavrusunu kurtararak iyi bir iş yaptın."

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü rahatlık kaplıyor. "Kaçan kız kardeşim hakkında, onun öldüğünü düşünmüyorsun, değil mi? Babamdan korktuğu için mesaj göndermediğini söylüyorum kendime."

Bao konuşmak için kendine güvenmiyor. Qiulan'ın genelevde kayıp arkadaşı hakkında verdiği ayrıntılar uğursuz bir şekilde birbiriyle örtüşmektedir: ikinci el kumaş satıcısının kızı; tatlı dilli bir pezevenk tarafından baştan çıkarılmış; hatta küçük kız kardeşinin bilmesini istemediği nokta. Bao'nun artık Bektu'nun fotoğraflı doğrulamasına ihtiyacı yoktur. Doğru kadını bulduğuna dair içini kemiren bir his vardır.

"Neyin var amca? Kendini hasta mı hissediyorsun?" Ah Yan endişeli görünüyor.

"Ah, yaşlanıyorum, hepsi bu." Bao iç çekerek ayağa kalktı. Bir elini göğsüne bastırıyor. Yine o acı. "Öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Bu arada, kız kardeşinin gerçek adı neydi?"

"Feng. Onun adı Feng. Sence her neredeyse mutlu mudur?"

Bao, Gu'nun kapısının eşiğinde bulunan cesedi tarif edişini ve kadının donmuş yüzündeki olağanüstü sevinç ifadesini düşünüyor. Yavaşça başını sallıyor.

★ ★ ★

Wu Köyü'nden dönüş yolculuğu uzun ve yorucudur; Bao yolculuğu bir şiir kitabı okuyarak geçirir. Köylerden kaçırılan ölü kızları ya da hâlâ onları bekleyen küçük kız kardeşleri düşünmek istemiyor. Ancak ortak hamamda sıcak bir ıslanmadan sonra -burada ücret karşılığında yıkanabilir, tıraş olabilir ve sonrasında kafesteki bülbüllerin ötüşünü dinleyerek kamıştan bir hasırın üzerinde dinlenebilirsiniz- Bao düşüncelerini irdelemeye hazır hissediyor. Ah Yan'la konuşmasından çıkardığı sonuç hâlâ geçerlidir; kız kardeşi büyük olasılıkla donarak ölmüş halde bulunan fahişe Chunhua'dır. Ve artık onun gerçek adını biliyor: Feng.

"Feng" "anka kuşu", "Ah Yan" ise "kırlangıç" anlamına geliyor. Kardeşlerin isimlerinin kuşlardan gelmesi şaşırtıcı değil, ancak Feng'in Phoenix Pavilion adlı bir geneleve düşmesi ironik. Bunu acı bir şekilde uygun mu buldu, yoksa ailesinin ona ne olduğunu bilmesine izin vermeme arzusunu mu güçlendirdi? Wu Köyü'nden ayrılışından bu yana geçen bir yıl içinde her ne olduysa, Bao artık huzur içinde olmasını umuyor.

Kızların isimleri ona, adı "güvercin" anlamına gelen çocukluk arkadaşı Tagtaa'yı da hatırlatıyor. Annesinin beklediğinden çok daha uzun yıllar yakındılar. Zihninde onu hâlâ küçük ama gün geçtikçe uzayan boyuyla görüyor. Pürüzsüz kahverengi teni, taze bir yumurtanın üzerindeki çiçek gibi sağlıklı bir ışıltıya sahipti. Küçük parlak gözleri kolayca gülüyordu. "Bu kız çok esmer, bir köylü gibi. Moğol kanından olmalı," dedi annesi Tagtaa bir gün gittikten sonra.

"Bence çok güzel," diye ağzından kaçırdı Bao ve hemen pişman oldu. Annesi kaşlarını yolmuş ve keskin bakışlarını ona çevirmişti. Bao kendine çok kızmıştı. Annesinin önünde Tagtaa'yı övmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Artık on iki geldiklerine göre, annesi mutlaka

Onları ayırmak için bir bahane. Aralarında bir bağ oluşması fikri annesinin aklının bir köşesinde huzursuz bir kurtçuk gibi dolaşıyordu. Yerel bir hakimin ikinci oğlu olan Bao nasıl olur da Moğol bir cariyenin kızıyla evlenebilirdi? Tagtaa'nın babası düşük statülü biri değildi -orta derecede varlıklı bir tüccardı- ama annesi resmi bir eş değildi. Han Çinlisi bile değildi.

Bao tüm bunları biliyordu, yalanları duyma yeteneği olmasa bile. Annesinin zihnini net bir şekilde okuyabiliyorken buna kimin ihtiyacı vardı ki? Düşünceleri, ailelerinin çalışkan umudu olan ağabeyi ile yedek Bao arasında gidip geliyordu. İki oğul da hata yapmamalıydı.

Bu yüzden Bao, Tagtaa'ya karşı biraz ilgisizmiş gibi davransa da onun gelişinden duyduğu mutluluğu gizleyemiyordu. Bunu asla itiraf etmese de Tagtaa onun en yakın arkadaşıydı. Ona karşı duyguları karışıktı, dile getirilmemiş bir özlem ve gelecek korkusuyla doluydu.

Ara sıra, ormangülü çalılarının arasına gizledikleri tilki tapınağını ziyaret ediyorlardı. İçine rahatça sığamayacak kadar büyümüşlerdi ama yine de bir sığınaktı. Tilki tanrısının sunağı Tagtaa'dan ara sıra çiçek alıyordu. Kendisi hiçbir zaman düzenli adak sunma alışkanlığı edinmemişti. Nedenini tam olarak bilmemekle birlikte, bunu bir tilki tanrısıyla tanıştığını itiraf etmesine bağlıyordu. İnsan olarak geri dönen siyah tilkinin hikâyesi Bao'nun aklının bir köşesinde kalmış. Ancak yıllar sonra kararsızlığının sebebinin, "Çok yakışıklıydı" diye mırıldandığında yanaklarının kızarması olduğunu anladı.

Tagtaa'nın da kendisinden aynı şekilde bahsetmesi için ne gerekiyordu? Bu düşünce Bao'yu hem heyecanlandırdı hem de huzursuz etti. Ve o gün, ormangülü çalılığının kalbinde çömeldiklerinde, Bao omzunu onunkine sürttü. Kadın sunağa odaklanmış olduğu için fark etmemişti. Sunağın üzerine annesinin güllerinden birini, *shui meiren* ya da "uyuyan güzel" olarak bilinen, Tang hanedanlığı döneminde melezlenmiş beyaz bir türü koymuştu. Tagtaa'nın dudakları sessizce kıpırdadı.

"Ne için dua ediyorsun?" Bao sordu.

Gözlerini kaçırdı. "Beni bahsediyorlar." "Ama sen daha on iki yaşındasın!"

"Biliyorum, sadece konuşuyoruz."

Bao evlilik konuşmalarının yıllar başlayabileceğini biliyordu ama yine de boğulma hissiyle doluydu. Tagtaa saçından kaplumbağa kabuğundan bir iğne çıkarıp küçük sunağın üzerine koydu. Hafifçe mırıldandı: "Lütfen, lütfen iyi bir eş bulmama izin ver." Kadın gittiğinde Bao durup saç tokasını cebine attı. Daha sonra neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Yine de Tagtaa'nın saç tokası -ve onun dileği- Bao'nun kendisi için umutsuzca istediği bir şeydi.

★ ★ ★

O saç tokasına ne oldu? Bao onu yıllarca, yazı fırçalarını sakladığı kumaş ambalajın içine koyarak sakladı. Bir noktada ortadan kayboldu. Tıpkı Tagtaa'yı on yıllar boyunca düşünmeyi bıraktığı gibi. Bu dava, kayıp kızları ve tilki fısıltılarıyla eski duyguları canlandırıyor.

Tilki yavrusu için gelen kadın. Bir ay önce Bay Wang'ın bahçeli villasında kaybolan kadın olabilir mi? Bao düşünceden etkilenerek doğruldu. Hayır, bu çok saçma. Olaylar arasında neredeyse iki yıllık bir boşluk var ama yine de bağlantılı oldukları fikrinden kurtulamıyor. Ne de olsa villadaki hizmetçi de kadını parlak gözlü, çekici ve alışılmadık bir şekilde Bektu Nikan'a odaklanmış olarak tarif etmişti.

Bahar soğuğuna karşı sarmalanmış olan Bao, hamamdan eve doğru yürüyor. Cildi sıcak sudan karıncalanıyor ve omuzları hoş bir şekilde gevşiyor. *İki yıl* diye düşünüyor. Aynı kadın olduğunu varsayarsak, bu boşluğu ne açıklayabilir? Belki de Bektu'nun izini kaybetmiş ve sonradan bulmuştur. Bao başını sallıyor.

Yarın gidip restoran sahibi Gu'ya rapor verecek. Ona ölen kızın gerçek adını bulduğunu söyleyecek ve böylece onun ruhu için dini bir tören düzenleyebilecektir. Çinliler bilinmeyen ve yası tutulmadan ölenlerin bu dünyada sonsuza dek kalmaya mahkum aç hayaletler olduklarına inanırlar. Biraz daha zaman geçtikten sonra Wu Köyü'ne geri dönecek ve kızın ailesini uygun bir şekilde bilgilendirecektir.

Belki o zamana kadar onun ölümünü kabullenirler.

OceanofPDF.com

19

Muazzam bir akşam yemeğini mideye indirip kalkmak için ayağa kalktığımda Shiro, "Kal," dedi.

"Bana Bektu hakkında daha fazla bilgi verirseniz. Chen ve Lu'nun da onunla tanıştığını söylemiştiniz."

"Öyle mi?" Elimi kapıya koydum ve Shiro, "Oh, çok iyi. Ama onu neden aradığınızı açıklamadınız."

"Bir borcu ödemek için."

"Kimin?"

"Benim." Bu da gerçeğe yeterince yakındı. İyiliksever bir tilki intikam peşinde koşmamalıydı ama onur ve ilkeler diye şeyler de vardı. Ya da ben öyle umuyordum.

"Eğer senin içinse, sana bildiklerimi anlatacağım." Shiro bana genç kızları aşık eden o ciddi bakışını attı. Taş gibi bir sessizlik içinde bekledim.

"Bektu, zengin patronların siparişleri için Mukden'e yaptığı seyahatler arasında Oda'nın fotoğraf stüdyosu için bazı serbest işler yaptı. Ama araları bozuldu ve Oda artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. Bektu, Bohai, Chen ve Lu'yu bu şekilde tanıyor. Aslında, bazı... sıra dışı fotoğraflarıyla tanınıyor." Shiro yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni izledi. "Acaba" -birden öne doğru eğildi- "senin bir fotoğrafını çekmiş olabilir mi?"

İşte bu yüzden Shiro ile çalışmayı sevmiyorum. Portföyünün yarısı kurnaz tahminlerden oluşuyor. "O yaptı."

"Neden bu kadar dikkatsiz davrandığını anlayamıyorum. Sonsuza dek çayırlarda kalacağını sanıyordum, Kar." Adım için kullandığı kelime "*yuki*" idi, Japonca'da "kar" anlamına geliyor. Elbette ne Shiro ne de ben Japon, Çinli ya da Moğol değiliz. Sadece bu insanlara o kadar benziyoruz ki dillerini konuşabiliyor ve aralarında sessizce yaşayabiliyoruz.

"Geri dönmeyi planlıyorum."

"Ama gitmeni istemiyorum. Gece olduğunda, yalnız değil misin?"

Sözleri keskin dişler gibi battı. Gözlerimi kapattım. Arkaları karanlıktı, Çin'in kuzeydoğusundaki bir köyün geç kış gecesi gibi kapkaraydı. Kar yağıyordu, esen beyaz kalın bir perde. Eğik saçaklı ahşap evler otlaklardan gelen rüzgâra karşı kepenklerini kapatmışlardı. Umutsuzca bir aşağı bir yukarı dolaşıp çocuğumun cılız ağlamasını dinlerken hiçbir şey kıpırdamıyordu. Sadece bir inilti, nerede olduğunu bana bildirmek için.

Ama buraya Shiro'ya güvenmek için gelmedim. O kadar

aptal değilim. "Bana acıma," dedim. "Kendi başımın

çaresine bakabilirim." Kapı çalındı. İkimiz de sıçradık.

Zayıf bir ses "Benim, Bohai" dedi.

Shiro kapıyı yarıya kadar açarken beni kapının arkasına itti. "Senin için ne yapabilirim?"

Kapı menteşelerinin arasından bakarken Bohai'yi buraya neyin getirdiğini merak ettim. Nefesi içki kokuyordu. "Seni akşam yemeğinde görmedim," dedi Shiro'ya.

"Kendimi deniz tutmuş hissediyordum."

"Büyükannemin hizmetçisi de öyle. Bu kız gemiye bindiğimizden beri yatıyor ve görevlerini ihmal etti."

"Öyle mi?" Shiro'nun sesi eğleniyor gibiydi ama bunun benim zararıma olduğunu biliyordum.

"Büyükanne çok yufka yürekli," diye mırıldandı Bohai. "Onu endişelendirmek istemiyorum ama yine oluyor."

"Gölgesi olmayan insanları mı kastediyorsun?"

"Evet, gün batımında güvertede bir adam vardı..." Sesi kesildi. "Çok endişeliyim; hiç uyuyamıyorum." Bohai öyle acıklı bir inilti çıkardı ki, meraktan burnum sızlasa da onun için üzüldüm. Hanımımın genç üvey oğlunun bu tür yaratıklardan nasıl şikâyet ettiğine dair anlattığı hikâye aklıma geldi. Kapının arkasına sıkışmış bir halde hayaletler hakkında bildiklerimi düşündüm.

Tilkiler ve hayaletler yüzyıllardır insanları büyülemiştir; yazar Pu Songling bütün bir kitabı, erkeklerin oyuncağı olmaya fazlasıyla istekli görünen ruhlar, tilkiler ve çiçek perileri tarafından büyülenme hikayeleriyle doldurmuştur

ve metresler. Bu saçma hikayeleri okumaktan keyif alıyorum çünkü beni güldürüyorlar. Belli ki bunlar hayal kırıklığına uğramış bir adamın fantezileri. Pu Songling'in kendisi de İmparatorluk sınavlarında hiç başarılı olamadı. Klanımızdan herhangi biriyle tanıştığından şüpheliyim ama onun sayesinde tilkiler ve hayaletler tamamen farklı olsalar da halkın hayal gücünde birbirlerine bağlandılar.

Zaten ben de hiç hayalet görmedim. "Hadi şu

adamı güvertede arayalım," dedi Shiro.

Bohai mutsuz görünüyordu; onu suçlayamazdım. Ne kadar içki içmiş olursa olsun, gece geç saatlerde hayalet aramak hiç de çekici değildi. Shiro endişeli görünmüyordu. Aslında, onu nadiren korku gösterirken görürdüm. Çoğunlukla başkalarını korkutur.

"Peki," dedi Bohai tereddütle, "belki de bir dahaki sefere onları takip etmesi için birini tutmalıyım. Sadece gerçek insanlar mı yoksa ben mi deliriyorum görmek için."

"Sağduyulu bir hizmetçi dedektiflik yapabilir. Aslında aklımda sizin için biri var. Ama şimdilik şu gölgesiz insanları avlamaya gidelim."

Bohai'nin kolunu yakalayan Shiro onu koridordan aşağı itti ve kapıyı arkasından kapattı. Bunun bana sessiz bir kaçış imkânı sağlayacağını biliyordum ama beni kamarasında yalnız bıraktığı için eşyalarını hızlıca aradım. Yatağının yanındaki çekmecede bir Japon dedektif romanı dışında ilgi çekici bir şey yoktu.

Bu romanın Shiro'nun aklına dedektiflik fikrini sokup sokmadığını merak ettim. Bunu ona yakıştıramazdım; en son modalardan kolayca etkilenir, gerçi tüm tilkiler hileye ve av hikâyelerine ilgi duyar. Her şeyi düzgünce yerine yerleştirdim. Shiro'nun Bektu ile nasıl temasa geçeceğini gösteren hiçbir şey yoktu. Yokohama'da uygun bir adres içeren bir defter de yoktu. Yazık, çünkü Bektu ile olan işimi bir an önce bitirmek istiyordum. İki yıl gecikmişti.

Ah. O zamanı düşünmek bile bana acı veriyor. O kadar acı verici bir yaraydı ki, bağırsaklarımı deşmek gibiydi. Ben ölecek gibi hissetmiştim. Bir ebeveyn çocuğunu asla gömmemeli; doğada birçok yavru ölse de bu yanlış geliyor. Kendime bir daha bu sarmala düşmemem gerektiğini söyledim; kederimi daha iyi amaçlara kanalize etmeliydim.

Shiro'nun kamarasına son bir kez baktıktan sonra kendimi dışarı attım. Tam kapıyı kapatırken, Shiro tarafından sürüklenmekten kurtulmuş olan Bohai koridorda belirdi. "Shirakawa'nın odasında ne yapıyordun?" dedi şüpheyle.

Bohai'nin nefesindeki likör yüzümü kaçırmama neden oldu, ancak göründüğü kadar sarhoş olmadığından şüpheleniyordum. Geçit loş bir şekilde aydınlatılmıştı; titreyen gölgeler arasında Bohai'nin kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "Sen gerçekte kimsin? Normal bir hizmetçi gibi davranmıyorsun ve büyükannem sana doğal olmayan bir şekilde düşkün. Oda senin Japonca konuştuğunu da söyledi."

Demek Oda, salkımlara tırmanıp arka yatak odasına girerken yakalandığım gece hakkında dedikodu yapmıştı. Ne kadar zahmetli!

"Ben gerçek bir hizmetkâr değilim," dedim. "Ben bir dedektifim." Elbette Shiro birini işe almayı önerdiğinde kapının hemen arkasında duruyordum ama Bohai'nin konuşmalarına kulak misafiri olduğumdan haberi yoktu. "Shirakawa benden sana ve büyükannene göz kulak olmamı istedi. Çünkü gölgesi olmayan insanlar için endişeleniyordu."

Bunun üzerine Bohai'nin yumurta şeklindeki yüzü soldu. "Anlıyorum," dedi. "Bu onun için çok iyi."

İyiliğin bununla bir ilgisi yoktu, ancak bu ani güven patlamasından yararlanarak (ya da belki de içki sonunda onu yakalamıştı), şimdi azarlanmış Bohai'ye kamarasına kadar eşlik ettim. Sonra kendimi sert, dar ranzama atmak ve öfkeyle düşünmek için kamaraya geri döndüm.

Gölgesi olmayan insanlar.

Tüm gezintilerimde buna hiç rastlamamıştım. Çok fazla gölgesi olan, karanlıktan korkan, yanan lambalar olmadan uyuyamayan, aydan ve tüm hayalet *yin* şeylerden korkan insanlar hakkında çok şey duymuştum. Aslında Çinliler geleneksel olarak gölgeleri ruhun bir parçası olarak görürler. Bir gölgeye verilen zarar, ister onu yere sabitleyerek ister üzerine basarak olsun, kişiye manevi zarar olarak kabul edilirdi. Elbette bunların hiçbiri gerçekten işe yaramıyor. Ancak zihin kesinlikle bedeni etkileyebilir.

Size surlarla çevrili Luoyang şehrinde, düşmanı gölgesine bir hançer sapladıktan sonra dehşetten bayılan iri yarı bir Türk tüccardan bahsedebilirim. Bu arada benim bununla hiçbir ilgim yok. Ben

Kuzeye dönebilmek için dansçı kız olarak çalışıyordum ve bu olayın yaşandığı gece zavallı adamın hizmetçilerinden biriydim. Ona zehirden, özellikle de iş ortağından uzak durması gerektiğini söylemeye çalıştım ama ne yazık ki bana inanmadı.

Her neyse, insanların korktuğu şey genellikle *çok fazla* gölgedir. Hatta bazıları gölgelerinin cehenneme açılan bir kapı oluşturmasından korktukları için şemsiye açmaktan bile korkarlar. Mantıksal bir çıkarımla, gölgesiz insanların bunun tam tersi olması gerekirdi - cennet varlıkları gibi, diye düşündüm - bu durumda sevinç çığlıkları atmaları gerekirdi, ama Bohai'nin tepkisi hiç de böyle görünmüyordu.

Shiro haklıydı. Bir tilki bu tür yaratıkları araştırmak için benzersiz bir şekilde uygundu, hem doymak bilmez bir meraka sahipti hem de kolay kolay kandırılamazdı. Ayrıca, Bohai'nin uysal bir şekilde boyun eğmesi arkamda koşturan yarı yetişkin bir yavruyu hatırlattı. Ve kendimi onun koruyucusu ilan ettiğim için, belli bir sorumluluk hissediyordum.

Bu arada, başkalarına yardım etmek erdemli bir tilkinin görevlerinden biridir. Diğerleri yalan söylemekten, para aklamaktan ve insan öldürmekten kaçınmayı içerir. Bunların hepsi aydınlanmaya doğru yolculuğun bir parçasıdır. Bana gelince, bazen beni nereye götürdüğünden korksam da, kendi dikenli yoluma sapmıştım. İntikam, tüketilmesi korkunç bir yemektir. İnsanı içten dışa doğru yer bitirir, en iyisinin soğuk servis edildiği söylense de. Çinlilerin dediği gibi, "Bir beyefendi intikamını aldığında, on yıl çok geç değildir. "*–Ama siz ve ben biliyoruz ki soğuk yemek kaçınılmaz olarak mide rahatsızlığına yol açar.

Ertesi gün sonra Moji limanı görünmüştü. Küpeşteler, karayı görmek için sabırsızlanan heyecanlı yolcularla doluydu. Deniz tutmasından kurtulduktan sonra hanımıma eşlik ediyordum. Neyse ki Bohai'nin dün geceki maceralarından habersiz görünüyordu ve Shiro ve diğer genç adamlarla biraz ayrı duran Bohai'nin kendisi de bana karşı alışılmadık derecede kibardı. Gergin görünüyordu, diğer yolculara temkinli bir şekilde bakıyordu. Hızla rıhtıma yaklaşırken, parlak, geç bahar güneşi altında kara kokusu bize doğru yayılıyordu. Gözlerimi kapattım.

çam ağaçlarının ve deniz suyunun kokusunu içime çektim. Yamato topraklarına gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

Moji, Avrupai görünümlü binaları ve kırmızı tuğladan inşa edilmiş bir gümrük binasıyla oldukça modern ve düzenliydi. Dövülmüş bronz dalgaların arasında güneşte parıldayan oyuncak bir limana benziyordu. Gemi limana yanaşmaya hazırlanırken, bekleyen insan kalabalığına . Gümrük memurları, nakliyeciler ve akrabaları sesleniyor ve orada burada koşuşturuyorlardı. Kaskatı kesildim. Rıhtımda, sanki gözlemliyormuş gibi biraz uzakta duran, uzun boylu, geniş omuzlu, acı verecek kadar tanıdık bir figür vardı.

"Shiro!" Ona dönerek tısladım. "Bu ne cüret!"

"Ne?" dedi ipek gibi. "Onu tekrar gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm, eski dostumuz Black'i."

OceanofPDF.com

20

O gece, Bao rüya görür.

Ah Yan'ın ona kaçak kız kardeşini ve bir tilki yavrusunu almaya gelen tuhaf kadını anlattığı yabani otlarla kaplı açıklıkta duruyor. Ancak bu kez kış mevsimi ve kar her yeri kaplamış. Ayın bir halesi vardır. Bao rüyasında Ah Yan'ın burada olmamasına sevinir. Burası ona on üç yaşındaki bir kıza, hatta kendisine bile uygun bir yer gibi gelmiyor.

Bao etrafına bakınıp Wu Köyü'nün ışıklarını ararken, birden ormandaki ıssız bir ateşin yanında ürkütücü bir şekilde duran ölü avcı Jiang'a rastlayacağından korkar. Belki de küçük bir tilki yavrusunun inlediği, bacakları kırılmış ve yanları şişmiş tahta bir kutu. İçini uğuldayan bir umutsuzluk rüzgârı doldurur, onu yutmakla tehdit eden şiddetli bir hüzün.

Bir sıçrayışla uyanıyor ve elini göğsündeki keskin sancıya bastırıyor. Bao bir tilki yavrusu aramaya gelen kadını düşünüyor. Belki de hikâyeden o kadar etkilenmiştir ki onu geceleri karlar içinde, sessiz köyün etrafında dolaşırken hayal etmiştir. Yine de avcı Jiang'ın ölmüş olması pek mantıklı değil. Bu daha sonra oldu, Ah Yan'ın kız kardeşinin kaçması gibi. Rüyalar genellikle karışıktır. Tekrar uykuya dalamayınca sessiz mutfağa gidip çay için su kaynatıyor. Çayını yudumlayarak gri şafağın sökmesini bekler.

★ ★ ★

BAO, restoran sahibine kapısının önüne bırakılan ceset için bir isim bulduğuna dair haber gönderdi. Restoranda yine gizlice buluşmak üzere sözleşmişlerdir. Keskin bir bahar esintisiyle panjurlu kapıya vurur. Restoran sahibi Gu onu gergin bir bakışla karşılar.

"İşler nasıl?" diye soruyor Bao.

"Orta halli." Gu gözlerini kaçırır. Tüm çabalarına rağmen, yakınlarda bir ceset bulunduğu haberi sızmış. "Kapımızın önünde olmasa da," diye ekliyor aceleyle.

Geçen seferki gibi aynı boş masaya otururlar ve Bao bulgularını açıklar. "Gördüğünüz gibi, bulduğunuz kadının adının Feng olduğunu sanıyorum. Anka Pavyonu'ndan Chunhua olarak da biliniyor."

Gu etkilendi. "Hakkınızda iyi şeyler duydum ama onun adını bu kadar çabuk bulabileceğinizi düşünmemiştim. O zaman ölüler için ayin yapması için bir keşiş çağırayım." Birdenbire neşelenerek ayağa kalkar ve Bao'ya hizmetlerinin karşılığıyla birlikte baharatlı *mala* biber yağına atılmış soğuk, ince dilimlenmiş domuz kulaklarından oluşan bir tabak sunar. Bao yan kapıdan çıkarken - genç kadının cesedinin üzerine yığıldığı kapıyla aynı kapı - kısa bir dua etmek için duraklıyor. *Umarım her neredeysen mutlusundur*, diye düşünüyor ve kadının yüzündeki gülümsemeyi hatırlıyor.

Neden oradaydı ki? Onu yakışıklı bir misafirle çayevinden ayrılmaya iten neydi ve adam onu neden ara sokakta terk etti? Bao daha fazlasını ortaya çıkardıkça, karanlık bir ormanda kıvrılan yollar gibi daha fazla soru ortaya çıkıyor. Ah Yan'ın ona bahsettiği tilki kadın da vardır. Bao rüyasını ve içindeki vahşi hüznü hatırlar. Tuhaf kadının tasviri aklından çıkmıyor ama bunun çocukluğunda tilkilere duyduğu hayranlıktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyor. Muhtemelen ondan bir daha haber alamayacaktır.

Bao bu konuda yanılıyor.

★ ★ ★

Lojmanına döndüğünde, özel bir kurye tarafından bırakılmış bir MEKTUP onu beklemektedir. Bao hızlıca gözden geçiriyor: *Yeteneklerinizi duyan Bay Wang, kişisel önemi büyük bir mesele hakkında sizinle görüşmek istiyor.* Kısa ve aceleyle yazılmış olması, bir sekretere dikte edilmediğini, şahsen yazıldığını gösteriyor. Arkadaki adres şehir içindeydi ama Bao buranın daha önce araştırdığı Bay Wang'ın resmi ikametgâhı olduğunu hemen anladı.

Elbette bu bir tesadüf değil. Bahçe villasındaki hizmetçi Bao'nun iş kartını istemiş, efendisinin çok rahatsız olduğunu söylemişti.

bir bayanın kaybolması. Wu Köyü'nde bir tilki yavrusunu almaya giden kadın olabilir mi? Bao'nun nabzı hızlanır. Bu olasılık o kadar ilgisini çeker ki oturup hemen Bay Wang'a bir cevap yazar ve onunla buluşmayı kabul eder.

Sırada, sokak berberinden tıraş olmak var. Bao saçlarını kısacık kestireli bir yıl olmuş. Koreliler ve Japonlar da dahil olmak üzere çok sayıda yabancının yaşadığı bu kuzey kentinde kimse buna dikkat etmemiş. Yurtdışında okuyan genç erkekler, kırpılmış saçları ve devrim hayalleriyle geri dönüyor.

Bao, Mançu derebeyliğinin sembolü olan uzun atkuyruğunun ağırlığını kestiğinde rahatladığını hissetti. Genç olsaydı, o da okumak için yurtdışına gitmek isterdi. Eski sınavların belkemiği Çin edebiyatının klasiklerini değil, elektriği ve çelikten yapılmış köprüleri öğrenmek için. Kaç dize şiir okuyabildiği kimin umurunda? Son konuşmalarında ağabeyinin kaşlarını çatmasına neden olan şey de bu huzursuzluktu. Kardeşi "Yeni bir hükümdara ihtiyacımız var" demişti. Dowager İmparatoriçe, reform yanlısı Guangxu İmparatoru'nu ev hapsine aldı ve hiç ölmeyecekmiş gibi yönetmeye devam ediyor, ancak söylentilere göre bu yıl O çok hasta.

"Bir hükümdar değil," diye yanıtladı Bao. "Anayasal bir hükümdar. Artık imparator yok."

Kardeşinin gözleri irileşmişti. "içinde böyle şeyler söyleme."

Bao*, bu yaşımda bir isyancı oldum*, diye düşünüyor. Gençken neden daha cesur değildi?

Bao, yol kenarında tıraş olduktan sonra dar ve karanlık merdivenlerden ön odasına çıkıyor. Izgara şişlerin ve kızarmış köftelerin kokusu sokaktan yükseliyor. Yönetim kurulunun bir parçası olarak ev sahibinden günde bir öğün yemek alıyor ama bugün onlara katılmak istemiyor. Düşmanca davrandıklarından değil; hiç de değil.

Karısı sık sık "İyi bir aileden geliyor olmalısın!" diyerek Bao'nun çocuklarına karşı kibar davranışlarını övüyor. Bao gülümser ve cevap vermez. Evet, iyi bir aileden geliyordu. Annesi, küçük oğlunun yaşlılığında bir terzi dükkânında yatılı kalması fikri karşısında dehşete düşerdi.

Onun için planladığı yol Bao'nun ağabeyininkiyle aynıydı. Sürekli çalışma, başarı at the Imperial sınavlar, ve

Babasınınkini aşan bir memuriyete terfi etti. Bao'nun annesi bu yaşa geldiğinde onu bir ya da üç karısı ve birçok torunuyla birlikte kendi evinde görmeyi beklerdi. On iki ay hayvanının tam bir döngüsünün tamamlanmasını temsil eden altmışıncı doğum gününde, uzun ömrü simgelemek için şeftali şeklinde çöreklerle bir kutlama yapılmalıydı. Devasa bir canlı balık, konuklara sunulmak üzere su dolu emaye bir leğen içinde taşınır, daha sonra zarif bir şekilde buharda pişirilir ve soya sosu ve zencefil ile süslenirdi.

Tüm bunlar birkaç yıl önce Bao'nun kardeşi için gerçekleşti. Bao her zaman olduğu gibi misafir olarak katıldı. Torunlarıyla oynadı (kendisinin değil) ve eşleriyle kibarca konuştu (yine kendisinin değil). Ağabeyi onu bir kenara çekerek, Bao'nun paraya ihtiyacı olup olmadığını sordu.

"Ben iyiyim."

"Böyle söylüyorsunuz ama yine de kiralık lojmanlarda yaşıyorsunuz."

"Hâlâ bir evim var." Bu doğruydu, Bao'nun karısıyla birlikte kırsal kesimde yaşadığı küçük bir ev.

"Kiralık mı?"

Bao kardeşine öyle olduğunu söylemeyi düşündü ama söylememeye karar verdi. Yalanların hissizleştirici duygusu bunca yıldan sonra onu hâlâ rahatsız ediyordu.

"Hayır, zaman zaman gelen bir bekçi var."

"Eğer kiraya verseydiniz, bir geliriniz olurdu. Bu işleri yapmak zorunda kalmazdın." Kardeşinin mesleğinden duyduğu hoşnutsuzluk kaşlarını aşağıya çekmesine neden oldu. "Neden öğretmenliğe dönmüyorsun?"

"Kardeşim, endişelenmene gerek yok. Bana karşı çok iyiydin."

Ağabeyi, ailenin beklentilerinin yükünü taşıyarak ve yerel bir memur olarak mütevazı bir şekilde başarılı olarak örnek olmuştur. Gayretli çalışması sayesinde, babalarınınkinden biraz daha yüksek bir rütbe elde etti. Bu nedenle Bao'nun kendi eksiklikleri göz ardı edildi.

Bao da zamanında bir bilgindi. Hatta bir keresinde hocası annesine, "Küçük çocuğun büyükten daha yetenekli olduğuna inanıyorum," demişti. Gizlice kulak misafiri olan Bao, bu övgü karşısında şaşkına dönmüştü. Özellikle de hocasının sözlerinde yalan olmadığı için.

"Öyle mi?" demişti annesi. Sesinde zafer, ama aynı zamanda sapkın bir öfke vardı. "O zaman neden kendini daha iyi yetiştirmiyor?"

"Şiirleri iyi ve orijinal düşünceleri var. Ama dikkati kolayca dağılıyor."

"Bu o kız."

Yükseltilmiş verandanın altına çömelen Bao, annesinin yüzünü göremiyordu ama dudaklarının sıkıştığını hayal edebiliyordu. Bu konuşma kötü bir hal almaya başlamıştı.

"Oynamaya gelen kişi, komşunun cariyesinin kızı.
Gerçi o da Bao gibi çocukça oyunlar için çok yaşlı."

Bao tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. *Hayır, hayır.*

"Bao ona çok bağlı. Kardeşi gibi eğitim için evden ayrılmak istemiyor."

"Gençler genellikle uzun sürmeyen bağlılıklar kurarlar," dedi öğretmeni ve yeşil eriklerden ve bambu atlardan bahsetti: Li Bai'nin çocukluk sevgilileri hakkındaki bir şiirine gönderme yapıyordu. Nedense bu Bao'nun yüzünü kızarttı. Bu şekilde konuşulmak küçük düşürücüydü ama daha da kötüsü Tagtaa'ya olan sevgisinin herkes tarafından bilinmesiydi. Bunu çok iyi gizlediğini sanıyordu.

"Umarım o kız yakında evlendirilir. Bao da öyle. Bir ittifak düşünmek için çok genç değil."

O anda Bao, annesinin hayallerini asla gerçekleştiremeyeceğine dair sessizce yemin etti. Sınavda aday olamayacak, annesinin seçtiği iyi aile kızıyla evlenemeyecekti.

Tabii ki tüm bu tahminlerinde yanıldı.

Bunu şimdi hatırlayan Bao, çocukça aptallığına gülümsemekten kendini alamıyor. Sınavlara girmiş, ancak o gün ateşi çıktığı için umduğu kadar başarılı olamamış. Ve iyi bir aileden gelen genç bir kadınla evlendi, dokuz yıl önce ölene kadar uzun yıllar karısı oldu.

Peki ya Tagtaa, ona ne oldu? Yıllar boyunca, karısını üzmek istemediği için onu aklının bir köşesine koymuştu. Gergin ve çekingen bir kadındı. Akrabaları çocukları olmadığı için onu bir kenara koymasını önerdiğinde Bao direndi. Karısı yanlış bir şey yapmamıştı; eğer onun seçeceği kişi o değilse, bu kendi hatası değildi.

Aslında hata Bao'daydı.

Tagtaa'nın onun olabileceği bir an -kısa bir pencere- vardı. Masasında otururken anıyı çıkarıp inceliyor ve ağustos böceklerinin sesiyle çınlayan boğucu derecede sıcak bir öğleden sonrayı hatırlıyor.

Tagtaa bahçelerindeki köşkte onun karşısında oturuyor: uzaktan güzel görünen ama çatıdan inen örümceklerin sayısı nedeniyle neredeyse hiç kullanılmayan bir kibir. Ziyaretleri azaldı. Son zamanlarda geldiğinde, neyse ki Bao'nun aşçısıyla arkadaş ve onları yalnız bırakan bir hizmetçi eşlik ediyor.

Tagtaa bir erik ısırırken, "Neden zahmet ettiklerini bilmiyorum," diyor. Yaz sonu, neredeyse dayanılmaz derecede sıcak. Hava, sokaktaki eşek gübreleri üzerinde çoğalan sinek sürüleriyle dolu.

"Çünkü artık neredeyse genç bir kadın oldun," diyor Bao.

Tagtaa gülüyor. Gözleri yarım ay şeklinde kırışıyor; cildinde temiz bir parıltı var. Yüzünde bir yumurtanın üzerindeki belli belirsiz benekler gibi çiller var ve Bao'nun içinden onlara dokunmak geliyor. Ama dokunmuyor. Çocukluk arkadaşı rolünü oynamaya devam etmezse tüm buluşmaları sona erecek.

Çoğunlukla, bu zor değil. Tagtaa ile konuşmak kolay çünkü o doğuştan düşünceli. Bao ise daha heyecanlı bir hayata sahip; dersler alıyor, babası ve erkek kardeşiyle birlikte şehrin her yerine geziler düzenliyor. Buna karşılık o, duvarlarla çevrili yerleşkesine, üvey kardeşlerinin kötülüklerine ve ara sıra bir tapınağa yaptığı ziyaretlere hapsolmuş durumda. Buna rağmen Tagtaa asla aptal değildir. Ayrıca yalan da söylemez.

Bao artık bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor. Herkes yalan söyler. Neredeyse herkes, kolay kelimeler dillerinden dökülüyor. Bao bile söylüyor, ama bu yüzden kendinden nefret ediyor. Bir keresinde, bu garip yeteneğinden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak, sabahtan akşama kadar yalandan başka bir şey söylememeye karar verdi. Sonuç şişmiş bir dil, uyuşmuş dudaklar ve iğrenme hissi olmuş.

"Ne düşünüyorsun?" diyor Tagtaa. Onun geniş alnına ve temiz kaşlarına baktığını fark ediyor.

Kelimeler dilinde titriyor. *Benim hakkımda ne düşünüyorsun?* Ama cevabı duymaktan korkuyor. Kızın onu rahatsız olmadan kabullenmesinden çok belli.

"Evliliğinizden haber var mı?" diye sorar.

Başını sallıyor. Karakteristik iki örgüsü kulaklarının üzerinde toplanmış saçları parlak ve yumuşak. "Geçen yılki görüşmeler sonuçsuz kaldı. Ayrıca, ben sadece bir cariyenin kızıyım. Biri benimle evlenmek isterse kendimi şanslı sayacağım."

Bao öne doğru eğildi. İtiraf etmek istiyor ama onun yerine, "Neredeyse on dört yaşındasın," diyor.

"Sen de öylesin. Annen zaten Zhou ailesiyle konuşuyor." "Nereden biliyorsun?"

"Herkes biliyor." Tagtaa gülüyor. Kıskançlığın gölgesi olmayan, kuralsız bir kahkaha. Bao kıskançlığı tespit etmekte iyidir çünkü kendisi de kıskançlıktan sessizce muzdariptir. Yine de duygularını açıklayamıyor.

Bunun bir kısmı Bao'nun kendi kararsızlığı. Aşk nedir ki zaten? Ona karşı hissettiği duygu temel, hocasının dediği gibi "gençlik bağlılığı". Tagtaa neredeyse her zaman görmek istediği kişi. Onsuz, kendini bağlarından kopmuş hissediyor. Bao'nun aşk hakkında okuduğu kitaplar edebi imalar ve saray dili kullanır. Bir kadının ayaklarının büyüklüğü, bayıltıcı, baştan çıkarıcı sallantılı yürüyüşü üzerinde dururlar. Hiçbiri çillerden ya da ciddiyetle dinleme yeteneğinden bahsetmez. Belki de Tagtaa'ya karşı hissettiği şey aşk değil, başka bir şeydir.

Bu yüzden çenesini kapalı tutuyor, ana kapı gıcırdayarak açıldığında ve kapı bekçisi görev yerinden ona "*Xiao pengyou lai le!*"-"küçük arkadaşın geldi" diye seslendiğinde hissettiği heyecanı ona asla anlatmıyor. Teknik olarak, bu şekilde buluşmaya devam etmek için çok yaşlılar, ancak o kadar uzun yıllar oldu ki kimse yorum yapmıyor. Yine de Bao her şeyin sona yaklaştığını hissediyor.

Hava böceklerin uğultusuyla doludur. Tagtaa uzun bir süre sessiz kalır. Sonra, "Keşke evlenmek zorunda olmasaydım," diyor. Başı öne eğiliyor ve Bao onun ayaklarına baktığını anlıyor.

Moğol modasına göre bağsızlar. Tagtaa'nın annesi beş yaşındayken onları bağlamayı reddetmiş ve o sadece bir cariyenin kızı olduğu için kimse ona bu konuda baskı yapmamış.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diyor.

Bao eğiliyor, kalbi güm güm atıyor. Birden onu da sevdiğini mi fark etti?

"Annem sadece benim için üzüldüğü için ayaklarımı bağlamadı. Bunu yaptı çünkü beni akrabalarından birinin oğluyla evlendirmeyi planlıyordu."

Bao şimdi anlıyor. Hiçbir Han Çinlisi ayakları bağlanmamış bir kızla evlenmez. Moğol annesi kızının kaderi üzerinde ancak bu şekilde etkili olabilirdi. Ve o anda, kendi annesinin çocukluk arkadaşlıklarının devam etmesine neden izin verdiğini de anlar. Hiç kimse Tagtaa'nın Bao için uygun bir eş olabileceği yanılsamasına kapılmamıştır. Ne kadar aptal! Bunca zamandır burnunun ama hiç düşünmemiş, kıyafetlerin ve giysilerin incelikleriyle hiç uğraşmamış.

ve gizli işaretler. "Seni gönderecekler mi?"

"Belki de. Babam bunu fark ettiğinde çok kızdı ama artık değişmek için çok geçti. Bu yüzden annem mutlu. Ayrıca evimizdeki İlk Eş mutlu. Onun çocuklarıyla asla rekabet etmeyeceğim."

"O zaman seni nasıl göreceğim?"

"Görmeyeceksin. Sen ve ben muhtemelen bir daha asla karşılaşmayacağız."

Tagtaa berrak gözleriyle ona bakıyor ve Bao garip bir heyecanla karışık bir hüzün görüyor. Belki de her şeyin dramatikliği, ona bir şey olmasının heyecanıdır. Gözleri yanıyor; kalbi dengesizce çarpıyor. "Hayır!"

"Ne yapabiliriz?"

Bu onun öne doğru eğilip kızın elini tutacağı andır. Daha sonra, onu kendisiyle birlikte babasının çalışma odasına sürüklediğini ve orada nişanlanmalarını talep ettiğini hayal eder. *Tagtaa ile evlenmeme izin verirsen*, *İmparatorluk sınavlarında en yüksek puanı alacağıma söz veriyorum,* diye ilan eder.

Ama aslında olan şey, Bao'nun sözsüz bir şekilde nefesinin kesilmesidir.

"Gelecek bahar muhtemelen annemin döneceğim. Tabii ki seni özleyeceğim," diyor, hızlıca ona bakarak, "ama onları ziyarete gitmeyeli uzun yıllar oldu."

"Tilki tanrıyı gördüğün zaman."

Tagtaa aniden kızarır. Küçük yüzü bir şakayık gibi kızarıyor. Onu izlerken kendi göğsü de şaşkın bir özlemle daralan Bao anlamaya başlıyor.

"Hâlâ onu mu düşünüyorsun? O kara tilkiyi mi?"

"Hiç unutmamış olmam çok garip. Yüzü benim için hâlâ net." Duraksıyor. "Belki aptalca ama içimde bir gün onunla tekrar karşılaşacağıma dair bir his var."

"Belki de büyülenmişsinizdir." Bao dudağını ısırdı. "Bu, İç Moğolistan'a gitseniz bile nişanlınızın tilki tanrısına benzeyeceği anlamına gelmiyor."

"Biliyorum," diyor. "Ama bir kız umut edebilir. Başka neyim var ki?"

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyor. Bao, soğukkanlı ve mantıklı görünmek için elinden geleni yapsa da söyleyeceği hiçbir şeyin önünde beliren korkunç gerçeği değiştiremeyeceğini fark ediyor: Bunca yıldır, Bao'nun aşkı yavaş yavaş çiçek açarken, Tagtaa yakışıklı bir yabancının hatırasını besliyordu. Neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

Yine de dudaklarından çıkan hiçbir yalan yok.

OceanofPDF.com

21

Elbette Black'i tekrar gördüğüm için mutlu değildim. Ya da ona Japonca adı olan Kuro'yu verdiğim için. Eğer korkuluklarda birbirimize kenetlenmemiş olsaydık, Shiro'ya öyle bir tokat atardım ki okyanusa düşerdi. Ama elimde hanımımın en iyi ikinci kapitone ceketi olduğu için böyle bir şey yapmadım. Yine de Shiro'nun hayali bedeni suda ölüme doğru düşerken büyük bir sıçrama hayal ettim.

"Bak, Ah San!" dedi hanımım, gözleri parlayarak. "Binalar güzel değil mi? Ve ne kadar çok insan var."

Onun coşkusu karşısında kalbim yumuşadı; bir kazaya neden olarak ona kâbuslar yaşatmamalıydım. Bu yüzden hanımıma sadık kaldım, kişisel eşyalarını güvence altına aldım ve kaygan iskeleden inerken koluna girerek onu korudum.

Grubumuz karaya çıktıktan sonra Shiro, Bohai'ye "Seni bir arkadaşımla tanıştırmak istiyorum, Kurosaki" dedi.

Bu soyadı, "yarımada" anlamına gelen "*saki*" ile birlikte "siyah" anlamına gelen "*kuro*" karakteriyle yazılıyor. Ne bekleyeceğimi bildiğim için yüzümü kasten boş tuttum.

Bohai, "Ah, bu daha önce bahsettiğiniz arkadaşınız," dedi.

Shiro, "Kurosaki mükemmel Çince, ayrıca Mançurca ve Moğolca konuşuyor," dedi.

Bohai bize döndü. "Büyükanne, bu Shirakawa'nın arkadaşı, evinde kalacağımız kişi."

Ev mi? Sanki erkek işlerinden anlamayan bir köylüymüşüm gibi Kuro'ya bakmaktan özenle kaçınıyordum ama bir evden söz edilince kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırmaktan kendimi alamadım. Bir meskene hiçbir zaman ilgi göstermemiş olan Kuro'nun bir evi mi olacaktı? Bu gülünçtü.

"Aslında benim evim değil," dedi bize dönerek. "Akıl hocalarımdan birine ait, ama sizin kullanımınıza sunmaktan mutluluk duyuyorum."

Kuro'nun bir zamanlar bana çok tanıdık gelen sesini duymak acı vericiydi. O sessiz, karanlık ve ağırbaşlı ses. Hanımım kaskatı kesildi. Kuro'ya şaşkın bir ifadeyle bakıyordu, ben de ona bakmaktan kendimi alamadım.

Ben de şok olmuştum. Yüzünde sol kaşından elmacık kemiğine kadar inen bir yara izi vardı. Dikkat çekici bir yaraydı, gözünü kıl payı kaçırmıştı. Bu bir tilki için ölümcül bir işaretti.

Hayatımızı insanları kandırarak kazanıyoruz, toplum bizden şüphelenmeye başladığında da ortadan kayboluyoruz. Eskiden bir kişinin sureti sadece fırça ve mürekkeple yakalanırdı ve hepimiz bunun ne kadar güvenilmez olduğunu biliyoruz. Şimdi başımıza bela açmasından korktuğum fotoğraflar var ama Kuro'nun yüzündeki yara iziyle kıyaslanamaz bile. Tilkiler resmi bir cezaya çarptırıldıklarında ayak tabanlarına ya da sırtlarına, neresi daha az dikkat çekiyorsa oraya vurulmasını isterler. Hepimiz mümkünse yüzümüzü yaralamamaya çok dikkat ederiz.

Kuro'nun ifadesi değişmedi. Belki de insanların yüzüne bakmasına alışkındı. O da doğrudan bana değil, hanımıma baktı.

"Moji'ye hoş geldiniz," dedi ona. "Umarım yolculuğunuz keyifli geçmiştir."

Bir başlangıçla birlikte davranışlarını hatırladı. Tüm bavulları bir araya getirdikten sonra kendimizi toparlamamız biraz zaman aldı ama sonunda küçük partimiz yollarda ilerlemeye başladı (limanın yakınında güzel ve düz, daha ileride daha az düz).

Moji pitoresk, düzenli ve hareketli bir limandır. "Modern", yani Avrupalı, heybetli kırmızı tuğlalı bir gümrük binası, güzel manzaralı bir rıhtımı ve hatta Arnavut kaldırımlı burnunda atları sulayan bir çeşmesi var. Honshu ve Kyushu adalarını birbirinden ayıran dar Kanmon Boğazı'nın yakınında yer almaktadır. Bu boğazların, Dan-no-Ura Savaşı'nda çocuk imparator Antoku'nun boğulması da dahil olmak üzere uzun ve karalı bir tarihi vardır. Çekçekle ilerlerken hüzünlü bir hikâye diye düşündüm.

Benim yaşlı hanım meşgul görünüyordu. Ben de öyleydim ama duygularımı saklamayı öğrendim. Aslında, bazen hiç hissetmemenin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Eski yaralar kapalı kalmalı, yoksa iltihaplanırlar.

"Shirakawa'nın arkadaşının tuhaf olduğunu düşünmedin mi?" dedi.

"Kurosaki'yi mi kastediyorsun? Son derece sıradan birine benziyor," dedim dişlerimin arasından yalan söyleyerek. Tabii ki Kuro sıradan görünmüyor. Hiçbirimiz öyle değiliz. Ve üçümüzün böylesine küçük bir grupta bir araya gelmesi, yoldan geçenlerin bile dikkatini çekecekti. Bu tek kelimeyle pervasızlıktı. Shiro'nun günahlarının üzerine zihinsel bir tebeşir işareti daha ekledim.

"Öyle mi?" dedi ve sessizliğe gömüldü.

★ ★ ★

Kaldığımız ev bir tepenin üzerinde, güzel sedir ağaçları ve geniş beyaz yolları olan eski bir mahalledeydi. Derin derin içime çektim. Denizden süzülen güneş ışığı, ağaçların kokusu ve hatta yol kenarındaki yabani otlar bile içimi derin bir nostalji duygusuyla doldurdu. Yemyeşil bitki örtüsü, kurak kuzey Çin'dekinden farklı bir yeşildi.

Shiro'nun ne gibi ayrıntılı düzenlemeler yaptığını ve Bohai, Chen ve Lu'nun tıp fakültesine gidecekleri Tokyo'ya gitmememizin söylenmemiş başka nedenleri olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Bu ne tür bir dolambaçlı yoldu ve genç adamlar neden heyecanlı görünüyordu? İmparatorluk karşıtı devrimci bir gruba katılmak için burada olmadığımızı içtenlikle umuyordum ama Shiro'ya hak vermiyor değildim. İndiğimizde, onun eğlenen bakışlarını yakaladım. Anlamlı bir şekilde Chen'e baktı. *Ona yaklaşmayı unutma.* Shiro'nun Bektu'yu çağırmasını istiyorsam, ona uysam iyi olur.

Ev, Çin mimarisinden farklı ancak ona aşina olan geleneksel Japon tarzında inşa edilmişti. Her şey taş yerine ahşaptan yapılmış olsa da, özel bir bölgeye geçiyormuş hissi kapılı bir giriş yolu vardı. Uzun gölgeli ahşap verandalar veya *engawa*, asılı kamış perdeler. Sürgülü kapıları olan dar geçitler ve tatami odaları. Ahşap ve gölgelerle karanlık, iç bahçelerdeki kamelya çalılarının yapraklarıyla gölgelenen, sedir ve sırların küflü tanımlanamaz kokusu kokan eski bir ev.

Genç uşak valizlerimizi getirirken, yaşlı bir kadın olan kahya bize bir ek binadaki odaları tahsis etti. Görünüşe göre bu ev Kuro'ya kiralayan bir yazara aitti, dolayısıyla bekâr bir ev için asgari personel vardı. Hizmetçi kaşlarını çatarak yardım etmem için beni çağırdı. Bavullar

Evin tenhalığı ve havadaki sır hissi, onun peşinden koşarken burnumun seğirmesine neden oldu.

"Yaşlı efendi burada bu kadar çok yabancı olduğunu bilseydi, evini kiraya verdiğine kesinlikle pişman olurdu," diye mırıldandı.

Doğal olarak, kiremitli modern lavabosu ve kömür sobası olan mutfakta misafirler için çay ve içecek hazırlamaya yardım etmek için onun kısa ve pandomimik talimatlarına itaat ederken onu anladığımdan haberi yoktu. Hizmetçiyi huysuz olduğu için tamamen suçlayamazdım; tek bir bekarla ilgilenmek yerine bütün bir ev dolusu ziyaretçiyle ilgilenmek iş yükünü artırıyordu. Tokugawa şogunluğu altında, Japonya birkaç yüz yıldır yabancılara kapalıydıancak bu benim türümün gelip gitmesini asla engellemedi. Meiji hükümetinin yakın zamanda dış etkiye açılmasına rağmen, yabancılar hala biraz nadirdi.

Hanımım eşyalarını yerleştirip banyo yaptıktan sonra ona pilav, turşu, miso çorbası ve ızgara balıktan oluşan erken bir akşam yemeği ikram ettim.

"Bu gece dinleneceğim," dedi. "Bohai'ye onlara katılmayacağımı ve ev sahibimize selamlarımı iletmesini söyledin mi?"

Başımı salladım, yemeği için getirdiğim alçak masaya diz çöktüm.

"Ah San," dedi usulca, "henüz gitme. Bu ev bana çok tuhaf bir his veriyor."

Tabii ki, bu gece çatısı altında üç tilki olan bir evdi. Bu çoğu insanı çıldırtmaya yeterdi, ama ben bu konudan akıllıca kaçındım.

"*Tai furen*, sana bir hikaye anlatayım mı?" "Senin hakkında bir hikaye mi, Ah San?"

"Benim hakkımda bir şeyler mi duymak istiyorsun?" Eğlenmiştim. Daha önce hiç sormamıştı, Qiqihar'dan gelen sözde bir yetim olarak duygularıma saygılı davranıyordu. İçimde bir vicdan azabı hissettim.

"Evet, isterim. Ayrıca otlaklar hakkında da." Gülümsedi.

Gölgeli saçaklarıyla bu ahşap evin üzerine alacakaranlık çökmüştü. Dışarıda, bahçede süsenler büyüyordu. Hala fener olmadan yürüyebilecek kadar aydınlıktı ama birinin yüz hatlarını seçemeyecek kadar karanlıktı. Biz tilkilerin en çok sevdiği zaman bu zamandır.

"Çayırların her yeri birbirine benzemez. Otun kendisi de koyun yumağından tüy otuna, ayrık otuna ve pelin otuna kadar çeşitlilik gösterir. Eğer orada yaşarsanız, Beş Burun'u yaşatmak için nasıl büyüdüklerini anlarsınız."

"Beş Burun mu?"

"Atlar, koyunlar, keçiler, develer ve öküzler," dedim hemen. "İsterseniz Beş Mücevher."

"Oh evet!" Hanımım güldü, gözleri parlıyordu. "Çocukluğumdan beri bu terimi duymamıştım. Devam edin lütfen."

Bütün akşamı farklı bozkır ve tayga türlerinden bahsederek geçirebilirdim. Ne de olsa bir hikaye istemişti ve biz yavrulara bunu öğretiriz. Rüzgârı nasıl koklayacaklarını, karınları ağrıdığında hangi bitkileri çiğneyeceklerini, ölü otların karla bastırıldığı uzun ve buz gibi kış mevsiminde nasıl hayatta kalacaklarını. Yine de ben konuşurken, gölgelerin etrafımda uzadığını hissettim.

Geçmişin gölgeleri. Çimenlerin üzerinde mutlu bir şekilde yatan çocuğumu emzirirken. Güneş ışığı onun tatlı yüzüne vuruyordu. Konuştukça daha da üzülüyordum. Bir anda hanımımın bana sabırla baktığını ve anlattıklarımı tamamen yarıda bıraktığımı fark ettim.

"Ah, nerede ? Çayırlarda aşık olma," dedim hafifçe. "Bu sadece üzüntüye yol açar."

"Neden böyle söylüyorsun? Kocan yüzünden mi?"

Evliliğimden daha önce bahsettiğimi unutmuştum, bu yüzden

başımı salladım. "Onu seviyor muydun?"

"Evet. Çılgınlık gibi bir aşk." Çimenlerin arasından esen rüzgârı düşündüm ve iç çektim.

Her zamanki düşünceli haliyle, "Burnumu sokmak istememiştim. Yine de bozkırın romantik bir yanı var. Ben de..." Sesi kesildi.

"Kocanızla İç Moğolistan'da mı tanıştınız?" diye sordum.

"Hayır. Görücü usulü bir evlilikti."

"Birbirinizi çocukluğunuzdan beri tanıyor olabileceğinizi düşünmüştüm."

Gülümsedi. "Bir arkadaşım vardı, birlikte büyüdüğüm komşu çocuğu. Ama benimle ilgilendiğini hiç sanmıyorum. Biz oyun arkadaşıydık ve onun kaderinde büyük bir bilgin olmak vardı. Acaba sonunda ona ne oldu?"

"Bana daha fazlasını anlat" - *üvey oğlun ve gölgesi olmayan insanlar* hakkında, ama bunu yüksek sesle söylemedim. Bana sırlarını anlatmak zorundaydı. İnsanın yabancı bir ülkede yorgun olduğu ve nostaljik hissettiği bir akşamdı.

"Beş yaşındayken annem beni akrabalarını ziyarete götürdü ve çayırları ilk kez o zaman gördüm." Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi durakladı. "Sonra, on dört yaşıma geldiğimde, annem benim için bir eş bulma umuduyla beni tekrar akrabalarının yanına gönderdi. Ben sadece bir cariyenin kızıydım, bu yüzden büyük umutlarım yoktu. Annem ayaklarımı bağlamayı reddetti, görüyorsunuz."

"Annen sana Moğol bir koca mı buldu?"

"Denedi. Akıllarında uzak bir kuzen vardı, dört yaş büyük bir çocuk. Ama sonunda tanıştığımızda ondan nefret ettim." Hanımım bana alaycı bir gülümseme verdi. "Aylar öncesinden ne kadar iyi bir eşleşme olacağından bahsetmişlerdi. Ama o gereksiz yere acımasızdı. Onunla ilk tanıştığımda, kendisini yere düşürdüğü için bir koyunun derisini canlı canlı yüzmüştü."

Ürperdim. Yaşayan bir adamın derisini yüzmek eski bir Moğol işkencesidir.

"İşini bitirmeden önce yaşlı adamlar onu durdurdu. Kızgındılar ve haklıydılar . Ve ben, en iyi kıyafetlerimi giymiş, müstakbel damadımla tanışmayı umarken kustum."

Uzak akrabalarının yanına gönderilen zavallı kız, bir canavarla sözlendiğini öğrenir.

"Annemi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. İyi bir eş bulmayı umarak denemişti ve tabii ki kimse ona onun hakkında fazla bir şey söylememişti. Sağlıklı, kurnaz ve iyi bir atlıydı ama hiçbir yerli kız onunla evlenmezdi. Amcam bu yüzden beni tokatlasa da ben de evlenmezdim. Annem tarafından sevgiyle büyütüldüğüm için bu benim için bir şoktu."

"Ne oldu?"

"Aylarca ağladıktan, kandırdıktan ve baskı yaptıktan sonra, kendimi öldürmekle tehdit ettiğimde beni geri gönderdiler. Eğer o çocukla evlenmezsem, benim için başka bir eşin olmayacağını söylediler. Belirsizlikten boğulacağımı düşündüğüm günlerde dışarı çıkıp uçsuz bucaksız çimen denizine bakıyor, daha önce onun yaptığı gibi birinin beni kurtarmasını umuyordum."

"Kimin vardı?"

"Ben gençken bir yabancıydı." Sessizliğe gömüldü. "Ah San, yaşlanmayan insanlar olduğuna inanıyor musun?"

"Herkes yaşlanır," dedim ihtiyatla.

"Altmış yıl sonra bile aynı görünen insanlardan bahsediyorum."

Hanımımın benimle ilk görüştüğünde bana attığı bakışı hatırlayınca kafa derim diken diken oldu. Daha önce bizden biriyle tanışıp tanışmadığını merak etmeme neden olan yarı tanıma sevinci.

"Bazı insanlar atalarına tıpatıp benziyor," dedim. "Büyükbabasının tıpatıp aynısı olan bir çocuk tanıyordum, herkes öyle diyordu. Ha ha!" Aceleyle masadaki tabakları temizledim.

"Muhtemelen haklısın," diye iç geçirdi.

★ ★ ★

Tepsisiyle birlikte ek binadan geri dönerken, ana evle olan bağlantı noktasını geçtim. Koridorun bir tarafı bahçeye ve onun taze yeşil kokusuna açılıyordu. Durakladım, tetikteydim. Sonra koyu renkli döşeme tahtalarının üzerine düşmüş, eskiden elden teslim edilen mektuplarda olduğu gibi düğümlenmiş bir kâğıt parçası gördüm.

Çoğu Han Çinlisinin okuyamadığı dikey, kayan yazı olan Mançu dilinde yazılmış olan bu mektup Shiro'dan geliyordu: *Chen akşam yemeğinden sonra tek başına yürüyüşe çıkacak.* Shiro kendi gündemini tanıtmaktan çekinmiyordu. Bektu Nikan'ı çağırmak için onun yardımına ihtiyacım olduğuna göre, işe koyulsam iyi olacaktı.

Hanımım akşam için dinlenmeye çekildiğinde bahçeye çıktım. Hava karanlıktı ama hoş bir havası vardı. Izgara balığın kalıcı aromasını kokladım. Uzaktan kahkahalar duyuyordum; genç adamlar akşam yemeğini bitirip pirinç şarabına geçiyorlardı. Yabancı bir diyarda sürükleniyor gibi hissederek şiir bile okuyor olabilirlerdi. Sessizce, örgü hasır ayakkabılarımı çıkardım ve bir taş fenerin arkasına bıraktım. Sonra bahçe duvarına tırmandım. O gece yapmayı planladığım pek çok şey vardı.

OceanofPDF.com

22

"Karım bir tilki tarafından ele geçirildi."

Bao görüşmeye geldiğinde Bay Wang'ın söylediği ilk sözler bunlar olur. Bao şaşırır ama belki de zenginler böyle davranıyordur - sanki herkes onların sorunlarından haberdar olmalıymış gibi.

Bay Wang kırk yaşlarında, dar omuzlu ve göbekli. Mançu ceketinin yüksek yakası solgun yüz hatlarını ve ince gözlerini vurguluyor. Bu villanın huş ağaçlarında kuşlar ötüyor. Dikkatle vurgulandığı gibi müşterinin değil, bir arkadaşının. Bao, Bay Wang'ın bu buluşmayı kendi ev halkından gizlemek için neden bu kadar çaba sarf ettiğini merak eder. Malikâne, pencerelerle delinmiş beyaz duvarları ve kurnazca tasarlanmış avlularıyla güney Çin tarzında inşa edilmiştir. Mermer zemindeki gri ve siyah girdaplardan oluşan desen, duvardaki ipek üzerine mürekkeple yapılmış bulut resmini yansıtıyor ve uzun ahşap kapılar açılarak bir nilüfer göletinin manzarası seyrediliyor. İlkbaharın başındayız, ama sulu güneş ışığına rağmen Bao üşüdüğünü hissediyor.

"Ne demek 'bir tilki tarafından ele geçirilmiş'?"

"Müstakbel eşimden bahsediyorum." Bay Wang, Bao'nun villadaki hizmetçiye verdiği kartvizitin aynısını çıkararak aralarındaki masanın üzerine koydu. "Sağduyulu olduğunuzu ve mükemmel bir üne sahip olduğunuzu duydum. Ben de böyle yaratıkları ciddiye alan birini istiyorum."

Bunlar Bay Wang'ın ağzından çıkması pek mümkün olmayan sözler. Sanki zaman bin yıl geriye gitmiş ve o ve Bao bir ormanda oturup alamet ve kehanetleri tartışan iki beyefendiymiş gibi geliyor.

"Bir tilki tarafından ele geçirilmek" karısının bir ilişkisi olduğu anlamına gelebilir. Tüm kapılar kilitli olmasına rağmen yatak odasına girip çıkan tuhaf derecede çekici bir adam tarafından baştan çıkarılan bir kadınla ilgili bu tür pek çok hikaye vardır. Bu tür kadınların düzensiz, ahlaksız ve akıllarını kaçırmış oldukları söylenir. Çünkü Bao'nun ironik bir şekilde düşündüğü gibi, ancak delilik

genç ve yakışıklı bir aşığın peşinden koşmak. Kendi merakına rağmen yüzünü boş tutmaya dikkat ediyor. "Yani bir... yabancıyla mı ilişki kuruyor?"

Bay Wang başını sallar. "Öyle bir şey değil. Kendisinin başka biri olduğuna inanıyor."

"Onu bir doktora muayene ettirdiniz mi?"

"Tabii ki. Ama o çok zeki ve benden başka kimse bir şeyden şüphelenmiyor."

"Bağışlayın ama bunun bir keşiş ya da şeytan çıkarıcı için daha ruhani bir mesele olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Bay Wang oyma perdeli kapıların ötesine bakıyor. Gökyüzü soluk bir mavidir, tam da paha biçilmez bir porselen şarap kadehinin tonundadır. "O gitti. Onu bulmanızı istiyorum."

Bu, gizli avludan kaçan kadınla ilgili. Bao da onun hakkında bilgi edinmek istiyor. "Geçmişini araştırmamı ister misin?" Eğer öyleyse, kadının iki yıl önce Wu Köyü'nde bir tilki yavrusu ararken ortaya çıkmış olabileceğinden şüpheleniyor. Kalbi küt küt atıyor; bu davaya kişisel olarak bu kadar ilgi duyması, kimse ona para vermese bile peşine düşecek olması ne kadar tuhaf.

Ama Bay Wang bu öneriyi geri çevirir. "Onun geçmişi önemli değil, hatta ağzınızı sıkı tutmalısınız ki resmi eşlerimin kulağına gitmesin."

"Ne zaman kaçtı?"

"Bir ay önce, nedenini bilmiyorum ama. Hiçbir şey istemediğinden emin oldum. Yeni mobilyalar, düğün çeyizi sipariş etmiştim." Sesi kederli geliyor.

"Onu tarif edebilir misin?"

"Orta boylu. Açık tenli. Çok çekici. Onu yanlış anlamanıza imkan yok."

"Onun bir fotoğrafı var mı?"

Bay Wang isteksizce cebinden siyah-beyaz bir fotoğraf çıkarır. Özne, sade giyimli genç bir kadın. Zengin bir adamın karısından beklenmeyecek şekilde, saçları ölmekte olan Mançuları andıran, yüksek ve düz, özenle yapılmış, sert bir şekilde .

tarzlarını yansıtmaktadır. Fotoğraftaki ışık karı andırıyor ve bu da fotoğrafa gizemli, ışıltılı bir hava katıyor. Kaşları düz ve koyu renk, berrak bakışları kameranın soluna doğru yönelmiş. Baştan çıkarıcı bir portre.

Bao, kalbi hızla çarparak dikkatle inceliyor. Belki de bu fotoğraf hem restoran hem de Wu Köyü ile bağlantılı bir fotoğrafçı tarafından çekilmiştir. Bir damga olup olmadığına bakmak için gelişigüzel çeviriyor. Evet. Bektu Nikan. *Bektu Nikan.*

"Alabilir miyim?" diyor, fotoğrafı cebine koymasını işaret ederek.

Kaşlarını çat. Bay Wang onu bırakmak istemez ama bırakmak zorunda olduğunu fark eder. "Yine de geri istiyorum. Onu bulduğunuzda."

Toplantı aynı garip ve gizemli şekilde ilerliyor. Müşteri, kadının kaçtığı evi incelemesine izin vermemekle kalmamış, aynı zamanda yetkililere de haber vermemiş gibi görünmektedir. Kendisine baskı yapıldığında bakışlarını yana çeviriyor ve sadece yamalak cevaplar veriyor:

1. Güvenli bir avluda kayboldu.
2. Son görüldüğünde, kuşlar ve çiçeklerle işlenmiş açık mavi bir *changyi* ya da tunik ve bol koyu renk bir pantolon giymişti.
3. Hayır, Bao evindeki hizmetlilerle görüşemez.

Bao tüm ev halkını resmi olarak sorgulamak isterdi. Bir hizmetçinin bildiği çok şey vardır, özellikle de herhangi bir patavatsızlık iması. Aynı zamanda, daha önce villaya yaptığı gizli keşif gezisini açıklama zorluğundan da kurtulmuş olur.

"Hafif giysileri göz önüne alındığında, kaçırılmış olabilir mi?"

Sessizlik. Bay Wang bazı duygularla mücadele ediyor gibi görünüyor. Alnında ince bir ter tabakası var; solgun yanakları seğiriyor. Bao, Bay Wang'ın iyi olup olmadığını merak eder ve villadaki hizmetçinin sözlerini hatırlar. *Efendi bir süredir kendinde değildi.* Belki de yardıma ihtiyacı olan Bay Wang'dır, ortadan kaybolan kadın değil.

Bao'nun aklına iki mil ötede bir kapı eşiğinde donmuş cesedi bulunan Feng, nam-ı diğer Chunhua gelir. Düşüncesizce, "Bir aydan daha uzun bir süre önce bir çayevinde verdiğiniz partiyi sorabilir miyim? Sanırım partinin ortasında bir fahişe kayboldu."

Bay Wang boş boş bakıyor. Bao daha fazla ayrıntı verdiğinde omuz silkiyor. "Ah, şu. Daha sonra işletmeden haber aldım. İçki doldurmak için bir kızımız eksik olduğu için gitmesi oldukça rahatsız ediciydi, ancak masrafı iade ettiler."

"Partinizde hiç yakışıklı genç beyefendi var mıydı?"

"Hayır. Bu bir iş yemeğiydi, ancak yan taraftaki özel oda bazı tıp öğrencileri tarafından tutulmuştu. İçlerinden birkaçını tanıyordum - beni karşılamak için uğrayan tanıdıkların oğulları. Eğer genç bir adam arıyorsanız, o partiden gelmiş olabilir."

Bay Wang ilgisizdir, düşünceleri sadece villasından kaçan kadına odaklanmıştır. Bao'ya normal bir insan gibi başka sorular sormuyor, aksine bir bağımlı gibi davranıyor, gözleri beklenmedik bir açlıkla dolu. Odaya bir hizmetçi girdiğinde, Bay Wang aradığı kadın mucizevi bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi başını kaldırıp bakar. Solgun elmacık kemiklerinin derisi gerilir.

"Müstakbel karım hakkında," diyor. Bao ellerini sıkıp açarken sahiplenme duygusunu fark ediyor. "Onu geri istiyorum."

"Neden onun bir tilki tarafından ele geçirildiğini düşünüyorsun?" Bao tekrar soruyor.

"Ortadan kaybolmasının başka bir nedeni yok. Ona isteyebileceği her şeyi verdim. Ayrıca, bu tür yaratıklara karşı alışılmadık bir ilgisi vardı - bir tilki yavrusu satın alan fotoğrafçı hakkında pek çok soru sordu." Sesi bir mırıltıya dönüşüyor. "Alacakaranlıkta gözleri garip bir şekilde parlardı ve kalbimin korku ve arzuyla kasıldığını hissederdim. Kâhyam büyülendiğimi düşünüyor; hizmetkârlar mırıldanıyor ve yüzlerini çeviriyorlar."

Bu ani çıkış karşısında şaşkına dönen Bao gözlerini iki kez kırpıştırır. Bay Wang aniden güler. "Onu bulursan bana söyle" derken yüzünde yapmacık bir ifade beliriyor.

★ ★ ★

İznini aldıktan sonra Bao düşüncelerini toplamak için yürüyüşe çıkar. Mukden'in orijinal şehir duvarları çoktan yıkılmış ve bakımsız kalmıştır. İnsanlar kendi evlerini güçlendirmek için sistematik olarak tuğlaları sökmektedir. Bao, yıkılmakta olan devasa duvarın gölgesinde yürürken yeni müşterisini ve ona musallat olan karanlığı düşünür. İnce

Gözler ve ince kaşlar, güneşten korunmuş balmumu gibi soluk bir ten. Böyle bir adam sırlarla doludur.

Bay Wang'ın röportajın sonunda kullandığı akıcı duygusal dil ona Ah Yan'ı ve tilki kadını tarif ederken konuşmasının nasıl hızlandığını hatırlatıyor. Sanki içlerinden derin bir duygu fışkırıyor, taşan bir pınar gibi acil. Bao bazen yalanları duyma yeteneğinin kendisinin bir parçasını yerinden edip etmediğini merak ediyor: tilki tanrı onu iyileştirmişse (yaşlı dadısının ne dediğini neden hatırlayamıyor, *tilki tanrıdan senin...'nı almasını istedim?*), başkalarının şikayetleri ve arzularıyla doldurmak için acele ettiği bir boşluk bırakmışsa.

Bao bir söğüt ağacının altında durup fotoğrafı tekrar inceliyor ve Bay Wang'ın ne kadar deli merak ediyor. "*Karım bir tilki tarafından ele geçirildi*" sözlerinde hafif bir aldatıcı vızıltı vardı ama düpedüz yalan da değildi. Bao'nun yanlış olduğunu bildiği "karım" ifadesini kullandığı için mi, yoksa "tilki" kısmı yüzünden mi? Bir türlü ; tıpkı eskiden tilki ruhlarının insan ciğeri yediği söylendiği gibi, bu soru da içini kemiriyor.

Belki de bu kadın bir medyumdur, bir tilki ruhu tarafından ele geçirildiğini iddia edenlerden biridir. Bu tür medyumların itibarsız bir havası vardır, kendileri tanrı değillerdir, sadece onların kendilerine özgü yorumcularıdırlar. Medyumların çoğu alt tabakadan gelmektedir; çoğunluğu ruhani güçleri olduğunu iddia ederek kocalarına ve ailelerine meydan okuyan kadınlardır. Bir tanrı adına konuşan inatçı bir gelini disipline etmeye kim cesaret edebilir? Tek farkları tilki ruhlarını yönlendirebildikleri, sarı kağıtlara yazdıkları tılsımlarla hastaları iyileştirebildikleri ve kehanette bulunabildikleri iddiasıdır.

Genel olarak, ona şarlatan gibi görünüyorlar.

★ ★ ★

BAO bir keresinde oğlunun bir tilki medyum tarafından dolandırıldığından şüphelenen bir müşterisi için böyle bir vakayı araştırmıştı. "Sahte olup olmadığını bilmek istiyorum," demişti. Meraklanan Bao kabul etti. Eski dadısı medyumlardan hiç bahsetmemişti. Onun için sessiz tapınağındaki tilki tanrısı yeterliydi. Başka birinden geçmesine gerek yoktu.

Güzel bir sonbahar sabahı Bao ve müşterisi Zhang tilki medyumunu ziyaret etti. Ev yoksul bir mahalledeydi, ancak

Medyumun ön bahçesinde bir dizi pahalı sırlı saksı bulunuyordu. Onlar beklerken Zhang, medyumun evlendikten kısa bir süre sonra bir tilki tarafından ele geçirildiğinin söylendiğini açıkladı. Giysilerini yırtarak yarı çıplak bir halde çığlıklar atarak etrafta koşturmuş. Kocası onu fena halde dövmüş, ama o acıyı görmezden gelmiş, böylece izleyenleri içine şeytan girmiş olabileceğine ikna etmiş. Sonunda, derin bir sesle sevgilisinin bir tilki olduğunu ilan etmişti.

Bu mırıltılı konuşmayı daha yeni bitirmişlerdi ki, sekiz dokuz kirli yüzlü bir çocuk onları içeri aldı. Çocuğun keskin bakışlarından Bao onun rutin olarak müşterilerin konuşmalarına kulak misafiri olmak için gönderildiğinden şüpheleniyordu.

Bao dostane bir tavırla seslenerek, "Medyumla bir akrabalığınız var mı?" diye sordu.

Şüphelenen çocuk başını
salladı. "Bir tilki tarafından
mı ele geçirildi?"

"Neden soruyorsunuz?" dedi müvekkili. "Size hiçbir şey söylemeyecektir."

Onu görmezden gelen Bao, çocuğun konuşmasını umarak sabırla bekledi. Sesini duyamazsa bütün bu baş sallamaların ona bir faydası olmayacaktı.

"Evet," dedi çocuk, aceleyle dönerek. "Öyle."

Ah, diye düşündü Bao.

Medyumun sığınağı, tütsü ve şarap kokusundan havasız küçük odanın üzerine örtülmüş kırmızı bir perdeden ibaretti. Bir tabağın üzerinde haşlanmış yumurtaların yanı sıra içki şişeleri de sergileniyordu. Görünüşe göre bunlar tilki ruhuna sunulan geleneksel adaklardı. Müşterisi hazırlık olarak pahalı bir şişe Moutai üretti ve masanın üzerine koydu. Sessizlik içinde beklediler. Bao perdenin arkasında bir hareket duyduğunu düşündü. Kendi kendine, *bu sadece medyum*, dedi. Yine de sessizlik devam etti. Orada öylece dururlarken Bao yavaş yavaş kafa derisinin karıncalandığını, yüzünün derisinin gerildiğini ve avuçlarının terlediğini fark etti. Bir şeyin onu bir delikten dikkatle incelediğini dayanılmaz bir şekilde hissediyordu.
kirli kırmızı perdenin içinde.

Bao büyük bir çabayla bakışlarını kaçırdı. Kırmızı perde aniden kenara çekildi. Arkaya doğru sıkıca taranmış saçları ve böcek gibi parlayan gözleriyle bir kadın ortaya çıktı.

Zhang onları kuyumcu olarak tanıttı, medyumun yeteneklerini test etmek için hazırladıkları bir senaryoydu bu. "Yakın zamanda dükkanımızdan bir miktar altın çalındı. Çalışanlardan birinden şüpheleniyoruz ama kim olduğunu bilmiyoruz."

Medyum eliyle işaret etti ve onları içeri sokan çocuk, "Ceplerinizdekileri sunağın üzerine koyun," dedi.

Zhang masanın üzerine, haşlanmış yumurtaların yanına bir parça gümüş koydu. Kapalı odanın içinde vızıldayan bir sinek kırmızı perdenin üzerine kondu. Bao tam da yanan tütsünün kokusundan boğulacakmış gibi hissettiğinde, medyum sağa sola sallanmaya başladı. Gergin, derin bir sesle bağırdı: "Yalancı! Cebinde hâlâ para var!"

Sarsılan Zhang aceleyle masanın üzerine bir parça daha gümüş koydu. Medyum aynı doğal olmayan ses tonuyla devam etti: "Hırsızı bulmak için bu kâğıdı yakın ve dükkânınızdaki tüm çıraklara küllerini bir bardak şarapla içirin. Bundan sonra, biri itiraf edecek."

Zhang medyumun cesur tavırlarından, kuru fasulye gibi küçük siyah gözlerinden ve onu azarlama yeteneğinden etkilenmiş görünüyordu. Bao bile etkilenmişti. Normalde alt tabakadan hiçbir kadın zengin bir tüccara emir vermeye cesaret edemezdi.

"Evlendirilmek üzere İç Moğolistan'a gönderilen bir çocukluk arkadaşım vardı.

Onunla tekrar karşılaşacak mıyım?" diye sordu.

Medyumun bakışları onun üzerinde gezindi. "Evet."

Bao'nun omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü ama masaya bir sikke daha koyarken yüzünü ifadesiz tuttu. "Son sorum şu: Siz gerçekten bir tilki misiniz?"

Yarı yarıya kahkaha ya da öfkeyle karşılanmayı bekliyordu ama bunun yerine kadın çok ciddi bir şekilde "Elbette" dedi.

Gözlerini kırpıştırarak parlak güneş ışığına doğru tökezlediler. Bao'nun tütsüden başı hafifçe dönmüştü. "Ee?" dedi müşterisi hevesle. "Sahte mi?"

"Kayıp altınla ilgili ilk cevabı hesaplanmış bir tahmindi. Kül içmeye ve bir ruh üzerine yemin etmeye zorlanan suçlu bir çırak itiraf edebilir. Ayrıca cebinizde daha fazla para olduğunu da doğru tahmin etti. Ama tüm hikayeyi uydurduğumuzu fark etmedi. Son soruya gelince-"

Zhang sabırsızlıkla başını salladı. "Evet, o bir
tilki mi?" "Hayır. Bundan emin olabilirsin."

Bao, onları içeri sokan çocuğun bir tilki tarafından ele geçirildiğini söylediği andan itibaren bu medyumun sahte olduğundan emindi.

Evet, öyle, demişti, arkasını dönerek ve Bao çocuğun yalanını anında duymuştu. Zaten çocuğun yüzünü çevirmesinden de anlayabilirdi. Medyum hırsızı bir tılsımla yakalayacağından emin bir şekilde konuştuğunda, alçak konuşuyormuş gibi yapmasına rağmen çocuğun sesindeki yalanı da duymuştu. Son olarak, "*Gerçekten bir tilki misin?" diye* sorduğunda, verdiği cevap da yalandı.

Yine de iki tedirginlik anı olmuştu. O eski püskü kırmızı perdenin önünde durup beklediklerinde, Bao izlendiğine dair huzursuz bir hisse kapılmıştı. Bir de çocukluk arkadaşıyla ilgili soruyu sorduğu zaman. Geçmişten zararsız bir soru sormanın tam zamanı olduğunu düşündüğü için araya sıkıştırmıştı. Verdiği cevap onu şaşırtmıştı. *Evet*, Tagtaa'yla tekrar görüşecekti. Bu cevap doğruluk payı taşıyordu.

★ ★ ★

Bu karşılaşmayı hatırlayan Bao iç geçiriyor. Wu Köyü'nde tilki yavrusunu alıp götüren kadın muhtemelen böyle bir düzenbazdı. Belki de Bay Wang'ı kandırmaya devam etti, ancak bu konuda bir belirsizlik hissediyor. Kendisine bir medyum ile gerçek bir tilki arasında fark olduğunu hatırlatır. Birinciler insan tercümanlardır. İkincisinden ise emin değildir. Onlar tanrılar mı, ruhlar mı, yoksa insanları avlayan parazitler mi? Bir insanı taklit edebilen bir hayvan fikri hem büyüleyici hem de ürkütücüdür.

Belki de hayatı boyunca Tagtaa'nın ona insan olarak geri dönen kara tilkiden bahsettiği zamanki gibi bir deneyim arıyordu. Tilki tanrının kendisini görmeyi ne kadar isterdi! Ama kader vefasızdır; tanrıları aramayanlar bilmeden onlarla karşılaşabilir.

OceanofPDF.com

23

Koridorda bulduğum notta *Chen'in akşam yemeğinden sonra tek başına yürüyüşe çıkacağı* yazıyordu. Açıkçası, bu bir eylem davetiydi. Shiro, Bektu Nikan'ı Moji'ye çağıran bir mektup yazacağına söz vermişti. Karşılığında Chen'le yakınlaşacaktım.

Bahçe duvarını aştıktan sonra, onu ön kapının dışında durdurmak için koştum. Köşeyi çok hızlı dönünce Chen ile çarpıştım. Özür dilerken sendeleyerek ayrıldık, bir işim olduğu için bahaneler uydurdum.

"Geç oldu, o yüzden size eşlik etmeme izin verin," dedi.

Başımı ağırbaşlı bir şekilde eğerek onun önden gitmesine izin verdim. Biz yol boyunca yürürken ay yükseliyor, gölgeler ve hayallerle benekleniyordu. Bir süre sonra Chen, "Bohai'den senin aslında bir hizmetçi olmadığını duydum. Shirakawa tarafından mı çalıştırılıyorsun?"

"Sadece büyükannesinin hatırı için ona göz kulak olmak için buradayım," dedim belli belirsiz.

"Anlıyorum." Duraksama. "Daha önce hiç profesyonel bir dedektifle tanışmamıştım." Bu konuda ben de öyle. Eskiden onlara sadece iş bitirici derdik,

ajanlar ya da belki casuslar. Sadece sizin için çalışan serbest ajanlar.

"Parasını öderseniz, neredeyse her türlü hizmeti alabilirsiniz," dedim.

"Sana daha önce Dalian'da teklif ettiğim işi bu yüzden mi kabul etmedin- zaten işe alındığın için mi? Bu ciddi bir teklifti, biliyorsun." Kıpkırmızı oldu. "Teyzemi memnun edeceğinden emindim." *Ve seni de,* diye düşündüm acımasızca.

Büyük bir çam ağacının altında durmuştuk. Buradan itibaren yol, limana ve onun hafif tuz kokusuna doğru eğimli bir şekilde iniyordu. Chen utanarak boğazını temizledi. "Ailem çok talepkâr; babamdan uzaklaşmak için Japonya'da okumayı seçtim. Teyzem de tıpkı onun gibi; hatta beni

Wang adında bir adam olan kocasını araştırın. Kendisi ve Mukden dışındaki bahçeli villaları hakkında bazı rahatsız edici söylentiler vardı."

Sertçe nefes aldım. Shiro gelip her şeyi rayından çıkarmadan önceki o ilk yemekte Lu, Bektu Nikan'ın Chen'in Mukden'deki amcasını tanıdığından bahsetmemiş miydi? İlham verici bir tahminde bulundum. "Willow mahallesinde, sahibinin opera şarkıcılarına meraklı olduğu bahçeli bir villa mı?"

"Evet, Shirakawa size söyledi mi? İlk eşi olan teyzem, kocasının orada düzenlediği özel iş partilerinden şüpheleniyordu ve geçen yaz bir tanesine katılmamı, başka kadınlarla birlikte olup olmadığını kontrol etmemi söyledi. Nadir bitkilerden oluşan koleksiyonunun fotoğrafı çekiliyordu, bu da Bohai ve Lu'nun da gelmesi için bir bahane oldu."

"Ne buldun?"

"Kadınlarla birlikte olduğu kesin. Hizmetçilerin söylediğine göre, küçük bir avluda ara sıra," dedi Chen umursamaz bir tavırla. Ona göre fazladan bir ya da iki kadın yeni bir şey değildi. Bu konuda onu sorguya çekmek istedim, tercihen onu çam ağacına bağlayıp ayak tabanlarının altında bir ateş yakarak, ama kendimi tuttum.

"Kontrol ettiğimizde avlunun boş olduğunu teyzeme bildirdim. Ev partisi birkaç gün sürdü. Üçümüz, Bohai, Lu ve ben, biraz heyecan umuyorduk ama her zamanki gibiydi - insanlar çiçekleri inceliyor ve arka oda anlaşmaları yapıyordu."

"Hiç anlaşma yaptınız mı?"

"Ben değil. Lu olabilir. Ailesi son spekülasyonlarda para kaybetti ve o da bu konuda endişeli. Tek ilginç etkinlik, insanların hayaletler ve tilkilerle ilgili hikayelerini paylaştığı bir şiir dinletisiydi. Fotoğrafçı Bektu Nikan, bu tür yaratıklardan korkmadığını söyleyerek alay etti."

Bir tıslamayı bastırdım. "Ne ilginç bir adam."

"Evet," dedi Chen. "Onunla hiç tanışmamış olsaydık daha iyi olabilirdi. Aslında daha sonra olanlardan pişmanlık duyuyorum."

"Devam et," dedim cesaretle. Belki de çok fazla, çünkü Chen tekrar yaklaştı.

"Ama neden onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun? konuşmak için iyi bir yer değil. Hadi odama geri dönelim." Kolumu pek de şakacı olmayan bir şekilde yakaladı.

Yolun kenarında, iki ağaçlık araziyi ayıran çalılık yamacın altımıza düştüğü yerde duruyorduk. Sert bir itiş Chen'in yamaçtan aşağı kaymasına neden olabilirdi. Bunu düşündüm ama Chen tereddütümü kızlık utangaçlığımla karıştırdı.

"İyi bir şarabım var," dedi elimi çekiştirerek. "Çok sessiz olacağız ve kimsenin haberi olmayacak."

Eşek gibi topuklarımı yere vurdum. "Onun yerine şuradaki çalıya ne dersin?"

"O çalı mı?"

"Evet." Yamacın biraz aşağısındaki büyük çalı onu bağlamak için harika bir yer olurdu. Bektu hakkında istediğim tüm bilgileri alabilir ve ağzı bağlıysa onu birkaç gün orada bırakabilirdim. İnsanlar çalılıkların içini neredeyse hiç kontrol etmezler. Neden bilmiyorum. Ben hep bakarım.

Chen kuşkulu görünüyordu. Muhtemelen hiçbir kız onun yaklaşımlarına bu kadar kaba bir şekilde karşılık vermemişti. Onu bağlamak için kullanışlı olacağını düşünerek belimdeki kumaş kemeri gevşettiğimde gözleri parladı. "Bu benim için bir ilk olacak," dedi.

"Gerçekten mi?" Uzanıp bir taş aldım. İyi bir şekli ve boyutu vardı, avucumun içine tam olarak oturuyordu.

Chen bunun arkadaşlarına anlatmak için harika bir hikâye olacağına karar vermişti ve ilk baştaki kuşkularına rağmen çökmekte olan yamaçtan aşağı inmeye başladı. Yaklaşan ayak seslerinin çıtırtısını duyduğumda ben de onu takip ediyordum.

Ay doğmuştu ve soğuk ışıltısı altımızdaki yamacı beyaza boyayacak kadar parlaktı. Tepenin başında, yolun olduğu yerde bir figür belirdi. Bu Kuro'ydu. Gece ne kadar karanlık olursa olsun, onun siluetini bir düzlükte seçebilirdim. Sağ bacağıyla o kıvrak, geniş omuzlu duruşu biraz dikkatimi çekmişti. Chen de fark etmişti ve aceleyle geri dönmeye başladı.

"Ah, Kurosaki!" dedi biraz nefes nefese. "Yani, ben sadece yürüyüşe çıkıyordum."

"Bir şeyi mi bölüyorum?"

"Hiç de değil." Chen yokuşun tepesine ilk ulaşan oldu ve sanki tanışmıyormuşuz gibi aceleyle beni solladı. Aceleci küçük boyunun altında

konuşurken derin bir utanç hissettim. Sessiz kaldım ama tepeye ulaştığımda Kuro uzandı ve tek kelime etmeden beni yukarı çekti. Sonra sessizce diğer elimdeki taşı aldı.

★ ★ ★

Kuro' iyi yanı soru sormaması. Kötü yanı ise ne düşündüğünü asla bilemezsiniz. Ama sorun değildi; bilmeme gerek yoktu. Geçmişte yoluma çıkmayacağına dair söz vermişti ve kendime hatırlattım, genellikle sözlerini tutma konusunda iyiydi (*bir kez hariç*, hatırlamak istemesem de; hayır, bunu düşünmezdim).

Ertesi sabah hanımım erkenden kalktı. Giyinmesine yardım etmek için içeri girdiğimde çoktan bahçeye bakıyordu. "Bohai erkenden geldi. Japonca konuşabildiğin için seni ödünç almak istiyor." Bana endişeli bir bakış attı. "Shirakawa ile gideceğini söyledi. Neler oluyor?"

Ben de bilmiyordum ama içimde kötü bir şüphe vardı. Dün gece Chen ile yaptığım konuşmayı sonuçlandıramamıştım. Bektu Nikan hakkında ne biliyordu ve belki de daha önemlisi, neyden pişmanlık duyuyordu?

Dün genç beylerin uzandığı sekiz minderli odaya gitmem emredilmişti ve ben de öyle yaptım, sürgülü kapıya kibarca vurdum. Etrafa hızlıca bir göz attım: Shiro, Bohai ve Lu. Pahalı bir kimono takımı katlanmış ve odanın ortasına serilmişti. Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet, tam da düşündüğün gibi!" Shiro memnun görünüyordu. "Bunu giymeni istiyorum. Bugün bir randevumuz var."

"Neden?" Ona ters ters baktım.

"Bu çok saçma," dedi Lu, deveye benzeyen uzun dudağını çekiştirerek. "Bir hizmetçiyi giydirip genç bir hanımmış gibi davranamazsın. Bunun yerine zevk bölgesinden bir fahişe kiralayalım."

"Burası büyük bir kasaba değil," dedi Shiro. "Bir yabancıyı getirmek daha iyi olur. Geçeceğini garanti ederim."

"Peki ya hizmetçiyle buraya yardım eden çocuk?"

"Onlar da konuşmayacak." Shiro bana baktı. "Moji'deki zengin bir sanayiciden para topluyoruz. Ancak, görüşmelere genç bir hanımın eşlik edeceği izlenimini edinmiş."

"Eşlik etmek mi?"

"Bugün bize zaman ayırırsa, onu eğlendirmesi için güzel kuzenimi getireceğimi söyledim."

Pervasız, pervasız. Ateşin üzerinde birkaç tencere bulundurmak tam Shiro'ya göreydi. Bazen keşfedilmemizin, başımızın kesilmesinin ya da şişelerde kaynatılarak öldürülmemizin nedeni de bu tür aşırılıklardır.

Şiro kulağıma mırıldandı: "Eğer bunu yaparsan, parayı Bektu'nun yol parası olarak kullanacağım."

Büyük bir kızgınlıkla kıyafetleri aldım ve küçük odama çekildim. Kimono giymek kolay değil. Aslında, Mançu kıyafetlerine kıyasla çok daha karmaşıktır. İyi bir aileye mensup genç hanımların çoğu kendi başlarına giyinmekte zorlanırlar, bu yüzden Shiro hizmetçiyi peşimden gönderdi. Rahatsız görünüyordu, bana kibarca Japonca hitap etti.

"Bay Shirakawa sizin aslında bir hizmetçi olmadığınızı söylüyor," dedi resmi bir şekilde.

Shiro'nun ne tür yeni bir masal uydurduğunu merak ediyordum ama yardımından memnundum. Zengin bir genç hanım gibi görünmek için her türlü ayarlama gerekiyordu, özellikle de kimonolar aynı bedende yapıldığı için. İyi bir uyum sağlamak için fazladan kuşaklar, bağlar ve iç çamaşırları ile katlamak ve sıkıştırmak zorundasınız.

Shiro'nun bana uzattığı kimono tam da iyi bir aileden gelen genç bir hanımın giyebileceği türdendi. Baharın sonlarıydı, bu yüzden morsalkım çiçekleri ve yapraklardan oluşan bir deseni vardı, menekşe rengi bir obi ve koyu mor kuşak kordonu vardı. Shiro her zaman iyi bir zevke sahip olmuştur. Hizmetçi ayrıca randevumuzdan önce saçımı yapmak üzere profesyonel bir kuaförün uğrayacağını söyledi. Bunun için minnettardım, çünkü uzun saçların yağlandığı ve özenle toplandığı düzgün bir hanımefendi saç modelini tek başıma idare etmem imkansızdı.

Elbette bunların üst sınıfın kıyafetleri ve tavırları olduğunu belirtmeliyim. Sıra evlerde yaşayan kadınlar saçlarını kaba topuzlar ve obi yerine iple , kaba mavi pamuktan yapılmış kimono giyerler. Hatta bazı taşralı kadınlar, sahip oldukları tek şey olan bir parça saman ipi kullanmaktadır. Shiro'nun bana verdiği gibi güzel bir kimono onların hayallerinin ötesinde olurdu.

Hizmetçi, statümdeki ani değişiklik nedeniyle artık benimle kibar bir şekilde konuşmak zorundaydı. Buna rağmen, daha az soğuk davrandı.

Dün. "Bay Kurosaki'nin mesleğinin ne olduğunu görünce şaşırmadım," dedi. "Ama keşke en başından onun adamlarından biri olduğunuz bana söylenmiş olsaydı. Kabalığım için tekrar özür dilerim."

"Mesleği nedir?" Sabahki tüm tuhaf olayları neden kabul ettiğini merak ederek sordum.

"Neden, o bir romancı. Çok ünlü biri." Kuro,

bir romancı mı? Bu bir şaka olmalı.

"*Kurosaki-sensei* elbette takma bir isimle yazıyor. Ama bir yıl önce birkaç ödül kazanan bir kısa roman yazdı. Edebiyat çevrelerinde büyük övgüyle karşılandı."

"Ne hakkındaydı?"

"Bir hayalet hikayeleri kitabıydı. Kuzey Çin'de geçiyor, duyduğuma göre hepiniz oralıymışsınız. Kendim okudum - oldukça harikaydı."

Baktığım aynada bana son derece güvensiz bir ifade yansıyordu, bu yüzden ağzımı düzgün bir şekilde kapattığımdan emin oldum.

OceanofPDF.com

24

Bao tesadüfen dedektif olmuş. Kariyerine bir akademisyen olarak başlamış, İmparatorluk sınavlarına girmiş ve akademisyenlerin günlerce duvarlar arasında metinleri yazıp yorumladıkları bireysel sınav hücrelerini hatırlıyor. Sinirlerin ekşi tadı, sınava girmeyi bekleyen arkadaşlarının garip baş sallayışları. Kağıdın üzerinde vızıldayan ve sürünen bir sineğin sesi.

Sınavın yarısında hastalanmıştı. Vücudunu titreme sarmış, gözleri yanmış ve yüksek ateşle yere yığılmıştı. Daha sonra, sınavdan çıkmasına yardım eden görevlinin Bao'nun annesini sorduğunu öğrendi. "Zavallı genç adam, onu özlemiş olmalı." Bao hamalın yanılmış olması gerektiğini düşündü. O asla annesini çağırmazdı. Yine de onun gölgesini hissetti. Şimdi ne derdi acaba? Kayıp bir kadının izini sürerken onu gözlemlemek mi?

Muhtemelen hiçbir şey.

Bao alaycı bir şekilde gülümsüyor ve annesinin yüzünü buruşturuşunu hatırlıyor. Önce annesi sonra da karısı öldükten sonra dedektif olmuş. Bildiği kadarıyla bu resmi olarak var olan bir meslek değil. Ama kayıp eşyaları bulmaya, gerçeği ortaya çıkarmaya ve hizmetleri ücretlendirilebilecek kadar tanınana kadar aracılık yapmaya başlamış.

Bao, çekiciliğinin kısmen kültürlü tavrında yattığının farkındadır. İyi bir aileden gelen, şiir okuyabilen ve hain bir kalbin sırlarını kavrayabilen eski bir akademisyen; bu, üst sınıf müşterilerine güven vermektedir. Bay Wang'ın komisyonunu düşünür. Kayıp bir kişiyi bulmakla çalınan bir malı bulmak aynı şey değildir, hele kendini tilki sanan bir kadın hiç değildir. Bazıları kimin deli olduğunu merak edebilir - bu kadın mı yoksa Bay Wang'ın kendisi mi? Geçmişi belirsiz, yoksul bir kadınla kıyaslandığında Bay Wang'ın bağlantıları iyi ve zengin. Aralarındaki güç dengesizliği gülünecek kadar büyük. Yine de Bay Wang'ın gözleri açgözlülükle

ulaşılamaz bir hedefe. Bao, Tagtaa'yı ve ona insan olarak geri dönen kara tilkiyi anlattığında gözlerindeki baş döndürücü ışıltıyı düşünüyor. Kim ya da ne bununla yarışabilirdi ki?

★ ★ ★

Tagtaa'nın on dört yaşına bastığı ilkbaharda, gerçekten de annesinin İç Moğolistan'daki akrabalarının yanına gönderilmişti. Bao'nun anılarında o sabah hâlâ canlılığını koruyor: mavi gökyüzünün ince bulutların zar zor geçebileceği kadar yüksek ve geniş olduğu bir bahar günü.

Bao garip bir şekilde mutluluk hissiyle uyanır. Babası onu atlara bakmaya götürmeyi teklif etmiştir. Yargıç Yu bir dizi polo midillisi satıyor ve ilginç bir gün olacağa benziyor. Belki de Tagtaa için bir çubuk şekerlenmiş meyve alır, ancak bunun çocukça bir hediye olduğunun belli belirsiz farkındadır.

Bao ana kapının dışında durmuş babasını beklerken, bağırışları ve tahta tekerleklerin yoldaki takırtısını duyar.

"Komşunun evinde neler oluyor?" diye sorar bekçiye. "Oh, genç bayan bugün ayrılıyor. Bilmiyor muydunuz?"

"Tagtaa'yı mı kastediyorsun?"

"Evet, İç Moğolistan'a gidiyor. Evlenmek için, öyle diyorlar." Bekçinin acıyan bakışlarına aldırış etmeyen Bao, sokakta hızla ilerliyor.

Göğsü patlıyor, ayakları yola çarpıyor. Tagtaa'nın evine kadar bir alev ceketinin eteklerini kavuruyormuş gibi koşuyor. Nefes nefese ve soluk soluğa duraklar. Bir katır arabasına tahta bir sandık ve kumaş ruloları yükleniyor. Uğursuz bir şekilde gelin çeyizine benziyorlar. Kapı kısmen açıktır ve bağıran kapı bekçisine aldırmadan içeri koşar.

"Nerede o?" diye bağırıyor. Hepsi onu simaen tanıyor, bir ilçe memurunun ikinci oğlu. Yaşlı bir hizmetçi onu durdurur.

"Cariyenin kızı Tagtaa'yı kastediyorsan," diyor, "o başka bir katır arabasıyla önden gitti. Koşarsan onları ana yolda yakalayabilirsin."

Bu yüzden Bao koşuyor. Yanları ağrıyana ve ciğerleri yanana kadar koşuyor, bakışları ve işaret edilen parmakları görmezden geliyor. Babasının o gece onu disipline vereceği türden bir olay çıkarıyor. Kavşakta, yoğun trafikte beklerken

öküzlerin ve odun yığılı el arabalarının arasından katır arabasını görür. İçinde küçük, dik bir figür vardır. "Tagtaa!" diye bağırır.

Üzerinde özel günlerden aşina olduğu pembe bir bluz var; o mesafeden yüz ifadesini net göremiyor. Tagtaa onu gördüğünde elini kaldırıyor. Belki de adını bile söylüyor. Sonra sürücü katırlarını koşturuyor ve tekrar yola koyuluyorlar; aralarındaki mesafe Bao'nun kapatmaya çalışsa da kapatamayacağı kadar uzak. Aralarında çok fazla trafik var ve tıklım tıklım ana yolda el arabaları ve çekçeklerin arasından çılgınca kaçsa da yetişmesi mümkün değil. Daha hızlı koşan katır arabası Bao'nun umutları gibi geri çekiliyor. Sonunda soluk soluğa eve yürüyor. O gün -hayır, hayatının geri kalanı- mahvolmuştur. Göğsünde mürekkep taşı büyüklüğünde bir delik var. Kendi üzerine katlanmış, kollarını kavuşturmuş olan Bao, o gece babasının azarına katlanır.

Babası ona nadiren vurur ki Bao bunun için minnettardır. Ancak bir beyefendinin, özellikle de bu aileden birinin, bir katır arabasının peşinden sokaklarda bağırarak koşmaması gerektiğine dair uzun soluklu azarlaması özellikle acı vericidir, çünkü babasının kızgınlığının altında Bao acıma duyar. Herkes ona acır, annesi bile, gerçi bu sonucu o da beklemektedir. Herkes onun cariyenin kızı Tagtaa'ya olan düşkünlüğünü bilmektedir ve şimdi böyle ucuz, melodramatik bir şekilde kendini aptal durumuna düşürmüştür. Bu yüzden onu başka bir kasabaya okumaya gönderme planları yapıldığında Bao buna şaşırmaz. Mahallelerindeki fısıltılı kahkahaların utancından kaçmak rahatlatıcıdır.

Yine de aklından çıkmayan bir soru var: Tagtaa en azından o gün gideceğini ona neden söylememişti?

★ ★ ★

BAO SIGHS. Çaresizlikten boğulurcasına o caddeden aşağı koşmasının üzerinden yarım asır geçti ama yine de hafızasına keskin bir şekilde kazındı. Yeni keçe çizmelerini kirleten pıhtılaşmış katır gübresi, çok geç kalmış olmanın batan dehşeti.

Bao yıllar boyunca onu aradı. Babası başka bir ilçeye atandığında aileleri birbirlerinden kopmuş. Tagtaa'nın kendisi de bir cariyenin kızı olarak resmi kayıtlara girmeyi pek hak etmiyordu. "Tagtaa" Moğol annesi tarafından verilmiş bir çocukluk lakabıydı.

resmi Çince adı hakkında hiçbir fikri yok. Kadının mutlu bir evliliği olduğunu umuyor, ancak ne zaman kırmızı ışık bölgesinde satılan kayıp bir kadını araştırsa, Bao merak ediyor. O gün hissettiği güçsüzlük hâlâ peşini bırakmıyor ve onu Phoenix Pavilion'daki Qiulan gibilere iyilik yapmaya yönlendiriyor. Kapının eşiğinde donup kalmış olan Feng, yardım etmeye çalıştığı bir başka kayıp kadındır.

Tagtaa gittikten sonra Bao, kendisini yakışıklı bir yabancıyla eşleştirdiğini ya da kötü kalpli yaşlı bir adamın kurbanı olduğunu hayal ederek acılar çekti. Her iki senaryo da korkunçtu. Bao'nun konuşabileceği kimse yoktu. Kendisini mahallenin alay konusu haline getirmişti. Tagtaa'nın ailesi de onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Tüm bu olay, evlerinin bir kızı (annesi cariye olsa bile) haddini aşmış gibi uygunsuz bir davranışa işaret ediyordu. Mahcup ve çaresizce üzgün olan Bao unutmak için elinden geleni yaptı.

Yine de Tagtaa'nın uzaktaki pembe bluzunun hatırası aklından çıkmıyordu. Yıllarca pembe giyen kızlara ilgi duymuştu. Aslında bu, müstakbel eşinin ilk bakışını da etkilemişti. Çöpçatan, Duanwu ya da Ejderha Kayığı Festivali sırasında, müstakbel gelinin bir köprünün yanındaki çiçekleri görmesini ayarlayacağını söylemişti; tabii ki bir refakatçi eşliğinde. Bao, bunun ne kadar büyük bir iyilik olduğunun farkına vararak (pek çok kişi eşinin yüzünü ancak düğün töreninden sonra görebiliyordu) bu fırsatı kaçırmamıştı. Evliliği annesi tarafından ayarlanmıştı. Bao o sırada yirmi iki yaşındaydı, ön bölge sınavlarını geçmişti ve il düzeyinde bir kez başarısız olmasına rağmen hala iyi bir aday olarak görülüyordu.

Toplantı günü Bao köprüye bir saat erken geldi. Üç arkadaşı da gezme bahanesiyle ona eşlik etti. Gerçek toplantı bir anlık bir görüntüden öteye geçmemişti. Söğüt ağaçlarının altında kuş şeklinde düdükler ve bambu yapraklarına sarılmış köfte *zongzi* satan satıcılar vardı. Söz konusu genç bayanın ince, uysal bir yüzü vardı ve kaşları o zamanın modasına uygun olarak biraz daha yukarı çekilmişti. Ama üzerinde yüksek yakalı pembe bir bluz vardı ve Bao'nun içinde bir şeyler kıpırdadı.

Elbette o Tagtaa değildi. Ve giydiği bluz da Tagtaa'nın son gün giydiği pembenin aynı tonu değildi. Ama Bao eve gitmiş ve çöpçatana cevabını hemen yazmıştı: *Evet, kabul ediyorum.*

Arkadaşları daha sonraki yıllarda bu hikayeyi çok büyüttüler ve karısına Bao'nun ona ilk görüşte aşık olduğunu söylediler. "Köprünün karşısında!" dediler. "Hemen karar verdi!" Ve genel bir gülüşme oldu. Karısının zayıf yanakları gururla renklenmişti. Ömrünün sonuna kadar bu hikâyeye inanmıştı ve Bao da buna karşı çıkmayacak kadar nazikti. Neden yalanlasındı ki? Gergin bir kadındı ve öldüğünde Bao'nun onsuz tek başına yaşamasından endişelenmişti.

"Nasıl idare edeceksin?" diye mırıldanmıştı elini sıkarken. Ona bir cariye bile bulmaya çalışmıştı; bazı kadınlar varislerini kendilerinin seçmesinin daha iyi olduğunu düşünürdü. Karısının hastalığının sonlarına doğru, kendi aile bağlantıları aracılığıyla taşradan bir kız getirtmişti. Bao bir gün eve döndüğünde kızı garip bir şekilde beklerken bulmuş ve karısının niyetini hemen anlamış.

Seçtiği kız sağlam yapılı ve yavaş zekâlıydı. Bao hem karısı için (öldükten sonra bile kimsenin onun metreslik konumunu gölgede bırakamayacağı açıktı) hem de kız için çok üzülmüştü. Kızı olabilecek kadar genç hiçbir kadının onunla evlenmek istemeyeceğini bilecek kadar yalan duymuştu ve bunu kesin bir dille söylemişti.

"Tek başıma yaşayacağım."

Biraz gözyaşı dökmüştü, muhtemelen karısının rahatlamasından dolayı. "Ya genç bir şırfıntıya aşık olursan?"

"Genç bir kadına aşık olmayacağım," dedi. Ve bu doğruydu.

Bao, kızın uygun bir koca bulmasını sağladı, yeterince sevdiği anlaşılan bir kümes hayvanı tüccarı. En azından minnettarlığı yalan içermiyordu. Ve sonuçta bu karısını memnun etmişti. Onun ölümünden sonra Bao küçük evlerini kapatmış, öğretmenlik görevini bırakmış ve zamanını başka hiçbir şeye harcamadan tam zamanlı bir dedektif olmuştu.

★ ★ ★

ŞİMDİ BAO, üzerinde lotus resmi olan porselen bir demlikte çay demliyor. Pembe yapraklar ona çok uzun zaman önce kaybettiği Tagtaa'yı hatırlatıyor ve Bay Wang'ın kaçak nişanlısı için hissettiği duygunun Tagtaa'nın gidişinin kendisinde yarattığı keder gibi şey olup olmadığını merak ediyor. On dört yaşındaki Bao'nun

duyulma beklentisi ve Tagtaa'yı bulmanın hiçbir yolu yokken, Bay Wang'ın ajitasyonu parayla besleniyor. Yine de Bao'nun müvekkilinde fark ettiği acil, üzücü bir gizlilik var.

Hem Bay Wang hem de villadaki hizmetçi, hanımefendinin sürekli Bektu Nikan'ı sorduğunu söyledi. Fotoğrafçıyı bulursa, belki onu da bulur. Çay fincanını bırakan Bao göğsünü ovuşturur. O keskin, ani ağrı daha sık ortaya çıkıyor, sanki ciğerinde bir yırtık açılmış gibi. Zamanın kadın için mi yoksa kendisi için mi tükenmekte olduğunu merak ediyor.

OceanofPDF.com

25

Kuaför gelip saçlarımı bir bantla bağlanmış daha alçak, düz bir chignon olan kızlık *yuiwata* saç stiline soktuktan sonra, isteksizce kendimi evin girişine sundum. Kadınlar için, yaş ve statüye göre farklı varyasyonları olan en az yüz geleneksel saç modeli vardır. Ne yazık ki hepsi de saçınızı çığlık atmak isteyeceğiniz kadar sıkıca çekip tutturmayı içeriyor.

Shiro, Bohai ve Chen evin girişinde bekliyorlardı, ben kimonoya uygun güvercin parmaklı yürüyüşümle ortaya çıktım. "Mükemmel!" dedi Shiro. "Tam bir genç hanım gibi görünüyorsun."

"Bunun biraz eski moda olduğunu düşünmüyor musun?" dedi Bohai Shiro'ya. "Artık pek çok kız Batılı kıyafetler giyiyor."

Elbette eski modaydı. Shiro'nun uygun kadın kıyafetlerine dair fikirleri muhtemelen kat kat cüppeler giydikleri ve sevgililerini sazdan perdeler ardında kabul ettikleri zamanlardan kalmaydı ama buna uymaktan başka çare yoktu. Ön kapının dışında iki çekçek bekliyordu. Shiro birine binmeme yardım etti ve ardından ben de bindim. Chen ve Bohai de arkamdan geldiler. Lu bazı bankacılık işleri için gönderilmişti.

"Ee," dedim. "Bütün bunlar neyle ilgili?"

"Finansman sağlamak için biraz iyi niyet yaymanın zamanı geldi."

"Ne için finansman?" Kaşlarımı kaldırdığımda, sıkıca sarılmış saçlarım yüzünden kafa derim ağrıyordu.

"Bohai, Chen ve Lu devrimci amaçlarla para topladığımıza inanıyor. Ziyaret edeceğimiz Takeda, Kuzeydoğu Çin'le bağları olan bir finansçı ama bunun ticari yatırım için olduğunu düşünüyor."

"Peki bunu ne için yapacaksınız?"

"Para çok işe yarıyor, değil mi?" dedi Shiro, boş boş tırnaklarını inceleyerek. "Dediğim gibi, Takeda varlıklı bir adam. Onunla geçen yıl Mukden'de tanıştım." O

Ani ilgim karşısında dişlerini gösterdi. "Evet, Chen'e bahçeli bir villa hakkında sorular sorduğunu biliyorum. Ah! Bırak!"

Çileden çıkmış bir halde onu yakasından yakaladım ve şişin sivri ucunu boğazına dayadım.

"Shiro," dedim, "iyi bir neden olmadıkça planlarına dahil olmak istemiyorum."

Ucunu çenesinin altına doğru ittim. Kısa, ince bir metal şişti, elim uzunluğundaydı, balık ızgara yapmak için kullanılan türdendi. Dün mutfaktan almıştım. Bu şeylerin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz.

"Chen, Takeda ile bir ev partisinde tanıştığını söyledi. Bektu Nikan'ın fotoğraf çektiği villada. Başkalarının sorunlarına karışmayı bırakmalısın. Bu seni aşırı duygusal yapıyor." Shiro hızlı bir hareketle bileğimi kavradı ve boynundan çekti. "Böylesi daha iyi."

Kalbim hızla atıyor, nefesim kesiliyordu. *Sakin* ol, dedim kendime. *Daha soğuk ol.* Kar altında kalmış uzak bir köyün saçaklarından damlayan buz gibi. Çocuğumun benden saklandığı yerde, bacakları kırık bir kutunun içinde, genç bir kız ona bakıyordu. Keder, uygunsuz anlarda yeniden ortaya çıkma becerisiyle beni sürekli şaşırttı. İster çimenlerde uyuyor olayım, ister tren raylarının yanında tek başıma yürüyor olayım, rüzgar esiyor ve güneş yalnız başıma parlıyor olsun, her zaman beni buluyordu.

"İntikam almak istediğini söylemiştin," dedi Shiro, hâlâ bileğimi tutarak. "Ama bana ne olduğunu anlatmıyorsun. Kuro neyin peşinde olduğunu biliyor mu?" Bu ani konu değişikliği beni sinirlendirdi.

"Tabii ki hayır," dedim. "Bu onu ."

"Ne kadar narin bir el," dedi parmağını avucumda gezdirerek. "Çok fazla öfke ve keder var. Her ne yapıyorsan Kuro'ya söylemediğin için en azından biraz umudum var."

Elimi çektim.

Shiro, "Takeda öyle bir yaşa geldi ki hayat onun için sıkıcı olmaya başladı. Karısı Japonya'da, ikinci karısı Mançurya'da. İşleri durgunlaşıyor, saçlarını kaybetmekten korkuyor. Kendini sanat uzmanı sanıyor ama bir domuzdan daha fazla zevki yok."

"Domuzlar çok zekidir," diye belirttim. Shiro bunu görmezden geldi.

"Kısacası, sermayesini riske atacak kadar sıkılmış ve açgözlü. Geçen yaz iş için Kuzeydoğu Çin'deydi ve kendisini kırsal kesimde bir ev partisine davet ettirdi. Wang adında bir adam olan villanın sahibi güzel objeler toplamaya düşkündür. Bonsai koleksiyonu rakipsizdir. Ben şahsen hiç görmedim." Shiro'nun yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi. "Gerçi senin gördüğünden şüpheleniyorum."

Bu açık bilgi avcılığını görmezden geldim çünkü öfkeyle düşünüyordum. Shiro'nun o bahçeli villayı bildiğime dair tahminleri gerçekten de doğruydu.

★ ★ ★

Çocuğumu aramak için Wu Köyü'ne vardığımda, karda turşu toplayan bir kızla karşılaştım. Umutsuzluğa kapıldığım için, bana bir tilkiyi doldurup monte etmesi için görevlendiren fotoğrafçı hakkında anlattığı hikayeyi zar zor işlemiştim. Ancak çok sonra, çocuğumu soğuk toprağa gömdükten sonra her ayrıntıyı hatırlayabildim.

Sonunda onun hüzünlü küçük mezarından ayrılmaya dayanabildikten sonra, Bektu Nikan'ı aramaya koyuldum. Beklediğimden çok daha uzun sürdü. Kederim ve umutsuzluğumla herkesi kendimden uzaklaştırdım; bir delilik sisi beni yuttu. Bir zamanlar peşinden koştuğum aydınlanmaya doğru bin yıllık yolculuk da dahil olmak üzere her şeyden vazgeçtim. Erdemli bir yaşam sürerek ve günahtan kaçınarak, bazı hayvanlar, bitkiler ve hatta kayalar daha yüksek bir varlık seviyesine ulaşabilir. En azından, daha büyük bir anlam arzulayan bizlerin umudu budur, ancak acı içinde vicdanımı terk etmiştim. Kalbim kasvetli bir öfkeyle doluyken Yol'a nasıl devam edebilirdim?

Köy köy dolaşarak Bektu Nikan adında bir fotoğrafçıyı duyan olup olmadığını sordum. Şehre giden ana yol üzerindeki bir handa zatürreye yakalandığını ve öldüğünü duydum. Böylece çayırlara döndüm ve bir yıl daha üzüntümün içinde yaşadım.

Ve şansım olmasaydı orada kalabilirdim. Qingming mezar süpürme festivalinin arifesinde, çocuğumun mezarına koymak üzere bir fırıldak almak için bir gece pazarına gittim. Harcayacak sadece birkaç bakır *fenim* olmasına rağmen kızarmış domuz eti kokusu ağzımı sulandırdı. Tezgâhların tenteleri titrek kandillerle aydınlatılmıştı ve insan kalabalığı

buharda pişmiş pirinç kekleri ve şekerlenmiş alıç meyveleri alıyordum. Boyanmış bambu fırıldakları incelerken iki adamın bir fotoğrafçıyı tartışmasına kulak misafiri oldum. "Yani soğuktan ölmemiş mi? Bektu için kullanışlı bir söylenti olmalı. Bana borcu var."

Kimden hemen anladım, ama aceleyle sorduğum sorulardan pek bir sonuç çıkmadı. Adamların bildiği tek şey Bektu Nikan'ın hayatta olduğu ama şehirdeki evinde bulunamadığı idi. Tahsildarların kendisini rahatsız edemeyeceği zengin bir adamın villasında görev almıştı. "Neden soruyorsunuz, Bektu'nun size de borcu var mı?" Adamın gözleri parlıyordu titrek ışıkta. İki tanesiyle başa çıkacak durumda değildim, bu yüzden her mantıklı tilkinin yapacağını yaptım ve kaçtım.

O fırıldağı hiç almadım. Keder ve öfke içimde kızgın yağ gibi kaynıyordu, bu yüzden doğru düzgün düşünemiyordum. Ellerim uyuşmuş, başım dönüyordu. Elimden geldiğince çabuk Mukden'in eteklerinde bahçeli bir villa bulmak için yola koyuldum. İyi korunuyordu, merdiven olmadan tırmanamayacağım kadar yüksek duvarları vardı. Yırtık pırtık kıyafetlerim yaşadığım zorlukları daha da arttırıyordu. Partileri ve iyi bağlantıları olan ziyaretçileriyle o eve girmem beklenenden uzun sürmüştü. Şimdi, çekçek bizi hedefimize daha da yaklaştırırken, Takeda'nın bu süre zarfında misafir olma ihtimali olup olmadığını merak ediyordum. Ve yüzümü daha önce görmüş olma ihtimalini.

Shiro bacağını salladı, rahatsızlığımın tadını çıkarıyordu. "Beni neden yanında getirdiğini tekrar hatırlatsana."

"Neden, senin dikkat dağıtıcı arkadaşlığın için. Bize parayı vermeyi kabul edene kadar onu iyi bir ruh hali içinde tut, böylece kendi yararına bir şey keşfedebilirsin." Gülümsedi. "Bu arada, Kuro buna karşı çıktı. Aslında bana oldukça kızgındı, öfkesini her zaman gösterdiği kadarıyla."

Bu konuda söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Aslında Shiro'ya ne kadar az bilgi verirsem o kadar iyiydi, bu yüzden yolculuğumuz soğuk bir sessizlik içinde sona erdi.

★ ★ ★

TAKEDA'NIN KONAĞI yeni moda olan Avrupa tarzında inşa edilmişti. Süslü, vitray pencereli, koyu ahşap zeminli ve halılıydı. Bize camdan yapılmış, çiçek ve eğrelti otlarıyla dolu bir kış bahçesi gösterildi. Meiji dönemi Japonya'sı, Avrupa tarzının büyüsüne kapılmıştı.

Kıyafet, ulaşım ve silahlar; hatırladığım Yamato'nun tenha topraklarından tamamen farklıydı.

Siyahlar giymiş, beyaz eldivenli bir uşak bizi içeri aldı. Az sonra evin sahibi geldi. Takeda, boynuna kadar iliklenmiş sert bir elbise gömleği giymiş, iri yarı, çiçek yüzlü bir adamdı. Hemen rahatladığımı hissettim. Hayır, daha önce hiç karşılaşmamıştık, yine de Wang'ın bahçeli villasında ne aradığını ve Bektu Nikan'la da orada tanışıp tanışmadığını merak ettim.

Karşılıklı iltifatlar ve nezaket gösterileri yapıldı. Takeda gözleri bana takılana kadar sıkılmış görünüyordu. Shiro'ya "Ve bu?" dedi.

"Kuzenim. Sana bahsettiğim kişi."

Ağırbaşlı bir şekilde eğildim. Kadınların fazla konuşması beklenmezdi; aslında geleneksel bir ortamda erkeklerle bu şekilde tanıştırılmazdım ama bunlar yeni zamanlardı. Çay, limon dilimleri, süt ve şekerle birlikte narin porselen fincanlarda servis edildi. Şaşkınlıkla sütün içine limon dilimleri koydum ama Shiro ustalıkla benim fincanımı onunkiyle değiştirince düzeltildi. Adamlar birbirlerine bakıp hoşgörülü bir şekilde kıkırdadılar. *Şu zavallı küçük kadına bak*, düşüncesi aralarında dans etti, onları asla ait olamayacağım bir kulübe kabul ettim.

Sadece başımı sallayıp gülümseyebildim ve içimden Shiro'ya lanet okudum. *Dikkatini dağıtmamı* söylemişti. Ama endişelenmeme gerek yoktu. Takeda bana döndü, bıyıkları ıslak ağzının üzerinde titriyordu. "Dalian'dan mı geliyorsun? Oradaki deniz ürünleri harikadır."

"İstiridyeleri ve deniz hıyarlarını da çok severim." İstiridye ve deniz hıyarı iyi bilinen afrodizyaklardır. Şaşıran Takeda bu imada gerçekten ciddi olup olmadığımı merak etti. Ona en masum gülümsememi verdim.

Shiro, "Bize vermeyi düşündüğünüz kredinin şartlarını konuşabilir miyiz diye merak ediyordum" dedi.

Konuşma, herhangi bir devrimden söz edilmeksizin iş konularına odaklandı. Bunun yerine Formosa adasında bir şeker fabrikası kurmayı tartıştılar. Genç adamların hiçbirinin bu konuda bir geçmişi yoktu ama uzman görünmek için ellerinden geleni yaptılar. Bohai'nin yumurta şeklindeki yüzü özellikle kârlılıkla ilgili monologlar için uygundu. Takeda sıkılmış ve ilgisini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu ama çay fincanımın kenarından gözlerini yakalamayı başardım.

Büyük bir parça çekirdekli kek seçerek iki lokmada mideye indirdim. Takeda'nın gözleri büyüdü. *Snip snap!* Bir tabak çörek Bohai'nin

şeker arıtma makineleri hakkında gevezelik etti. Büyülenen Takeda bana bir tabak dolusu parmak sandviç uzattı. Bu sırada Shiro ters ters bakarak fark etmişti. Beni oynamam için getirdiği rol bir yemek yarışmacısı değildi ama kimin umurundaydı ki? Takeda büyülenmişti.

Bohai zaferle sözlerini şöyle tamamladı: "Ve eğer bize gerekli sermayeyi sağlarsanız, iki mali yıl içinde kâra geçeceğimizden eminiz."

"Evet, evet, tamamen katılıyorum," dedi Takeda. Son sandviçi sessizce yutup ağzımı özenle silerken gözleri hâlâ .

"Evrakları bugün bankaya teslim edeceğim. Ortaklığımızı dört gözle bekliyoruz," dedi Shiro sevinçle.

Takeda'nın neyi kabul ettiğine dikkat etmediğini merak etsem de her yerde gülümsemeler vardı. "Lütfen amcanız Bay Wang'a selamlarımı iletin," dedi Chen'e. "Yaşanan üzücü olaya rağmen onun villasında kalmaktan büyük keyif aldım. Fotoğrafların olduğu doğru muydu? Bektu Nikan denen adamla bir ilgileri var mıydı?"

Tetikte, birinden diğerine baktım. Ne hakkında konuşuyorlardı?
Chen mırıldandı, "Söylentilerden emin değilim."

Meseleyi kendi ellerime alarak, Takeda'ya serasında bana kişisel bir tur verip veremeyeceğini sordum. Nadir bir eğrelti otunun üzerinde oyalanırken, "Bana şu bahsettiğin fotoğrafçıdan biraz daha bahset," dedim. "Geçen yaz o villada ne oldu?"

"Oh, bir şey yok. Bir öğrenci kapıda olay çıkardı." Takeda'nın koluna dokundum. "Kulağa korkunç geliyor."

"Evet, buna şahit oldum," dedi. "Perişan haldeydi. Garipti ama-" Takeda utangaç bir tavırla sözünü kesti. "Belki de çok fazla gizem okumuşumdur. Anladığım kadarıyla yazar Kurosaki'yle kalıyorsunuz? Onun büyük bir hayranıyım ve sık sık kendim de bir şeyler yazmayı düşünmüşümdür. Hatta kuzeninize birkaç dedektif romanı ödünç verdim."

Shiro'nun gemi kamarasını karıştırırken bulduğum kitabı hatırladım. Şüphesiz, Takeda'nın arkadaşlığını geliştiriyordu. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"O ev partisinde olanlarla ilgili anılarını benim için yazmayacak mısın?" Heyecanla söyledim. "Kurosaki- *sensei*'nin evinde kaldığım için, ondan bunlara bir göz atmasını bile isteyebilirim."

Takeda bu fikre gülünç derecede sevinmişti. Vedalaşırken elimi sıktı. "Yazdığım notları yakında sana göndereceğim. Oldukça dramatik bir olaydı."

OceanofPDF.com

26

Bao defterine birbirine yaklaşan iki çizgi çizer. Biri *Tilki Kadın*, diğeri *Bektu Nikan* olarak etiketlenmiş. İkisinin arasında *Bay Wang'ın villası* uzanır ve Bao *onun* üzerini çizer. Her ne kadar kadının kilitli odalardan nasıl kaçtığına dair iyi bir açıklaması olmasa da ve pencere inanılmaz derecede yüksek görünse de Bao, belki de bir kapının kilitlenmeden bırakıldığını ya da birinin onu dışarı çıkarmak için rüşvet verdiğini düşünür.

Bay Wang'ın gizli avlusu Bao'ya, duvarla çevrilip unutulan eşlerin ya da cariyelerin tedirgin edici hikâyelerini hatırlatıyor. Yıllarca umursamaz hizmetkârlar tarafından bir delikten beslenen bu kadınlar, atılan ağustos böceği kabukları gibi kuruyup gitmektedir.

Bao bir keresinde, bir müşterisinin uzak bir amcasından miras kalan bir evle ilgili böyle bir vakayı araştırmıştı. "Her gece sıçan saatinde,[*] böyle bir sesle uyanıyorduk." Müvekkil tırnaklarıyla masanın tepesine vuruyordu. "Bir akşam oğlum uyumadı ve tıkırtıların koridorun sonundaki duvardan geldiğini keşfetti. Ertesi gün fare ya da tilki olabileceğini düşünerek duvara bir delik açmaları için birkaç işçi tuttum. İşçiler duvarı kırdıklarında, tuğlalarla örülmüş küçük bir oda keşfettiler. İçinde bir ceset vardı. Şok olmuştuk! Bu evde yaşadığım için ne olduğunu bilmek istiyorum."

Bao geriye kalanları incelemek için eve gitmişti. Zavallı kalıntılar çoktan alelacele gömülmüştü, ancak müşteri cesetle birlikte bulunan eşyaları tarif edebildi: metal bir tava ve solmuş paçavralar, bir kadın elbisesinin kalıntıları. Ne yazık ki, bağlı ayakları sarmak için kullanılan bez bandajlar da vardı. Bao, muhtemelen küçük bir eş ya da cariye, diye düşündü. İşçilere göre, cesedin kendisi büzüşerek uzun saçlı büyük bir maymunu andırıyordu.

"Bir kadına benziyordu," dedi sıvacı. "Ölmüş olmalı ve sonra onu tuğlayla örmüşler."

Bao tozlu, karanlık, bir metreye ancak dört metre olan hücreye baktı. Metal tavanın varlığı hapse atıldığına dair uğursuz bir ipucu veriyordu. Giysilerin tarzı elli ya da altmış yıl öncesine aitti. Bao sabırlı bir sorgulamayla, o dönemde duvarcı çırağı olan yaşlı bir adamın izini bulmuştu.

Yaşlı adam bir eriği takdirle emerken, "Ustamın bir akşam geç saatlerde yapmaya gittiği bir iş vardı," demişti. Bao nezaketen biraz meyve getirmişti. "Ne olduğunu hiç söylemedi ama onun için harcı karıştırmam gerekti ve bir el arabası dolusu tuğla kullandı."

"Bir kapı aralığını dolduracak kadar mı?" Bao sormuştu.

"Doğru," dedi yaşlı adam. "Ev sahibinin üçüncü karısını zina yaptığı için hapsettiğine dair söylentiler vardı. Yıllar ve yıllar boyunca, yaşlı bir kadın olana kadar. Hizmetçilerden hiçbiri onu on yıllar boyunca görmemiş. Kendisinden önce mi öldü, yoksa son intikamı olarak mı tuğlayla örülmesini emretti, bunu asla bilemeyeceğiz. Ama muhtemelen onu buldular."

Müşteri gerekli törenleri yaptırdı ve evin o kanadını yıktırdı. Ancak dedikodular çatlak bir sarnıçtan sızan su gibi mahalleye sızdı ve sonunda mülkü zararına sattı.

★ ★ ★

BUNU HATIRLAYINCA BAO kendini huzursuz hisseder. Kaçak bir kadını geri getirmek ona pek iyi gelmiyor, ancak fotoğraftan gözleri kamaşmış, tıpkı fotoğrafın orijinal öznesinin Bay Wang'ı büyülediği gibi. Bao'nun, tilki ruhu tarafından ele geçirildiği ya da gerçek bir tilki ruhu olduğu söylenen bu kadını bulmak istemesi bencilce mi? Tilki tanrısının izlerini aramakla geçirdiği yıllar boyunca yüz yüze geldiği tek kişi sahte medyum olmuştur. Yaşlanıyor; göğsündeki ağrı onu endişelendirmeye başlıyor, ancak özlemi bir alev gibi yoğunlaşıyor.

Bao, Bay Wang'ın villasının yakınındaki kırsal mahallede araştırma yapar. Bacakları ağrıyor ama öğleden sonra geç saatlerde tarlada turp toplayan yaşlı bir adam onu gördüğünü iddia ediyor. "Karnı açtı. Ona kızarmış tatlı patates verdim."

"Bu kadın mı?" Fotoğrafı tekrar gösteriyor. Bu fotoğrafta büyülü bir şey var; buradaki köylüler hiç böyle fotoğraf görmemiş.

Fotoğrafı her gösterdiğinde insanlar toplanıp ona dokunmak istiyor. "Evet, bu o," diyor yaşlı adam inatla, ellerini el çantasına silerek
Pantolon. Dokuma bambu şapkasının altındaki yüzündeki derin kırışıklıklar kir tutmuş.

"Kuşlar ve güllerle işlenmiş açık mavi bir *changyi* mi giyiyordu?"

Hayır, bir köylü gibi giyinmiş, bir bohça taşıyordu. Bao burnunu ovuşturuyor. Bu, Bay Wang'ın kaybolduğu kıyafetle ilgili tarifine uymuyor. Yaşlı adam, dedektifin görme yetisinden şüphe eder gibi görünmesinden rahatsız olur. Kaşlarını çatarak arkasını döner, yırtık pırtık pantolonu bir parça yıpranmış iple tutturulmuştur. Ancak Bao eline bir bozuk para sıkıştırıp Mukden'e bir öküz arabasıyla gittiğini söyleyince kendine gelir. "Şoföre eğlence bölgesine yakın bir yere gidip gitmediğini sormuş."

Eğlence bölgesi bir kaçak için garip bir yer. Villadaki hizmetçi kadının üst sınıf bir geldiğini söylemişti. Bir başka düşünce de Bektu Nikan'ın kiraladığı lojmanların, Gu'nun restoranı gibi kırmızı ışık bölgesine yakın olduğudur. Bao, bu ele geçirilmesi zor kadının beklenenden daha hızlı ve daha uzağa gittiğini ani ve acil bir şekilde hisseder.

OceanofPDF.com

27

Erkekler tarafından eve götürülmekten hoşlanmam. Özellikle de kolunuz sıkıca kavrandığında genellikle kaybedeceğiniz bir tekliftir. Shiro'nun yine aynı çekçeke binmek istediğini anlayabiliyordum ama onu hızlıca tersledim ve memnun görünen Chen'in yanına bindim.

"Shirakawa seni getirmekle doğru yapmış," dedi. "Takeda fonları garanti etti sayılır."

"Onlara neden ihtiyacın var?" Ben sordum. "Ailen zengin değil mi?" "Evet, ama bu benim param değil."

"Söyleyin bana, Formosa'da gerçekten bir şeker fabrikası mı açıyorsunuz, yoksa para Qing hükümetine karşı bir devrim için mi?"

Chen bir an şaşırdı ama erkeklerin benim gibi toplumda şüpheli bir konuma sahip olan kadınlara söylediklerine pek itibar etmediklerini fark ettim. "Siz de bizim hareketimizin bir parçası mısınız?"

"Ben imparatorlara ve monarşilere karşıyım. Peki ne olacak, şeker fabrikası mı devrim mi?" Bastırdım.

"Shirakawa ikisini de denememiz gerektiğini söylüyor. Qing hükümeti bizi aramaya gelirse, Formosa yeterince uzakta."

Shiro muhtemelen bu saf genç adamları burnundan tutup yönlendirerek bahislerini riske atıyordu. İçimi çektim. "Dün gece bana anlattığın hikâyenin devamını duymak istiyorum, o fotoğrafçı ve onunla buluştuğun için neden pişman olduğun hakkında."

"Ah, şu." Chen'in yanakları kızardı. Kuro yamaçta karşımıza çıktığında beni aceleyle reddettikten sonra utanma nezaketini göstermişti. "Bizim için bir fotoğraf çekmeyi teklif etti."

"Ne tür bir fotoğraf?"

Chen tereddüt etti. "Arkadaşlığımızın anısına bir grup portresi, hepsi bu."

Ona daha fazla baskı yapmadım çünkü gezinen elini dizimden tokatlamakla meşguldüm. Ama daha sonra öğrendiklerimi bana o zaman söyleseydi, belki de her şey ikimiz için de farklı olabilirdi.

★ ★ ★

Kuro'nun evine döndük ve büyük bir rahatlamayla eski kıyafetlerimi . Şaşırtıcı bir şekilde, hanımımı odasında bulamadım ve hizmetçiye nereye gittiğini sormak zorunda kaldım.

"Sensei ile birlikte," dedi, "yazar" için kullanılan kibar terimi kullanarak.

Bu Kuro demek olmalı. O arkasını döndüğünde, ödünç aldığım metal şişi keskin bir soyma bıçağıyla değiştirdim. Bektu Nikan gerçekten buraya geliyorsa bir taneye ihtiyacım vardı. Sonra hanımımı bulmak için yola koyuldum.

Ünlü yazarın çalışma odasının sürgülü kapısı hafif aralıktı, içeriye bakmaya yetecek kadar. Normalde bunu yapmamaya dikkat ederim. Birinin gözünü bir çatlağa yapıştırırken yakalanmak sadece onur kırıcı olmakla kalmaz, aynı zamanda korkunç yaralara da maruz kalabilirsiniz. Tek gözlü bir tilki beni buna karşı uyarmıştı. Ancak bugün, yapacak bir şey yoktu.

Çalışma odasının içinden, *engawa* ya da kapalı verandaya açılan yarım cam sürgülü kapıları olan altı matlı bir odadan alçak sesler geliyordu. Yaşlı kadın Kuro ile konuşuyordu ve şaşırtıcı bir şekilde Kuro da onunla sohbet ediyordu. Tilkilerden bahsediyorlardı.

Size daha önce tilkilerin ilk kuralının *tilkiler hakkında konuşmamak* olduğunu söylemiştim. İkinci kural ise *tilkilere aşık olmamaktır*. Bunları kim uydurdu bilmiyorum ama çoğu durumda bu kurallardan birine uymak büyük bir belayı önleyecektir.

"Yani *huxian* ve *hujing* dediğimiz şeyler arasında bir fark mı var?" diye sordu hanımım. "Aralarındaki ayrımı hiç anlamadım."

"Dürüst olmak gerekirse, bunlar sadece insanlar tarafından uydurulmuş isimler," diye yanıtladı Kuro. Sessiz, karanlık sesi omurgamda istemsiz bir ürperti yarattı. "*Hujing* sadece bir tilki ruhudur, *huxian* ise aşkın olanı ima eder. Ne kadar insan türü varsa o kadar da tilki türü vardır. Bazıları suçludur. Diğerleri ise kendilerini arındırarak bu dünyadan kaçmayı umarlar."

"Sanki onları tanıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

Shiro'nun çarpık sırıtışının aksine, Kuro'nun gülümsemesinde her zaman melankolinin bir tonu vardı. Yüzündeki yara izi yüzünden şimdi her zamankinden daha fazla. "Öyle mi?"

"Tilki Tanrı'ya inanır mısınız?" Hanımımın sesi gergin ama hevesliydi.

"Bununla dualara cevap veren bir tanrıyı mı kastediyorsun?" Kuro başını hafifçe salladı. "Bence insanlar çok fazla şey bekliyor. Sonra da hayal kırıklığına uğruyorlar."

"Biliyorum. Tilki avlıyorlar ve onlara tapıyorlar. Ama her zaman, her zaman bir tanesiyle tanışmayı arzulamışımdır." Tereddüt etti. "Beş yaşındayken bir tilki tarafından kurtarıldım. Sonrasında yıllarca rüya mı görüyorum yoksa halüsinasyon mu diye sorguladım. Yine de anısı hala taze, sanki zihnime kazınmış gibi."

Bu noktada araya girip onun nasıl yanılmış olabileceği hakkında konuşarak sohbeti rayından çıkarabilirdim ama Kuro hiçbir şey söylemedi. Sadece bekledi.

"Akrabalarımızı ziyarete gittiğimizde çayırlarda kayboldum. Siyah bir tilki beni anneme geri götürdü."

"Onun sıradan bir canavar değil de *huxianlardan* biri olduğunu düşündüren nedir?"

"Çünkü... tilki gitti, sonra insan olarak geri geldi. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Sadece bir kişiye anlattım, çocukluk arkadaşıma ve onun bile bana inandığından emin değilim."

Kuro bir süre sessiz kaldı. Toz zerrecikleri güneş ışığında asılı duruyordu ve öğleden sonraki sessizlikte bahçedeki bambu geyik kesicinin ritmik *tıkırtısını* duydum.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu aniden.

"Beş. Neredeyse altmış yıl önceydi," dedi mahcup bir gülümsemeyle.

"Peki bu nerede oldu?"

"Horqin yakınlarındaki otlaklarda bir yerde. O bölgeyi biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Aslında oldukça iyi."

"Shirakawa torunuma Çincenizin ve Moğolcanızın çok iyi olduğunu söylemiş. Aslında, seninle konuşurken, bunun senin Çincen olmadığına inanmakta zorlanıyorum.

anadil. Dilbilimci misiniz?"

"Hayır ama birkaç dil konuşmayı öğrendim."

"Bağışlayın beni. Ben yaşlı bir kadınım ve çocukluğumu nostaljiyle hatırlamadan edemiyorum." Hanımım sırrını ifşa ettiği için utanmış görünüyordu, ama bu onun hakkında çok şey açıklıyordu. En başından beri bana karşı iyi niyetli olmasına şaşmamalı!

"Bu karşılaşmayı bu kadar net hatırlamanız ilginç. Beş yaşındaki bir çocuğun bunu unutmuş olacağını düşünürdüm."

"Bunu asla unutamam. Büyülü bir deneyimdi." Kuro

şaşkınlıkla başını eğdi. "Neden?"

"Çok korkmuştum. Hatta dehşete düşmüştüm. Çimenlerin enginliğinde yalnız olmak daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Düşüp bileğimi burktum ve bembeyaz gökyüzüne bakarken kendimi hasta hissetmeye başladım, sanki tek başıma ölecekmişim gibi. Tilki gelene kadar. Sanırım bir süredir beni izliyordu. Beni ileriye doğru götürdü ve artık yürüyemez hale geldiğimde, bir insan olarak geri geldi ve beni sırtına aldı."

Bunun üzerine Kuro güldü. O kadar nadir güler ki bunu duymak oldukça şaşırtıcıdır ama Shiro'nunki (ve hepimizin kahkahası) gibi bu da çok hoştur. Belki de daha çok Kuro'nun gülüşü gerçek olduğu için.

"İnanılmaz bir hafızan var," dedi. "O zamanlar bir sırtta gezinti tam da aradığın şey olmalı."

"Bana inanmıyor musun?" dedi yaşlı kadın, ama o da gülümsüyordu. "Sana

yardım eden her kimse, bu olaydan kurtulduğuna sevindim.

gün."

"Aslında bu konuyu açmamın nedeni bana onu hatırlatıyor olman," dedi aceleyle. "O tilkiyi. Seni görür görmez bu benzerlikten ."

"Bu onda var mıydı?" dedi Kuro, yüzündeki yara izine dokunarak.

"Hayır! Özür dilerim, hakaret etmek istememiştim. Aslında, küçükken onun gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu düşünürdüm."

Kuro sessizce, "Eminim zarar verme niyetinde değildim. Ve lütfen, yüzümün sizi rahatsız etmesine izin vermeyin."

"Bu beni hiç rahatsız etmiyor. Nasıl olduğunu sorabilir ?"

Ben de bunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Altmış yıl önce neler da. Sürgülü kapıların arasındaki boşluğa doğru yaklaştım, kalbim rahatsız edici bir hızla atıyordu.

"Av bıçağıyla ilgili bir olaydı."

"Başka biri...?" Hanımım daha fazlasını sormak ister gibi ağzını açtı, sonra nezaketen kapattı.

"Diğer taraf ne yazık ki hayatta kalamadı, bu yüzden tek hatıram bu olduğu için minnettarım."

Duraklama. Kuro ile konuşmalar sessizlikle doludur. Çok sabırlıdır ve sizi yıpratır. Bu yüzden onunla başa çıkamıyorum.

"Bugün sizinle sadece misafirperverliğiniz için teşekkür etmek için değil, Moğolistan'da akrabalarınız olup olmadığını sormak için de konuşmak istedim. Çocukluğumdaki tilkiye o kadar çok benziyorsunuz ki, dün gece yanılıp yanılmadığımı ve belki de büyükbabanızın ya da başka bir akrabanızın beni kurtarmış olabileceğini düşünmeye başladım."

"Demek şimdi bir insan tarafından kurtarıldığına karar verdin." Kuro gülümsedi. "Peki ya sana büyükbabamın evcil bir tilkisi olduğunu söylesem?"

Hanımımın küçük, buruşuk yüzünde olumlu bir şaşkınlık ifadesi belirdi. O anda, onu uzun otların arasında kaybolmuş beş yaşında küçük bir kız olarak hayal etmek kolaydı.

"Şaka yapıyorum," dedi Kuro hemen. "Büyükbabamın evcil hayvanı yoktu ama ailemizin nesiller boyunca kuzeydoğuda seyahat ettiği doğru."

Zekice bir cevaptı. Nazik bir cevaptı, hem de hafızasını bulandıracak kadar makul. Yaşlı kadın gülmeye başladı. "Sanırım asla bilemeyeceğim," dedi. "Ama ben her zaman tilki aramışımdır. En büyük dileğim ölmeden önce bir tanesiyle tekrar karşılaşmaktı."

"Dikkatli olun. Bütün tilkiler iyi niyetli değildir." "Ama onlar tanrı ya da en azından ruh değil mi?"

"Bu neye inanmak istediğinize bağlı. Önemli olan gerçeği yalandan ayırabilme yeteneğidir," dedi Kuro. "Ya da belki sadece umut olan şeylerden gerçeği."

Cilalı koridorda çömelmiş, kaşlarımı çatmıştım. Umut, elbette evrendeki en acı verici şeydir. İnce bir tele tutunmak en acı verici şeydir.

yaşamak için acı verici bir yol. Bunu çok iyi biliyorum. Kalbimin hızla çarpmasına şaşmamalı.

"Tanrılar adına konuştuğunu iddia edenlere güvenmeyin," dedi Kuro ciddiyetle. "Onlar şarlatandır."

"Peki ya tilkilerden gelen parayla kutsanmış aileler?"

"Bu hikayeler daha çok tilkiler ve insanlar arasındaki ilişkilerle ilgili. Para ikinci planda kalıyor."

Hanımım daha dik oturdu. "Yıllardır tilkiler hakkında hikâyeler biriktiriyorum. Hatta en iyi belgelenmiş olanı Pekin'deki bir arkadaşımdan duymuştum. Fikrinizi sorabilir miyim?"

"Lütfen." Kuro kibarca başını eğdi. Kulağımı yaklaştırdım. Biz tilkiler her zaman hakkımızdaki son dedikodulara dikkat ederiz. Bu sayede köpekler tarafından kasabadan kovulmaktan kurtuluruz.

"Pekin'in kuzey banliyölerinden birinde yaşayan bir Mançu ailesi, üç yıl boyunca gizemli bir şekilde bahçelerine tuğla atıldığını bildirdi. Sonunda, bahçenin etrafına alçak bir duvar inşa etmelerine yetecek kadar tuğla vardı. Bu işlem tamamlandığında, Jiangsu'dan bir tilki olduğunu iddia eden bir ses konuştu. Aile, tilkinin görünmez kalmasına rağmen onunla birçok konuşma yaptıklarını ve tilkinin en çok sevdiği şeyin yemek pişirmek olduğunu söyledi. Aslında tilkinin başlıca eğlencesi, kilitli bir kasadan para alarak ailenin misafirleri için yemek hazırlamakmış. Eğer kasada yeterli para yoksa, tilki ailenin giysilerini rehin bırakır ve rehin makbuzunu masanın üzerine bırakırdı! Sorgulandığında, rehinci dükkânı sahibi her zaman bunu yapanın aynı kısa boylu yaşlı adam olduğunu söylerdi. Sizce bu sahte bir hesap mı?"

"Oh hayır," dedi Kuro. "Bu muhtemelen doğru."

Kahkahalara boğulmamak için ağzımı kapattım. O yaşlı tilkiyi tanıyordum. Jiangsu'dan değil, Jinan'dan gelmişti. Yaşlı Şişko'nun hâlâ yemek pişirdiğini ve başkalarının parasını harcadığını düşünmek! Ama Kuro çok ciddi bir şekilde hanımıma açıklama yapıyordu.

"Tilki bu durumda yalnızdı. Misafirler için yemek pişirmek onun hem hobisi hem de kendisini ailenin bir parçası olarak tutmanın bir yoluydu."

"Tilkiler yalnız kalır

mı?" "Evet."

Öyle mi? Havada asılı duran, dile getirilmemiş bir soruydu bu. Bir yanım ona baskı yapmasını istiyordu. Yalnızlık giderek daha fazla aklıma takılıyordu, görmezden gelmeye çalıştığım uyuşmuş bir ağrı. Ama hanımım bunu dile getirmedi. Zamana dikkat ederek, "Sizi bu kadar çok soruyla rahatsız ettiğim için özür dilerim. Genç bir adama göre çok bilgili görünüyorsunuz. Japonca anlamasam da romanınızı okumayı çok isterim."

Kuro hafif, melankolik bir gülümseme verdi. "Gerçekten bir şey değil. Eski masallar ve hayalet hikayelerinden oluşan bir kitap. Birinin onu okumak istemesine oldukça şaşırdım."

"Gelip seninle tekrar konuşabilir miyim?" "Elbette."

Sürgülü kapıyı açtığında, köşeden geriye doğru çekilmek için tam zamanında fırladım. Birçok eski Japon evi gibi burası da gölgeler ve garip gıcırtılarla doluydu, köşeler sanki içlerinde uzun süreli bir alacakaranlık gizlenmiş gibi loştu. Böyle bir evde saklambaç oynamayın. Partinizde fazladan birini bulabilirsiniz - tek söyleyebileceğim bu. En azından başka biriyle çarpıştığımda aklıma gelen ilk dehşet verici düşünce buydu. Hanımım beni duyar diye bağırmamak için dilimi ısırdım ama o hâlâ kibarca gitmeye devam ediyordu.

Diğer kişi ellerini fazlasıyla tanıdık bir şekilde belime doladı. Zarif, uzun parmaklı eller sırtımın küçük kısmında oyalandı. Pahalı kıyafetler, lahana köftesi ve saç pomadı kokuyordu.

"Git buradan, Shiro," diye tısladım ve ona dirsek attım.

"Duymak isteyebileceğin haberler olduğu için daha minnettar olursun diye düşünmüştüm."

Bazen Shiro'nun zengin, sıkılmış kadınlarla çok fazla zaman geçirdiğini düşünüyorum, çünkü ikinci sınıf bir jigolo gibi konuşuyor. Pratik bir hareketle beni tek koluyla duvara yapıştırdı. Telaşlanmıştım. Yumuşak sözlerine rağmen, fiziksel alanımı giderek daha fazla işgal ettiği gözümden kaçmamıştı. Bu bir avlanma taktiğidir: Koyun ya da genç bayan olsun, avı yakın toplamak. Öyle ya da böyle, Shiro tarafından yenmeye hiç niyetim yoktu.

Ağzını boynuma bastırarak mırıldandı: "Kuro'dan uzak durabilir misin diye merak ediyordum ama sanırım hiçbir şey değişmiyor."

"Hanımımı aramaya geldim." Gerginleşerek, bu tarafa gelip bize çarpmamasını umdum. Shiro'nun dişlerinin keskin kenarını tenimde hissettim, onu test ediyordum. "Takeda konusunda sana yardım edeceğimi söylemiştim! Dedim de, bırak gideyim."

Yaptı ama önce beni sertçe ısırmadan yapmadı. O kadar öfkeliydim ki Shiro'ya öyle şiddetli bir kafa attım ki Shiro şaşkınlık dolu bir çığlık attı. Sonra da kaçtım.

"Duymak isteyebileceğiniz haberler" derken neyi kastettiğini ancak daha sonra merak ettim.

OceanofPDF.com

28

Turp çeken yaşlı adam, kadının arabasıyla şehre doğru gittiğini söyledi. Daha , eğlence mahallesine. Bao'nun hatırladığı kadarıyla Bektu Nikan'ın lojmanı da o bölgeye yakındı. Şimdi elinde fotoğraf olduğuna göre, Bektu'nun ev sahibinin onu görüp görmediğini kontrol edecek. Belki o da Bektu'yu aramaya gelmiştir.

Dar apartman sokağı ya da *hutong*, sıkışık taş avlulu evlerle kaplı ve kızarmış balık ve kaynayan çamaşır gibi kokuyor. Bektu'nun oda kiraladığı evin kapısı ağır bir zincirle kilitlenmiş. Bao kapıyı sonuçsuzca çalarken karşı evden bir kadın çıkıyor. Ona ev sahibini aradığını söyler. "Evde kimse var mı?"

"Dini bir hac yolculuğuna çıktılar." Merakla ona bakıyor. Genç olmasına rağmen ön dişleri eksiktir ve utangaç bir eli ağzının önüne koyar

Kendisini tanıtan Bao, "Eski kiracısı Bektu Nikan'ı tanıyor musun?" diye soruyor.

"Bir ay önce ayrıldı."

"Bu kadın onu aramaya mı geldi?" Bao fotoğrafı çıkarır. "Hayır, onun gibi birini hatırlardım. Bütün gün buradayım, dokuma yapıyorum."

Kadın dar sokağı işaret ediyor ve Bao açık kapıdan bir dokuma tezgâhı görüyor. Kapının soluk perdesi arkaya kıvrılmış, böylece karşı evi rahatça görebiliyor.

"Bektu'nun hiç garip ziyaretçisi oldu mu?"

"Birkaç üniversite öğrencisi vardı. Konuşma tarzları siyasi aktivistlere benziyordu." Duraksıyor. "Sıra dışı birini soruyorsanız, ayrılmadan önce ziyaret eden bir beyefendi vardı. Nedense bana o resmi hatırlattı."

Bao'nun aklına küçük çocuğun, Chunhua olarak da bilinen Feng'in restorandan kaybolduğu geceye dair anlattıkları geliyor. Karlı bir sokakta, tilki olduğu söylenen bir yabancıyla kol kola yürürken görülmüştü.

"Yakışıklı mıydı?"

Kadının yüzü kızarır. Hızlıca başını sallıyor. "Geldiğinde geç bir kış öğleden sonrasıydı. Işık loştu ama yine de yüz hatlarını çok net görebiliyordum, belki de karın yansımasıydı. Çok zarif görünüyordu, eski masallardan bir asilzade gibi. Bektu karşı evden çıktı ve ona bir paket uzattı, teslimatçı olmaktan yakınıyordu. Beyefendi gülümsedi ve sokağın karşısına, kapı perdesinin arkasında durduğum yere baktı. Öyle keskin bir bakıştı ki kalbim pır pır etti ve ben evli bir kadındım!" Kendinden emin bir şekilde gülüyor.

"Bu ne zaman oldu?"

"Bektu gitmeden iki gün önce. Yan *mahalledeki* kayıp kişi olayı nedeniyle bu tarihi hatırlıyorum."

Bao'nun gözleri büyüdü. Başka bir kayboluş. Feng'in gizemli ölümünü unutmuş değil. Onun davasındaki resmi rolü sona ermiş olmasına rağmen, kapı donmuş bedeni bilincinin kenarında rahatsız edici bir şekilde oturuyor.

"Kaybolan genç bir kadın mıydı?"

"Hayır, domuz kasabının karısıydı. Beyefendinin bizim *hutong*'a geldiği akşam kayboldu. Kızarmış tofu almak için dışarı çıktığını ve geri dönmediğini duydum. Kar yağıyordu, bu yüzden herkes endişeliydi."

Etrafına göz atan Bao, sahneyi gözünde canlandırıyor. Sıkışık sokaklara lavanta rengi bir alacakaranlık çöküyor. Eğri kiremitli çatılar ve çatlak gri taş duvarlar kalın bir beyaz örtüyle kaplanmış. Bütün gece geri dönmeyen biri bu kuzey şehrinde donarak ölebilir. "Kayıp olduğu bildirildi mi?"

"Olamaz! Ertesi sabah köşedeki ikinci el kitapçının saçağının altında bulundu. Kendine geldiğinde hiçbir şey hatırlamıyordu. Gözle görülür bir yarası olmadığı için hastalanmış olabileceğini söylediler ama o zamandan beri eskisi gibi değil."

"Nasıl yani?" Bao heyecanını güçlükle bastırır. Bu, Feng'in durumuna çok benziyor ama donarak ölmeden önce kimse onu bulamamıştı.

"Artık içinde hayat yok; eskiden enerjikti, gülerdi ve kasap dükkanında yardım ederdi. Şimdi sanki birinin dönmesini bekliyormuş gibi pencereden dışarı bakıyor. Onu dün gördüm; bana çok tuhaf bir his verdi, aşık bir genç kız gibi. Onu ne zaman görsem, tarih nedeniyle Bektu'yu ziyaret eden beyefendiyi hatırlıyorum."

Bao başını kaşıyor. "Neden sana bu fotoğrafı hatırlattı?" "Belli bir bölgeden gelen insanların nasıl bir görünüşü olduğunu bilirsiniz. İşte böyle Sanki bu hanımla aynı ülkeden gelen bir gezginmiş gibi geldi bana." Büyülenmiş gözlerle tekrar fotoğrafa bakar.

Aynı ülkeden bir gezgin. Bao, bunun çok güzel bir ifade tarzı olduğunu düşünüyor. "Bu civarda tilki gören var mı?"

"Tilkiler mi? Asla. Ben onlara inanmıyorum, sen inanıyor musun?" Kadın Bao'ya sanki bir tarikata mensupmuş gibi şüpheyle bakıyor. Tilki tanrılarına dua edenler genellikle şarlatan ya da taşralı hödükler olarak görüldüğü için bu yeterince adil.

★ ★ ★

BAO, sokakları dolduran itişip kakışan kalabalığın arasından, soğuğa karşı kapitone pamuklu ceketleriyle yürüyor. Bu işçi sınıfı mahallesi sıkıcı indigolar ve grilerle doludur. Yakışıklı, iyi giyimli bir yabancı burada göze çarpacaktır. Bao'nun elinde bu adamı herhangi bir suça bağlayan bir kanıt yok, sadece insanlar ortadan kaybolduğunda yakınlarda bulunmasının tedirgin edici tesadüfü var. Bu seferki kadın değişmiş bir halde bulunmuştu - işte bu yüzden insanlar bu tür esrarengiz olayları tilkilere ve hayaletlere atfediyor. Bao böyle bir batıl inancı benimsemeyi kendine yediremez ama bundan vazgeçmeyi de başaramaz. Öfkeli merakının sınırında, Bao'nun delmeyi arzuladığı bilinmeyen bir perde olan ilahi olanın olasılığı gizlenmektedir.

Kontrol edilmesi gereken bir yer daha var: Bay Wang'ın villasındaki hizmetçinin kadının gelmiş olabileceğini söylediği eğlence evi. Seçkin bir müşteri kitlesi vardır ve ücretli bir misafir olmadığı sürece onu ön kapıdan içeri almazlar. Bunun yerine, kapıcıya bir not ileterek aşçılarıyla konuşmak istediğini ve arka kapıda bekleyeceğini söyler.

Arka sokaklardan oluşan bir labirentten geçilerek ulaşılan arka taraf, şık ön cepheye kıyasla perişandır. Her işletmede aşçılar, hizmetçiler ve

kapıcılar. Kaçmaya ya da intihara meyilli kadınlarını kıskançlıkla korurlar. Arka avlu kapısı küçüktür, sırlarını vermeyi reddeden sıkıca sıkıştırılmış bir ağızdır. Kapıyı sonuçsuzca çaldıktan sonra ara sokakta beklemeye karar verir. Arka kapı bir noktada açılacaktır. Sıska bir kedi ona onaylamaz bir tavırla tıslıyor. Duvara yaslanan Bao gözlerini kapatır.

Aklından parlak görüntüler geçiyordu: tilkiler, geyikler ve kar - villadaki hizmetçi Bay Wang'ın bunlardan bahsettiğini söylemişti. Gizemli bir kadın bir tilki yavrusunu almaya geldiğinde Wu Köyü'nde de kar yağıyordu. Yumuşak, boğucu kar, gömülü sebze turşusu kavanozlarının üzerine yığılmıştı. Bao kendi gençliğindeki karın erik ağaçlarının narin dallarını kirlettiğini hatırlıyor. Erik çiçeği annesinin en sevdiği çiçekti. Tagtaa'nın da.

Çocukluğundan bir anı: Tagtaa kalçalarının üzerinde oturmuş, kar mağarasına koymak için kardan tavşan yapıyor. Zaman zaman bakışları özlemle Bao'nun babasının çalışma odasının önündeki erik ağacına kayıyor. Çocukların çiçek açan dalları koparması yasaktır; annesi tüm dalları çiçekleri seyretmek ve şiir yazmak için toplantılar düzenlediği salonuna ayırmıştır. Yıllar sonra Bao, annesinin şiirlerinden oluşan bir defter bulacak ve bunların oldukça iyi olduğunu keşfederek şaşıracaktır. Hatta birkaç tanesi harikuladedir. Annesinin, kendini beğenmiş bir şekilde oğulları için her şeyi yaptığından yakındığı hayatından başka bir hayatı olduğunu fark etmek ne kadar tuhaf!

O kış günü Bao, bir dal erik çiçeği almaya kararlıdır. Bu, (etkilemek istediği) Tagtaa'yı memnun edecek ve annesinin kurallarından bağımsızlığını ilan edecektir. Ağabeyinin toka bıçağını ödünç alarak bir dalı kesmeye çalışır. Bıçak kördür ve ıslak dalda kayar, kırılgan çiçekler etrafa saçılır. Bir çatırtı ile çirkin, sivri bir yırtığa dönüşür. Nefes nefese kalan ve utançla dolan Bao, yasadışı ödülünü kavrar. Artık güzel olmayan dal, kesilmiş bir uzvu andırıyor. Suçunu kimse fark etmesin diye onu komşusunun duvarından atmayı düşünür. Komşunun evi, hani şu tilki tapınağının olduğu ev.

"Ne yapıyorsun?" Tagtaa'nın küçük, endişeli yüzü belirir. "Bunu sen mi kestin?"

Başını sallıyor.

"Onu duvardan atma! Annene ver. Eğer onun için istediğini söylersen, seni affedecektir."

Hayır, bu tam olarak yanlış nokta, demek istiyor ama Tagtaa çok hızlı. Ustalıkla dalı adamın uyuşmuş ellerinden alıyor ve zarar görmüş dalları kesiyor. "Kimse rapor etmeden önce bunu annene ver," diyor.

Ama senin için söyledim, diye düşünüyor Bao.

Sahne o kadar gerçek ki kadının sesini kafasının içinde duyabiliyor. Bao gözlerini kırpıştırıyor. İzlediği arka kapının önünde uyuyakalmış. Bu nasıl oldu? Yine de sahne o kadar canlı ki gözlerini kapatıp o zamana dönmek istiyor. Tagtaa'ya karşı niyetinin sürekli olarak yanlış anlaşıldığı bir zamana. Ona "*İstediğim kişi demeliydi.* Kendi avlusunda açan ve bir başkasına verilen çiçek.

Midesinde bir düğüm oluşur; neredeyse ağlamak isteyecektir ama onun gibi yaşlı bir adamın bir ara sokakta çömelip gözetleme yapması gülünçtür. Biri onu görse, ya sarhoş ya da afyon bağımlısı olduğunu düşünecektir.

Keskin bir tıkırtıyla kapı açılır.

Onu uyandıran şey buydu. Rüyasındaki bir dalın kırılması değil, o kapının ardında, sert kilidiyle boğuşan birinin sesi. O uyurken kendini sıkıştıran zaman yeniden hareket etmeye başlamıştı. Kapı zorlanarak açılırken Bao ayağa fırlıyor.

Küçük bir kız dışarı çıkar. Dokuz yaşlarında, bol kollu ve bol pantolonlu bir peri kostümü içinde bir sayfa gibi giyinmiş. Birisi sivri yüzüne pirinç tozu serpmiş ve alnına Tang hanedanının güzellik işaretine benzeyen minik kırmızı bir elmas çizmiş. "Amca," diyor kibarca, "aşçımızla konuşmak isteyen siz misiniz?"

Bao çocuğu takip eder ve onun temalı bir akşam yemeği için giyindiğini tahmin eder. Bu tür eğlenceler yaygındır; zengin müşteriler kolaylıkla sıkılabilir ve fahişeleri ve personeli ünlü operalardan karakterler olarak giydirmek heyecan ve renk katar.

Bao'nun endişeli ifadesini fark eden kız, "Endişelenmenize gerek yok, ben normalde burada çalışmıyorum. Ben muhasebecinin torunuyum."

Küçük, zeki bir yaratıktır ve dekor ne kadar gösterişli olursa olsun, buranın kadınlar için saygın bir yer olmadığını çoktan anlamıştır. Onu arka avludan geçirip mutfağa götürüyor.

"O burada," diyor çocuk ve Bao'ya umutla bakıyor. Bao cebinden çıkardığı, mumlu kâğıda sarılı, şurupta kaynatılmış bir hünnap olan şekeri uzatıyor ve çocuk hayal kırıklığı içinde küçük bir iç çekişle alıyor.

"Bu çok uzaklara gidecek," diyor aşçı, koşarak uzaklaşırken. Bao'nun yaşlarında ve geçici bir tanıdık. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu kadını arıyorum." Bao fotoğrafı çıkarır. Aşçı onu inceliyor. "Onu daha önce hiç görmedim."

"Emin misin?" Bao'ya düz bir depresyon hissi çarpıyor.

"Evet," diyor aşçı. O da Bao'ya umutla bakar ve Bao ona paralarının çoğunu verir. Küçük kız ona eşlik etmek için tekrar ortaya çıkar.

Avluya çıktıklarında "Şu resmi görebilir miyim amca?" diye soruyor. Bao resmi gösteriyor ve kızın gözleri heyecanla açılıyor. "Oh, bu tilki kadın."

"Tilki kadın mı?" Bao kulaklarına inanamadı. "Onu gördün mü?"

"Evet." Çocuğun yüzü kendinden geçmişti. "Aslında iki kez. Daha sonra geri geldi."

OceanofPDF.com

29

Boynumda bir ısırık izi vardı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, o sabah Shiro'nun boğazına bir şiş dayamıştım. Bir zamanlar her eylemin eşit ya da zıt bir tepkiyle sonuçlandığında ısrar eden bir profesör tanıyordum. Ama o bir bilim adamıydı ve Shiro biri değildi, bu yüzden beni sadece kin ve kızgınlıktan ısırdığı sonucuna varabilirdim.

Benim işime karışmadığı sürece Shiro'nun ne düşündüğü umurumda değildi. Ve benim işim, şu anda, hanımımlaydı. Bahçeyi kesip bir bambu çitin arasından geçerek (bambu her boyutta olur ve minyatür türü özellikle büyüleyicidir, ancak içinden geçişim bir delik bıraktı), önce odamıza varmayı başardım. Isırık izini gizlemek için boynuma büyük bir pamuklu mendil yerleştirerek iyi bir hizmetçi gibi odayı topladım. Yapacak çok fazla temizlik yoktu, çünkü yaşlı hanımım çok düzenliydi. Birkaç kez onu paspas yaparken ve silerken bile yakalamıştım.

Çok geçmeden onun yumuşak, yavaş ayak seslerini duydum, ardından shoji kapıları açılırken bir tıkırtı duydum. "Dönmüşsün bile. Ziyaretin nasıl geçti?"

"Sadece fazladan bir çift ele ihtiyaçları vardı," dedim kayıtsızca.

"Bohai bunun bir yatırımcıya yardım etmek için olduğunu söyledi, ancak sizi herhangi bir şeye zorlamalarını istemiyorum."

Zavallı yaşlı kadın, torununun neyin peşinde olduğu hakkında çok az fikri vardı. Genç beyefendiler ve hizmetçiler her zaman istikrarsız bir karışım olmuştur, ama ona torununun devrim için yanıp tutuştuğunu söyleyemezdim, benim için değil. Neyse ki hanımımın dikkati dağılmış görünüyordu ve yürüyüşe çıkmamızı önerdi.

Daha önce bambu çitlerin arasından geçerken bir yan kapı keşfetmiştim. "Geçmemin sorun olmayacağından emin misin?" Küçük ahşap kapıya şüpheyle baktı. Ona tamamen olduğunu söyledim.

nereye gittiği hakkında bir fikrim yoktu. Tepelik bir yamaca açılıyordu. Hanımım bana muzip bir bakış attı. "Bir maceradaymışız gibi hissediyorum."

Sadece bir arka sokaktı ama o kadar heyecanlı görünüyordu ki gülümsemekten kendimi alamadım. Dalian'da oğluna ve baş kâtibe hesap vermeden evden çıkamazdı. Yumuşak bahar havası hoştu; huş ağacı kedicikleri tepemizde çizgili tırtıllar gibi sallanıyordu. Issız patikada ilerlerken hanımım, "Az önce ev sahibimiz Bay Kurosaki ile konuşuyordum," dedi. Yanakları ya heyecandan ya da yokuş yukarı yürüdüğümüz için hafifçe pembeleşmişti.

"Nasıl biri o?" Az önce onun konuşmasına kulak misafiri olduğumu boş verin; Kuro hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Çok sıradışı bir adam. Aslında çocukluğumdan birine o kadar çok benziyor ki, bu tekinsiz. Neredeyse rüya mı görüyorum diye merak ediyorum. Ama sen burada benimlesin." Elimi sıktı. "Seninle tanıştığımdan beri hayatım yıllardır hissetmediğim canlı. Ve bugün Bay Kurosaki ile konuşmak bana kader gibi geldi. Neredeyse bir ruhla ya da bir tanrıyla tanışmak gibi."

"Bir tanrı mı?" Parmağımı bir yaprağın üzerinde gezdirdim. "Bu oldukça iyi bir tanım. Size ilahi gibi geliyor mu?"

"Onun gözleri. Gözlerindeki ifade çok net, tıpkı bir köpeğin gözleri gibi. Çocukluğumdan hatırladığım buydu. Bir tanrı değil ama tam olarak insan da değil."

"Kesinlikle çok çarpıcı görünümlü bir insan," dedim.

"Çarpıcı" bunu ifade etmenin hafif bir yoluydu. Kuro'nun yüzündeki yara izi artık onu sonsuza dek işaretliyordu. Muhtemelen bu şekilde uzun süre hayatta kalamayacaktı. Derin bir melankoli hissettim. Böyle bir yara almak için neyin peşindeydi? Ama bu beni ilgilendirmez, dedim kendi kendime. "Başka insanlar için de aynı şeyleri hissettin mi, örneğin Shirakawa için?"

"Shirakawa'ya tam olarak güvenilebileceğinden emin değilim. Neredeyse çok ikna edici; bu doğal değil."

Şüphelendiğim gibi, tilkiler hakkında gerçekten belirli bir hissi vardı. Bunun çocukluk deneyimlerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını ve tanıştığı tilkinin gerçekten Kuro olup olmadığını merak ettim. Birini kurtarıp da bundan bahsetmemesini beklemezdim. Ve onun "*Sırtta bir gezinti*

Kuro'nun çocuklarla arasının her zaman iyi olduğunu hatırlattı. Dişlerimi sıktım. Ama hanımım hâlâ konuşuyordu, neredeyse kendi kendine.

"Elbette bu imkânsız. Belki de tanıştığım kişi onun büyükbabasıydı. Ama daha sonra yıllarca arkadaşımın bahçesinde tilki tanrısına adaklar adadık."

"Arkadaşının tilki tapınağı mı vardı?" Bunlar her zaman ilgimi çeker. Bazen insanlar kızarmış tofu (benim favorim) ya da köfte gibi ikramlar bırakıyor. Eskiden her mahallede bir ya da iki ev tapınağı vardı, ancak son zamanlarda ortadan kayboluyorlar, bu da büyük bir hayal kırıklığı.

Hanımım gülümsedi. "Gerçek bir tapınak değildi. Tahta ve taş parçalarından kendimiz yaptık. En yakın arkadaşım komşumuzun ikinci oğluydu. Babası bölge yargıcıydı ve annesi gelmem için ısrar etse de bir şekilde benden hoşlanmıyordu."

"Belki de ikinizin romantik bir bağ kurmanızdan korkuyordu."

"Hizmetçiler genç efendi hakkında ne düşündüğümü sorarak alay ediyorlardı. Bu utanç vericiydi. Bu yüzden ona sadece arkadaş olduğumuzu göstermek için son derece dikkatli davrandım."

"Ondan hoşlandın mı?" Evlerden uzaklaşıyor, hafif ağaçlıklı yamaçlardan tırmanmaya başlayan kıvrımlı yolu takip ediyorduk.

"Hoşlanmaya gelince, o zamanlar kendimi gerçekten anladığımı sanmıyorum. Ayrıca, benim yakışıklı anlayışıma uygun biri değildi." Gözleri kırıştı. "Ama daha sonra, kendimden çok daha yaşlı bir kocayla evlendikten sonra, sık sık Bao'yu düşündüm. Onu çok özledim. Sıra dışı bir çocuktu. Hiç yalan söylemezdi."

"Asla mı?" Dürüst bir tilki yalan söylemekten kaçınmalıdır, ancak bu bizim için en zor emirlerden biridir. Sadece kendim için değil, çocuğum için de iyi olmaya çalışıyordum. Şimdi bile, onu dikenli sıcak çimenlerin arasında göğsümde kucakladığım anı kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

"Tek bir tanesini bile hatırlamıyorum. Aslında, aptallığa varacak kadar dürüsttü. Bir keresinde bir erik ağacının dalını kırdı ve ortalığı dağıttı. Çok korkmuştuk çünkü bahçıvanlara erik çiçeklerini onun için saklamaları söylenmişti.

Anne. Bao dalı saklamak için komşunun duvarından aşağı atmak istedi ama ben ona dalı annesi için hediye olarak kırmış gibi yapmasını söyledim. Bu onu yumuşatırdı. Ama o yalan söyleyemeyeceğini söyledi. Bu onu hasta ediyordu. Ben de onun için yaptım." Yüzü pişmanlıkla kırışıyor.

"Yalan söylemek onu hasta etti derken, fiziksel olarak hasta olmasını mı kastediyorsunuz?" Bunu daha önce hiç duymamıştım. Daha fazla insan bundan muzdarip olsaydı, toplum daha iyi durumda olabilirdi.

"Evet. Bazen yüzünde tuhaf bir ifade olurdu. Bunun gibi." Gözlerini kapadı ve ağzını ovuşturdu. "Bao bana karşı tamamen dürüst olacağına güvendiğim tek kişiydi, hatta bazen kendini aşan annemden bile daha fazla, örneğin İç Moğolistan'da benim için bir evlilik yapmaya çalıştığı zaman. Hamileyken, genç üvey oğlum dışında hiç arkadaşım yokken, Bao'yu düşündüm. Evliliğim hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"On yedi yaşında evlenmişsin, eczacının dördüncü karısı olmuşsun," dedim. Yaşlı kadın hatırladığım için duygulanmış görünüyordu.

"O uzak kuzenimle evlenmeyi reddettikten sonra utanç içinde geri dönmüştüm. Eve gönderildiğim için o kadar rahatlamıştım ki, üvey kardeşlerimin bağsız ayaklarım hakkında yorum yapmalarının önemli olmadığını söyledim kendime, ama tabii ki sonunda yine kendimi mutsuz hissettim. Genç kızlar vefasızdır."

"Peki ya çocukluk arkadaşın?"

"Döndüğümde, okuması için gönderilmişti. Kısa bir süre sonra babası başka bir ilçeye atandı. Muhtemelen beni unutmuştur ama ben hala gençken oynadığımız oyunları hatırlıyorum. Evlendikten sonra küçük üvey oğlumla da oynadım. Yabancı bir evde, arkamdan çok uzun süre dayanamayacağımı fısıldayan hizmetçilerle birlikte olmayı unutabildiğim en mutlu zamanlardı. Hamile kaldığımda, onları ilk kez o zaman duydum. Gölgesi olmayan insanlar."

Tepeye doğru ilerledikçe yol azaldı. Yabani pelin otu ve *fuki*, butterbur'un acı tomurcukları, patikanın yanında yetişiyordu ve biraz toplamak için durduk.

"Sahip olduğun çocuk Bohai'nin babası mıydı?"

"Evet. Evin ikinci oğluydu. Ebe, o doğduğunda ağladığım için bana aptal dedi, oysa bir oğul benim konumumu garantilemişti. Ama ben genç üvey oğlum için ağladım ve eğer bir erkek çocuk doğurursam

Kızım olsaydı, daha önceki üvey annesinden bir kız kardeşi olduğu için onu boğarlardı. Ama bir oğlum olsaydı, kendisi ölürdü.

"O sadece dokuz yaşındaydı, ben ise on yedi. Bazen unutur ve bana anne yerine abla diye hitap ederdi. İkimiz, benimle neredeyse hiç konuşmayan kocamla olduğumdan daha yakındık. Yine de minnettardım. Kocam, Horqin çayırlarında evlenmeyi reddettiğim o zalim çocuktan çok daha iyiydi.

"İlk başta üvey oğlumun genç ve korkmuş olduğu için gölgesi olmayan insanlar fikrini hayal ettiğini düşündüm. Ondan bana göstermesini istedim ama genellikle kalabalıkta olduğu için anlayamadım. Hatta bundan kocama da bahsettim, o da rahatsız olmuş gibi görünerek reddetti.

"Doğum sonrası bir aylık hapis geleneği var, bu yüzden oğlum doğduktan sonra dışarı çıkmama veya saçımı yıkamama izin verilmedi. Üvey oğlumu zar zor görebiliyordum ama o da bebeğe bakmak için ziyarete gelmişti. O zamana kadar solgundu ve kilo kaybetmişti. Daha uzun kalmasını istedim ama hizmetçiler telaşlandı. Beni rahatsız etmemesi gerektiğini söylediler. Ben de bebeği emzirmek için iyi beslenmeli ve tombullaşmalıydım. Kimse söylemese de yeni varis. Herkes ne bekleyeceğini biliyordu; o ailede gelenek, ilk erkek çocuğun ölmesiydi ama kimse ne zaman öleceğini bilmiyordu.

"Kapalı kalmaktan nefret ediyordum ve bir ayın bitmesini bekleyemiyordum. Üvey oğluma sonbahar başlamadan önce birlikte uçurtma uçuracağımızı söyledim. O zaman mutluydu, yeni kardeşini dikkatle kucağında tutuyordu. Utangaç bir şekilde gülümseyerek, bebek için bambudan bir oyuncak yapacağına söz verdi.

"İki gün sonra üvey oğlum bir çocuk düdüğü için bambu kesmeye uzanırken köprüden düştü ve öldü."

Durdum. Hanımım başını eğdi.

"Keşke ona oyuncak yapmamasını söyleseydim, belki de kaymazdı! Keşke, keşke. Hizmetçiler, küçük üvey oğlumu kaprisli bir hevesle dışarı gönderdiğimi ve gözyaşlarımın suçluluk duygusundan kaynaklandığını söylediler. Gerçekten de suçluydum, diye düşündüm. Dünyaya bir oğul getirerek onu mahkum etmiştim. Kederli olsa da kocam şaşırmamış görünüyordu. Hatta bana bu kadar çok ağlamayı bırakmamı, çünkü bunun insanları daha çok konuşturduğunu söyledi."

Bir süre sessiz kaldı.

"Evet, hepsi bu kadar. O kadar zor bir doğum oldu ki ebe başka çocuğum olmayacağını söyledi. Üvey oğlum olmayınca ev o kadar sahipsiz kaldı ki, kocama üçüncü karısından doğan küçük kızı geri getirmesi için yalvardım, böylece onu ben büyütebilecektim. Benimle evlendiğinde bakılması için gönderilmişti. Sanırım o zamanlar bunun bir nezaket olduğunu düşünmüşlerdi. Bu benim kızım, ben ona öyle diyorum, o da kendine öyle diyor. Şimdi evli ama Dalian'da sana ödünç verdiğim kıyafetler onunkilerdi. Sonunda kocam öldüğünde işin başına ben geçtim. Tıbbi bir geçmişim olmamasına rağmen, neyse ki işimize devam eden mükemmel usta eczacılarımız vardı. Çocukları kısıtlama uygulamasını aktarmamaya kararlıydım - bildiğiniz gibi Bohai'nin dört kız kardeşi var. Ve geçen yılın sonlarına kadar gölgesiz insanlardan bir daha haber almadım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Bohai artık evin en büyük oğlu." "Küçük bir

erkek kardeşi var mı?"

"Yakında bir tane bulabilir."

Japonya'ya gitmeden önce Bohai'nin babasıyla yaptığı tuhaf konuşmayı hatırladım ve Bohai'ye Japonya'da eşlik etme kararı da dahil olmak üzere her şey yerli yerine oturdu. Bohai'nin babasının metresinin bir çocuğu doğmak üzereydi. Bu, efendinin telaşlı ve gergin bakışlarını da açıklıyordu. O evde çok fazla çığlık ve (hak edilmiş) öfke olacaktı.

★ ★ ★

BAHAR KARANLIĞI alçalıyordu; geri dönme vakti gelmişti. Yine de yalnız olsaydım, ormanın derinliklerine doğru yürümeye devam edebilirdim. İnsanlardan uzakta, ileriye doğru yürür ve asla geri dönmezdim. Bu dünyada yaşamanın acısı hiç bitmiyor.

"*Tai furen*, hala tilki tanrısına dua ediyor musun?" diye sordum.

"Bazen. Bohai ile seyahat etmem gerekirse iyi bir yol arkadaşı için dua ediyordum. Ve işte buradasın!"

"Yani tilki tanrısına dua ettin ve o da beni mi gönderdi?" Eğlenmiştim. "Benden korkman gerekmez mi? Bazıları tilkilerin uğursuz olduğunu söyler."

Eğrelti otlarının kıvrılan yapraklarını toplarken patikadan ayrılmıştık. Yaşlı karım ve ben, daha fazla bitki keşfettikçe hasatla meşguldük, baktık

Bir korudaki iki köylü kadın gibi.

"Eski zamanlarda siyah ya da beyaz tilkilerin iyi talihin alameti olduğu söylenirdi. Xia hanedanının kurucusu İmparator Yu otuzuncu yılında henüz evlenmemişken, dokuz kuyruklu beyaz bir tilki ona görünmüş. İmparator, 'Beyaz benim rengimdir ve dokuz kuyruk refahın ve iyi bir eşin işaretidir' dedi ve o bölgeden bir eş aldı. Bazıları tilkiyle evlendiğini bile söyler."

"Oh, bu doğru değil," dedim. "Tushan'dan son derece sıradan bir kadınla evlendi."

Hanımım durakladı. "Bunu söyleme şekliniz Bay Kurosaki'nin bugün söyledikleriyle tamamen aynıydı! Nereden biliyorsunuz?"

"Büyükannem söyledi," dedim. Bu yalan değildi.

"Yetimhanede büyüdüğünü sanıyordum."

"Ah-evet, ama ben hala büyükannemi hatırlıyorum. O da sizin gibi tilkilerle çok ilgilenirdi."

"Gerçekten mi?" Bu yaşlı karımın dikkatini dağıtmaya yetti. Neyse ki konuya bu kadar aşıktı. "O zaman tilkiler ve insanlar birbirleriyle evlenebilir mi?"

"Nadiren, o zaman da genellikle sadece ismen bir evlilik olur. Bu tür birlikteliklerden çocuk doğmaz."

"Peki ya tilki soyundan geldiğini iddia eden insanların hikayelerine ne demeli?"

"Tilkiler üretken değildir. Doğada bile, *hujingler* nadiren birbirlerinden çocuk yaparlar, bu yüzden bu kadar değerlidirler. Bu tilki çocuk hikayelerinde, insan kandırılmıştır. Tilki kadınının bir erkek çocuk doğurduğuna inanan bir adam, onun muhtemelen erkek bir tilki sevgilisi olduğunu bilmiyordur . "*

Şaşkınlık içindeki hanımım daha fazla soru sormak için ağzını açtı ve fark ettim ki Ben olsam haddini aştı kendim. İşte bu. ve problem . almak insanlarla çok rahat. "Bütün bunları eve nasıl getireceğiz?" Aceleyle sordum. İkimiz birlikte büyük bir yığın yabani bahar yeşillikleri toplamıştık.

"Onları eteğimin içinde tutabilirim," dedi hanımım. "Ben yaşlı bir kadınım ve kimse bana dikkat etmez."

Boynumdaki büyük pamuklu mendili çözdüm. Işık azalıyordu ve umarım boynumun kenarındaki ısırık izi fark edilmiyordu. "İşte başlıyoruz!" Neşeyle söyledim. Yeşillikleri içine doldurup köşelerini tavşan kulağı gibi birbirine bağladım. Sonra gitmek için döndük.

"Ama yol nerede?" dedi hanımım.

Bu uzun zamandır yaptığım en aptalca hataydı. Pek çok hikâyenin *"Bir akşam geç vakit, bir oduncu kayboldu*" diye başlamasının bir nedeni var, çünkü yıldızların ağaçlar tarafından gizlendiği alacakaranlıkta kafayı karıştırmak kolaydır.

Ama henüz çok endişeli değildim. Evden bir saat kadar önce ayrılmıştık ve dönüş yolunu bulabileceğimden emindim. Ancak hanımım yorgun görünüyordu. Havada serin bir esinti vardı ve fenerimiz de yoktu. Kolumu ona vererek yola koyulduk, ama önce mutfaktan aldığım soyma bıçağıyla en yakındaki ağacın kabuğundan bir şerit kestim. İnsan ormanda daireler çizerek yürümeye meyillidir ve en iyisi bir iz bırakmaktır. Alacakaranlık loş bir perde gibi çökmüştü. Ağaçlar daha büyük görünüyordu, dalları karanlık bir şekilde yukarı doğru uzanıyordu.

Yaşlı kadın kolumu daha sıkı tuttu. "Bu bir ışık mı?"

Uzakta belli belirsiz, sallanan bir parıltı belirmişti. Dürüst olmak gerekirse, onu daha önce fark etmiştim ama içimde kötü bir his vardı. İçgüdülerim saklanıp geçip gitmesini beklemek yönündeydi.

Ormanda ortaya çıkan ince, zayıf ışıklar nadiren iyi haberdir.

OceanofPDF.com

30

"Onu iki kez mi gördün?"

Bao çocuğun iddiası karşısında şaşırır. Daha yakından incelediğinde, o kadar da küçük olmadığını görür; hafif yapısı onu daha genç gösterse de on ya da muhtemelen on bir yaşındadır. Sivri bir çenesi var ve Bao'nun şüphelendiği gibi keskin bir yaratık.

"Amca, sana ondan bahsedersem bana ne verirsin?"

Bao, daha önce ona bir şeker uzattığında yaşadığı hayal kırıklığını hatırlıyor. Cebinde iki bozuk para kalmıştır ve ona göstermek için birini çıkarır. "Ama bana doğruyu söylemek zorundasın," diyor.

Kızın gözleri adamın elindeki paradan yüzüne, Bao'ya altmış yıldan uzun süredir hizmet eden o sağlam, sade yüze kayıyor ve başını sallıyor - "Yalan söylemem"- gerçi bu da bir yalan. Bao kendi kendine gülümsüyor. Kız genç ve ikiyüzlülüğü kuralsız, yine de büyüyünce zorlu bir kadın olacağını hayal ediyor.

"İlk kez o geldikten kısa bir süre sonra oldu. Büyükbabam muhasebeci, ben de ona yardım ediyorum. Bazen bana para ödüyor."

"Ödeme yapılmasını ister misin?"

"Para çok önemlidir. Eğer paran yoksa satılırsın." Kız bunu açık yüreklilikle söylüyor ve Bao'nun kalbi biraz kırılıyor. Ama sadece biraz, çünkü bu kızın her yerde idare edebileceğini hissediyor.

"Kızların çoğu bu evde mi satılıyor?"

"Evet. Erkekler tarafından getiriliyorlar. Çoğunlukla kırsal bölgelerden kadın satın alan yakışıklı erkekler. Bu yüzden yakışıklı bir kocayla evlenmeyi planlamıyorum."

Bao etkilendi.

"Ama o resimdeki kadın tek başına geldi. Yoğun kar yağıyordu, bu yüzden kaymadığından emin olmak için büyükbabama eşlik ettim. Tilki

Bayan sabah erkenden, biz daha kapıyı açmadan ön kapıyı çaldı." Yüzünde bir hayranlık ifadesi beliriyor. "Sahibini görmek istedi. Gerçek sahibini, Madam'ı değil."

Bu tür kuruluşların günlük işletmesi genellikle kadın sahiplere bırakılsa da, arkalarındaki asıl para ve kas gücü erkekler tarafından kontrol edilmektedir. Bunların çoğunun yeraltı dünyasıyla bağlantıları vardır.

"Üst katta uzun uzun konuştular. Konuşmanın sonunda, kızın biraz bize katılacağını söyledi. Ona ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok; genelde onunla uğraşmak kolay değildir. Ayrıca kapıcı ve büyükbabam hiçbir şey söylememeye yemin etmişlerdi. Bu yüzden aşçı resminizi tanımadı, onu hiç görmemişti.

"Bay Wang'ın bahçeli villasındaki bir sonraki partiye katılmayı özellikle istedi. Hanımefendi hiç mutlu olmadı ama ev sahibi onu reddetti. Bu yüzden Madam şüphelendi. "O kadın bir cadaloz!" dedi. Kız bunu keyifle anlatıyor, heyecanı yeniden yaşıyor.

"Bu yüzden mi ona tilki kadın dediniz?" Bao soruyor.

"Evet. Üst katta Madam'ın özel odasının hemen yanında bir dolap var. Kulağınızı arkadaki düğüm deliğine dayarsanız, neredeyse her şeyi duyabilirsiniz."

Çocuk muzaffer görünüyor ve Bao gülümsemekten kendini alamıyor. "Yine de kulak misafiri olmak doğru değil," diyor azarlayarak ve önceki öğretmenlik kariyerini hatırlıyor. Ve şimdi kendisi de bir çocuğa dedikodu yapması için para ödüyor. Belli belirsiz bir utanç duygusu içini kaplıyor.

"Ama yalan söylemiyorum ki! Yalan söylemediğim sürece sorun olmayacağını söylememiş miydin?" diyor gözlerini kocaman açarak. Bao başını kaşıyor.

Zaferinden memnun, devam ediyor: "Sahibinin iyi bir nedeni yoktu; sadece bunun bir kerelik bir şey olduğunu tekrarlayıp durdu. Bu da Madam'ı kıskandırdı. Çünkü o ve sahibi böyleler." İki parmağını birbirine bastırarak elini uzatıyor ve bir ilişkiyi işaret ediyor. Bao, aslında genelevde yaşamıyor olsa bile, bu çocuğun insan doğası hakkında çok fazla şey öğrendiğini düşünüyor.

"Dolaptan çıktığımda tilki kadınla karşılaştım. Avluya açılan üst koridorda duruyordu. Kar yağıyordu ve kabarık beyaz parçalar omuzlarına ve saçlarına dökülüyordu. Onun

Yanakları pembeydi ve gözleri çok parlaktı, sanki buradaki herkesten daha gerçekti. Büyükbabama söylediğimde, bir kadın için çok fazla *qi*'ye sahip olması gerektiğini söyledi. Ona göre, böyle kadınlar erkekleri yiyip bitirir ve zapt edilmeleri gerekir. Kulak misafiri olduğumu bildiğini biliyordum ama utanmış görünmek yerine gülümsedi.

"Sonra benden kıyafetlerini ödünç vermemi istedi. İkimiz de Madam'ın ona iyi bir şey vermeyeceğini biliyorduk. Evin özel kostümleri var, benim giydiğim gibi, eğlenceler olduğu zaman." Gururla peri kostümünü gösteriyor. Bao itaatkâr bir şekilde çok güzel göründüğünü söylüyor.

"Ben de onu depoya götürdüm. Sabahın o saatinde kadınların hepsi uyuyordu. Gece geç saatlere kadar çalışıyorlar, bu yüzden sabahları hep yorgun ve keyifsiz oluyorlar. Bana da sizin soruyu sordu, burada satılıp satılmadığımı. Ona büyükbabamın muhasebeci olduğunu söyledim, ama çok sert baktı ve asla satılmamam gerektiğini söyledi.

"Ona endişelenmemesini söyledim çünkü para biriktiriyordum. Evde sakladığım epey param var. Onun için bir elbise seçtik ve iade edeceğine söz verdi. Ondan sonra eve gitmek zorunda kaldım. Ama daha sonra başına gelenleri duyunca onun gerçekten bir tilki olduğunu anladım."

Bao nefes alıyor. Bazen bu davaya dahil olan herkesin üzerine kolektif bir deliliğin çöküp çökmediğini merak ediyor.

"Ne sorunu?"

"Bay Wang sözleşmesini satın alıp alamayacağını sordu, bu yüzden mal sahibi onun geçmişi hakkında her şeyi biliyormuş gibi davranmak zorunda kaldı. Madam çok kızdı." Ağzındaki şekeri düşünceli bir şekilde emiyor. "Sonra da onlardan kaçtı."

Bao . "Onu iki kez gördüğünü söylemiştin."

"Birkaç hafta sonra, bu avluda bir gümbürtü duydum, tam şurada. Arka kapıyı açtığımda duvara tırmanmıştı." Kız etkilenmiş görünüyor, Bao da öyle. Tuğla duvar onun kafasından daha yüksek.

"Beni gördüğünde, 'Kıyafetleri iade etmeye geldim' dedi. Başımın belaya girmesini istemedi. Hiç kimse benim için böyle bir sözü bedavaya tutmamıştı."

Kızın yüzündeki ifade neredeyse taparcasına.

"Sizin için çoğu şeyin bir bedeli mi var?" diye soruyor Bao.

"Büyükbabam öyle derdi. Eskiden bir tüccarın dükkanında baş katipmiş ama çok fazla kumar oynamış. Bu yüzden burada defterleri tutmaya başladı."

Bao'nun sempatik bakışları karşısında çocuğun yüzü kızarıyor. "Şu anda oldukça iyi kazanıyor."

Bao sessizce, "dilerim, istememiştim," dedi.

Kulaklarının ucu pembeleşiyor ama affettiğini belirtmek için sertçe başını sallıyor. Bu hareket Bao'ya uzun zaman önce başka bir kızı hatırlatıyor. Tagtaa'nın "*Benden özür dileyen tek çocuk sensin*" sözleri kulaklarında çınlıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. Bu dava tehlikeli. İlk kaybettiği aşkının anılarını ve hatırlatıcılarını canlandırmaya devam ediyor.

"Artan yemek olup olmadığını sordu. Büyükbabam için yaptığım gibi tepsiye buharda pişmiş çörek ve soğuk tavuk koyarken ona depoda beklemesini söyledim. O benim sorumluluğumda. Büyükbabam hastalanır ya da ölürse, ailemizin hiçbir geliri olmaz. Bu yüzden düşmesin diye her zaman ona eşlik ediyorum."

Bu da onun düzensiz çalışma saatlerini, yetişkin keskinliği ile çocuksu coşkunun tuhaf karışımını açıklıyor. "Wang'ın villasının nasıl olduğunu sorduğumda yüzünü buruşturdu. 'Ne sinir bozucu bir adam' dedi. Bay Wang en iyi müşterilerimizden biridir, bu yüzden daha fazlasını duymak için can atıyordum. Yemek yerken, birini aradığını ama adamın ondan kaçtığını söyledi.

"Bay Wang zengin olduğu ve onunla evlenmek istediği için neden gittiğini sordum ama daha önce evlendiğini söyledi. Yüz ifadesinden pek iyi gitmemiş gibi görünüyordu. Kocası hakkında meraktan yanıp tutuşuyordum. Yakışıklı mıydı? Bunun üzerine ciddileşti ve tek başına yaklaşan alışılmadık derecede çekici erkeklere ya da kadınlara dikkat etmem konusunda beni uyardı. "Onları takip etme. Sonra içini çekti ve zaten fazla kalmadığını söyledi. Bunu gerçekten anlamamıştım."

Bao'nun aklına hemen, en az iki kadını karda terk etmiş gibi görünen zarif beyefendi geliyor. Onları alacakaranlıkta sessizce uzaklaştırmış mıydı ve kadın ondan mı bahsediyordu yoksa yırtıcı hayvanlar hakkında genel bir uyarıda mı bulunuyordu? Dikkatle dinliyor.

"Çok acelesi vardı. Hiç bu kadar hızlı ve çok yiyen birini görmemiştim. Tabakları yalayarak temizledi. O yerken, birdenbire yerden bu şekilde yemek yemenin normal olmadığını fark ettim."

"Yerden mi?"

"Yemeği bir tepside getirdim ama masa yoktu. Depo karanlık ve gölgeliydi. Kar tüyler gibi yumuşak bir şekilde yağıyordu ve depo kurumuş yapraklar ve ıslak toprak gibi kokuyordu. Birden çok tuhaf bir hisse kapıldım, sanki artık doğru zamanda değildik. Ve bir an için hangi yılda olduğumuzu bile bilmiyordum."

Bao büyülenir. Bay Wang ile yaptığı konuşmayı hatırlar; bir an için ikisinin ormanda tilkiler, geyikler ve kar hakkında sohbet eden iki beyefendi olduğunu hissetmiştir. "Anlıyorum. Ne kadar tuhaf," der yüksek sesle, çocuktan çok kendi kendine, ama çocuk neşelenir.

"Yemeğini bitirdi ama ben gitmesini istemedim. 'Çok üzgünüm,' dedi, 'ama başka birine söz verdim. 'Peki ya ben?' dedim. Sonra güldü ve benim iyi yetişmem gerektiğini söyledi." Kızın gözleri parlıyor. "Dalian'a gidiyordu, çünkü peşinde olduğu adam oraya gitmişti."

Bao'nun kalbi yerinden fırlar. "Dalian dediğine emin misin?"

"Evet, hemen gidiyordu. Nedenini bilmesem de içimden ağlamak geliyordu. Sadece özel bir şey görme şansım olduğunu ve bunun bir daha geri gelmeyeceğini düşündüm."

"Teşekkür ," diyor. "Çok yardımcı oldunuz."

"Amca, onu bulursan ne yapacaksın?"

Gecikmeli olarak ikisi de Bao'nun nedenlerini açıklamadığını fark eder. Kız aniden endişelenir. Dudağını ısırıyor ve alnını korkuyla kaşlarını çatarak büküyor.

Bao dürüstçe, "Emin değilim." diyor.

Adam söz verilen parayı almak için elini cebine atar ama kadın, " şekilde ödeme almak istemiyorum. Eğer tilki kadınla karşılaşırsan, gitmesine izin vermeyecek misin? Onu bekleyeceğimi söyle."

★ ★ ★

Karanlıkta eve doğru yürüyen Bao, bekçinin tahta tokmağını ve ara sıra patlayan sarhoş neşesini dinlerken çenesini soğuğa karşı kapatıyor. Sürprizlerle ve faydalı bilgilerle dolu bir gün oldu. Ama yine de

ince bir melankoli sisi. Belki de ne kadar lüks bir yer olursa olsun, kırmızı ışık bölgesi onu her zaman depresyona soktuğu içindir.

Bu kadının -çocuğun deyimiyle tilki kadının- muhtemel bir açıklaması vardı. Aslında, duvara nasıl tırmandığını anlatır anlatmaz, aklına hemen bazı düşünceler gelmişti:

1. Çin opera okulları yetimhanelerden çocukları seçerek onları akrobasi konusunda eğitiyor. Eğer bir oyuncuysa, bu onun alışılmadık cazibesini açıklar.
2. Ama neden Bektu'yu arıyor - tilki yavrusu yüzünden mi? Sahte bir medyum ya da evcil hayvan sahibi olsa bile, aklı başında hiç kimse vahşi bir hayvan için bu kadar ileri gitmez.

Bao mantıklı düşünmekte zorlanıyor; göğsünü kemiren bir his var. Bunun kıskançlık olduğunu fark edince şaşırıyor. Tıpkı Tagtaa'nın uzun zaman önceki bakışları gibi, az önce gözlerinde beliren mucizeyi kıskanıyor. Kendisinin hiçbir şekilde katılamayacağı bir karşılaşmadan hazzı.

Karanlıkta aceleyle ilerlerken, "*Sen kimsin ya da nesin*?" diye düşünüyor.

OceanofPDF.com

31

Seyrek ağaçların arasından, zayıf, sallanan ışık yaklaşmaya devam etti. Hanımım umutla kolumu kavradı. Ben onu durduramadan bağırdı, "Hellooo! Kaybolduk!" Artık Japonya'da olduğumuzu ve kimsenin onu anlayamayacağını boş verin. Artık çok geçti; ışığı taşıyan her kimse hızla yaklaşıyordu.

Bundan hoşlanmadım. Genelde, yalnız bir köylü çekingen bir yaklaşım sergiler. Ani ilerleme genellikle sayıya ya da amaca olan güveni gösterir. Ve işte buradaydık, ıssız bir bölgede yalnız iki kadın. Hanımımın fazla güvenmesinden korkuyordum.

"Kurtulduk!" diye bağırdı, büyük bir rahatlama içinde.

Işık, bir sopanın üzerinde taşınan kâğıttan bir fenere dönüştü. Arkasında zayıf bir figür belirdi. Ama yüz hatlarını seçmek için fenerin ışığına ihtiyacım yoktu; adımlarından Kuro olduğunu anlamıştım.

"Geç oluyor," dedi. "Seni eve götürmeye geldim."

Onu gördüğüne çok sevinen hanımıma kolunu uzattı. "Bizi bulacağınızı nereden bildiniz?"

"Eğer yürüyüşe çıkacak olsaydım, muhtemelen bu tepeye de tırmanırdım."

"Bu beni ikinci kez kurtarışınız," dedi yaşlı kadın. "Ya da belki de sizin gibi birinin beni kurtarmaya geldiğini söylemeliyim, çünkü ilk seferden haberimiz yok." Çok daha neşeliydi, hatta şakalar bile yapıyordu. Ben sessiz kaldım. Kuro nasıl olmuştu da hiç şaşmadan yanımıza kadar gelmişti? Ya da belki de düşündüğümden daha tahmin edilebilirdim.

Kuro bana döndü. "Bohçanı taşımama izin ver."

"Gerek yok," dedim kabaca.

"Yabani yeşillik topluyorduk," dedi yaşlı kadın, benim dostça olmayan tavrım karşısında şaşırarak, "ve kaybolduk."

"Kayboldun mu?" dedi bana.

"Evet."

Savunmaya geçtim ama o sadece "Bu ormanda dikkatli ol" demekle yetindi. Fenerin ışığı yüzümde parladı ve durakladı. Kendi bilincimle elimi boynumdaki ısırık izinin üzerine koydum. Hanımımın bunu fark etmesini istemezdim. Kuro hiçbir şey söylemedi ama yine biraz fazla hızlı yürümeye başladı.

Çevremizde nemli yaprakların ve taze toprağın kokusu yükseliyordu, ormanın gece kokusu. Sallanan fener ışığının arkasında ilerlerken Kuro ve yaşlı kadının konuşmalarını duydum.

"Biraz yavaşlayabilir misiniz Bay Kurosaki?" dedi. "Korkarım yaşlı bacaklarım size yetişemiyor."

"Özür dilerim," dedi. "Seni bırakmamı ister misin?" Çömelerek ona sırtını verdi.

"Oh, yapamam."

"Lütfen," dedi. "Zemin engebeli ve yorgun görünüyorsun. Evden en az bir mil uzaktayız."

"Feneri ben taşırım," dedim onu kolayca kaldırırken. Eğer Kuro onu gerçekten de çocukken kurtarmışsa, bu onu ikinci kez sırtına bindirişi olacaktı. Bunu asla öğrenemeyeceği düşüncesi içimi acıttı. Artık ışığı ben tuttuğum için Kuro'nun yanında yürümek zorunda kalıyordum. Bu hem tanıdık hem de acı verici bir duyguydu.

Yaşlı kadınım, adamın sırtına beceriksizce yapıştığında bir çocuktan daha büyük görünmüyordu. Utanarak, "Misafir olmanın yanı sıra size gerçekten yük oluyorum. Çok naziksiniz. Bir aileniz var mı?"

"Hayır."

Sadece Kuro böyle kibar ve düz bir şekilde cevap verebilirdi. Adımlarımı hızlandırarak birkaç adım önde yürüdüm. Kime daha çok kızgın olduğumu bilmiyordum: Bu aptal bağlantıyı kurduğu için Shiro'ya mı; beni takip ettiği için kendime mi; yoksa sadece kendisi olduğu için Kuro'ya mı?

"Shirakawa'yı nereden tanıdığınızı sorabilir miyim?" diye sordu hanımım.

"Biz çocukluk arkadaşıyız," dedi Kuro. "Aynı bölgede büyüdük ve ailelerimiz birbirini tanıyordu."

"Anlıyorum," dedi. "Torunum Bohai için endişeleniyorum. Shirakawa'yla tanıştığından beri başka kimseyi dinlemiyor. Örneğin, ben

O ve arkadaşlarının eğitimleri için Tokyo'ya devam etmek yerine neden burada, Moji'de durduklarını anlıyorum."

"Peki torununuz size ne söyledi?"

"Birbiri ardına anlattığı hikayelerle beni oyaladı ve şimdi de Shirakawa ile Formosa'da bir şeker fabrikası kurmayı teklif etti."

Zavallı yaşlı kadının sesi o kadar kederliydi ki içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Özellikle de Bohai'nin neyin peşinde olduğunu çok iyi bildiğim için. Tereddüt etti. "Sence güvenilir biri mi?"

"Shirakawa her zaman zeki olmuştur," dedi Kuro. "Çocukken aramızda bile kıvrak zekasıyla dikkat çekerdi."

Homurdanmadan edemedim. Bahsettiğim gibi, Shiro en az beş küçük savaştan sorumlu.

Kuro durakladı. "İyi bir arkadaştır ama çoğunlukla kendi başının çaresine bakar." "Bu bir uyarıya benziyor," dedi hanımım. Tam olarak kim olduğunu merak ettim

Sözleri ona yönelikti.

Kuro'nun önünde yürümekten hoşlanmıyordum. Aslında ondan uzakta, tercihen başka bir ülkede olmayı tercih ederdim ama feneri taşıyan ben olduğum için yapacak bir şey yoktu. Yürürken, bakışlarının içimi yaktığını hissediyordum. Bırakalım baksın. Bundan sonra hatırlayacağı tek şey arkamda yürüyüp gitmem olacaksa, benim için sorun yoktu.

★ ★ ★

Eve beklediğimden daha hızlı döndük. Ana kapı açılır açılmaz Bohai dışarı fırladı.

"Nerelerdeydin?" dedi büyükannesine. Lamba ışığında teni, bir mezar höyüğünden çıkarılmış eski dişler gibi fildişi rengindeydi.

"Kaybolduk," dedi. "Bir sorun mu var?"

Bohai endişeyle gözlerini kırpıştırdı. "Seni bulamadım, sonra Kurosaki Shirakawa ayrı ayrı dışarı çıktılar."

"Hepimiz sağ salim döndüğümüze göre endişelenecek bir şey yok." Ona sertçe baktı. "Olağandışı bir şey gördün mü?"

Yabani yeşillik demetini çözerek çömelip dinledim. Gölgeli koridorda Bohai'nin sesi genç ve kararsız geliyordu. "Endişelendim

Geç olduğu için beklemek üzere ön kapıya gittim. Ve sonra gördüm ki..." Yüzünü çevirerek alttan alta bir şeyler mırıldandı. Yaşlı karımın sırtı sertleşti.

"Bizi eve getirdiğin için çok teşekkür ederim," dedi Kuro'ya. "Bohai'yi odasına götüreceğim. Ah San, beni beklemene gerek yok."

Bohai'den çok daha uzun olmasına rağmen onu uzaklaştırdı. Arkalarından bakakaldım.

"'Ah San' - sana böyle mi sesleniyor?"

Kendimi kaptırdığım için Kuro'nun yanımda durduğunu unutmuştum. Ya da dürüst olmak gerekirse, eski alışkanlıklarıma geri dönmüştüm. Boyu, omuzlarının genişliği ve kollarının uzanışı sinsice tanıdık geliyordu. Kuro yüzünü bana doğru çevirdi. Bu taraftan bakıldığında, elmacık kemikleri boyunca uzanan yara izi zorlukla görülebiliyordu.

"Evet," diye sertçe cevap verdim. "Şu anda bana verdikleri isim bu." "Anlıyorum. Üç rakamını hep sevmişsindir."

"Bunun yerine dördü mü seçmeliydim?" "Dört" rakamı Çincede "ölüm" anlamına gelirken, "üç" rakamı "yaşam" anlamına gelmektedir.

Kuro belli belirsiz gülümsedi. "İyi ki 'dört' değil de 'üç' yaşındasın."

Muhtemelen, hayatta olduğum için memnun olduğu anlamına geliyordu. Ancak ben aynı şeyi söyleyemezdim. Bir zamanlar hem onun hem de kendimin ölmesini dilemiştim.

Sessizlik. Eğer son birkaç yıldaki hayatımı sormak istiyorsa, cevap vermeye niyetim yoktu ama Kuro, "Bu genç adamda bir sorun var," dedi.

"Bohai?"

"Evet." Kuro kaşlarını çattı. "Perili görünüyor."

Daha fazla sormalı mıyım diye düşündüm. Kuro ile aynı çatı altında olmak her ne kadar tatsız olsa da, o mükemmel bir karakter yargıcıdır. Ağzımı açtığımda bunun hanımımın iyiliği için olduğuna karar verdim. Ayrıca, daha önce hiç karşılaşmadığım gölgesiz insanları çok merak ediyordum.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Korkmuş. Şüphesiz bu yüzden denizi geçti, muhtemelen Shiro'nun tavsiyesi üzerine."

"Hayaletlerden mi bahsediyorsun?"

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, böyle şeylerin sadece ima edilmesi bile bir adamı öldürmeye yeter. Bohai'nin ölmesini isteyen kim?"

Bu benim için yeni bir düşünceydi. Hanımımın endişelerine kendimi kaptırmışken, Bohai'nin dehşetinin dünyevi bir kökeni olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bilmiyorum. Ama belli ki hayalet hikâyeleri yazarak çok fazla zaman geçirmişsin," dedim, bohçamı toplamak için eğilerek.

Kuro sessizce, "Kitabımı okudun mu?" dedi.

"Hayır, gerçi hizmetçiniz onu öve öve bitiremiyor."

"Yayınlanmasını hiç beklemiyordum. Ama lütfen okumayın. Sizi ilgilendirmez."

★ ★ ★

Elbette, bir şeyi yapmamanın söylenmesi tilkiler için kurumaya bırakılmış tuzlu ringa balığı gibidir. Neredeyse karşı konulmaz bir yem. Aceleyle mutfağa giderken Kuro'nun samimi mi yoksa sadece naz mı yaptığına karar veremiyordum. Yüzüm yanıyordu. Öfkeden, dedim kendi kendime, ama içten içe Kuro'nun sesinden olduğunu biliyordum. Rüyalarıma ve kâbuslarıma musallat olan ve bir daha asla duymak istemediğim o alçak, karanlık ses.

Elimdeki yeşillik demetini mutfağa götürdüm; hizmetçi kadın fazladan iş verilmesinden hiç memnun değildi. "Onları şimdi yıkayacağım," diye teklif ettim. Dokuma bambu kevgire uzandığımda hizmetçi boynumdaki ısırık izini fark etti. Ev genç erkeklerle doluyken kaşları daha da çatıldı.

"*Kurosaki-sensei* buralarda mükemmel bir üne sahiptir," dedi sert bir şekilde. "Umarım bunu anlıyorsunuzdur."

Bu olayla hiçbir ilgim olmadığını söylememek için kendimi zor tuttum - Shiro kendi eğlencesi için bana eziyet etmeye kararlı görünüyordu. "Bir köpek tarafından ısırıldım."

"Boynunda mı?"

"Ben çömelmiş ot toplarken." Isırığın insan şeklinde olmasına aldırış etmedim ama beni şaşırtarak kızardı.

"Bir tilki olabilir. O tepede tilkilerin yaşadığına dair söylentiler var, bu yüzden kimse o ormana gitmiyor."

"Ama Kurosaki oraya her zaman gittiğini söyledi."

"*Sensei*'i oraya gitmemesi konusunda uyarmıştım. Bu akşam seni bulmaya gittiği için çok şanslısın; yoksa eve hiç gelmeyebilirdin."

"Tilkiler o tepede ne yapıyor?"

"Büyükbabamın zamanında, küçük bir kulübenin zaman zaman ortaya çıktığı söylenirdi. Ormandaki patikadan geçenler ya yaşlı bir adam ya da güzel bir kadın tarafından karşılanırmış."

"Hm," dedim, "sanırım bu hikayeyi duymuştum. Yolcuya yemek ve yumuşak bir yatak verilmiş mi?"

"Neden, evet. Ama ertesi sabah geriye kalan tek şey ölü yapraklar, çürümüş yiyecekler ve dışkı oldu. Tilkiler korkunç yaratıklardır."

"Belki de tilkinin sunabileceği tek şey buydu. Belki de ölü yaprakların üzerinde uyuyor ve çürüyen yiyecekleri kendisi yiyordu," dedim.

Hizmetçi kendini toparladı. "Tilkilerin kötülüğü aldatıcı doğalarında yatar. Ayrıca, insanları aşağılıyorlar."

"Bu doğru mu?" Shiro sessizce arkamda belirdi.

"Ah, Bay Shirakawa!" dedi kahya. "Ben de tam onu şu tepedeki tilkiler konusunda uyarıyordum. Biri tarafından ısırılmış gibi görünüyor."

"Küçük, iğrenç bir pislikti," dedim.

Shiro'nun Shaoxing şarabı rengindeki gözleri boynuma kaydı. "Ne talihsizlik. Enfeksiyon kapma ihtimaline karşı hemen tedavi edilmelisin."

Avluya çıktı, ben de istemeye istemeye peşinden gittim, yabani yeşillikleri bir kevgir içinde taşıyordum. Ben onları durulamak için tulumbayı çalıştırırken Shiro bir tabureye tünedi.

"Seni gördükçe, yıllar boyunca neden birbirimize ayak uyduramadığımızı daha çok merak ediyorum," dedi düşünceli bir şekilde.

"Lütfen sadede . Duymam gereken haberler olduğunu söylemiştiniz." "Bektu Nikan geldi."

"Şimdiden mi? Ona yazacağını söylemiştin." Shiro benden ne kadarını saklamıştı? Midem sıkışmıştı.

"Aslında Dalian'dan ayrılmadan önce ona mektup yazdım, sadece haber vermek için."

"Yine de Yokohama'dan geçişi için paraya ihtiyacın olduğunu söyleyerek Takeda konusunda sana yardım etmemi istedin!" Ona ters ters baktım.

"İnsanın her zaman daha fazla paraya ihtiyacı olur," dedi

Shiro yumuşak bir sesle. "Nerede o?"

"Şehirde, limana yakın bir handa kalıyor. Ancak, onu hemen ziyaret etmemeniz konusunda ısrar etmek zorundayım. Onun için bir görevim var - ondan sonra istediğinizi yapabilirsiniz. Gerçi bunu zaten yaptığınızdan şüpheleniyorum. Bu akşam bir tepeye kaçman gerçekten çok dikkatsizceydi. Acaba beni terk etmeyi mi planlıyordun?"

Shiro ve benim bir takım olduğumuzu ima etmesi rahatsız ediciydi. Öyle bir şey değildik; aslında onun bu iddiası beni oldukça şaşırttı.

Sürprizlerden hoşlanmam.

Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden de hoşlanmam, bu yüzden ertesi sabah hanımım kalktıktan sonra (dün gece Bohai'yle konuştuktan sonra dalgın ve oldukça sessizdi, bana tek kelime etmedi), bir iş için kasabaya gitmeye gönüllü oldum.

Bunun için normal kıyafetlere ihtiyacım vardı, geçen gün Shiro'nun verdiği süslü kimonoya değil, çok fazla dikkat çekecek kıyafetlere. Neyse ki dolabı karıştırırken *hanakago* ya da çiçek sepeti desenli açık mavi bir kimono buldum. Aslında, hepsi de genç bir kadın için mütevazı bir şekilde uygun olan birkaç takım kıyafet vardı. Kim olduğunu ve Kuro'nun misafiri olup olmadığını merak ettim.

Hanımıma, ödünç aldığım kıyafetleri yabancı olarak dikkat çekmemek için kullandığımı söyledim. Dalgınca başını salladı, endişeli görünüyordu. "Shirakawa yanında değilken Bohai gergin görünüyor. Nedenini merak ediyorum."

"Shirakawa'nın dün gece nereye gittiğini bilmek ister misin?" Bektu ile buluştuğundan emindim. Hem de bana söyleme zahmetine girmeden!

"Öğrenmek mümkün mü?" O kadar umutlu görünüyordu ki kendimi suçlu hissettim. "Acaba bu yolculuk bir hata mıydı? Bohai hastaysa, evde daha iyi idare edilebilir."

"Shirakawa'nın peşinde olduğunu öğrenebilirim,"

dedim. "Sen iyi bir kızsın, Ah San."

Ben hiç de iyi bir kız değilim. Ama elimi minnetle sıkarken hiçbir şey söylemedim. Aklım çoktan Bektu Nikan'daydı.

OceanofPDF.com

32

Güneydeki liman kenti Dalian, gizemli kadının Wang'ın villasından ayrıldıktan sonra nereye gittiğine dair ilk somut ipucudur. Ertesi sabah erkenden Bao tren istasyonuna gider. Mukden'den Dalian'a gitmek için daha iyi bir yol yoktur ve bu kadın hiç de aptala benzememektedir.

Fengtian ya da Mukden tren istasyonu Güney Mançurya Demiryolu Şirketi ya da Mantetsu tarafından devralındı. Japonlar tarafından işletilen yarı-özel bir şirket olan Mantetsu, Rusların elinde kalan son istasyon olan Kuanchengzi'ye kadar demiryolu hattını standart bir boyuta getirme sürecine başladı. Buharlı lokomotiflerin yanı sıra raylar ve sinyalizasyon ekipmanlarının çoğu Amerika'dan geliyor ve bu da tüm olaya tuhaf bir şekilde kozmopolit bir hava katıyor. Ama Bao buraya modern ilerlemeye hayran olmak için gelmemiş. Yalnız bir kadın trene nasıl binebilir ki? Parası olsaydı muhtemelen bir bilet alırdı, gerçi genelevdeki küçük kız döndüğünde kötü giyindiğini söylemişti.

Büyük, tuğla cepheli istasyon hareketlilikle dolup taşıyor. Atlı tramvaylar geniş caddede durmuş, yolcu sürülerini boşaltıyor. Bao, sabırla fotoğrafı her bilet satıcısına ve görevliye göstermesine rağmen bir ipucu bulma konusunda umutsuzluğa kapılıyor. *Hayır, hayır.* Kimse onun bilet aldığını hatırlamıyor.

Bao öğle yemeğini istasyonun yakınındaki bir erişte dükkanında yiyor. Ucuz bir yer ve eriştelerin yanında Kuzeydoğu Çin'in vazgeçilmezi olan lahana turşusu *paocai* ücretsiz olarak geliyor. Toprak fincanındaki çayın son damlalarını da yudumlarken tezgâhtara fotoğrafı gösteriyor. Adam başını kaşıyor. "Pezevenklerden biri tarafından alınmış olabilir. yakışıklı bir kız. Aklıma geldi de, bir ay önce Shorty Jin'den esrarengiz bir olay duymuştum. Dalian'a gitmekte ısrar eden bir kızı almış."

Bao öne doğru eğilip yavaşça nefes veriyor. "Ne oldu?"

"Kadını satmayı planlıyordu ama yolculuk sırasında bayıldı ve kendini tren raylarının yanında yatarken buldu. Kadın gitmiş, muhtemelen tek başına Dalian'a gitmiş. Hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor."

Bao bunu ilgi çekici buluyor. *Bir tilki* , diye düşünüyor, *insanlara kendimle ilgili ayrıntıları unutturmaya çalışırdım.*

★ ★ ★

EĞER BİR TİLKİ OLSAYDIM, NE YAPARDIM? Kelimeler Bao'nun kafasının içinde, sıcak bir tavadaki su damlaları gibi sıçrıyor. Saçma bir öneri ama Bao kabul ediyor. Her şeyden önce, eğer bir tilki olsaydı, şehre hiç gelmezdi. Hava dumandan pusludur ve yüzünü atkısına gömerek bir at sidiği birikintisinden kaçar. Ama belki de kırsalda yeterince yiyecek yoktur. Tilkiler hakkındaki bilgisinin düzensiz ve sınırlı olduğunu kendi kendine itiraf ediyor.

Yaşlı dadısı tilkileri nereden öğrenmişti ki? Onun sert, sıcak elini, tilki tanrısının yalvarışlarını dinleyeceğinden emin oluşunu hatırlıyor. Peki en başta, adam hastalanmadan ve kadın gönderilmeden önce ne demişti? Demişti *ki*, *tilki tanrısının seni alıp götürmesi için dua ettim...*

Bu cümleyi hatırlamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, çocukluğunun çözülmemiş bir gizemi olan boşluk kalır. Kovulmasını tetikleyen şey sarılık olamazdı. Bu, tapınağa yaptığı ilk ziyaretten sonra olmuştu. Çocukken onu rahatsız eden neydi ki, dadısı onu gizlice tilki tanrısına götürdü? Soracak kimse kalmamıştı; anne babası çoktan ölmüştü ve ağabeyinin hatırlayacağından da şüpheliydi. Tagtaa da bilemezdi. Dadıdan sonra gelmişti ve zaten o da onun için kayıptı.

Bir bisikletli öfkeli bir bağırışla yanından geçip gider ve Bao tekrar yürümeye başlar. "Tekinsiz" kelimesi ona pezevengin yabancı bir kadınla karşılaşmasını hatırlatır. Belki de tilki tanrısından gelen tüm hediyeler benzer şekilde işaretlenmiştir. Hikâyelerdeki tilkiler bile bu özelliği taşır: İlk başta insan sanılsalar da, er ya da geç bir etekliğin altından görünen gür bir kuyrukla kendilerini ele verirler. Doğal olmayan, korkutucu güzellik. Alacakaranlıkta ya da karanlık yerlerde yüzlerinin belli belirsiz parladığı söylenir.

★ ★ ★

BAO, Dalian için bir tren bileti alır. Bunun aynı kadın olduğundan emindir. İçini büyük bir heyecan kaplıyor, avın heyecanı. Kendini bu kadar genç hissetmeyeli ne kadar olmuştu?

Kendi annesi babasından on beş yıldan fazla yaşamış, ağabeyinin evinde ağzı sıkıca dikilmiş bir kese gibi büzülmüş bir halde yaşlanmıştı. Evlat dindarlığı, en büyük oğulla birlikte yaşamak anlamına geliyordu. Bao'nun karısı, gergin ama hevesli bir şekilde ona ayrıntıları anlatmıştı. Annesinden korkuyordu ama onun ilişkilerini irdelemeyi de seviyordu.

Bao ilk evlendiğinde karısının çekingenliğine şaşırmıştı. En ufak bir karar onu çılgına çevirmişti: yeşil maş fasulyesini kırmızı fasulyeye tercih ettiğini söylemesi gözyaşlarına ve ev idaresi becerisi hakkında çok fazla el yormasına yol açmıştı. "Benim için de sorun değil," demişti yumuşak bir sesle.

"Ama sen yeşil fasulye seviyorsun, değil mi? Yeşil daha iyi o zaman," diye ısrar etmiş, fasulyeler bittikten çok sonra bluzunun eteğini çekiştirmişti.

Etrafında iddialı kadınlarla (annesi, dadısı ve hatta Tagtaa) büyümüş olan Bao, yeni karısının tereddütleri karşısında şaşkına döndü. Onun ne istediğini tahmin etmek zorundaydı; kadının zayıflığı onun zincirleri haline gelmişti. Arkadaşları onunla dalga geçiyordu. "Karını çok seviyor olmalısın," dediler, görücü usulü evliliği ilk görüşte nasıl kabul ettiğinin hikâyesini anımsatarak. Bao sadece gülümsedi.

"Yine de," demişlerdi, "onu bu kadar çok dinlememelisin. Karını şımartıyorsun." O zamana kadar herkes Bao'nun karısının ona danışmadan neredeyse hiçbir şey yapmayacağını biliyordu. Her önemsiz ayrıntı tekrar tekrar konuşulmalıydı. Bao, çocukların kendisine daha fazla güven verip vermeyeceğini merak ediyordu. Bu sürekli hissettiği bir eksiklikti; başkalarının onu küçümsemesine neden olan, acı çekmesi gereken bir başka aşağılık duygusuydu. Bao tren istasyonundan eve doğru yürürken iç geçirdi. Çocuklar rahmetli karısını daha da büyük bir telaşa sürüklemiş olabilirdi. *Zavallı çocuklar*, diye düşünüyor alaycı bir tavırla. *Zavallı ben.*

Hayatına dönüp baktığında, Bao kendisi için pek de üzülmüyor. Yolun kenarında acınası paçavra yığınları gibi gördüğü cesetler için üzülmek gerekir - kırsal kesimden gelen ve açlıktan ölen köylülerin cesetleri. En üzücü olanı da iskelet halindeki

Annelerinin göğüslerine sarılmış çocuklar. Yoldan geçenler gözlerini kaçırarak adımlarını hızlandırıyor. İmparatorluk parçalanıyor; geçen yılki Jiangsu kıtlığının uzun dişleri vardı.

Hayır, Bao kendisi için üzülmemeli. Vasat bir kariyeri oldu ama büyük zorluklar yaşamadı. Az sevgi ama çok sadakat dolu uzun bir evlilik. Ve şimdi istediği gibi iş almakta özgür, eve geç geldiğinde sinirden gözyaşlarına boğulacak kimsesi yok. Bao bir elini göğsüne bastırıyor. Son zamanlarda öksürdüğünde akciğerindeki keskin ağrı endişe verici bir şekilde alevleniyor. Zamanını iyi kullanmalı.

OceanofPDF.com

33

Bektu Nikan'ı bulmak zor olmadı. Moji gibi bir liman kentinde bile bir yabancı dikkat çeker ve Shiro limana yakın bir handa kaldığını söylemişti.

Arka odada bulduğum açık mavi kimonoyu giyerek evden çıkmaya çalışırken kahya tarafından durduruldum. Bana onaylamaz bir tavırla baktı. "Bu kimonoyu nereden buldun?"

"*Kurosaki-sensei*'den" - oysa böyle bir izin .

Hizmetçinin dudakları gerildi. "Shirakawa'nın kuzeni olduğunuzu duydum," dedi, "ama Bayan Yukiko'nun giysilerini sormadan ödünç almanın çok fazla olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Bayan Yukiko?"

"O bu evin sahibinin torunu. *Kurosaki-sensei* burayı sadece kiralıyor. *Sensei* ona çok düşkün için sık sık ziyarete geliyor."

"Çok özür dilerim," dedim aceleyle. "Yanlış anlamış olmalıyım."

Kıyafetler hassas bir konudur, özellikle de kadınlar için. Hizmetçiye en pişman bakışımı attım. Kulaklar aşağı, koyu gözler yukarı bakıyordu.

"Şey," dedi yumuşayarak, "sanırım daha iyisini bilmiyordun. Ayrıca bunu sık sık giydiği de söylenemez."

"Bayan Yukiko kim ve adını nasıl yazıyorsunuz?" Genellikle Japonca'da "*yuki*" Çince'de "kar" anlamına gelir, ki bu da benim adımdır. Nedense bundan hoşlanmadım.

"Mutluluk' olarak yazılmış, 'kar' değil," dedi temizlikçi. "Dediğim gibi, o ev sahibinin torunu."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi dokuz yaşında dul bir kadın, zavallı bayan. Dürüst olmak gerekirse, ev sahibinin *Kurosaki-sensei*'nin torunuyla evlenmesini isteyeceğini düşünüyorum, özellikle de *sensei*'nin edebiyat dünyasında yükselen bir ünü olduğu için."

"Buraya sık sık gelir mi?"

"Evet, her ne kadar sahibinin birkaç evi olsa da burası onun çocukluk evi. Kocası öldükten sonra ailesinin yanına döndü. Hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Hayır," dedim, çok uysal görünerek. "Sanırım Bayan Yukiko'nun geri gelmesi ihtimaline karşı başka kıyafetler bulsam iyi olacak."

"Madem giyindiniz, boş verin." Hizmetçinin bu dedikodu karşısında heyecanlandığı belliydi. Onu suçlayamazdım; ev yabancılarla doluydu, üç tilkiden bahsetmiyorum bile. Dediğim gibi, bu çoğu insanı biraz delirtmeye yeterdi.

On dört yaşlarında tıknaz bir genç olan uşaktan bana bir çekçek çağırmasını isteyerek yola çıktım. Neyse ki daha önce biraz para bozdurmuştum. Mukden'den gelen trende pezevenkten aldığım kalın cüzdanı Dalian'daki bir sarraf aracılığıyla berbat bir kur üzerinden yene çevirmiştim. Benim için fazla seçenek olmadığı için reddedemezdim. Zaten adam da bana birkaç şüpheli bakış atmıştı. Yanında para olan genç bir kadın her zaman soru işaretleri yaratır; dikkatli olmalıydım çünkü yine birini soymak dışında daha fazlasını nasıl elde edeceğimi bilmiyordum. Bunun yerine Bayan Yukiko'yu düşündüm. Benimkine çok benzeyen isminin sesi neden rahatsız ediciydi?

★ ★ ★

"BIR MANÇURYALI MI?" Sorduğum ikinci handaki hizmetçi cevap verdi"Evet. Dün geldi."

Koridordaki askıda asılı duran bir şapkayı gösterdi. Bu Bektu'nun olmalı, diye tahmin ettim. İyi yıpranmış, yağlı bir kenarı vardı ve hanın soluk dekoruna uyuyordu. Pirinç yüzlü bir dede saati antrede durmuş, usulca tik tak ediyordu. Görünüşümü değerlendiren hizmetçi (mütevazı derecede saygın), şu anda uyuyor olabileceğini söyledi. "Onu rahatsız etmememizi söyledi," dedi özür dileyerek.

"Eğer durum buysa, daha sonra gelirim," dedim. "Onu rahatsız etmenize gerek yok."

Doğal olarak, böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu.

Koşar adımlarla köşeyi döndüm ve beklemeye başladım. Hizmetçinin istemsiz bakışlarından, Bektu'nun hanın sol tarafındaki üst kat odalarından birinde olduğundan oldukça emindim. Bir süre sonra tekrar içeri baktım. Her yer sessizdi.

Üst katta, önü sürgülü kapılarla çevrili uzun ve dar bir koridor vardı. Sol tarafta Bektu'nun kalabileceği üç oda vardı. Kapılardan biri açıktı ve içerisi boştu. Diğeri kapalıydı ama o kadar sakindi ki içeride kimsenin olmadığından emindim. Sonuncusu, köşedeki oda, ağır ağır nefes alan birinin sesini taşıyordu.

Elimi kapının üzerine koyarak yavaşça açtım. Bu tür sürgülü kapılar genellikle kilitlenmez. Altı kişilik küçük bir odaydı, büyük bir kısmını bir şilte kaplıyordu. Bektu'nun şişmanlamaya yüz tutmuş iri ve kaslı vücudu şiltenin üzerine yayılmıştı. Onu uyurken yakalamak beklenmedik bir ikramiyeydi ve bunu kaçırmamalıydım.

Ona bakarken yine çocuğumu düşündüm.

★ ★ ★

Bektu Nikan'ı ilk kez Mukden'in eteklerindeki o bahçeli villada görmüştüm. Kışın soğuğu, özenle oyulmuş koyu gül ağacından paravanların arasından sızıyordu. Çocuğumun ölüm emrini veren fotoğrafçıyla tanışmak için gerekli bir kötülük olan portre çektirmeyi kabul etmiştim. Wang'ın villasına girmeyi başarana kadar onu bulmam beklenenden uzun sürmüştü.

Bu villa bana nadir bitkileri ve dolambaçlı yürüyüş yollarıyla güneydeki, özellikle de Batı Gölü çevresindeki Hangzhou'daki bahçeleri hatırlatmıştı. Sohbet ederken Wang'a da aynı şeyi söylemiştim. Kalın bir parmağını boynumda gezdirerek "Nereden biliyorsun?" diye sormuştu. Hangzhou'nun genç ve yeşil olduğu zamanlarda orada bulunduğumdan bahsetmedim. Bunun yerine başımı eğdim ve belli bir fotoğrafçıyı sordum.

Wang bir portre için oturmamı istiyordu. Tercihen topladığı gülünç opera kostümlerinden birini istiyordu. Buna (ve diğer pek çok şeye -ellerini üzerimden çekmesi, düzgün bir şekilde evlenmek istediğime dair giderek daha ayrıntılı bahaneler içermesi gibi-) hayır demiştim. Neyse ki, tilkilere karşı özellikle hassas olanlardan biri olduğu ortaya çıktı. Ne yazık ki, başka sorunlara neden olan dengesiz davranışları da vardı. Yüz yıl önce

Aile bir şeytan çıkarıcı çağırabilirdi ve o zaman gerçekten başım belaya girebilirdi, ama bu haliyle kâhyası bana sadece gergin bir şüpheyle bakabilirdi.

Bazen o gün çektirdiğim fotoğrafın geri dönüp bana musallat olup olmayacağını merak ediyorum. Ne de olsa birebir benzerliği korumamak için çok dikkatliyiz. Ama yapacak bir şey yoktu. Bulutlu bir kış sabahında, o uzun ve soğuk odada Bektu Nikan'ı bekledim. Onunla yalnız kalmayı umuyordum ama öyle olmadı. Wang, kâhya ve iki hizmetçi eşliğinde kalmak için ısrar etti.

Bektu'ya dair ilk izlenimim geniş bir yüz, kalın kollar ve aç gözlerdi. Gizlemeye çalıştığım bir öfke dalgası hissettim.

"Demek yeni kız bu," demişti.

Bektu hızlıca ekipmanını kurdu: ağır cam objektifi ve slaytları olan hantal bir ahşap kutu kamera, ışığı engellemek için kadife bir başlık. Keskin bir kimyasal kokusu. Nemli esinti, oymalı ahşap kafesin arasından içeri girerek mezarların üzerinde büyüyen otları hatırlattı. Masanın üzerinde tek bir kış çiçeği nergis başını sallıyordu. Beyaz ölülerin rengidir.

Bektu sessiz ve çalışkan biriydi. Gözleri çoğu zaman kameranın arkasında saklı olduğu için tilkilere karşı hassasiyetini ölçmek zordu. Wang ve hizmetkârları gitmediği için önce Bektu'yu gözlemlemeye karar verdim. Eğer hizmetkârların iddia ettiği gibi sık sık gelen bir ziyaretçiyse, onu yalnız yakalamak için başka bir şansım mutlaka olacaktı. Ancak . Sonunda onu Moji'ye kadar kovalamak zorunda kaldım.

★ ★ ★

ŞİMDİ, önümde uyuyan ona bakarken, avlanmaya değip değmediğini merak ettim. Uyurken yüzü bir çocuğunki gibi gevşek ve boştu. Bir zamanlar onun da bir annesi vardı. Ama şimdi tereddüt edecek zaman değildi. Çocuğumun hayatının gelecek yıllarını çaldığını kendime hatırlatarak dişlerimi sıktım.

Çok sessiz bir şekilde kolumdan bir ip çıkardım.

İyi halat bulmak zordur. Hem güçlü hem de saklanabilecek kadar ince olmasını istersiniz. Ayrıca, düğümü iyi tutmalı. Tam da ipi kaydırmak üzereyken

Koridorda ayak sesleri vardı. Hizmetçi kapıya vurdu. "Affedersiniz efendim, uyanık mısınız? Sizi arayan bir ziyaretçi vardı."

Donup kaldım. Bektu'nun gözleri çakmak çakmak açıldı. Aceleyle ipi koluma geri soktum ve kapalı kapının önünde oturmak için kalçalarımın üzerinde geriye doğru kaydım. Bir sendelemeyle, gözleri kamaşarak doğruldu. "Sen ne-?"

"Efendim?" dedi hizmetçi koridordan.

Kızarmış bir genç kız taklidi yaptım. Gözlerimi indirdim, elimle ağzımı kapatarak sessizlik işareti yaptım. Eğer hizmetçi bizi rahatsız etmeseydi, onu ünlü bir Şanghay lezzeti olan kıllı bir yengeç gibi bağlayacaktım. Şimdi işler çok daha sıkıntılı olacaktı.

"Her şey ," diye seslendi hizmetçiye.

Göz kırptı. Küçük gözleri ihtiyatlıydı. "Siz Bay Wang'ın son metresi değil misiniz?" Beni beklediğimden daha çabuk tanımıştı.

"Neden, evet. Sizi Mukden'de tekrar görmeyi umuyordum ama fotoğraf çekimimizden hemen sonra şehri terk ettiğinizi fark etmemiştim."

Çok iyi bir hikâye değildi ama umarım hâlâ uykulu olduğu için anlayamamıştır. Bektu yüzünü ovuşturdu. "Bay Wang sana yer değiştirdiğimi söylemedi mi?"

"Hayır," dedim cilveli bir şekilde. "Bana senin hakkında hiçbir şey söylemedi."

Ki bu doğruydu. Mumlu suratlı Bay Wang tarafından ne yazık ki yanlış yönlendirilmiştim ve bu da fotoğrafçının geri dönmesini bekleyerek o villada bir hafta daha geçirmeme neden olmuştu.

"Wang burada mı o zaman?" Bektu ayağa kalktı. Bayat ter ve alkol kokusu bana doğru yayıldı.

"Yeni bir patronum var, Shirakawa." Sesimdeki gerginlik sadece rol icabıydı. Bektu'nun zayıf görünümüne rağmen, gençliğinde bir güreşçi olduğunu duymuştum. Ve onda beni huzursuz eden bir şeyler vardı.

"Yani artık Shirakawa'nın kadını mısın?" Şüpheli görünüyordu.

Hızla, "O ve ben birbirimize deliler gibi aşığız ve birlikte fotoğraf çektirmek istiyoruz" diye doğaçlama yaptım.

"Aklınızda ne tür resimler var?" Gözleri kısıldı. "Özel fotoğraflar," dedim, vurgulamak için durakladım. Öne doğru gerildi,

Ağırlığımı dizlerime verdim ve ayak parmaklarımı yere dayadım. Bıçak

arkamdan avuçladı. Yeterince hızlı olursam boğazını kesebilirdim ama bacağından bıçaklayıp uyluk atardamarını kesmek daha iyi bir plan olabilirdi.

"Shirakawa dün gece onu gördüğümde senden hiç bahsetmedi."

Aniden ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Beklediğimden daha hızlıydı. Benim türümden pek çok kişi Bektu gibi Mançuryalıların elinde can vermişti ve ben kalçalarımdan geriye sıçradım, böylece yüz yüze duruyorduk. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Shirakawa'nın hiç kimsenin fotoğrafını çekmesine izin vermediğini bilmiyor musunuz?" dedi usulca. "Neden 'özel fotoğraflar' hakkında soru sorduğunuzu merak ediyorum - ya da başka amaçlarınız mı var?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Durmasını, bakışlarını yumuşatmasını diledim. Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başlamıştı.

"Gözlerin öfkeyle dolu." Aniden sırıttı.

Artık çok yakındaydı. Ona doğru gidersem beni yakalayabilecek kadar yakındı. Ve ölümcül bir hata yaptığımı fark ettim.

Bu adam tilkilere karşı oldukça dirençliydi.

OceanofPDF.com

34

Bao, ev sahibini Dalian'a yapacağı seyahat konusunda uyardıktan sonra ağabeyini ziyaret eder. Gerçekte buna gerek yok ama Bao onu itaatkâr bir şekilde bilgilendiriyor. Kısa ama samimi olan bu küçük kontroller, yakın oldukları yanılsamasını sürdürüyor. Bao sık görüşmenin samimiyet için iyi bir alternatif olduğunu uzun zaman önce öğrenmiş. Ayrıca, ikisi de yaşlanıyor.

Bao'nun ağabeyi resmi kariyerinden emekli olmuş ama özel çalışma odasının duvarları ve kitap rafları hâlâ meslektaşlarından gelen hatıra dilekleri ve şiirlerle süslü. Bao her zamanki koltuğunda, ağabeyinin gül ağacından oyma masasının karşısında oturuyor. Sandalyesi kardeşinin sandalyesinden biraz daha alçak, bu Bao'nun sık sık gizli bir eğlenceyle not ettiği bir ayrıntı. Hiç şüphesiz bunun uygun bir ton yaratması ve geniş, alçak koltuğuna başka kimlerin oturduğunu merak . Kardeşinin çocukları, meslektaşları, iyilik isteyen yalvaranlar. Tabii ki kendisi. Çin'in aile hiyerarşisinde Bao asla ağabeyinden üstün olamayacaktır. Aralarındaki dört yaş, bir ömür boyu kapanmayacak bir uçurum olsa da, zaman zaman çocukluk hocasının annesiyle konuşurken kulak misafiri olduğu sözlerini hatırlıyor. *Genç olanın daha yetenekli* olduğunu söylemişti. Ve annesinin gözleri kukuletalı bir kırpışla kapandı.

Bao makam sahibi olamadıktan sonra yeteneğin ne önemi vardı? En azından öğretmen olmuştu, ama on dört yaşında Tagtaa'nın katır arabasının peşinden sokaklarda koşarak yaptığı gösteri, ailesinin kulağına fısıltılarla geliyordu. Ağabeyinin resmi ataması *"Evet"* alaylarıyla karşılanmıştı *ama küçük kardeşi...* Rahmetli karısı bile dedikoduları duymuştu. İlk evlendiklerinde ona başka bir sevgilisi olup olmadığını sormuştu.

"Tabii ki hayır," demişti.

Bu doğruydu. On dört yaşındayken Tagtaa'yla aşk sözcükleri sarf etmek şöyle dursun, onun elini bile zor tutmuştu. Karısı tatmin olmuştu. Yine de Bao bazen ağabeyinin bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Dalian'a gidiyorsun?" "Evet, bir müşteri için."

Bao hiçbir ayrıntı vermiyor ve kardeşi de hiçbir sormuyor. Sohbet trenlerin nasıl çalıştığına ve dikkatli olunması gerektiğine geliyor.

Bao konuyu değiştirerek, "Eski dadımızı hatırlıyor musun, ben sarılık olduktan sonra annemin gönderdiği dadıyı?" diyor.

Kardeşinin alnı kırışır. "O benden çok senin dadındı. Sen doğduğunda geldi."

"Gerçekten mi?"

"Evet, evlenmek için ayrılan başka bir bakıcım vardı. Annem onu daha çok seviyordu ama babam dadını kendi köyünden getirtti, o yüzden hayır diyemedi."

"Neden onu çağırdı?"

"Büyükannemin önerisiydi." Kardeşi ilgisiz bir şekilde omuz silkiyor, ancak bu annesinin Bao'nun eski dadısına olan düşmanlığına yeni bir ışık tutuyor: kayınvalidesi tarafından, şüphesiz uzun zaman önceki bir kinine karşılık olarak gönderilen kırsal bir kadın. "Ona çok bağlıydın. Seni ıslak pazar dahil her yere götürürdü. Annem bundan da hoşlanmazdı. Köylülerden hastalık kapacağını söylerdi. Küçükken sık sık hastalanırdın."

"Öyle miydim?" Bao'nun hatırladığı tek hastalık, tilki tapınağına yaptığı ziyaretten sonra yakalandığı sarılıktır.

"Evet. Fazla enerjin yoktu ve ellerin hep üşürdü." Kardeşi gülüyor.

Bao da gülümsüyor. "Başınıza bela olmuş olmalıyım." "Pek sayılmaz. Sana karşı daha iyi davranmalıydım."

"Ders çalışmakla meşguldün." Bao kötü duygular beslemiyor. Ağabeyi, klasikleri ezberlemesi için çalıştırılan, şiir okumak için babalarının önünde kaskatı duran ve her arkadaşlığı mercek altına alınan kişiydi.

"Eski dadın hakkında neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Beni komşumuzun arka bahçesindeki tilki tapınağına götürdü."

"Ben hiç gitmedim," diyor kardeşi. "Gidemeyecek kadar korkuyordum."

"Gerçekten mi?" Bao şaşırır. Anılarında, ağabeyi her zaman kendinden emindir.

"Hizmetçiler ara sıra o bambu korusunda yaşlı bir beyefendinin göründüğünü söylerdi. Bazıları bunun evin ölen yaşlı efendisi olduğunu, bazıları da onun kılığına girmiş bir tilki olduğunu söylerdi. Bu yüzden kimse oraya gitmezmiş."

Bao, bambu yapraklarının hışırtısını ve dadısının içtenlikle dua ettiği ahşap tapınağı hatırlıyor. Ona çok eski görünmüştü ama dadısının eğik sırtı ve çizgili yüzü de öyle.

"Çocukken bana bir şey söylemişti: 'Tilki tanrısına dua ettim, senin...' Ama ne istediğini hatırlayamıyorum. Yıllardır merak ediyorum. Sen biliyor musun?"

Büyük bir şaşkınlıkla kardeşi başını sallar. "Evet, hatırlıyorum. Tilki Tanrı'dan senin gölgeni almasını istedi."

Tüm istekler arasında bu Bao'nun aklına gelebilecek bir şey değil. Söyleyecek söz bulamıyor. Kardeşi şöyle diyor: "Bunun bir sır olması gerekiyordu. Eminim babam çok sinirlenirdi."

Babalarının halk dinine, hayaletlerle konuşmaya ya da vücuttaki *qi*'nin manipüle edilmesine hiç tahammülü yoktu. Gerçekten de küplere binerdi. "Ama neden?" Bao soruyor.

"Doktor vücudunuzun çok fazla *yin* ile dengesiz olduğunu söyledi. Bu yüzden ellerin soğukmuş, uyuşukmuşsun ve iştahın yokmuş."

Yin, parlak ve sıcak olan *yang*'ın aksine negatif, soğuk enerjidir.
Bu ikisi birbirini tamamlayan zıtlıklardır ve sürekli değişim halindedirler.

"Belki de bu yüzden dadın tilki tanrısından gölgeni yok etmesini istedi. *Yin*'in bir kısmını senden uzaklaştırmak için."

İkisi de bunun saçma bir istek olduğunu biliyor. Geleneksel Çin tıbbı soğuk ve sıcak, nem ve kuruluk, *yin* ve *yang* arasında hassas bir denge kurmaya çalışır. Hiçbir bilgili uygulayıcı bu kadar pervasız olamaz.

"Her neyse," diye devam ediyor kardeşi, "dadının söylediklerini anneme hiç söylemedim; zaten işe yarayacağını da düşünmüyordum."

"Hâlâ bir gölgem var," diyor Bao. *Ya da en azından ben öyle sanıyorum.* Kolunu deneysel olarak hareket ettiriyor ama içeride bunu söylemek zor.

"Belki de tilki tanrısından bir kısmını çıkarmasını istemiştir. Sen tapınaktan döndüğünde, seni izlerdim. Sadece işe yarayıp yaramadığını görmek için. Bu yüzden bir süre odama girmene izin vermedim. Beni korkutuyordun."

Bao daha önce bilinmeyen bu tarihten çok etkilenir. Aralarındaki dört yıllık fark, çocukluk dönemindeki ilişkilerinin ne uzak ne de yakın olduğu anlamına geliyordu. Kardeşinin yaş, çalışkanlık ve aile beklentileri açısından üstünlüğü, ahşap traverslerle sonsuza dek ayrılmış iki tren yolu gibi bu boşluğu korumuş. "Bazı kitaplarını ödünç alıp ıslattığım için beni odana almayacağını sanmıştım."

"O da var." Eğlenen bir yüz buruşturma.

"Yani tilki tanrısına yaptığın ziyaretin işe yaramadığını mı düşünüyorsun?"

"Biraz etkisi oldu," diyor kardeşi. "Sonrasında çok hasta olmadın mı?"

Tam o sırada yengesi başka bir ziyaretçiyi haber vermek üzere çalışma odasına girer. Bao, Dalian'dan ona bir hatıra getireceğine söz vererek ayrılır.

Aceleyle eve dönerken, ısıran rüzgâra karşı atkısını sıyırmış kardeşinin sözlerini dikkate alır. *Sonrasında çok hasta olmadın mı?*

Bao'nun cildini ve gözlerini sarartan, ailesini telaşlandıran ve yaşlı dadısının işten çıkarılmasına yol açan çocukluk hastalığı olan sarılığın geleneksel Çin tıbbında iki tür olduğu söylenir: akut ve aşırı ısıdan kaynaklanan *yang* tipi ve kronik ve zayıflatıcı olan *yin* tipi. Bao'nun hatırladığı kadarıyla, ani bir şiddetle ortaya çıkan bir hastalık olan yang versiyonundan muzdaripti. Vücudu çok fazla *yin* ya da gölge kaybederek dengesizleştiyse bu mantıklı geliyordu.

Ama bir tilkinin bir çocuğun yapısına karışmasını istemek çok saçma. Sadece cahil bir köylü, halk dinine inanan biri bunu yapmayı düşünebilir. Bao yürürken etrafındaki gölgeleri inceliyor. Kendi gölgesi ona silik görünüyor ama belki de sadece eleştirel davranıyordur. Daha önce onu dikkatle gözlemlemek hiç aklına gelmemişti. Yassılaşmış, sokaktan duvara doğru kayıyor, sonra bir köşeyi dönüyor. Yine de diğer gölgelerin sahip olduğu belirli bir netlik ve özden yoksundur. Işığın bir oyunu, diye tedirginlikle karar veriyor.

Gölgenin yokluğu onun gerçekle olan kendine özgü ilişkisine mi işaret ediyor? Durumunun daha doğru bir tanımı Bao'nun

yalanlara alerjisi var. Başını kaşıyor. Belki de kardeşine bundan hiç bahsetmemiş olması iyi bir şeydir. Aniden gönderildiği için dadısına bile söyleyememişti.

Eski dadısının eğilmiş sırtı hafızasında canlanıyor, küçük, hüzünlü figürü ondan uzaklaşıyor. Yedi yaşındayken bile, onun kendisinden biraz daha büyük olduğunu hissetmişti. Bu adaletsizlik yüreğini sızlatır. Annesi daha merhametli olmalıydı, çünkü dadısı onu seviyordu.

-Bundan emin. Kazara başka sorunlara yol açtıysa da onu çoktan affetmiştir.

En azından kendine böyle söylüyor.

★ ★ ★

Bao, sert rüzgârların estiği soğuk bir sabah Mukden'den Dalian'a giden trene biner. Bahar geliyor, ama dünyanın bu köşesinde her zaman olduğu gibi geç gelecek. Trendeki Mançu beyleri su samuru kürküyle süslenmiş şapkalar ve kalın kapitone ceketler giymektedir. Tren beyaz bir gökyüzünün altında sorgum ve kavak ağaçlarından oluşan düz tarlalardan geçerken, sallanan vagon onu uyutur.

Çocukluğunun tanıdık arka bahçesinde, duvarın üzerinden komşunun bambu korusuna bakıyor. Bao ahşap arka kapıyı iterek açıyor. Rüyasında eli bir çocuğun değil, genç bir adamın elidir ama bu imkânsızdır çünkü o evden Bao on dört yaşındayken ayrılmışlardır. O zamandan beri hiç geri dönmemiş ama rüyanın umurunda değil. Kapı açılırken ileriye doğru yuvarlanıyor. Ahşap yıpranmış gri, demir menteşeler sessiz. Bir patika avlulara, beyaz alçı duvarlara, güneş ışığının vurduğu gri kıvrımlı çatılara doğru ilerliyor. Bao yürümeye devam ediyor ve işte orada, anılarındaki bambu korusu. Aniden durur.

Tilki tapınağının önünde onu bekleyen biri var. Uzun zamandır kayıp olan eski dadısı mı? Yoksa annesi ya da karısı mı? Birden aklına üç kadının da ölmüş olduğu geliyor. Her kimse, sırtı ona dönük bir şekilde tapınağa bakmaktadır. Hışırdayan yapraklar onu tilki tapınağından farklı bir gizeme yaklaştığı konusunda uyarıyor. Dili damağına yapışır. Figür dönüyor. Peşinde olduğu tilki kadın bu mu?

Hayır, Tagtaa.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," diyor gözleri parlayarak. "Onu buldum! Kara tilkiyle tekrar karşılaştım."

Bao karşısında olduğu halde neden hâlâ o tilkiden bahsediyor? Ama o da bir tilki arıyor. "Öyle mi?"

"Evet, yine de denizi geçmek zorunda kaldım."

Tepedeki esinti bambuların tepelerini kırbaçlıyor, böylece eğiliyor ve gıcırdıyor. Onu duymak için zorlanıyor. "Peki ya ben?" diyor. "Neden bana hiç söylemeden gittin?"

Rüzgâr artık o kadar sert esiyor ki, bambular içinde boğuldukları yeşil bir deniz gibi bükülüyor. Tagtaa'nın gözleri parlıyor. "Her zaman, her zaman bir tilkiyle tekrar karşılaşmak istemişimdir."

★ ★ ★

SERT BİR SARSINTI. Tren sürünerek bir istasyonda durdu. İnsanlar paketlerini ve sepetlerini baş üstü raflardan aşağı itip kakarak geçiyor. Şaşkınlık içindeki Bao gözlerini açar. Ne tuhaf bir rüyaydı, ateşten bir parça gibi.

Bao'nun üzerine uykulu, hüzünlü bir ağırlık çöküyor. Yarım yüzyıl boyunca onu geride bırakan bir kızı düşünen duygusal yaşlı bir aptaldır. Ama rüyanın duygusu devam ediyor. *Bunun tilkiler yüzünden olduğunu* düşünüyor. Bao halsizce oturur. Yankesiciler çoktur ve uykuya dalma konusunda dikkatli olmalıdır. Tren istasyondan dışarı çıktığında, son koridorda durup dışarı bakıyor. Kullanıla kullanıla parlayan raylar, açık vagonların altından hızla geçmektedir.

Pezevenk treni terk ettiğinde tilki kadın da treni terk etti mi? Bao bundan şüphelenmiyor. Onun zihninde, kadın Dalian'a doğru yolculuğuna devam etti. Böyle bir kadın, hedefine böylesine kararlı bir şekilde kilitlenmişken, bir kenara dönmesi zordu. Raylardan temizlenen kesilmiş otların kokusunu içine çekerken Bao, kadının Bektu Nikan'ı bulup bulmadığını merak ediyor.

OceanofPDF.com

35

Birinin tilkilere karşı bağışıklığı olduğunu keşfetmek korkunç bir şey.

Özellikle de daha büyük, daha güçlü ve size çok yakın duruyorlarsa. Elimdeki küçük bıçak beni bu mesafeden kurtaramazdı. En iyi ihtimalle Bektu'yu bıçaklar ve onu köpüren bir öfkeye sürüklerdim, bu sırada boynumu kırabilirdi. Shiro'nun da belirttiği gibi fazla duygusal ve pervasız davranmıştım. Bizim tarafımızdan kandırılamayacak bazı insanların her zaman var olduğunu düşünmeliydim.

Bu başıma en son Luoyang'da, bir Jurchen askeri tarafından yakalandığımda gelmişti. Yalvarmalarıma rağmen, yankılanan koridorlardan ve ince beyaz dut kağıdıyla yapıştırılmış oyma ahşap perdelerden oluşan bir saraya kapatıldım. Kadınların odaları ve benim için bronz bir kafes vardı. Oradan ancak ağzımdan kan gelene kadar dilimi ısırarak ve ölü taklidi yaparak kurtulabildim. O zamandan beri bağışıklık gösteren herkesten uzak durmaya dikkat ediyorum.

Bektu ile ilgili hatamı fark ettiğimde donup kaldım.

"Özel fotoğraflar hakkında çok fazla soru soruyorsunuz. Biri mi gönderdi?" Bektu sol kolumu tutarak geriye doğru büktü. Sırtım kapıya dayandı; bıçağı kavrayışımı değiştirdim.

"Beni korkutuyorsun," dedim ağlamaklı bir sesle.

Çok güzel ağlarım. Bu uzun yıllar boyunca uyguladığım bir sanat. Elbette daha önce de gerçek ıstırap gözyaşları dökmüştüm - yürek parçalayan çığlıklar ve keder nehirleri - ve bunlar beni hiçbir yere götürmedi. Bu yüzden ne gerekiyorsa onu kullanmayı öğrendim.

Bakışlarında kararsızlık vardı. Çenemi sıkarak Bektu'nun boynundaki nabza baktım. Tam da derinin altında zonkladığı yere. Başını yana doğru salladı; o anda havada bir açıklık lekesi asılı kaldı. Ama tereddüt ettim, nabzım hızla atıyordu.

Yaklaşan ayak seslerinin tıkırtısını ben de duymuştum. "Efendim, aşağıda sizin için başka bir ziyaretçi var."

Yine hizmetçiydi. İnce kapının ardında varlığını hissettim, kızgın nefesinin hışırtısını, bu yabancı misafirin sabah sabah bu kadar çok ziyaretçisi olmasından duyduğu rahatsızlığı.

"Affedersiniz, sadece-" Hizmetçi bir tıkırtıyla sürgülü kapıyı açtı. Ben dışarı düşerken bir çığlık attı. "Oh! Misafirin olduğunu fark etmemiştim!"

O an yok olmuştu. Planladığım ve uğruna acı çektiğim anım. Bunun için iki yıl beklemiştim. Kendime hazır olduğumu söylemiştim ama sonunda onu kaçırmıştım. Sessiz, uyuşmuş bir sefaletin içinde boğulacak gibi hissediyordum.

"Affedersiniz," dedim, eğilip selam vererek. Sonra da yıpranmış koridorda hızla yürümeye başladım.

★ ★ ★

GÖKYÜZÜNE GÖMÜLMÜŞ, hanımım için birkaç önemsiz işi tamamladıktan sonra eve geri döndüm. Bektu ile girdiğim çatışma yenilgiyle sonuçlanmıştı. Kibirli küçük gözleri ve bayat nefesi beni rahatsız ediyordu. Odaya girdiğimde tereddüt etmeseydim, uykusunda boğazını kesebilirdim. Cesaretimi mi kaybediyordum? İlginç bir şey öğrendiğim için kendimi teselli etmeye çalıştım: Bazı özel fotoğrafların peşinde olduğuma inanıyor gibiydi. Bir de Bektu'nun, tamamen şanssızlık eseri, tilkilere karşı oldukça dirençli olanlardan biri olduğunu.

Bu da beni yakıcı bir soruya götürdü: Shiro neden bana bundan bahsetmemişti?

Türümün diğer üyelerinden fazla yardım beklemiyorum ama bir uyarı makul olurdu. Sadece Shiro'nun bunu bilerek sakladığı sonucuna varabilirdim, yine de nedenini bulmam gerekiyordu. Tek başınıza çalıştığınızda on av girişiminden yalnızca birinin başarılı olduğunu kendime hatırlattım ama bu, bir leğen suya dökülen mürekkep bulutu gibi üzerime çöken acı hayal kırıklığı bulutunu dağıtmadı.

★ ★ ★

Kuro'nun evindeki genç hizmetçi ön girişte beni bekliyordu. Güneşli, aydınlık bir öğleden sonraydı ve evin önüne dikilmiş bambular yüzünde bir gölge deseni oluşturuyordu. Utangaç bir şekilde göz kırptı.

"Bu mektup sana geldi," dedi. Shiro herkese kuzeni olduğumu söylediği için "Shirakawa Yuki "ye gönderilmişti ve dün ziyaret ettiğimiz zengin adam Takeda'dan geliyordu. Görünüşe göre, geçen yaz Wang'ın bahçeli villasında meydana gelen olayla ilgili bir yazı yazma sözünü yerine getirmişti.

"Teşekkür ederim," dedim, kuşağımın içine soktum ve bir yerlere kaçıp çığlık atma isteğime rağmen gülümsedim. O sabah ne büyük bir başarısızlıktı! Ve şimdi Bektu muhtemelen bana karşı tetikte olacaktı.

"Bu arada, Bayan Yukiko şu anda ziyarete geldi." derken çocuğun bronzlaşmış yüzünde bir kızarıklık belirdi.

"Sahibinin torunu mu?"

"Evet." Telaşlı bakışlarından, hizmetçinin daha önce ödünç aldığım kimono için haykırdığını duymuştu ve şimdi beni uyarıyordu. Minnettardım; başkasının kıyafetiyle görünmek kadar utanç verici bir şey yoktur.

"Sık sık gelir mi?"

"Her hafta, *sensei*'yi görmek için. Bazen daha fazla." Çocuk huzursuzca bir ayağından diğerine kaydı. "Şu anda *sensei*'nin çalışma odasında."

"Anlıyorum. O zaman onları rahat bıraksam iyi olur."

★ ★ ★

Hanımım dinleniyordu, ben de kendimi depresif hissederek bahçeye çıktım. Son zamanlarda, hata yapıyordum. Biz tilkiler gölgelerin kıyısında yaşarız, tuzağa düşürülüp derimizin yüzülmesinden bir kalp atışı kadar uzakta. Tanıdığım en yaşlı tilki, Heilongjiang'daki Yeni Yıl kutlamaları sırasında bir köy yolunda sarhoş bir köylü tarafından dövülerek öldürüldü. Yaşayan her canlının kendine ayrılmış bir ömrü olup olmadığını merak ediyor insan. Ya öyle ya da kader kaprisli bir efendidir.

Bektu'ya karşı bir şansım daha olmayacaktı, hem de iyi bir şans. Shiro'nun yardımını istemek en kolay yoldu ama bu hiç hoşuma gitmedi. I

Her şey bittiğinde Shiro'nun boynuna büyük bir taş bağlayıp onu bir uçurumdan yuvarlayacağıma dair fantezilerle kendimi rahatlattım.

Güneş, büyük bir çalının dibine kıvrılıp oturduğum hasır sandalyeyi ısıtıyordu. Havada bahar vardı. Çayırlarda sessiz bir senfoni gibi kır çiçekleri açıyor olmalıydı. Turnalar ve yaban keçileri hareket halindeydi ve eriyen karların beslediği göletlerde balıklar yükseliyordu. Evimi düşündüğümde gözlerim yaşardı. Çocuğumu çoktan kaybetmiştim. Neden bu kadar uzakta, bu acı görevdeydim?

Orada oturmuş, ödünç aldığım kimono kollarıma gözlerimi silerken (insanın ihtiyacı olduğunda asla mendili olmaz), yaklaşan ayak seslerini duydum. Donup kaldım. Bir bahar öğleden sonrasında bahçede yürüyen bir erkek ve bir kadının konuşacak pek çok şeyi olacaktır. Özellikle de erkek yakışıklı ve kadın çekiciyse. Ya da belki de bu sadece onların konuşmalarına kulak misafiri olan benim alaycılığımdı.

"Tavsiye ettiğiniz şiirleri çok beğendim," dedi hanımefendi yapraklı perdemin diğer tarafında durduklarında. Bu Bayan Yukiko olmalı, diye karar verdim: ev sahibinin dul torunu. "Onları bir gecede okudum."

Güzel bir sesi vardı, hafif ama sıcak. Sadece ayaklarını görebiliyordum, tam olarak doğru kadınsı güvercin parmaklı formasyonda durmuştu. "Yeni hikâyeleriniz varsa, size geri bildirim vermekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ," dedi Kuro. "Ama yeni bir şey yazmadım."

"Bir çocuk kitabı yazmalısın. Ziyaret ettiğinizde yeğenlerim çok heyecanlandı. Hâlâ seni soruyorlar."

"Onlar iyi çocuklar. Onlarla oynamaktan keyif aldım." Sesinde bir gülümseme. "Çok sabırlısınız. Rahmetli kocam çocuklarla hiç ilgilenmezdi." "Peki ya siz?"

"Kendi bebeğimin olmasını çok isterdim. Ama kocam gençliğinden beri hastaydı ve bizim için olmadı. Ona bakmak bazen bir çocuğa bakmak gibiydi. Sık sık hayal kırıklığına uğruyor ve öfkeleniyordu. Onu kim suçlayabilir ki?" İç çekti.

"Özür dilerim. Sizin için zor olmuş olmalı."

". Her şey bitti ve şu anda sahip olduğum her gün için minnettarım."

Sesi son derece samimi geliyordu. Konuştuğu kişi Shiro olsaydı, onu uyarmak için çalılıkların arasından fırlardım ama söz konusu Kuro olduğuna göre, duygularıyla oynaması pek olası değildi. Hayır, Kuro her zaman çok ciddi olmuştur. Onlar olmalı

ona güvenmesi için oldukça samimi olması gerekir. Bu düşünce bana tuhaf bir sancı verdi.

Duraklama. Kuro'nun hiçbir şey söylemediği o uzun duraklamalardan biri. Onları iyi tanıyorum ve "Büyükbabamın teklifini hiç düşündünüz mü?" diye devam ederken hanımefendinin hassas tereddütünü hayal edebiliyorum.

"Şu anda size bir cevap verememem. Ama bunu içtenlikle düşüneceğim." Bu onu memnun etmişe benziyordu çünkü başka konulardan bahsetmeye başladı,

misafirleri gibi. "Bugün onları kaçırdığım için üzgünüm."

"Evet, gençler Shirakawa ile birlikte limana gittiler."

Dizlerime sarıldığımda, metresimden ya da kendimden bahsetmediğini fark ettim. "Yorgun görünüyorsun. Seni rahatsız eden bir şey var mı?" dedi.

Çalıların arasından bakınca yüzlerini görebiliyordum. Bayan Yukiko kız gibi sesinden beklediğimden daha sadeydi ama yine de çekiciydi, eski moda hoş bir kaliteye sahip porselen bir bebek gibiydi. Yakasındaki kırışıklıklar kusursuzdu ve yüzüne hafifçe pudra ve allık sürülmüştü. Ama bunların hiçbir önemi yoktu çünkü belli ki aşıktı ve bu da her kadını ışıl ışıl yapıyordu. Kuro'ya bakarken gözleri parlıyordu. Ona hiç bakmak istemedim.

"Bazen uyuyamıyorum," dedi. "Bunun benim vicdan azabım olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Geçmiş her zaman bizimle birlikte. Ama öyle olmak zorunda değil. Umarım bir gün bundan kurtulursunuz."

Bir alev yanaklarımı yaktı. Kanın başıma hücum ettiğini hissedebiliyordum, nabzım düzensiz bir şekilde atıyordu. Kuro ona ne kadar sır vermişti? Nazik sempatisine bakılırsa, hiçbir şey ya da her şey olabilirdi. Dudağımı ısırdım. Üstelik onun kıyafetlerini giyiyordum. Daha ne kadar garip olabilirdi ki? Sessizce tahta takunyalarımı aldım. Tam sıvışmaya başlamıştım ki veranda kapısı açıldı ve Lu dışarı çıktı.

Beni görünce durdu, elinde takunyalar vardı. "Ne yapıyorsun?"

Sessizlik işareti vermek için elimi çılgınca salladım ama artık çok geçti. Lu'nun yüksek sesinden etkilenen Kuro ve Bayan Yukiko çalıların arkasından geldiler. İçeri sızma şansım yoktu çünkü Lu'nun sırık gibi vücudu kapıyı kapatıyordu.

" döndün mü?" dedi Kuro.

Verandada mahsur kaldığım için, Lu'yla birlikte dışarı çıkmışım gibi davranmak için elimden geleni yaptım, o da umursamaz bir tavırla, "Evet, bankada bir işimiz vardı," dedi.

Gerekli tanıştırmalar yapıldı. Bayan Yukiko Lu'yu sevimli bir şekilde selamladı ve *Kurosaki-sensei*'nin her arkadaşının hoş karşılanacağını söyledi. Meraklı bakışlarını üzerimde hissettim. Keşke kendi kıyafetlerini tanımasaydı! Belli ki bunu ummak için çok fazlaydı, çünkü bana dolaylı olarak hitap etti.

"Peki yanınızdaki bu güzel bayan kim Bay Lu?"

Lu bocaladı, uzun dudağı titriyordu. Ağzımı açtım ama tek kelime edemeden Kuro araya girdi.

"Bu Shirakawa'nın kuzeni," dedi sessizce. "Bir başka eski arkadaşım."

Kapana kısılmış bir halde, Lu konuşmaya devam ederken kibarca durdum. Yüzümü ovuşturma isteğime direndim. Bunu yapmak sadece daha önceki ağlama nöbetimden kalan gözyaşı lekelerine dikkat çekecekti. Bayan Yukiko'nun bakışları kıyafetlerime takıldı. Kuro'nun beni eski bir arkadaş olarak tanımlaması muhtemelen merakını körüklemişti - bunu nasıl fark etmezdi!

"Kimononuzun desenine bayıldım," dedi sonunda. "Benim de evlenmeden önce giydiğim çok benzer bir kimonom var."

"Sanırım bu senin," dedim sonunda gözlerimi kaldırarak. "Çok özür dilerim ama bunu çekmecede buldum. İzinsiz ödünç aldığım için özür dilerim."

Bu, son derece garip bir andı. İki adam da bunun farkına vardığında konuşma durma noktasına geldi.

"Oh, lütfen kendini kötü hissetme!" Yanakları kızardı. "Bu evde hâlâ kıyafetlerim var, dilediğin gibi ödünç alabilirsin. Sen de burada mı kalıyorsun?" Gözleri benden Kuro'ya ve tekrar bana kaydı.

"Sadece geçici olarak," dedim. "Bunu yıkayıp sana geri vereceğimden emin olabilirsin." Bu ve diğer kibar bahanelerle eve kaçmayı başardım.

★ ★ ★

Yüz yıldan fazla yaşayan bir FOK, felaketle sınanacaktır. Bazıları bunun cennetin çok uzun yaşayan yaratıkları eleme yöntemi olduğunu söyler. Yüz yaşına geldiğinde gökten yıldırım düşeceği söylenir. İki yüz yaşında, bir deprem sizi yutmaya çalışacak. Üç yüz yaşında, öfkeli bir ateş topu belirir. Doğal olarak, ölen tilkiler hiçbir zaman tam ayrıntıları aktarmadılar. Tek bildiğimiz, her birimizin sınavlarla karşılaşacağıdır; eğer bin yıl boyunca hayatta kalabilirseniz, aydınlanmaya ulaşabilirsiniz.

Ya da öyle diyorlar.

İyi olmaya çalışmıştım ama son iki yıldır yaşadığım acılar beni mahvetmişti. Başka bir kadının kıyafetlerini giymek ve Bektu tarafından alt edilmek gibi aşağılamalar beni daha fazla şüpheyle doldurdu. Yaralarımı sarmanın bir faydası yoktu, bu yüzden umutsuzca küçük odama doğru ilerledim. Kıyafetlerimi değiştirirken Takeda'nın kuşağıma sıkıştırdığı mektubun hışırtısını hissettim ve Bektu'ya karşı kullanabileceğim ilginç bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ederek açtım.

Takeda'nın şaşırtıcı derecede güzel bir el yazısı olduğu ortaya çıktı. Ancak korktuğum gibi, uzun solukluydu. Gerekli incelikleri atlayarak bu kısma geldim:

> *Ve böylece güzel bir yaz sonu gününde, ünlü bir bonsai koleksiyoncusu olan Wang'ın geniş malikanesine vardım. Bu beyefendinin özel koleksiyonunu görmek için bir davetiye almaya çalışıyordum ve bunu ancak Bay Lu'nun ailesiyle olan bağlantım sayesinde yapabildim.*

Lu yeterince yaygın bir isimdi, ancak partimizin bir parçası olan Lu'nun Wang hanesiyle de bir bağlantısı olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Zenginlerin kendi çevreleri vardır; Chen'in teyzesi Wang'la evli olduğu gibi, Lu'nun ailesi de muhtemelen onları tanıyordu. Kaşlarımı çatarak Takeda'nın bir dedektif romanının süslü üslubuyla yazdığı ve başrolünde kendisinin oynadığı mektubunu okumaya devam ettim.

> *Eski Çin tarzında büyük bir ev partisiydi. Dışarıda imparatorluk yıkılıyor olabilir ama o yüksek duvarların ve keyifli avluların içinde sanki hala Ming veya Song hanedanlığında yemek yiyor ve şiir alışverişinde bulunuyorduk. Akşamları her koridorda düzinelerce kağıt fener yanıyor, kıvrımlı saçaklardan sarkıyor ve lotus havuzlarında yansıyordu. Muhteşem bir mum savurganlığıydı bu.*

Köylüler sokaklarda açlıktan ölürken Wang gibi insanlar mumları israf etmeyi bıraksaydı imparatorluk yıkılmayabilirdi diye düşündüm,

Ama insanlar hep böyledir. Gözetleme kuleleri yanana kadar bir ayaklanmanın yaklaştığını fark etmezler. Lambalara gelince, geceleri okumak için bir ya da iki tane yeterli. Burnumu kırıştırarak okumaya devam ettim.

Şimdi de size son toplantımızda bahsettiğim ilginç olayı anlatmalıyım.

Oturdum. Bu işe yarayabilir.

OceanofPDF.com

36

Tren Dalian istasyonunda tıslayarak durur. Makine büyük bir demir canavar gibi nefes verirken buhar bulutları gelişini duyuruyor. Kimsenin ölmemiş ya da patlamamış olması küçük bir mucize. Bao kalabalık istasyondan çıkarken, çocukluğundaki halinin bugünkü tren yolculuğu karşısında hayrete düşeceğini düşünüyor. Masallar çağında yaşıyor, tilki olabilecek bir güzelin peşinde demir bir ata biniyor. Yine de bu tür hayaller hakkında sessiz kalmak en iyisidir. Ağabeyi bilseydi Bao'nun aklını kaçırdığından endişelenirdi.

Tilkileri delilikle ilişkilendiren şey nedir? Bao, kaldığı yere vardığında (eski bir müşterisi tarafından tavsiye edilmiş, yıpranmış ama temiz, görünürde tahtakurusu yok) dar ahşap yatağa oturur ve iki kadının karda terk edilmesine neden olan kadının ve tuhaf beyefendinin neden olduğu semptomları düşünür: heyecanlanma, coşku ve unutkanlık. Belirli bir toksine atfedilemeyecek kadar belirsizdirler. Örneğin afyon, kullanıcılarına canlı rüyalar gördürürken aynı zamanda uyuşukluk da verir. Ayrıca, afyon bağımlılığı ne yazık ki yaygın ve Bao görüştüğü kişilerde gözbebeklerinin büyüdüğüne ya da konuşmanın bozulduğuna dair herhangi bir kanıt görmedi.

Tilkilerin insanları kandırdığı söylenir. Büyüleyici düzenbazlar, altın şarap kadehlerinizi olduğu kadar kalbinizi de alıp götürürler. En kötüleri canlılığınızı yiyip bitirir. Yine de tuhaf bir şekilde savunmasız görünürler. Kolayca öldürülür ya da sakat bırakılırlar; patilerini, kuyruklarını ve kendi hayatlarını korkunç şekillerde kaybederler. Genel olarak Bao'ya öyle geliyor ki, insanlardan daha zayıflar ve sadece zekâlarıyla hayatta kalabiliyorlar.

Bavulunu bıraktıktan sonra istasyona döner ve fotoğrafı etrafa gösterir. Ancak kimse onu hatırlamaz ve Bao'nun cesareti kırılır. Daha da kötüsü, sürekli çiseleyen bir yağmur başlar ve ayakkabıları suyla dolar. Belki de yolun sonuna gelmiştir. Kararsız bir akşam yemeği yedikten ve yalnız seyahat ederken yemeklerin tadının daha kötü olduğunu fark ettikten sonra Bao yatağına uzanır ve karanlık tavana bakar. Dikkatlice nefes verir. Eğer

sığ nefesler alıyor, sol akciğerindeki keskin ağrı hafifçe dağılıyor, ancak devam etmesi onu endişelendiriyor. Akşam yemeğinde yediği yağlı gri domuz eti boğazında yükseliyor ve Bao gıda zehirlenmesi olup olmadığını merak ediyor.

★ ★ ★

GECE BOYUNCA, Bao'nun korkuları gerçekleşir. Şafak vakti onu emaye lazımlığın üzerinde öğürmekten gözü dönmüş halde bulur. Gıda zehirlenmesi korkunç bir şey, özellikle de seyahat ederken. Evde olsaydı ev sahibesi ona et suyu hazırlardı ama burada kapıcıyı çağırıp bulaşık suyunu boşalttırması ve çaydanlığa sıcak su doldurması gerekiyor. Adam kuşkuyla bakıyor; kuzeyde hıyarcıklı veba söylentileri var. İnsanlar çiğ dağ sıçanı ciğeri yedikten sonra ateşten, kasıklarında ve koltuk altlarında şişmiş lenf bezlerinden ölüyorlarmış.

"Yakınlarda bir eczane var mı?" Bao adama cömertçe bahşiş vererek soruyor.

Evet, biraz ünlü bir tıp salonu var.

Bao yüzünü buruşturarak, "Gıda zehirlenmesi için ne varsa bana verin," diyor.

Hamal, Bao'yu yuttuktan sonra huzursuz bir uykuya daldıran acı haplardan oluşan kâğıt bir paketle geri döner. Gün düzensiz bir uyku ve uyanıklıkla geçer. Hastalık ona yaşını, dizlerindeki ağrıyı ve uzak bir şehirde yalnız olduğunu kimsenin bilmediğini hatırlatır.

Gözlerini tekrar açtığında sabah olmuştur. Güneş, odasının beyaz alçı duvarında turuncu bir parıltıyla yükseliyor. Bao yavaşça doğruluyor. Bağırsaklarındaki sancı azalmıştır ve şaşırtıcı bir şekilde acıktığını hissetmektedir. Alt kattaki kapıcı Bao'nun iyileşmesine şaşırmıyor ve bunu eczaneye bağlıyor.

"Burası önceki sahibinin dul eşi tarafından yönetiliyordu," diyor. "Çok zeki bir kadındı. Dördüncü eşti, diğerlerinin hepsi öldü. Artık iş kararlarından sorumlu olmaması çok kötü."

"Ne oldu?" Bao, adamın bölgenin bir haritasını çizip fotoğrafçıları işaretlemesini izliyor.

"Bazıları gelini Madam Huang'ın onu evin arka tarafında yaşamaya gönderdiğini söylüyor, ama muhtemelen emekli oldu."

★ ★ ★

Hamalın bildiği iki fotoğrafçı var. Elle çizilmiş haritayı inceleyen Bao, dükkânlardan birinin yakınlarda olduğunu fark ediyor. Bacakları titriyor ama midesi daha rahat. Eğer burada gıda zehirlenmesinden ölürse, bu ağabeyi için çok rahatsız edici olur.

Kapalı olan en yakın fotoğrafçı dükkânında hiç şansı yoktur. Oda adında bir Japon tarafından işletiliyor. Belki daha sonra. İnsanlar, yeni işyerleri ve taşra işçilerinin taze yüzleriyle dolu geniş şehir sokaklarında dolaşıyor.

İkinci dükkân ise ona hiç tahammülü olmayan bir Han Çinlisi tarafından işletiliyor. "Müşterilerle ilgili sorulara cevap vermem." Fotoğrafı hiç bakmadan şüpheyle sallıyor. "Ben de Bektu Nikan'ı hiç duymadım. Neden soruyorsunuz?"

Bao kayıp bir kadını aradığını söyleyince adam gözlerini kaçırıyor. "Skandal arıyorsanız, Japon fotoğrafçı Oda'yı deneyin."

"Nedenmiş o?"

"Bazı müşterileri ortadan kayboldu."

Bao karanlıkta çılgınca bir hamle yapar. "Bunun tilkilerle bir ilgisi var mı?" "Tilkiler mi? Bunu söylemen komik. Oda'nın yanında kalan bir arkadaşı var-

Çok yakışıklı bir adam. Onunla içmeye gidenlerin ortadan kaybolduğu söylenir. Evli kadınlar da Oda'nın stüdyosunda fotoğraf çektirmek için akın ediyor. Kocanın karısına büyü yapıldığını söylediği en az bir boşanma davası sürüyor."

"Bu adam da mı fotoğrafçı?"

"Hayır, sadece bir arkadaşı. Ama Oda'nın bir jigolo kullanarak iş yapmasının adil olduğunu düşünmüyorum."

Bao'nun kaşları kalktı. "Büyülenmiş" kelimesi alarm zillerini çaldırıyor. En az iki kadının ara sokaklarda terk edilmiş halde bulunduğu Mukden'den yeni geldi. Aynı kişi olması mümkün mü?

"Zengin gençler çok fazla afyon ve içki içilen partilere gidiyorlar. Hatta bir tilkinin insanların ciğerlerini yediğine dair söylentiler dolaşıyor. Bu yüzden onlarla hiçbir işim olmaz. Bizim işimiz çok saygındır." Adam dudaklarını birbirine bastırarak kendini toparlıyor. Çok konuştuğu için pişmanmış gibi görünüyor ama Bao'nun kalbi rahatsız edici bir şekilde çarpıyor. Göğsü sıkışıyor; tansiyonu yükseliyor.

Tilkiler, tilkiler.
Ve şimdi birisi ciğer yemekle suçlanıyor.

OceanofPDF.com

37

Size son toplantımızda bahsettiğim ilginç olaydan bahsetmeliyim.
Bu sözler beni ayağa kaldırdı ve Takeda'nın mektubunu dikkatle okumamı sağladı.

Gerçek şu ki, insanlar çok uygunsuz zamanlarda ölürler. Kimse dünyadaki son saatinin ne zaman geleceğini tam olarak bilemez... falan filan... Takeda'nın uzun soluklu felsefesini atladım.

Wang'ın villasına vardığımın ertesi sabahı bahçede dolaşmak için erkenden kalktım. Bir gece önce çok fazla içtikleri için misafirlerin hiçbiri ortalıkta yoktu, bu yüzden yakınlardan yükselen sesleri duyunca şaşırdım. Çalılıkların arasından ilerlerken yan kapıdan iki kişinin konuştuğunu fark ettim. Kapı sürgülüydü ama üst kısmında konuştukları metal bir ızgara vardı. İçerideki adam bana eski bir güreşçiyi hatırlatan iri yarı bir adamdı. Dışarıdaki genç adam ise bir üniversite öğrencisine benziyordu. Oldukça tedirgin görünüyordu.

"Annemin mücevherlerini sattım ve elimde hiçbir şey kalmadı. Karşılığında bana fotoğraf sözü vermiştin!"

"Eğer paranın tamamını ödemezsen, onları büyükbabana göndereceğim." "Hiç merhametiniz yok mu?"

Diğer adamın cevabını duymadım, çünkü genç adam ani bir çaresizlik çığlığıyla başını kapıya çarptı. Hıçkırıklar içinde yere yığılırken alnından kan fışkırıyordu. Diğer adam onu birkaç dakika soğukkanlılıkla izledikten sonra şöyle dedi: "Ödemeyi yapmalısın. Benim de çaresizce paraya ihtiyacım var."

Bunun üzerine genç adam yan patikadan sendeleyerek uzaklaştı. Kimi takip edeceğimi bilemedim, içeride hızla ana eve doğru yürüyen adamı mı, yoksa öğrenciyi mi? Kıyafetlerine bakılırsa ikisi de hizmetçiye benzemiyordu. Tereddüt ettikten sonra yan kapının sürgüsünü açıp dışarı çıktım ama ne yazık ki genç adamı gözden kaybettim.

Diğer adamın kim olduğunu merak ederek villaya döndüm. Eğer bir misafirse, ihtiyatlı sorularıma rağmen onu bir daha hiç görmedim. Ertesi gün, bir hizmetçiden bir üniversite öğrencisinin kendini yakındaki bir köprüden aşağı attığını ve boğulduğunu duydum.

"Başında bir yara var mıydı?" Ben sordum.

Hizmetçi bu algım karşısında çok şaşırdı. "Evet, ."

Bu nedenle onun şantaj yapılan genç adamla aynı kişi olduğu sonucuna vardım. Bu olayı hem rahatsız edici hem de ilgi çekici buldum. Diğer taraf kimdi ve nereye kayboldu?

İçimi çektim ve diğer teorilerini ve açıklamalarını okumadan mektubu yere bıraktım. Ne trajedi ama! Takeda'nın süslü ve retorik anlatımına rağmen

küçük gizemini kolayca çözebilirdi: içerideki adam Bektu Nikan olmalıydı. Ne diğer misafirler ne de Bay Wang bu eşkali tanımıştı çünkü Bektu bir misafir değildi. Evin içinde belli belirsiz bir konumu vardı ve garip zamanlarda gelip gidiyordu. Bay Wang, hizmetlerine ihtiyaç duyulmadıkça onu pek düşünmüyordu ve Takeda da zaten insanları sorgulama konusunda iyi bir iş çıkarmış gibi görünmüyordu.

Keşke Bektu'nun şantajla ilgili bir yan işi olduğunu daha önce bilseydim. "Özel fotoğraflar" diye geveleyerek onu oyalamaya çalıştığımda gösterdiği düşmanlığı şimdi anlıyordum. Bu kadar şüpheci olmasına şaşmamalı! Bugün işleri gerçekten berbat etmiştim; daha kötüsü olamazdı.

★ ★ ★

Koridordaki bir ayak sesi beni şimdiki zamana geri çağırdı. Takeda'nın mektubunu çekmeceye tıkıştırdım ve hanımımı bekleyerek ayağa fırladım. Ama gelen Shiro'dan başkası değildi.

Arkasından sürgülü kapıları kapatırken mırıldandı, "Gerçekten kendini aştın. Sana özellikle diğer işimi halledene kadar Bektu'nun peşinden gitmemeni söylemiştim."

Tataminin üzerinde diz çöktük, birbirimize temkinli bir şekilde baktık.

"Bektu'nun tilkilere karşı dirençli olduğunu bana neden söylemedin?"

"Bildiğini sanıyordum. Ne de olsa onun peşinde olan sensin. Eğer sırlarını paylaşma zahmetine katlansaydın, böyle yanlış anlamalar yaşamazdık."

Bir kaşımı kaldırdım. Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir sanattı bu, uzaktan küçümsediğimi belli etmek. Ama düşmanlık beni bir yere götürmüyordu, bu yüzden dedim ki, "Yardımınıza ihtiyacım olacak. İstiyor musun?"

Shiro gülümsedi. Öğleden sonra güneşinin altında çay rengi gözleri parlıyordu. Bu çok hoş bir etkiydi. "Elbette. Ne istiyorsun?"

"Ondan kurtulmak istiyorum."

"Acı çekerek mi? Sessizce mi? Acı çekerek *ve* sessizce mi?"

Çocuğumun intikamını en iyi ne şekilde alabilirdim? Bunu gerçekten onun için mi yoksa kendim için mi yapıyordum? Güdülerim bulanıklaşıyor, morumsu siyah bir sis gibi çözülüyor ve sürünen şüphe dallarıyla kafamı karıştırıyordu. Bu pazarlık

beni beklediğimden daha fazlasına bağladı. Shiro sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Elbette fiyatı konuşmalıyız," dedi.

"Hangisi?"

"On yıl," dedi. "Bir insanın hayatı için oldukça ucuz, öyle değil mi?"

"On yıl, deli misin sen? Yarın gidip boğazını kesmesi için birini tutabilirim."

"O zaman bir yıla ne dersin?"

"Hayır."

"Bir gece. En iyi teklifim bu."

Bunu dikkatlice düşündüm. Shiro bir gece için hangi projeye girişmemi istiyordu? Tilkiler bazen birbirlerine yardım eder; ne de olsa biz yoldaşız. Shiro o kadar kararsız ki, bir gecelik iş banka soymaktan göldeki tüm kazları katletmeye kadar uzanabilir.

"Neyin bir gecesi?"

"Tutku dolu."

"Kiminle?"

İncinmiş görünüyordu. "Benimle tabii ki. Sana ne kadar özendiğimi anlayamıyor musun?"

"Hayır, hayır, hayır." Sıçradım ama o daha hızlıydı, beni kucaklayarak yakaladı. Nefes nefese yere yuvarlandık. Ben çırpındıkça kıyafetlerim daha da dağıldı, bacaklarımın üzerine çıktı, ben de onları aşağı çekmek için aniden durdum. Kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordum. Garip bir şekilde, sanki gergin ya da mutluymuş gibi çılgınca atıyordu. Bu da başka bir uyarıydı. Shiro'nun çok memnun olmasından hoşlanmıyorum.

Vücudunun sıcak ağırlığı içime sızdı, saf bir hayvan rahatlığı. Biri beni kucağına almayalı uzun zaman olmuştu ve nedense bu bende ağlama isteği uyandırmıştı. Shiro bana sıkıca sarıldı. Beklediğim gibi yakalayarak değil, neredeyse şefkatle. Bir eliyle yüzümden dökülen saçlarımı düzeltti. "Bu iyi bir anlaşma. Pişman olmayacaksın."

"Saçmalık," dedim ve gözlerimi kapattım. Bir an sonra ağzının sıcaklığını, dudaklarının yumuşak baskısını hissettiğimde açıldılar. O kadar sert ısırdım ki benim olmasa da kan tadı aldım. Sonra gitmeme izin verdi.

dudağı. Parlak kırmızı leke bana o sabah ne yapmak için yola çıktığımı hatırlattı ve ürperdim. Artık kanı gerçekten midem kaldırmıyordu.

Shiro, "O zaman Kuro'ya soracak mısın?" dedi.

Başımı şiddetle salladım. Bu daha da düşük bir olasılıktı.

"Kendi işleriyle meşgul," dedi Shiro. "Gerçekten de çok meşgul. Benim zavallı Pamuk'um, ne zaman öğreneceksin?" Keskin, parlak bir gülümseme verdi. Ağzından akan kan onu biraz çılgın ama ölümcül gösteriyordu; aptal bir kızın buna kanacağına şüphe yoktu. Kanı nazikçe sildi; diğer kolunu omuzlarıma doladı. "Ben çoğu insandan çok daha becerikliyim. Ayrıca, yalnız olmaktan yoruldum."

Yalnızlık. Neredeyse iki yıl boyunca bununla yaşadım, kar sonsuz yumuşak bir perde gibi düştüğünde o ağrıyan boşlukla. Karanlık geceler, yalnız. Dondurucu şafaklar, yine yalnız. Beni selamlayacak bir cıvıltı, sıcaklığıma sokulacak tatlı bir çocuk yoktu. Sanki göğüslerim yeniden sütle doluyormuş gibi göğsümde bir karıncalanma oldu. Yanaklarımda yanan bir kızarıklık oluştu. Belki başka bir tilkinin varlığıydı, belki de Shiro cazibesinin her zerresini kullanıyordu, ama korkutucu bir duygu dalgasının üstesinden geldim.

"Shiro," dedim, "beni öldüreceksin."

"Ne kadar saçma. İz bırakmamaya çalışıyorum." Başını yaklaştırdı. Dudaklarında demir gibi kan kokusu vardı. Titredim. "Başka bir çocuk istiyor musun?"

Büyü bozuldu. Ayağa fırladım ve kalçasına bir yumruk attım. "Bana çocuklardan bahsetme!" Yakındaki bir masadan bir vazo alıp kafasına fırlattım. Vazo duvara çarparak paramparça oldu ve uzaktan kapıların açıldığını ve ayak seslerinin yaklaştığını duydum.

"Bektu Nikan'dan kurtulmak için senin yardımına ihtiyacım yok!"

Shiro kızmak yerine bana alaycı bir bakış attı. "Bunu bir düşün. Arzuladığınız şeyi size verebilecek pek kimse yok."

★ ★ ★

Hizmetçinin, yaşlı karımın ve hatta Chen'in aval aval bakmak için geldikleri o rezil manzarayı sizden esirgeyeceğim. Kavga ettiğimiz apaçık ortadaydı. Hiçbir dikkat dağıtma ya da kibar söz, buruşuk kıyafetlerimi, boynumdaki dünden kalma ısırık izini ve akan kanı silemeyecekti.

Shiro'nun dudağından. Rol yapma zahmetine bile girmedi. "Aşıkların kavgası," dedi havalı bir şekilde. Onun ötesinde Kuro'nun ve hatta Bayan Yukiko'nun sessiz halini gördüm. Benim adıma utanarak yüzünü nazikçe kapattı.

Bir çukura batmak ya da bunu başaramazsam tüm evi yakmak istiyordum. Ucuz bir kadın gibi görünüyordum; Chen'in dudağının kıvrılışında bunu görebiliyordum, şüphesiz bir çalılıkta buluşmayı nasıl önerdiğimi hatırlıyordu. Shiro zaferle çıkarken kimsenin ona yargılayıcı gözlerle bakmadığını fark ettim. Kapıları üzerlerine kapatan hanımımdı.

"Şimdi," dedi kıyafetlerimi düzeltirken, "sana ne oldu?"

Kovulmayı bekliyordum. İnsanların skandala verdiği olağan tepki budur. Pervasızlık, kavga, şehvet düşkünlüğü... Tilkiler, her ne kadar hepsini uygulasalar da, insanların nefret ettiği hayvani özellikleri bünyesinde barındırır. Ama yaşlı kadınım bana üzgün gözlerle baktı. Sersemlemiş bir halde oturdum. Üzerimde hâlâ Shiro'nun hafif misk kokusunu alabiliyordum; en verimli çağındaki erkek bir tilkinin kokusu.

"Aradığınız kişi o mu?" dedi. "Sanırım birbirinizi daha önceden tanıyorsunuz."

Şaşkın bakışlarım karşısında, "Sizi geminin güvertesinde konuşurken gördüm ama burnumu sokmak istemedim," dedi.

"Shirakawa ve ben eski tanıdıklarız," dedim. Bu bana Kuro'nun, Shiro'nun güvenilir olup olmadığını soran hanımıma verdiği dikkatli cevabı hatırlattı. Yalnızca Kuro bunu sakince söylemişti, bense berbat bir haldeydim ve daha önce bahçede ağladığım için yüzümde gözyaşı lekeleri vardı. Son birkaç gün içinde giderek çözülüyordum. Hiçbir şey doğru gitmiyordu.

"İkiniz, hayır, üçünüz birbirinize çok benziyorsunuz,"

dedi. "Kim?"

"Sen, Shirakawa ve Kurosaki." Bu bilgi beni telaşlandırdı ama hanımım sadece hülyalı hülyalı baktı. "Çok fazla duygu. Belki de kaderiniz birbirine bağlı."

Kader, sen ne yaparsan odur, diye bağırmak istedim. Bir tilkinin işareti düzeni bozmaktır. Ama bunu ona söyleyecek yüreğim yoktu.

"Kurosaki'nin duygusal olduğunu hiç sanmıyorum," dedim sertçe. "O bir tahta parçası."

"Olamaz!" dedi ve Kuro'nun ne kadar büyük bir hayranı olduğunu hatırladım (kahya ve Bayan Yukiko ile birlikte). "Bence o bir şeyleri yoğun bir şekilde hisseden biri. Muhtemelen sonsuza kadar."

İç çektim. Shiro'nun da Kuro'nun da insanları etkilemek için kendine has yöntemleri var. Farklı bir yol ama sonuçta aynı yere varıyorlar. Yani, ben hep yanıyorum.

Hanımımın kırık porselenleri süpürmemesi gerektiğini düşünerek, "Bırakın ben temizleyeyim," dedim pişmanlıkla. Bana gerçekten düşkün görünüyordu, gerçi bazen bunun tilkilere deli olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum.*

"Yaşlanıyorum, çok az şey beni şaşırtıyor. Ama Bay'a vazo fırlatmak. Shirakawa çizgiyi aşıyor, özellikle de burası benim evim olmadığı

için." Telafi edeceğime dair onu temin ettim.

"Tekrar evlenmek istemediğine emin misin?" dedi. "Bekâr olmak seni hedef haline getirir. Dalian'a döndüğümüzde sana iyi bir eş bulmaya çalışacağım."

"Sizin için iyi bir eşleşme nedir?" Benim için iyi bir eşleşme - burada ayrıntılara girmeyeceğim ama geçmişte fena halde hayal kırıklığına uğradım.

"İçki ve afyon kullanmayan, düzenli bir adam. Borcu olmayan, iyi bir geçim kaynağı. Oh, ve yumuşak başlı bir kayınvalide." Bu nitelikleri ciddiyetle sıraladı.

"Peki ya aşk?" Ne de olsa kendi evliliğini son derece pratik terimlerle anlatmıştı.

"Benim böyle bir şansım hiç olmadı."

"Kara tilkiyi anlattığın çocukluk arkadaşını mı düşünüyorsun?"

"Merak ediyorum..." Dökülen suyu kurulamak için kullandığı nemli bezi katlayıp açtı. "Evliliğimin uzun yılları boyunca, kocamın bana söyleyecek çok az şeyi olduğunda, bazen sevgili arkadaşımla konuşuyormuş gibi yapardım. Ama o kesinlikle uzun zaman önce evlenmişti. Annesinin onun için birçok planı vardı." Yüzü muzipçe buruştu. "Hiçbiri beni içermiyordu."

OceanofPDF.com

38

Bao, birinin ciğer yediğinden bahsedilmesi karşısında hem telaşlanır hem de meraklanır. Adam sıkıştırılınca susar ve iki kişinin ölü bulunduğu dışında detayları bilmediğini iddia eder. Bu kişiler zengin züppelerdir; muhtemelen aileleri skandalı örtbas etmek için para ödemiştir.

Her halükârda Bao buraya diğer açıklanamayan ölümleri araştırmak için gelmemiştir. Gizemli tilki kadının peşinde ve giderek daha da yaklaştığından emin. İnsanların dudaklarından dökülen kelimeler, ince beyaz yeşim taşı gibi gerçeğin net tonuna sahip. Bao'nun karısı öldüğünde, onun için aldığı her kolyeyi, yüzüğü ve bileziği mezarına gömmesini istemişti. Bu tuhaf bir istekti ama Bao bunun, karısının yeniden evlenmesinden korktuğu için olduğunu anladı.

Hiçbiri ikinci bir eşe ya da cariyeye gitmeyecekti.

Ona söz vermeye cesaret edemedi. Sadık bir eşin kocasının çıkarlarını gözetmesi gerektiği için bu yakışıksız olurdu. Birçokları ölümlerinden sonra cariyelerin ya da hizmetçilerin görevi devralmasını sağlardı ama Bao'nun karısı uzun hastalığının sonunda artık böyle özverili bir bağlılık göstermeye istekli değildi. O her zaman onun olacaktı ve Bao, yeşim bileziklerin ağırlığını taşıyamayacak kadar zayıflamış kollarına acıyarak bunu anladı.

"O pembe bluzu giyerken beni köprüde nasıl gördüğünü bir daha anlatsana," dedi. "Ve o anda benimle evlenmeye nasıl karar verdiğini."

Bao itaatkâr bir şekilde yalın hikâyesini tekrarladı. Karısının süslemeler yapmak istediğini biliyordu ama bu onun tarzı değildi. Sonunda kadın onun elini sıktı. "Ben senin ilk aşkın mıyım?"

Ölmek üzere olduğu, dudakları solgun ve dişlerinin üzerine çökmüş olduğu için Bao tereddüt etti. Yine de tam da ölmek üzere olduğu için onun duyduğu son sözlerin yalan olmasını istemedi. Onun yerine elini sıkmakla yetindi.

"Mücevherlerimi kimseye verme," dedi. "Benim olan hiçbir şeyi onlara vermeyin."

★ ★ ★

BAO, kızarmış ördek satan bir dükkânın önünde duraklıyor ve karısının sözlerini hatırlıyor. Akrabaları onu küçümsemişti. Hayatta ondan hiç hoşlanmamışlardı, en başta evliliği ayarlayan annesi bile. Bunun böyle olması garipti.

Annesi müstakbel eşiyle görüşmüş, onunla mahjong partilerinde ve şiir yazma ve çay içme davetlerinde gayri resmi olarak tanışmıştı. "Liang ailesinin üçüncü kızı yumuşak dilli ve bilgili," dedi. "Ve bağlı ayakları çok küçük."

"Kaç santim?" diye sordu teyzesi.

"Bana üç buçuk dediler," dedi annesi. "Gerçi bana bundan daha büyük göründüler."

Annesinin salonunda onlarla birlikte oturan Bao hiçbir şey söylemedi. Bir kadının ayağının büyüklüğünün onun erdemini ve kocasının zevki için acıya katlanmaya istekli olduğunu gösterdiği söylenirdi. Tagtaa'nın bir topa tekme atabilecek kadar sağlam ayaklarını tercih ederdi. porselen kâsede duran beyaz nergisin kokusu tatlı bir şekilde iğrençti.

"Ne düşünüyorsun, Bao?" Teyzesi ona baktı.

"Annem ne isterse onu yapacağım," dedi.

Yine de sonunda annesi karısından hoşnut kalmamıştı. Aşırı çekingenliği, sinirliliği, çocuk doğurmayan çelimsiz fiziği hep hayal kırıklığıydı. Hiç beklemediği bir anda annesinin şöyle dediğini duydu: "Bao'nun o Moğol cariyenin kızını ikinci eş olarak almasına izin vermeliydim. O güçlü biriydi ve sürekli ağlamazdı. Bu gidişle ondan torun sahibi olamayacağız."

Babasının çalışma odasının önünde duraklayan Bao, gülse mi kızsa mı diye düşünerek yüzünü buruşturmuştu. Sonunda, yürümeye devam etti.

O zamandan bu yana onlarca yıl geçti. Annesi ve karısının bu dünyayı terk etmeleri için yeterli zaman. Onların öbür dünyada bir salonda buluşup yeni kariyer seçimini eleştirdiklerini hayal ediyor. Bu rahatsız edici bir düşünce ve Bao bakıyor. Ama kimse yok, sadece onun solgun titreşimi var.

Gölge. Kardeşinin çalışma odasında onu ilk incelediği zamankinden daha mı silik görünüyor? Aniden ve mantıksız bir şekilde, gölgesinin göğsündeki artan ağrıyla bağlantılı olup olmadığını merak ediyor, sanki hayatı sızıyormuş gibi.

Kızarmış ördek dükkânının önünde o kadar uzun süre durur ki dükkân sahibi dışarı çıkıp onu süzer. Bao utanarak bir porsiyon kızarmış kaz ve pilav alır. Gıda zehirlenmesi geçirdiği için yiyemeyeceği kadar zengindir ve kendisini neyin ele geçirdiğini merak eder. Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından, Japon fotoğrafçının dükkanını tekrar denemeden önce vakit geçirmek için yakındaki bir parka yürür.

Erkekler parka kafesler içinde kuşlar getirmişler, onları sallayarak çırpınmalarını sağlıyorlar. Arkadaşlarıyla yürüyen kadınlar da var. Gençliğine kıyasla daha az kızın ayakları bağlı ve Bao bundan memnun. Tagtaa bunu onaylardı.

Sana ait olanı vermedim, diye düşünüyor ölen karısına hayıflanarak. *Tagtaa kalbimin bir parçasına sahipti.*

Bao başını sallıyor. Ne kadar yaşlı bir aptal. Gıcırdayarak ayağa kalkıyor ve açtığı kızarmış kaz paketini bir çalının altına özenle yerleştiriyor. Bu şehirde muhtemelen hiç tilki olmamasına rağmen tilkilere bir adak. Belki de onun yerine bir sokak kedisi yer. Başını kısaca eğiyor ve bir dilek tutuyor.

★ ★ ★

ODA'NIN FOTOĞRAFÇI DÜKKÂNINA DÖNEN Bao, kepenklerin hâlâ kapalı olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrar. Ancak dışarıda başka biri beklemektedir: Avrupa ve Mançu giysilerinin şık bir karışımını giymiş, omuzlarına kürk bir pelerin örtmüş bir kadın. Bao yaklaşırken kadın beklentiyle dönüyor. Pahalı bir şekilde pudralanmış bir teni ve güçlü yüz hatları vardır; gözleri hayal kırıklığı içinde Bao'dan uzaklaşır.

Belli ki kadın onunla konuşmak istemediği için Bao sessiz kalıyor. Kadın ince altın kol saatini kontrol ederken bir beş dakika daha geçer. Sonunda, içbükey göğüslü ve şık bir şekilde ayrılmış saçları olan ince bir figür belirir. Bao kadını görünce irkilir ve neredeyse arkasını dönecektir ama kadın çok hızlıdır.

"Oda!" diye sesleniyor. "Herhangi bir haber var mı?"

"Hayır, Shirakawa'dan haber almadım."

"Emin misin?" Elleri çantasının ince deri kayışını büküyor. "Japonya'ya gittiğini biliyorsun. Ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Kadının pürüzlü ağzı açılır, ancak Bao'yu gören Oda aceleyle, "Affedersiniz, bu müşteriyle ilgilenmem gerekiyor," der.

Kapının kilidini açarak Bao'yu dükkâna sokuyor. Kadın inatla onu takip ediyor. Bao, Oda'nın kederli bakışlarından kadının daha önce de geldiğini tahmin ediyor. Bao sessizce, "Lütfen bize müsaade edin hanımefendi. Özel bir görüşme için buradayım."

Tereddüt ediyor, sonra gitmek için dönüyor. Oda rahatlayarak, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

Bao fotoğrafı çıkarıyor. "Onu gördünüz mü?"

Oda'nın gözleri yana kayar. "Ah, evet. O ... Shirakawa'nın arkadaşı."

"Shirakawa kim?" Bao'nun sesi birinin büyükbabası gibi çıkıyor ve Oda onun bir akraba olduğunu sanıyor. Onun susacağından korkan Bao en üzgün, en güvenilir yüzünü takınıyor. "Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Shirakawa benim bir tanıdığım. Gördüğünüz gibi, pek çok arkadaşı var."

Yani, hiç şüphesiz, daha önce dışarıda bekleyen kadın. Bao, Shirakawa'nın diğer dükkan sahibinin ima ettiği kaybolmalarla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor. "Arkadaş" kelimesinin pek çok çağrışımı var ve bu durumda kulağa şüpheli geliyor. "Shirakawa'yı nereden tanıyorsunuz, sorabilir miyim?"

Oda'nın yüzünü şaşkınlık kaplar. "Bir bakalım, onunla nasıl tanıştım? O eski bir arkadaş..." Sesi uzaklaşıyor. "Ne garip, şu anda hatırlayamıyorum. Hatta bir süre benimle kaldı. Ama torununuzla nasıl tanıştığını bilmiyorum. Daha önce eczanedeki genç usta ve büyükannesiyle dükkâna gelmişti. Daha sonra da Shirakawa onu eve getirdiğinde karşılaştık." Alnını siliyor ve Bao onun neden bu kadar sinirli göründüğünü merak ediyor. "Her neyse, o artık burada değil. Moji'ye yelken açtı ve yakın zamanda da dönmeyecek."

"Anlıyorum." Bao kaşlarını çatıyor. Görmüyor, hem de hiç. "İyi tanıştıklarını söyleyebilir misiniz?"

"Birbirlerini tanıyor gibiydiler. Torununuz mükemmel Japonca konuşuyor. Siz de akıcı konuşabiliyor musunuz?"

"Hiç de değil." Şimdi bu gerçekten şaşırtıcı.

Soğukkanlılığını yeniden kazanan Oda, dudaklarını sıkı bir gülümsemeyle kenetler. "Bundan daha fazlasını bilmiyorum. Çok özür dilerim, belki sizin de bir Japon bağlantınız vardır diye düşünmüştüm."

Ve Bao'nun ondan alabildiği tek şey bu.

★ ★ ★

Dışarıdaki KESKİN GÜNEŞ IŞIĞI Bao'nun gözlerini kısmasına neden oluyor. Dükkândan çıkıp yürümeye başlıyor. Çok geçmeden onun sesini duyuyor. Ayakkabılarını hızlı hızlı vuruyor, sonra pahalı bir yabancı parfüm kokusu içinde yanından geçiyor. Geri çekilip Bao'ya bakıyor. Şimdi sohbet etmek isteyen o.

İyi aile hanımları, ne kadar şık ya da modern olurlarsa olsunlar, fotoğrafçı dükkânlarının önünde bekleyip yabancı erkeklere sarkıntılık etmezler. Ne genç ne de yaşlı, gösterişli giyinmiş olsa da yeterince yakışıklı. Bao'ya göre, Rus bir finansçının metresi gibi görünüyor.

"Affedersiniz," diyor. "Biraz zamanınızı alabilir miyim?"

"Elbette."

Bao'nun yaşından ve saygınlığından emin olan kadın, yakındaki bir restorana gitmelerini önerir. Bayat yemek yağı kokuyor ve masanın üzerinde yağ lekeleri var. Müşterilerin azlığı yemeklerin pek iyi olmadığını gösteriyor ama kadın umursamıyormuş gibi oturuyor. Burası sadece onu sorgulamak için uygun bir yer. Önlerinde iki fincan kayıtsız çay beliriyor ve Bao hardal yeşillikleri turşusu ile bir kase erişte sipariş ediyor. O hiçbir şey sipariş etmiyor.

"Shirakawa'yı mı soruyordunuz?" diyor.

"Onunla bağlantısı olabilecek birini arıyorum." "Bir kadın mı?"

Bao tilki kadının fotoğrafını çıkarır. Yüzü kızarıyor ve gözleri doluyor. Telaşlanan Bao mendilini uzatır ama kadın kendi mendilini çıkarır. Gözlerini silerken, "Demek bu yüzden gitmiş." der.

"Korkarım anlamıyorum," diyor Bao. "Onu daha önce gördünüz mü?"

Erişteler dumanı tüten sıcakta ve yeşillik turşusu ile cömertçe doldurulmuş olarak gelir.

"Onu ayrılırken gördüm," diyor. "Shirakawa'ya veda etmek için limana gittim. Birkaç kişi daha vardı. Garipti." Birden ona bakıyor. "Aptalca, değil mi? Şu anda seninle neden konuştuğumu bile bilmiyorum."

Bao nedenini biliyor. Çünkü o da birini arayan bir yabancı. Ve sempatik bakışları yüzünden. Bunu istismar ettiği için kendini suçlu hissediyor.

"Oda ne dedi?" diye soruyor.

Bao kısaca konuşmalarını anlatıyor. Ona araştırmacı olduğunu söylemenin kendisini daha ileriye götüreceğini hesaplıyor. Belki de cesurluğundan, neredeyse mor olacak kadar koyu bir rujla renklendirilmiş ısırılmış ağzından. Kızın işkolik azmi ona genelevdeki Qiulan'ı hatırlatıyor. Bir profesyonelin diğeriyle konuşması daha iyidir.

Bao, "Shirakawa'yı nereden tanıyorsun?" diyor.

"Onunla bir çiçek düzenleme kulübünde tanıştım. Eğitmen onu, dalları telle bağlayarak bükme tekniğini göstermesi için getirmişti. Dersle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum; sonunda çiçekleri değil, ellerini izledim. Ne kadar güzel, zarif ellerdi. Sonrasında, sınıfın yarısı gibi ben de geride kaldım. Son bir saatimi başka bir yüzyılda geçirmiş gibi hissettim." Beklenmedik bir şekilde renklendi. "Hayallerinizdeki kişi gibi. Kendimi mazur görmüyorum. Biliyorsun, bir patronum var ve bunu öğrense çok kızardı."

Yani Bao haklıydı. O gerçekten de birinin şımartılmış metresi. *Rüyalarındaki kişi* ona bir şey hatırlatıyor, kafasının arkasında belli belirsiz bir çınlama var ama henüz ne olduğunu düşünemiyor.

"Ailem eski soylulardan, Zhou Dükü'nün soyundan geliyordu ama bugünlerde gururdan başka bir şeyimiz kalmadı. İlişkilerim tamamen pragmatik oldu. Shirakawa'nın neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyordum; diğer kadınların onun için başlarını kaybetmelerini izlerken bile kendime dikkatli olmamı söyledim."

Çorba kazanlarından yükselen buhar ve yanan kömürün buruk kokusuyla erişte dükkânının içi sıcak olmasına rağmen pardösüsünü omuzlarına biraz daha sıkı sarıyor. "Burada konuşmakta bir sakınca yok," diyor

dile getirilmemiş sorusu. "Patronum asla böyle yerlere gitmez ve eğer biri bizi görürse, senin amcam olduğunu söylerim."

"Shirakawa kadınlar tarafından finansal olarak destekleniyor muydu?"

"Tabii ki. Parası yoktu, kendisi söyledi. Bu onun cazibesinin bir parçası. Sorarsanız, size söyleyecektir. Bunu kasıtlı mı yaptı, yoksa dikkatsiz miydi bilmiyorum. Bu hoşuma gitti; kendimi canlı hissettirdi." Gözleri parlıyor.

Bao, genç bir kızın kalbine sahip bu orta yaşlı kadın için üzülüyor. Shirakawa her kimse, baş belası olmalı. "Kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hiç sormadım; benden daha genç görünüyordu. Tahminimce yirmi beş ile otuz beş arasında. Gururum bilmek istemedi. Bazen bana çok daha yaşlı olduğunu hissettiren tavsiyeler verirdi. Yine de çocuksuydu. Bir keresinde şaka olsun diye bütün bir kızarmış ördek alıp yatağının üzerine bırakarak onu şaşırtmıştım. O kadar sevinmişti ki, ona bir kese altın verdiğimi düşünebilirdiniz. Gerçi o da parayı severdi" diyor alaycı bir ifadeyle.

Kızarmış ördekle şaka yapan bu iyi giyimli kadının görüntüsü o kadar beklenmedik ki Bao, bir çalının altına bıraktığı kızarmış kaz ve pilavı düşünmeden edemiyor. Tilkiler için bir hediye. Arkadaşı devam ediyor: "Onunla tanışan herkes büyülenmişti. Hatta bir keresinde Shirakawa'yı bir iş girişimi için patronumla tanıştırmıştım. Gergindim ama sonuçta bir şey çıkmadı. Risk almaktan korkmazdı."

"Sizce bir aktör olabilir mi?"

"Bunu ben de merak ettim. Bir keresinde sizin gibi birini tutarak onu bulmaya çalışmıştım."

İşte bu yüzden bir dedektifle konuşmaktan mutluluk duyuyor. "Bir şey bulabildiniz mi?"

"Ona yüklü miktarda borç para vermiştim ve kız arkadaşlarımdan biri parayı başka kadınlara harcamadığından emin olmam gerektiğini söyledi. Ben de onu takip etmesi için bir adam tuttum ama Shirakawa bunu hemen öğrendi - nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Ve çok kızdı." Titriyor. "Bir daha asla yapmayacağıma söz verdim. Yine de, Japonca bir adı olmasına rağmen, bana buralı gibi geldi. Korece'nin yanı sıra Çince'nin çeşitli lehçelerini de konuşuyordu. Hatta bir keresinde birinin ona Bay Kim diye hitap ettiğini duydum."

Bao, karlı bir gecede arka kapı eşiğinde donmuş olan Feng'i düşünüyor. "Mukden'e hiç gitti mi?"

"Evet, kuzeydoğuda çok seyahat ederdi."

İşler ilginç bir şekilde sıraya girmeye başlıyor. "Bu kadını Shirakawa ile limanda gördüğünüzden bahsetmiştiniz. Birbirlerini tanıyorlar mıydı?"

Beklendiği gibi, bu durum sohbeti koyulaştırır ve Shirakawa'nın bir buharlı gemiye binip onu terk ettiği mutsuz gerçeğine geri döner.

"O zamanlar bunu düşünmemiştim." Göz kapaklarının düşmesi hayal kırıklığını ifade . "Yine de onu fark ettim; o ünlü tıp salonunun büyükannesine eşlik ediyordu."

"İzleniminiz neydi?"

"İlk başta Shirakawa'nın büyükanneye baktığını düşündüm ve ondan borç para alıp almadığını merak ettim."

"Gerçekten mi?" diyor Bao.

Hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Evet, gerçekten. Onun için hiçbir şey yapmazdım. Yine de ona deli gibi değer veriyorum. Sonra onun hizmetçisini izlediğini fark ettim. Hiddetli ama memnun. Sanki bir gün onu yiyecekmiş gibi.

"Ona pek ilgi göstermezdi. Hatta ondan hoşlanmadığını bile düşünmüştüm." Dudaklarını sıkarak el çantasını karıştırıyor ve ince bir sigara çıkarıyor. Dünyevi, modern bir kadın olmasına rağmen burada, pis bir erişte dükkanında oturmuş, Shirakawa'ya kafayı takmış. Acı bir mizah anlayışı olsa da, yolunmuş kaşlarının kavisi kendine karşı hoşnutsuzluğunu ifade ediyor.

"Ona iyice baktığımda anladım ki, fotoğrafını görmüşsünüzdür. Güzel bir ten, şehirde göremeyeceğiniz türden, sadece kırsalda. Yaşlı büyükannenin onu işe almaya cesaret etmesine şaşırdım. Onu eve almak bir tilkiye kapıyı açmak gibi bir şey olurdu."

Yine o kelime. *Fox.* "Ve ona karşı dostça davranmadı mı?"

"Hayır. Onun gibi bir hizmetçi ile Shirakawa'nın iddia ettiği gibi bir beyefendinin hiçbir ortak noktası olmadığını düşünürsünüz ama yine de birbirlerine benziyorlardı. Her birine baktıkça kendimi daha da rahatsız hissediyordum. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve sanki iki farklı yöne çekiliyormuşum gibi başım döndü."

"Shirakawa size ilaç ya da parfüm verdi mi?"

"Uyuşturulmuş muydum yani? Nasıl olduğunu anlamıyorum. Gerçi daha önce Shirakawa'nın bana ilaç verip vermediğini merak etmiştim." Çenesini ellerinin arasına gömüyor. "Onunlayken başka bir şey düşünemiyorum. Rüzgâr eserken başını eğişi ve gözlerinin kenarından gülümseyişi. Gerçekten neredeyse delirmiş gibi hissediyorum. O gittiğinde, kendimi toparlıyorum. Yeniden roman okuyabilirim, öğle yemeğinde arkadaşlarımı görebilirim. Yeni kıyafetler alsam da kalbimde bir boşluk var ve çılgınca onu arıyorum. İnanın bana, Japonya'ya gideceğini söylediğinde bir yanım gerçekten rahatladı."

"Nasıl yani?"

"Size söyledim, ailem çok gururlu. Benim de öyle olduğumu söyleyebilirsin. Patronumun Vladivostok'ta bir Rus karısı var ama partilerine ev sahipliği yapan ve burada bağlantılar kurmasına yardımcı olan benim. Shirakawa'yla tanıştığımdan beri bağımsızlığımı kaybettim; umutsuzca özlem duyuyorum. Onu göremediğimde, geçmişte hor gördüğüm tüm mantıksız kadınlar gibi davranıyorum, sevgililerinin saçlarından gizlice tutamlar koparıp bütün gece ağlayanlar gibi. O korkunç bir adam."

Ağzından dökülen kelimeler Bao'ya gıda zehirlenmesinden dolayı kusma nöbetini hatırlatıyor. "Senin gibi başkaları da var mı?"

"Kesinlikle başka kadınlar da var, mesela manifaturacı dul kadın. Geçen hafta ona rastladım. Shirakawa'dan haberi olup olmadığını sorduğumda bana kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi baktı. Bunu hayal edebiliyor musunuz?"

Bao, Oda'nın bir süredir evinde yaşadığını söylediği adam hakkındaki tuhaf belirsizliğini hatırlıyor.

"Ona birlikte çiçek düzenleme dersleri aldığımızı hatırlatmak zorunda kaldım. Bu o kadar tuhaftı ki bana şaka mı yapıyor diye düşündüm. Ne de olsa Shirakawa'nın doğum gününü kutlamak için koca bir restoranı kiralayan oydu. Onu tanımadığını nasıl söyleyebilir?" Kadın tırnaklarını yiyor, sanki aklındaki şüpheler onları fare gibi kemiriyormuş gibi.

"İnsanların kaybolduğuna dair söylentiler duydum," diyor Bao. Mukden'deki ve burada Dalian'daki garip ara sokak kaybolmalarının faili aynı olabilir miydi? Hemen sonuca varmamalı ama yine de kalbi küt küt atıyor.

"Belki." Ruh hali kararıyor. "Shirakawa varlıklı ailelerin genç oğulları olan avarelerle sosyalleşti. Yurtdışında okuyan bazı öğrencilerin devrimci olduğu söyleniyor. Belki de içlerinde casuslar varsa ortadan kaybolmuşlardır. Siyaset bulaşmak istediğim bir şey değil."

"Peki ya ciğerlerin yenmesi hakkındaki konuşmalar?"

Gözlerini kırpıştırıyor, tedirgin. "Bir kişi ara sokakta bulundu; vahşi hayvanlar cesede ulaşmış olabilir." Ama yüzü solgunlaştı. Allık sürdüğü dudakları bile beyaz görünüyor. Gözleri yalvarıyor ama aynı zamanda kızgın. *Beni kendimden kurtar*, der gibiler.

Bao, "Sizi üzdüğüm için özür dilerim." diyor.

Kendini toparlıyor. Ne kadar tuhaf, kaçamak bir konuşma yapmışlardı, neredeyse eski dostların buluşması gibiydi ama tek yaptığı şu gizemli Shirakawa hakkında konuşmaktı. Karanlık bir mekanda tuhaf insanlarla tanışıp konuşulan rüyalardan biri gibi, köfte ve buharda pişmiş çöreklerle dolu dev bambu vapurlardan buhar yükseliyor etraflarında. Restoranın boşluğu, yapışkan zemin. Zamanın ve koşulların normal akışından uzaklaşmış olma hissi, onlarınkine paralel uzanan bilinmeyen bir dünyanın sırlarını tartışmak. Yalan söylememiş ama bazı eksiklikler var. Özellikle de son kısım, kaybolan insanlar hakkında.

"Umarım aradığınız kadını bulursunuz," diyor. "Shirakawa'yla karşılaşırsan onu beklediğimi söyle."

Bao, ancak kadın gittikten sonra, yabancı bir parfümün son esintisiyle onun adını bilmediğini fark ediyor. Arkasından koşarak kartvizitini eline sıkıştırıyor. Kadın kendi kartvizitini çıkarır. Kalın bir kart stoğuna basılmış; adı Zhou Yuling. "Yuling" "yeşim taşı çanı" anlamına gelmektedir ve Bao'nun aklına aniden ve mantıksız bir şekilde karısının mücevherlerini mezarına gömme emri gelir. Bu kadının kalbinde başka ne gibi sırlar sakladığını merak ediyor ama o daha çok Shirakawa'nınkileri ortaya çıkarmakla ilgileniyor gibi görünüyor.

"Ondan haber alırsan bana haber ver. Güvenilir birine benziyorsun. Ve bir arkadaşa ihtiyacım var."

Ne tuhaf bir söz. Onun gibi bir kadının bir arkadaşa ihtiyacı olmayacağı kesin ama sözlerinde yalan yok. Bao vıcık vıcık eriştesine ve Bao'nun yiyip kaçmayı planladığından korkan dükkân sahibinin bakışlarına geri döner. Tüm bu konuşma ona rahatsız edici bir şekilde başka bir konuşmayı hatırlatıyor: Bir genelevin arka avlusundaki küçük bir kız ona, "*Tilki kadınla karşılaşırsan onu bekleyeceğimi söyle*" diyor.

OceanofPDF.com

39

Hanımım gece için yerleştikten sonra banyo yaptım. Tüm hizmetçiler işlerini bitirene kadar bekledim. Belirsiz durumum onları huzursuz ediyordu, bu yüzden akşam yemeğini kasvetli bir şekilde kendi başıma yedim, tuzda ızgara balık, iki pirinç köftesi ve bir erik turşusu ile arka basamakta oturdum.

Ay, bulut parçacıklarıyla örtülmüştü. Böyle geceler sinsice dolaşmak için iyidir ama ben bu gece sinsice dolaşmayacaktım. Bektu Nikan tetikte olacaktı, hatta bu öğleden sonra Shiro'yla kavgam sırasında niyetimi yüksek sesle ev halkının yarısına duyurmuştum. Bir tilki için çok fazla hata tehlikelidir.

Kıyafetlerimi toplayıp hamama gittim; küçük, müstakil bir bina olan hamamda, dışarıdan odunla ısıtılan dökme demir bir küvet vardı. Suyu başkaları için temiz tutmak amacıyla küvetin dışında iyice keselenip durulandıktan sonra içeri girdiğinizde yüzen ahşap bir küvet kapağına basıyordunuz. Ayaklarınızın ısıtılmış demir küvet tarafından yakılmasını önlemek için vücudunuzun ağırlığı tahtayı aşağıya doğru bastırırdı. Çocuklar bunu tek başlarına yapamayacak kadar hafif oldukları için bir yetişkinle birlikte girmeleri gerekirdi.

Kalbimdeki acı asla yok olmayacak olsa da, çocuklar hakkında tekrar sakince düşünebildiğimi fark ettim. Bir noktada, çocuğumun var olduğunu hatırlatan bu acıya tutunmuştum ama artık onu bırakmaya başlamıştım. Bunun bir ihanet olup olmadığını merak ediyordum.

Ilık banyoda (şimdi hızla soğuyor) otururken seçeneklerimi düşündüm. Bektu'nun boğazını kesmesi için birini tutabilirdim ama borçlar bu şekilde ödenmezdi, en azından eski günlerde. Uygun bir kan borcu yüz yüze, ideal olarak günahların anlatılmasıyla ödenirdi - eski geleneklere bağlıyım. Ben ıslanırken, dışarıdaki hamam ocağına eklenen odunların takırtısını ve ardından körüklerin sürekli pompalanışını duydum.

"Teşekkür ederim," diye seslendim hamamın küçük, yüksek penceresinden, ilk başta gelenin genç uşak olduğunu düşünmüştüm. Ama adımlarım çok ağır ve kasıtlıydı. Ya biri beni kaynatacak kadar ateşi körüklemeye karar verdiyse? Telaşla, bir su dalgasının içine doğru sıçradım.

"Dışarı çıkma. Benim."

Sessizce konuşuyordu ama sesini tanıyordum. Kuro ateşe odun atmaya devam etti, dikkatli ve düzenli bir şekilde. Suyun altına geri batarak dışarıdaki hareketlerini dinledim.

"İyi misin?" dedi sonunda. "Bugün pek iyi görünmüyordun." Tabii ki iyi görünmüyordum. Bugün tam bir fiyaskoydu. "İyiyim" dedim. "Shiro'yla ne oldu?"

Uygun bir cevap düşünürken suyun bir kolumdan aşağı akmasına izin verdim. "Ondan yardım istedim. Fiyatı çok yüksekti."

"Ne konuda yardım? Bektu Nikan her kimse mı?"

Kuro'yu görememek bu konuşmayı hem kolaylaştırıyor hem de dayanılmaz kılıyordu. Daha kolaydı çünkü onu bıçaklamak için içimde bir istek yoktu ama korkunçtu çünkü sesi içimi hüzünle dolduruyordu. Yüzündeki yara izinin nereden geldiği de dahil olmak üzere aklımda o kadar çok soru vardı ki kendimi durdurmak için parmaklarımı sıkıca kenetledim. "Karışmayacağına söz vermiştin."

İç çektiğini duyduğumu sandım ya da belki de soğuk havada tıslayan alevlerdi. "Bunu senin için yapacağım. Ne istersen."

"Sana söyledim, artık seninle konuşmak istemiyorum."

Sessizlik. Gece esintisinde yaprakların hışırtısını duyabildiğim o uzun sessizliklerden biri.

"Sen ve ben daha iyi bir yolda yürümek için uzun zaman önce anlaşmıştık," dedi. "Senin için henüz kaybolmuş değil. Onun yerine ellerimi kirleten ben olayım."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Öfkeyle sıçradım. "Beni duydun mu? Bunu yasaklıyorum!"

Cevap yok, sadece ateşin hafif çıtırtısı var.

★ ★ ★

İnsanların benim adıma karar vermesinden nefret ediyorum. Özellikle de Kuro'nun hayatını sürdürdüğü gibi asil ve cesur bir şekilde yapıldığında. Eski kahramanları bilirsiniz, kendilerini bir siperin üzerinden atmaya hazır olanlar.

kuşatılmış bir kaleyi kurtarmak mı? Ben de hiçbirini tanımıyorum, en azından yaşayanları. Hepsinin sonu ölüm oluyor, peki parçalanmış bedenlerini gömecek ve açlıktan ölen ailelerine kederli şiirler yazacak kim kalıyor? Geriye kalan bizler.

İşte bu yüzden Kuro'ya çünkü beni ağlatıyor.

Shiro'dan farklı bir şekilde olsa da o da beni deli ediyor. Güzelce ısıtılmış olmasına rağmen banyo suyundan çıktım ve aceleyle giyindim, ama dışarı fırladığımda orada kimse yoktu. Sadece yukarıdaki buz gibi yıldızlar umursamaz bir şekilde parlıyordu. Binlerce yıl geçse de, hanedanlar yükselip alçalsa da, bir tilki azizlik mertebesine erişse de onların soluk, kötücül ışıltısı değişmeyecekti. Bu neredeyse pes etmem için yeterliydi.

Neredeyse.

Hâlâ yaşlı karımla ilgilenmem gerekiyordu; ona bir süre hizmet edeceğime söz vermiştim ve günahlarıma terk edilmeyi eklemek istemedim, bu yüzden yatağa girdim. Uyurken, gerçekten iyi bir plan hayal ettim. Çocuğumun intikamını alacak ve dışarıdan yardıma ihtiyaç duymadan Bektu Nikan'ı ortadan kaldıracak bir plan. Tam en iyi kısma, pirinç köftesi ve kızarmış domuz pirzolası yüklü bir tekneyle Dalian'a muzaffer bir şekilde döndüğüm kısma gelmiştim ki bir ses beni uyandırdı.

Sanki biri tulumbaya su dolduruyormuş gibi bir gıcırtı, sonra da şırıltı. Şafağın ilk ışıklarıyla gökyüzünün kenarları aydınlanırken o kadar durgundu ki, mutfak bahçesinde net bir şekilde duyuluyordu. Pamuklu şiltemde bir hap böceği gibi kıvrılmış, araştırmak için kalkmayı düşündüm. Ancak hava soğuktu ve yorucu ve hayal kırıklığı yaratan bir gün geçirmiştim, bu yüzden yastığıma (karabuğday kabuklarıyla hoş bir şekilde doldurulmuş) daha derine gömüldüm ve uyumaya devam ettim.

Daha sonra buna pişman olacaktım.

★ ★ ★

SABAH OLDU. Büyük bir evde masaya yemek koymanın olağan gürültüsü arasında ateşler yakıldı. Kahvaltıda hanımıma eşlik ettim. Bohai, herkesin yemek yediği geniş odada tek başına oturuyordu. Genellikle uyurdu, bu yüzden ortaya çıkmasına şaşırdım.

Önlerine pilav, miso çorbası, ızgara sardalya ve patlıcan turşusu tepsilerini koyarken, "Büyükanne," dedi, "gitmek için hazırlanmanızı istiyorum."

"Ama buraya geleli daha bir hafta bile olmadı," dedi.

Sesini alçalttı. "Bunu diğerlerinden gizli tut, ama bence Dalian'a dönmeliyiz. Bu sabah vapur bileti almaya gidiyorum."

Yaşlı kadınım endişeli görünüyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Bizimle gelmene izin vermemeliydim."

"Bohai!" dedi sertçe. "Bana neler olduğunu anlatmalısın."

Görünmez bir irade mücadelesi vardı ve o kazandı. Elbette o kazandı. Adam yerde süründüğünden beri eczaneyi o işletiyordu; onu reddetmesi mümkün değildi. Kısık bir sesle, "Sanırım örgütümüzde bir muhbir var," dedi.

Demek ki ona devrimci faaliyetlerinden bahsetmişti, muhtemelen yamaçta ot toplamaktan döndüğümüz gece. Japonya'da okuyan pek çok Çinli İmparatorluk karşıtı duygulara sahipti, ancak aralarında Qing hükümeti tarafından işe alınan casuslar da vardı. Bu tehlikeli bir faaliyetti.

Bohai dudağını kemirdi. "Eğer şimdi gidersek, sadece büyükanneme bir gezide eşlik ettiğimi ve bunların ilgimiz olmadığını söyleyeceğim."

Başını salladı. ". Sen biletleri al, ben hazır olacağım."

Konuşmayı kestiler çünkü Lu ve Chen kahvaltı için geldiler. Bohai gibi onların da endişeli göründüğünü fark ettim. Tedirgin bakışlarından ya dün gece geç saatlerde ya da bu sabah erken saatlerde bazı haberler geldiğini anladım. Hanımım gittikten sonra dinlemek için koridorda oyalandım.

"Gidelim mi?"

"Fotoğrafçı Bektu Nikan şehirde."

Bu sonuncusu özellikle ilgimi çekti ve bana Takeda'nın notunu hatırlattı. Bektu'nun bu genç adamlarla ne işi vardı? Ne kadar zorlasam da, başka bir şey duyamadım.

Bohai ve diğer genç adamlar sırayla kasabaya iş için girip çıkıyorlardı. Sinirli ve gergin bakışları bana bir araya toplanmış köpekleri hatırlattı. İsyana giden yol her zaman ihanetle çevrilidir; emirlerin nereden geldiğini ya da hangi hiziple ittifak kurduklarını bilmeden

onlara pek şans tanımadı. Üç zengin, idealist genç adam, Shiro tarafından olmasa bile sömürülmek için başlıca hedeflerdi.

★ ★ ★

"UMARIM BOHAI bilet almayı başarır!" Yaşlı kadının yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Devrimle uğraştığını bilseydim, eğitim için Japonya'ya gelmesine asla izin vermezdim. Formosa'daki şeker fabrikaları hakkındaki tüm o konuşmalar sadece bir körlüktü!"

"Hâlâ uygulanabilir bir iş olabilir," dedim. "Ve senin gelmen ona eve dönmek için bir bahane veriyor, yani senin burada olman iyi bir şey."

Elimi okşadı. "Beni her zaman daha iyi hissettiriyorsun. Bu bana Bohai'nin Shirakawa'ya ne kadar bağlı olduğunu hatırlatıyor."

Shiro'yla kıyaslanmak iltifat sayılmaz; bütün gün ne onun ne de Kuro'nun bir bıyığını bile görmemiştim, bu da beni tedirgin ediyordu. Gergin atmosfer hizmetçiye bile sirayet etmişti, o da günün şanssız geçtiğine dair bir şeyler mırıldanıyordu. Eski Japon sistemi olan altı günlük *rokuyo*'ya göre bazı günler diğerlerinden daha şanslı ya da daha şanssızdı. Görünüşe göre bugün *butsumetsu*, yani son derece şanssız bir gündü.

"Şu tepedeki tilkiler yine faaliyete geçmiş olmalı," dedi kahya. "Bu yüzden güzel manzaraya rağmen oraya ev yapılmıyor. Büyükannem öyle demişti ama insanlar hep unutuyor."

Bölgede başka tilki izi görmemiştim. Yine de, sanki yavru bir örümcek tenimin üzerinde nazikçe yürüyormuş gibi tedirginliğimi atamıyordum. Dönüşümüze hazırlanmak için çamaşırları kuruması için arka avludaki bambu direklere astım ve su pompasının sapında sanki birinin elleri kan lekesi bırakmış gibi kırmızı-kahverengi bir leke olduğunu fark ettim. Belki de evin hizmetçisi balık ya da et yıkıyordu.

★ ★ ★

O ÖĞLEDEN SONRA, ön kapıda bir kargaşa oldu. Herkes aceleyle toplandı. Evin uşağı bir ayak işinden dönmüştü ve haberlerle doluydu. "Kasabada bir adam öldürüldü!"

"Kimdi o?" diye sordu Chen.

"Limana yakın bir handa kalan Mançuryalı bir fotoğrafçı. Polisin bölgede onunla temas kurmuş olabilecek tüm yabancılarla görüşmek istediğini duydum."

Sessizce soluklandım. Boğazım düğümlendi, bir ip , gerildi.

Demek Bektu ölmüştü.

Biri onu benden önce yakalamıştı. Uzuvlarım ağırlaştı, başım kalınlaştı ve boğuklaştı. Şaşkınlıktan donakaldım, kalbim huzursuzca çarpıyordu. Girişte toplanan genç adamlar korkulu görünüyordu. Bölgedeki yabancılara yönelik bir polis soruşturması kötü bir haberdi, özellikle de hareketlerinin bir muhbir tarafından sızdırıldığına dair şüpheleri varsa. Çayırdaki koyunların yırtıcı bir hayvana doğru başlarını kaldırmaları gibi, içlerinde bir gerginlik dalgalanıyordu.

Ani sessizlikte Shiro durgun bir sesle, "Canım benim, ne kadar üzücü. Nasıl öldü?"

Bu sansasyonel haber karşısında gözleri fal taşı gibi açılan uşak, "Odasında bıçaklanmış. Sabah hizmetçi onu kanlar içinde buldu."

Hizmetçi ellerini yüzüne bastırırken boğuk bir çığlık duyuldu. "Tilkiler," diye inledi. "Tepedeki tilkiler yine insanları öldürmeye başladı."

Ortaya çıkan kargaşada ne hissedeceğimi bilemedim; öfke mi, rahatlama mı, yoksa ikisi birden mi? Shiro'ya baktım. Mükemmel bir kumarbaz suratı vardı; şok mu oldu yoksa üzüldü mü anlamak zordu, bu yüzden bu kadar çok tasfiye ve savaştan sağ çıkmıştı. Gözlerimin kısıldığını görünce biraz omuz silkti. "Bu çok kötü, ama bizimle bir ilgisi yok." Soğukkanlı sözler, hesaplı bir şekilde güven verici.

Bohai, "Shirakawa, ne yapalım?" dedi.

"Eğer polis bizimle görüşmek isterse, onlarla konuşmaktan mutluluk duyarım."

Toplu bir rahatlama. Hizmetçi yeniden canlandı, ancak tilkiler hakkında gevezelik etmeye devam etti, bu tehlikeli bir emsaldi. Bu tür söylentiler hızla korkmuş kalabalıklara dönüşür. Daha da endişe verici olanı, Kuro neredeydi? Onu hiçbir yerde göremedim.

★ ★ ★

Polisle olan deneyimim, tahmin edilebileceği gibi yabancı düşmanı oldukları yönünde. Takeda gibi zengin adamlardan para toplayan bir ev dolusu yabancı, yıldırım düşme tehlikesi olan bir tepedeki yalnız çam ağacı gibi göze çarpıyordu. Yerel polisin yerinde , Bohai ve arkadaşlarını sırf yabancı oldukları için tutuklardım.

Bunun ötesinde, Bektu'yu kim öldürmüştü ve neden şimdi? Bektu şüpheli çıkarları olan bir fotoğrafçıydı. Acaba handaki hizmetçi beni hatırlar mı diye düşündüm, ne de olsa bir gün önce odasına giden tanımadığı bir kadın oldukça şüpheli olurdu.

Bunu düşündükçe, dışarı çıkıp Bektu'nun odasını kendim aramak istiyordum. Ölümünü kendi burnum ve gözlerimle doğrulamak, öfke ve şaşkınlıkla ulumak. Ama bu aceleci dürtüden kaçınmalıydım; birçok tilki sırf merakından tuzağa düşmüştür. Ayrıca, yeterince uzun süre beklersem, polisin bize gelmesi muhtemeldi.

Maalesef haklıydım.

OceanofPDF.com

40

Zhou Yuling'in parfümü Bao'ya verdiği karta yapışmış, misk gibi yabancı bir koku. Bao, kızın yoğun kalabalığın içinde kayboluşunu izliyor. Yüzündeki ifade kararlı; Shirakawa'ya duyduğu özlemin de tıpkı diğer tanıdıklarının anıları gibi bir gün yok olup olmayacağını merak ediyor. Garip bir şekilde, onlardan biraz daha dirençli görünüyor.

Hesabı ödedikten sonra Bao oteline döner. Not defterini açarak *Shirakawa* adını yazar.

Şüphelerine rağmen, Shirakawa'nın Mukden'de iki kadını karda terk eden yakışıklı beyefendiyle aynı kişi olduğuna ya da aradığı kadınla derin bir bağı olduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Bao sadece sonuçlara atlıyor ve her gölgenin ardında bir tilki görüyor. Onun da tilkilerle ilgili bir tür maniye yenik düşmesi ironik olurdu.

Karaciğer yemek de önceki vakalarla uyuşmuyor. Belki de Zhou Yuling'in dediği gibi, cesetlerden biri daha sonra atılmıştır. Bu düşünce onu ürpertti. Ciğer yemek tilkilerin şüphelendiği eski bir vahşettir. Bao çocukken bir kalabalığın bu suçla itham edilen bir seyyar satıcının saçlarını ve elbiselerini parçaladığına şahit olmuş ve insanların hepsi birer canavara dönüşmüş gibi attıkları çığlıkları, vahşi koşuşturmayı ve dehşetin ekşi kokusunu hâlâ hatırlıyor.

Shirakawa ve tilki kadının bir opera topluluğunun oyuncuları olması daha muhtemel. Toplumun sınırlarında yaşamaya yatkındırlar, çeşitli dilleri akıcı bir şekilde konuşurlar ve seyircilerini okumakta ustadırlar. Bao, kadının hâlâ orada çalışıp çalışmadığını öğrenmek için eczaneye ya da gemiye kimin bindiğini öğrenmek için vapur bilet gişesine gitmelidir ama yorgunluk onu vurur. Önce gıda zehirlenmesi, sonra da Dalian'ın dört bir yanını dolaşıp fotoğrafçılarla ve aşık metreslerle röportaj yaparak kendini aşırı yormuştur.

Gözlerini kapatan Bao, çekik gözlü kadınları ve zarif elli beyefendileri düşünüyor. Gizemli bir şekilde ölen insanları.

OceanofPDF.com

41

Polisler şık üniformaları ve rahatsız görünümlü şapkalarıyla geldiler. Girişte duran ve meraklı bakışlarla etrafı süzen iki kişi vardı. Yaşlı olanın bıyıkları Meiji imparatoru tarzında uzamıştı. Onları görkemli bir şekilde şişirerek, "Bu sabah bir yabancı öldürüldü. Bu evle bağlantılı olabileceğine inanmak için sebeplerimiz var."

Bir ayak sürüme hareketi. Genç adamların kendilerini Shiro'nun arkasına yerleştirmeleri ve böylece Shiro'nun merkezinde olduğu bir üçgen oluşturmaları neredeyse komikti. Her an Bohai, Chen ve Lu'nun kötü bir müzikal komedide olduğu gibi şarkı söylemesini bekliyordum. Tabii ki böyle bir şey yapmadılar. Bunun yerine gözlerini Shiro'ya çevirdiler.

"Lütfen içeri buyurun. Gördüğünüz gibi yol arkadaşlarım iyi ailelerden gelen öğrenciler. Saklayacak bir şeyimiz yok."

Shiro'dan kibarlık ve asalet sızıyordu. Polis ne bekliyordu bilmiyorum ama şaşırmış görünüyorlardı. Aslında, Shiro'nun işleri abarttığından oldukça endişeliydim. Ne de olsa burası özel bir evdi, bir saray bekleme odası değil.

Kuro bahçeden sessizce içeri girene kadar dişlerimi sıktığımı fark etmemiştim. Bütün gün nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama büyük ihtimalle hizmetçi tarafından telaş içinde getirilmişti. İnce dokumalı koyu gri bir kimono giymiş, ağırbaşlı ve seçkin görünüyordu. "Beyler," dedi.

"Ah, *Kurosaki-sensei*!" Kıdemli polis memuru rahatlamış görünüyordu. "Sizi gördüğüme sevindim."

Kuro ve Shiro'yu kabul odasına kadar takip ettiler ve kapılar kapandı. Bohai, Lu ve Chen belirsiz bir şekilde

koridorda ne yapacaklarını düşünen okul çocukları gibiydiler. Telaşla koştum ve kulağımı kapıya dayadım. Genç adamlar da aceleyle beni takip ettiler.

Birinci subayın şöyle dediğini duydum: "Ölen adam Mançuryalı bir fotoğrafçıydı. Bavulunda bulunan bir mektuptan -bu adresten gelen bir mektup- Moji'ye gelmesi için talimat aldığı anlaşılıyor."

"Doğru," dedi Shiro yumuşak bir sesle. "Ondan Bay Takeda için nadir bitkilerin fotoğraflarını çekmesini istedim. Öldüğünü duymak ne kadar şok edici! Ne oldu?"

Zengin bir finansçı olan Takeda'dan bahsedilince polis yumuşadı. Ya öyle ya da Shiro onları etkilemek için elinden geleni yapıyordu. Odada neler olup bittiğini göremiyordum ama ses tonlarındaki uzlaşmacı değişimi duydum.

"Hizmetçi onu odasında ölü bulmuş. Gece geç saatlerde ya da bu sabah çok erken saatlerde bıçaklanmış."

"Boğuşma izleri var mıydı?"

"Hayır, ama han kalabalık. Ayrıca arka duvarı aşmak da kolay," diye ekledi genç polis. "Ceset şiltenin üzerinde yatıyordu, sanki uykusunda bıçaklanmış gibiydi. Muhtemelen sıradan bir mutfak bıçağıyla."

"Soygun muydu?"

"Hizmetçi, temizlik yaparken dokunmaması için onu uyardığı deri bir folyo çantası olduğundan bahsetti. İçinde fotoğraflar olduğunu söyledi ama incelediğimizde boştu."

Polis çok fazla uysal davranıyordu. Tilkilere karşı hassas olmalılar ve sadece Shiro ve Kuro'nun özel bir odada bir araya gelmesinin onları aşırı etkilediğini hayal edebiliyorum. Gerçekten, daha dikkatli olmalıydılar. Bu gidişle, başka vahşi söylentiler çıkmasından korkuyordum.

"Ölümünden önce onu ziyaret eden oldu mu?"

"Bir gün önce kimliği bilinmeyen bir kadın da dahil olmak üzere pek çok kişi yaptı." "Onu buldunuz mu?" Kuro ilk kez konuştu.

"Henüz değil ama hizmetçinin söylediğine göre *hanakago* desenli mavi bir kimono giymiş. Birkaç erkek ziyaretçi de vardı ama kimse yüzlerini görmedi."

"Yani basit bir soygun olabilirdi," dedi Shiro, tüm cazibesini kullanarak.

"Evet..."

"Ve bu evde başka kimseyle görüşmenize gerek yok."

"Hayır." Sanki polis memuru bunu yeni fark ediyormuş gibi belli belirsiz bir şaşkınlıkla söyledi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Onlar kapıyı açamadan ben kapıdan geri atladım. Bohai, Chen ve Lu şaşkınlık içindeydi ve son derece rahatlamışlardı. Soru yağmuruna tutulmuşlardı, ağızları açık kalmıştı ama polisler dışarı çıkarılırken kimse bir şey söylemedi. İki memur belli belirsiz afallamış görünüyordu, bu da beni endişelendiriyordu. İnsan hiçbir zaman aşırıya kaçmamalı çünkü bu bazen geri teper.

Size daha önce her eylemin eşit ve zıt bir tepkisi olduğunu söylemiştim. Bu dengeyi kontrol edemeyenlerin sonu kaçınılmaz olarak ölümdür - Kuro'nun o kısa görüşme sırasında neredeyse hiçbir şey söylememesinin nedeni de muhtemelen budur.

★ ★ ★

Hanımıma polis ziyareti hakkında bilgi verdim. Farklı nedenlerle de olsa o da ben de tedirgindik.

"Korkarım Bohai dün gece dışarı çıktı," dedi ellerini iki yana açarak. Şafakta yola çıkmaya hazırlanmak için toparlanmakla meşguldü. "Dün gece tesisleri kullanmak için uyandım ve avludan geçen bir figür gördüğümü sandım. Çok fazla düşünmedim ama şimdi bana fotoğrafçının öldüğünü söylüyorsun, bu beni çok tedirgin ediyor."

"Belki dün gece gördüğünüz kişi de uyuyamamıştır."

"Bir erkek figürüydü, yine de Bohai olmadığını umuyorum. Onunla konuşmak istediğimi söyler misin?"

Aceleyle çıktım. Verandanın ötesinde ay, kadife gökyüzünde ince bir hilal şeklinde yükseliyordu. Köşelerde kalan gölgeler daha kalın görünüyordu, sanki karanlık yumuşak siyah tüyler ya da mürekkepli is yığınları gibi toplanıyordu. Bohai, Chen ve Lu yemekten sonra birlikte oturuyor, bahar soğuğuna karşı ısıtılmış sake şişelerini içiyor ve kızarmış kurutulmuş kalamar yiyorlardı. Kimse mutlu görünmüyordu.

Bohai'ye "Büyükannen seni görmek istiyor," dedim. Chen

bana baktı. "Lütfen bize katılın."

Bu istek karşısında şaşırdım ve oldukça şüphelendim. Ama kapıyı arkamdan kaydırarak kapattım.

"Sıradan bir hizmetçi olmadığınıza, ama Shirakawa'yı önceden tanıdığınıza göre, belki birkaç soruya cevap verebilirsiniz." Chen, sanki ay ışığında, tepelik bir yamacın tepesinde bana hiç teklifte bulunmamış gibi, ağırbaşlı ve kendini beğenmiş bir şekilde ayağa kalktı.

Lu kaşlarını çattı. Sözlerini bana değil Chen'e yönelttiği için gözlerimin içine bakma ihtimali en düşük olanın o olduğunu fark etmiştim: "Bunun doğru olduğunu nereden bileceğiz? Sana bir sürü yalan söylemiş olabilir."

Bohai huysuz görünüyordu. "Ona kefil olabilirim. Bize Shirakawa'dan biraz daha bahset. Polisi bu şekilde gitmeye nasıl ikna edebildi?" Saflarındaki bir muhbirin hayaleti, Shiro'nun polisi esrarengiz bir şekilde görevden almasıyla birleşince, onları açıkça sarsmıştı.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Belki de sadece çok ikna ediciydi. Yine de şüpheleriniz varsa, belki de eve gitmelisiniz."

Şurada. Artık insanlara karışmayacağımı söylemiştim, ama bu toy yüzleri acıma hissi uyandırıyordu. Bu genç adamlar, zengin tüccarların yumuşak elleriyle siyaset oynayan oğulları, devrime hizmet etmek için eğitimlerini terk etmişlerdi. İşkencenin uzuvları nasıl bükebileceği ve ruhları nasıl kırabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Shirakawa'nın Bektu'nun ölümüyle ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?" Chen diğerlerine söyledi. Kulaklarım karıncalandı.

"Neden?" dedi Bohai.

"Çünkü polis bu akşam çok garip davrandı, sanki ona rapor veriyorlarmış gibi. Kayıp bir folyodan bile bahsettiler." Chen'in gözleri gölgelenmişti. "Babam bunu duyarsa çok öfkelenir."

Bohai huzursuzca kıpırdandı. "Bazı fotoğraflarla ilgili söylentileri duymadığı sürece..." Sesi kesildi. "Ya her şeye rağmen bizi tutuklarlarsa?"

Lamba ışığında yüzleri parşömen gibi sararmıştı. "Bir an önce gitsek iyi olacak," dedi Lu, uzun yüzü endişeyle kaskatı kesilmişti.

"Büyükanneme bakmaya gidiyorum." Bohai onu koridorda takip etmem için bana işaret etti.

Yalnız kaldığımızda, "'Bazı fotoğrafların söylentileri' derken ne demek istediniz?" diye sordum.

Bohai tereddüt etti, muhtemelen büyükannesinin nasıl olsa öğreneceğini ve benim onun yanında olmamın daha iyi olacağını hesaplıyordu. Verandada, o

bahçede konuşmamız gerektiğini belirtti. Süsenlerle çevrili dekoratif bir gölete doğru sessizce yürüdük. Gergin görünüyordu.

"Bektu sadece bir fotoğrafçı değildi. Bazıları yarı Mançuryalı olduğu için ona güvenmememiz gerektiğini söylese de devrimci hareketimiz için bir kuryeydi. Bir fotoğrafçı olarak iş için her türlü yere giderdi, bu yüzden faydalıydı. Özellikle kötü yan işleriyle risk oluşturduğundan endişeliydim - bizi Qing hükümetine satabilirdi."

"Shirakawa onun sizin organizasyonunuz için çalıştığını biliyor muydu?"

"Evet. Eğer sorun çıkarırsa Bektu'yu halledeceğine dair bana güvence verdi."

Bohai kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi ama ben o kadar öfkeliydim ki saçlarımın dipleri havaya kalkmıştı. Başım yanan bir kibrit gibi öfkeyle parlıyordu.

Demek Shiro benden de sır saklıyormuş.

Bektu Nikan'la olan ilişkisi söylediğinden daha karmaşıktı. Shiro esnek ve fırsatçıdır. Bektu'nun peşinde olduğumu öğrendikten sonra, muhtemelen onu ortadan kaldırmamın uygun olacağına karar vermişti, özellikle de Bektu'nun şantaj alışkanlıkları bir sorumluluk haline geliyorsa. Beni şimdi bile potansiyel bir günah keçisi olarak mı tutuyordu?

Bohai, "Neden bu kadar kızgın görünüyorsun?" dedi.

Karanlıkta genç ve ürkek görünüyordu, boyundan büyük işlere kalkışmış bir öğrenci gibiydi. Katıldığı bu sözde devrimci hücrenin var olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Bütün bunları Shiro'nun uydurduğunu, zengin tüccarların oğullarından oluşan bu üçlüyü para koparmak için tuzağa düşürdüğünü düşünmezdim. Zihnim çeşitli olasılıklarla dolup taşıyordu ama Bohai'nin endişeyle işaret ettiği gibi başlıca duygum öfkeydi.

Kendimi kontrol ederek, "Sadece bunun senin için ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyordum" dedim.

Bohai'den başını salla. Evet, onun gibi genç bir ustanın böyle skandallara karışması gerçekten de korkunçtu.

Devam ettim: "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Sadece bir muhbir olabileceğini duydum. Ayrıca Shirakawa için çalıştığını sanıyordum. Gerçi dün onunla tartıştığını duyduğumda, onu değil de büyükannemi koruyacağını düşünmüştüm."

En azından Shiro ile olan kavgam işe yaramıştı.

"Beni yanlış anlamayın," diye ekledi. "Ona inanmak istiyorum, o benim iyi arkadaşım. Eğer Bektu gerçekten de bir muhbirse, o zaman belki de Shirakawa bizi kurtarmaya çalışıyordu." ("Ya da belki de ölümü sadece bir soygundu. Zaten tüm bu girişim hakkında şüphelerim var ve büyükannemle ilgilenmem gerekiyor. Chen ve Lu da cesaretlerini kaybetti."

Bir iç çekişi bastırdım. Bu genç adam nesli hiç de dayanıklı değildi. Gerçek bağnazlar, bir hanedanı devirebilecek türden olanlar, gece gündüz bozkırda yürüyüp kısrak sütü ve at kanıyla hayatta kalmayı akıllarından bile geçirmezler. İşte ben onlardan bahsediyorum. Ama belki de polisin tuhaf iyi niyeti buharlaşmadan geri çekilmek en iyisiydi.

★ ★ ★

Bektu öldüğü için rahatlamış mı yoksa aldatılmış mı hissetmem gerektiğinden hâlâ emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, içten içe Bektu'nun peşine düşmenin doğru olmadığını biliyordum ama başka bir yanım, acı bıçak sırtı yanım, umursamıyordu. Çocuğum olmadan bin yılı tamamlamak için mücadele etmenin anlamı vardı? Midem bulanıyor, yapışkan bir tedirginlik miazmasının içinde boğulduğumu hissediyordum. Onun ölümü hiçbir şeyi çözmemişti; mucizevi bir şekilde daha mutlu olmamıştım. Bunun yerine, dökülen hiçbir kanın çocuğumun kaybı için beni teselli edemeyeceğinin içimi kemiren bir farkındalığıyla, her türlü acı verici hissi uyandırdı.

Şimdilik duygularımı donmuş bozkırdaki hayali bir deliğin derinliklerine gömdüm. Tilkilerin kar altında fazladan yiyecek saklaması gibi. Bektu Nikan ölmüştü. Zihinsel olarak, iyi bir önlem için üstüne büyük bir kaya yığını ekledim.

Bohai bilet bulduğu için şanslıydı çünkü yarın Dalian'a doğru bir gemi yola çıkacaktı. Bohai'nin kararıyla harekete geçen Chen ve Lu'nun da bilet almış olması yeterince boştu ve kendi eşyalarını toplayamayacak kadar dalgın ya da depresif göründükleri için hanımım onlara yardım etti. Yani ben de gönderildim.

Bir yığın katlanmış giysiyle odalarına yaklaşırken Lu'nun somurtkan bir şekilde parmaklarını pencere pervazına vurduğunu ve dışarı baktığını gördüm. "Takeda parayı transfer ettiğine göre, belki de gerçekten Formosa'ya gidip bir şeker fabrikası açmalıyız," dedi.

"Ben de eve gitmek istemiyorum," dedi Chen. "Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Keşke o öğrencinin amcamın villasının yakınında intihar ettiğini duyduğumuzda daha fazla soru sorsaydık. Bektu'nun yükümlülüklerini daha erken keşfedebilirdik."

"Aşırı tepki veriyorsunuz, nereden bilebilirdik ki?"

Ben yaklaşınca ikisi de aniden çenelerini kapattı. Chen'in bavulunu hazırlamasına yardım ettiğimde endişeyle etrafta dolandı, kitapları nasıl kullanacağımı bilmediğimden yakındı ve hatta bir paketi çıkarıp kendisi yeniden paketledi. Bir keresinde bir keşişe Dunhuang yakınlarındaki bir mağarada paha biçilmez Budist parşömenleri saklamasına yardım ettiğimi (bugün hâlâ orada olabilirler) söyleyerek öfkemi bastırmak zorunda kaldım. Lu da son derece rahatsız görünüyordu, ancak Chen'den mi, benden mi yoksa polis soruşturmasından mı rahatsız olduğunu anlayamadım.

★ ★ ★

Ertesi gün (erkenden kalkıp tüm valizleri güvence altına alarak aceleyle geçirdiğimiz bir gün) yola çıktık. Umut ve macera dolu varışımızın aksine, bu utanç verici bir ayrılıştı. Şimdi gençler endişeliydi, tutuklanma korkusuyla her yabancı yüze bakıyorlardı. Hava rüzgarlı ve ılıktı, hapşırtan polen bulutları giysilerimizi sarıya boyuyordu.

Moji'den ayrılacağım için beklediğimden daha üzgündüm. Denizin ve kabarık beyaz bulutların kokusu, evin yakınındaki koyu renkli çam ağaçlarının üzerindeki güneş ışığı, hepsi bu depremler diyarını çağrıştırıyordu. Beni nostaljiye sürüklüyorlardı; hanımımla Tokyo'ya daha uzun bir yolculuk yapmayı bekliyordum ve göğsümde kabaran hayal kırıklığı ve keder karşısında şaşırdım.

Kendi kendime bunun Kuro ile bir ilgisi olmadığını söyledim. Hayatımın o kısmına daha önce veda etmiştim ve duygusal olmamalıydım. Ayrılmaya hazırlandığımız bütün gün boyunca bir kez bile uğramamıştı. Hanımım çalışma odasının kapalı kapısının önünden birkaç kez geçmiş ve ev sahibimize teşekkür etmek istediğini çekinerek ifade etmişti.

"İş için başka bir yere çağrıldı," dedi Bohai. "Ona bir mektup yazacağım."

"Onu bir kez daha görmek istedim," dedi.

"Büyükanne, Kurosaki'ye neden bu kadar düşkünsün?"

"Bana çocukluğumu hatırlatıyor. Ayrıca o yanımdayken kendimi daha az endişeli hissediyorum."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama polisin geldiği gece Kuro'orada olduğunu bilmek beni de rahatlatmıştı. Yine de başka bir parçam, gömmek için çok uğraştığım karanlık, acı umutsuzluk, onun ne yapmış olabileceğinden de korkuyordu. Hamamın penceresinden yaptığımız konuşmadan sonra o soğuk yıldızlı geceye çıkıp benim adıma bir adam öldürmüş müydü?

İşlek bir han, arkada tırmanılacak kolay bir duvar. Kanlı eller. Şafaktan önceki sessiz saatte arka avludaki su pompasının sesi.

Eğer , bu beni hiç mutlu .

OceanofPDF.com

42

Bao'nun gıda zehirlenmesi, sanki bağırsakları onları ihmal ettiği için onu cezalandırıyormuş gibi, neredeyse zafer kazanmışçasına yeniden ortaya çıkıyor. *Yabancı bir şehirde dolaşıp fotoğrafçılarla ve metreslerle röportaj yapmanın kesinlikle yanlış bir seçim olduğunu* söylüyorlar, acımasızca sıkarken. Donuk sancılar onu sarsıyor; sessizce yatakta kalmalıydı.

Uykuya dalan Bao, rüyasında tilkileri görür. Biri beyaz, diğeri siyah. Çimenli bir tepenin yamacında beliriyorlar, yan yana tırıs gidiyorlar. Burunları siyahtır: beyaz olan gerçek bir beyaz tilkidir, albino değildir. İki tilki durup ona bakar. Beyaz olanın koyu renk gözleri ve şakacı, muzip bir havası vardır. *Güzel bir cadaloz*, diye düşünüyor. Siyah tilki daha iri, beyaz uçlu kuyruğu ve esrarengiz bakışları olan bir erkek.

Bu manzarada Bao'ya geçmişten geldiğini düşündüren bir şey var. Belki de açık gökyüzünü dolduran ışık, taze çimenlerin üzerindeki pırıl pırıl güneş ışığı, gençliğindekinden daha bulanık olan gözlerinin yıllardır görmediği türden. Bao hayatında hiç bu kadar vahşi ve uzak bir yere gitmemişti, yine de o kadar canlı ki ağlayacak gibi hissediyor. Uzakta, dalgalanan ot denizinde bir leke yaklaşıyor. Tilkiler geriliyor; erkeğin boynundaki tüyler diken diken oluyor. Ve sonra Bao onu görüyor. Üçüncü bir tilki, cadaloz kadar beyaz ama daha büyük, kehribar rengi gözleri var.

Üç tilki! Bao buna inanamıyor. Rüyasında bile esrarengiz görünüyor ve bunun bir şans işareti mi yoksa daha uğursuz bir şey mi olduğunu merak ediyor.

Üçüncü tilki -bir başka köpek tilki- düz bacaklı ve temkinli bir şekilde ortaya çıkıyor. Tilkiler birbirlerinin etrafında dönüyor. Oynuyorlar mı, görüşüyorlar mı, yoksa avlanmaya mı hazırlanıyorlar? Sanki aniden kararlarını vermişler gibi, üç tilki de otların arasından hızla uzaklaşır. Tilkiler ayrılıyor: ikisi bir gidiyor; üçüncüsü

bir başkası gider. Bao hangi tilkinin nereye ve kiminle gittiğini bilmek istiyor ama uzun otların arasında bunu söylemek imkânsız.

★ ★ ★

GÖZLERİ ŞAP diye açılır. Bao Dalian'daki otel yatağına geri dönmüştür. Hava kararmıştır ve yüzünü leğende yıkadıktan sonra sürünerek yatağına geri döner. Tilkilerle ilgili rüyası o kadar canlıydı ki, kendisinin de çocuk olduğu o zamana tekrar dönmek istiyor. Elbette bu saçmalık -altmış yıl önce, üç tilkinin çayırlarda karşılaşıp karşılaşmadığını kim bilebilir- ama odasının loşluğunda yeterince gerçek görünüyor.

Mide ağrıları azalmıştır. Uyuyamayan Bao giyinir ve aşağı iner. Gecenin bu saatinde katip yoktur. Bao, izinsiz girmiş olmanın verdiği hafif bir hisle ön kapıyı iterek açar. Dışarıdaki sokak ıssızdır, sadece gecenin bir yarısının sahip olduğu durgunluk vardır. Soğuk hava, Bao'nun keçe çizmelerinin içine aceleyle soktuğu çıplak ayak bileklerine dolanıyor. Gökyüzüne bakmak için başını dışarı çıkardığında, dolunay yarışan bulut parçaları tarafından karartılmış.

Karanlık sokakta bir gölge ilerliyor; etrafı koklayan bir hayvan. Kedi olamayacak kadar büyük, başıboş bir köpek olabileceğini düşünüyor. Ya da bir tilki. Kırsal kesimden cesurca geliyorlar, yiyecek arıyorlar ve insanların evlerinin altında inler kazıyorlar. Bao, tilki tanrısına adak olarak parktaki bir çitin altına bıraktığı kızarmış kaz paketinin kabul edilip edilmediğini merak ediyor. Ellerini birleştirerek kısa bir dua mırıldanıyor. "Lütfen iyi bir şekilde bitirmeme izin ver."

Kapitone ceketini üzerine çekerek sokağa doğru yürür. Keskin bir nefes alarak göğsündeki tanıdık ağrıyı hissediyor. En azından o ağrı geçmemişti. Aksine, sol akciğerinin balonundaki bir yırtık genişliyormuş gibi daha keskin görünüyor. Etrafta kimse yok, gece bekçisi bile. Gözleri karanlığa alıştıkça, sanki gölgeler ve ay ışığı gizemli bir şekilde yer değiştiriyormuş gibi tüm sokak odak noktasına geliyor.

Böyle bir gecede hayaletler görülebilir ve ruhlarla pazarlık yapılabilir - ya da öyle derler. Yaşlı dadısı onu her zaman gece rüzgarı eserken içeride kalması konusunda uyarırdı. *Geceleri dışarı* çıkma, derdi.

Özellikle de ağabeyine değil Bao'ya. O zamanlar bunu yine ona bebeklik yapmak olarak algılamıştı. Caddenin yukarısında ve aşağısında, kumaş tenteler ve afişler rüzgârda dalgalanıyor, gölgeler titrek ay ışığında dans ediyordu. Bao içeri dönmek için döndüğünde donakaldı.

Onun gölgesi yok.

OceanofPDF.com

43

Moji'den ayrıldığımız sabah aydınlık ve esintiliydi. Burada bulunduğumuz kısa süre içinde bahar ilerlemişti ve şakayık tomurcukları umut vaat eden tombul düğümlerdi. Evin hizmetçisi ayrılacağımız için rahatlamış görünüyordu ama genç uşakta hayal kırıklığına uğramış bir hava vardı; muhtemelen eski ev yıllardır bu kadar çok misafir görmemişti.

Hanımım üzgündü. Çekçekimiz beyaz tozlu yolda hızla ilerlerken, onun eve hüzünlü bakışını tarif etmenin başka bir yolu yoktu. "Ona veda etmek istedim," dedi sessizce.

Kendi kuşkularıma rağmen ben de Kuro'yu aramıştım ama ne o ne de Shiro ortalıkta görünmüyordu. Genç adamlar özenle kibarca teşekkürlerini ve vedalarını yazmış, olası bir polis soruşturmasından kaçtıklarından bahsetmemişlerdi. Gergin bir şekilde ayrılmak için sabırsızlanıyorlardı ve yolculara izin verilir verilmez gemiye bindiler.

Sadece hanımım kalmıştı. Bavullarıyla ben ilgilenmiştim ve kaygan iskeleden aşağıya doğru yürürken onun küçük figürünün hâlâ orada durduğunu gördüm. Dalgalardan yansıyan güneş ışığının boyalı liman ambarlarına yansımasına rağmen melankolik görünüyordu. Ben izlerken, birine el sallamak için elini kaldırdı. Bu Shiro'ydu. Arkasından Kuro ve Bayan Yukiko geliyordu, şüphesiz onu uğurlamak için.

"Bize katılacağını bilmiyordum, Shirakawa!" dedi hanımım.

"İşleri tamamlamak için kalmam gerekebilir diye düşünmüştüm ama her şey yolunda gitti," dedi çarpık, sevimli sırıtışıyla.

Shiro muhtemelen polise karşı aşırıya kaçtığını fark etmişti ve onlar akıllarını başlarına toplamadan ortadan kaybolsa iyi olacaktı. Ama ben Kuro'ya bakıyordum. Parlak güneş ışığında ölümcül derecede yorgun görünüyordu. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Kuro sebepsiz yere etrafta koşuşturacak biri değildi. Yaşlı karımı görünce belli belirsiz gülümsedi ve ona elini uzattı.

Hevesle aldı. "Seni gördüğüme sevindim! Hoşça kal demeden ayrılmak kabalık gibi geldi."

O anda, mantıksız bir şekilde orada duran ve Kuro'nun elini tutan kişinin ben olmasını diledim. Bir ok gibi saplanan bir acıydı bu, beni tedirgin ediyordu.

-Geçmişte beni Hangzhou'nun Batı Gölü'nde bir mavnadan düşmekten kurtaran o sabit tutuşunu ne kadar sık uzatmıştı. Bir ay önce bana Kuro'yla tekrar karşılaşacağımı ve ona dokunmak için can atacağımı söyleseydiniz, yüzünüze homurdanırdım ama şimdi içim rahatsız edici bir duygu karmaşasıyla doluydu. Ellerimi sıktım. Ben de düzgün bir şekilde vedalaşmak isterdim ama bu olmayacaktı. Fark edilmeden, birkaç adım ötede, geminin gölgesinde sessizce bekledim.

Kuro, "Döndüğümde mektubunuzu masamın üzerinde buldum. Hizmetçi hepinizin bu gemiden bilet aldığınızı söyledi."

"Ani ayrılışımız için özür dilemeliyim."

"Özür dilemenize gerek yok. Aslında bu dayatma bana ait. Bugün size katılıyorum."

Yaşlı kadının yüzü aydınlandı; bir polo maçında ödüllü bir midilli kazandığını düşünebilirdiniz. Shiro ona bakarak tek kaşını şakayla kaldırdı.

"Demek Kurosaki'yle benden daha mutlusun!" dedi.

"Hayır, hiç de değil" diye itiraz etti. Onlar gülümseyip kahkahalar atarken, başka birinin büyük bir sıkıntı içinde olduğunu fark ettim. Yüzü solgun ve gözleri şişmiş olan Bayan Yukiko gözyaşlarını zor tutuyordu. Kadınların sevdikleri erkeklere yaptıkları gibi Kuro'nun biraz arkasında duruyordu ve şimdi narin elinin Kuro'nun kolunu tuttuğunu gördüm. Başını eğerek döndü. Yüzünü göremiyordum ama sözleri rüzgârda bana doğru geliyordu, net ve yalvarırcasına.

"... bu yüzden mi dün büyükbabamla konuştun?"

Garip durumun farkına varan hanımım ve Shiro daha da uzaklaştılar.

"Ona cevabımı verdim," dedi Kuro.

"Hayır!" dedi. Sonra kendini kontrol ederek, "Gitmek zorunda mısın? Büyükbabam hayal kırıklığına uğradı. Ve ben de..."

"Çok üzgünüm. Çok düşündüm ama bu onuru reddetmek zorundayım."

"Bunu hiç düşünmedin," dedi sessizce ve umutsuzca. "Uzun süre düşünmedin bile. *Onlar* geldiğinde hemen kararını verdin."

"Onlar" derken muhtemelen bizi kastediyordu - Shiro ve Çin'den getirdiği yabancılardan oluşan kalabalığı. Onun için hem çok üzüldüm hem de çelişkiye düştüm. Kalp kırıklığına tanık olmak hoş bir şey değil; ağlamamak için kendini zor tutuyordu, gözlerinden sessizce yaşlar dökülüyordu. *Onu ne kadar seviyor olmalı*, diye düşündüm. Kalbim acı dolu bir şekilde çarptı.

"Bana yazacak mısın?" dedi sonunda. "Sadece güvende olduğunu bilmem için. Söz ver bana."

Uzun bir duraksamadan sonra başını salladı. "Evet."

"Sözünü tutacağını biliyorum." Sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, yüzünü onun göğsüne gömdü. Sanki bir hırsızmışım gibi onları izlemek yanlış geliyordu. Dönerek sessizce iskeleye çıktım.

★ ★ ★

BOHAI biletleri o kadar aceleyle almıştı ki hepimiz ikinci sınıf kamaralarda oturuyorduk. Ya öyle ya da kamaralar doluydu ama şikâyet etmedim. Hanımım ve ben bir kamarayı paylaşacaktık, Bohai yalnızdı ve görünüşe göre Chen ve Lu'nun da ayrı kamaraları vardı. Bektu'nun öldürülmesinden bu yana üç genç adamın üzerine gergin bir hava çökmüştü. Shiro ve Kuro'ya gelince, nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu; dar ikiz yatağımda oturup hanımımın kıyafetlerini düzenlerken düşüncelerim karmakarışıktı.

"Bizimle gelmeleri iyi oldu. Bohai muhtemelen rahatlamıştır," dedi.

Bundan pek emin değildim. Shiro gemideki partimize katıldığında, Bohai'nin gözlerinde kısa bir panik titreşimi görmüştüm. Shiro'nun etkisinden mı çalışmıştı? Bazen bir insan tilkiler tarafından kandırıldığından şüphelenmeye başlar. Tüm o hayal kırıklığı hikayelerine ve kendini çıplak, pirelerle kaplı ve terk edilmiş bir mezarda çürüyen et yerken bulmaya yol açan şey budur. Elbette bu senaryo nadiren gerçekleşir, ancak insanların kandırıldıklarını fark ettiklerinde neler hissettiklerine dair iyi bir metafordur. İşte bu yüzden dikkatli bir tilki başkalarını gereksiz yere etkilemekten kaçınır.

Anladığım kadarıyla Shiro tamamen pervasızdı. Bektu'yu da öldürmüş olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Evet, en olası seçenek bu, dedim kendi kendime. Diğer olasılıklardan çok daha iyi.

Bu gemi *Shinanomaru* kadar modern ya da lüks değildi. Kabinler sıkışık ve karanlıktı, yatak çarşafları nemliydi. Lumboz pencereleri açılmayı reddediyordu ve deniz tutması kısa sürede yeniden ortaya çıktı.

"Uzansan iyi olur," dedi hanımım endişeyle. "Sana biraz yiyecek getireceğim."

Kendime bunun kısa bir yolculuk olduğunu hatırlattım. Bir gecelik bir yolculuk. Yine de bir mide bulantısı dalgası beni ele geçirdi ve kabindeki küf kokusuyla daha da kötüleşti. Pencereyi tekrar denedim ve başımı dışarı çıkaracak kadar açmayı başardım. Denizin kabarmasının durmasını dileyerek gözlerimi , bir sonraki açık pencereden gelen sesleri duydum.

Bu Bohai'nin kulübesiydi. Gelen sese bakılırsa Chen ve Lu da onunla birlikteydi. Onları duymak zor değildi çünkü bir tartışmanın ortasındaydılar. "Daha iyi bir toplum inşa etme planlarımız ne olacak?" Arayan Lu'ydu. "Eğer sen

Bizi ihbar etmeyeceğinizi nereden bileceğiz?"

Chen öfkeyle, "Belki de kendi dokunulmazlığın için bizi gizlice satan muhbir sensin!" dedi.

"Asla yapmam! Ayrıca, Bektu Nikan'ın ölümü konusunda şüpheli davranan ben değilim. Bu kadar rahat ölmüş olması size de garip gelmiyor mu?" Bohai'nin sesi tedirginlikle yükseldi.

Chen, "Ölmeden bir gün önce onu görmeye gittim. Düşmanca davrandı ve peşinden birini gönderip göndermediğimi sordu. Görünüşe göre, o sabah amcam Wang'ın evinden bir kadın özel fotoğraflar hakkında onu sorgulamaya gelmiş."

Kulaklarım deniz rüzgârında donuyordu. Bahsedilen kadın belli ki bendim, henüz bir araya getirememişlerdi ama görünüşüm Bektu'yu o zamanlar tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı sarsmıştı. Ve hizmetçinin sözümüzü kestiğinde, onun için başka bir ziyaretçi olduğunu söylediğini hatırladım.

"Ona neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledim. Bektu, eğer ödeme yapnegatifin hala kendisinde olduğunu ve kopyalarının dolaşmaya başlamasının utanç verici olmayacağını söyledi. Sonra bana hatıra fotoğrafını gösterdi.

İmparatorluk hükümetine karşı o pankartı yazdığımızda alındı. Hepimiz bu işin içindeyiz."

Sessizlik. Kabini dolduran öfkeli bir sessizlik. Kulaklarımı zorladım.

Chen acı bir şekilde, "Endişelenmene gerek yok. Onu Bektu'dan aldım. Ölmeden bir gün önce ona gümüş olarak ödedim."

"Negatifler de dahil mi?"

"Evet. Ama bizi bu şekilde bırakamazsın."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?" Bohai'nin sesi öfkeyle yükseldi. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

"Sen tek başına kaçmayı planlayana kadar ben de öyle düşünüyordum!"

"Dürüst olalım, Bektu Moji'ye vardığında hepimizle temasa geçerek daha fazla para istedi, değil mi?" Bohai'nin sesi gerginlikten çatladı. "Ama senin aksine, ben onu görmeye gitmedim."

Sonra birbirlerine bağırmaya başladılar. Daha fazlasını duyamadım çünkü kendi kamaramın kapısı açılıp hanımım içeri girdiğinde bir tıkırtı duydum. Başımı pencereden içeri çekip kendimi toparlamaya ancak zaman bulabildim.

"Şalımı unutmuşum." Endişeli ifadesine bakılırsa, yan odadaki rahatsızlığı duymuştu. "Bohai'den benimle gelmesini isteyecektim ama meşgul görünüyor."

"Meşgul" bunu ifade etmenin güzel bir yoluydu. Tartışmaları, boğuk da olsa, kapının çarparak kapanması ve insanların öfkeyle uzaklaşmasıyla bir gürültüyle sona erdi.

"Gidip onu kontrol etsem iyi olacak" dedi ama gitmek yerine yatağına oturup ellerine baktı. Güneş lombozdan içeri pırıl pırıl parlıyordu.

"Gölgen çok sağlam," dedi bana.

Karanlık bir su birikintisinin olduğu ayaklarıma baktım. "Bohai hâlâ gölgesi olmayan insanlar için mi endişeleniyor?"

"En onu bu talihsiz maceraya katılmaya iten şey buydu." Yaşlı ve küçük görünüyordu. "Her zaman endişeliydi ve bu ailede ilk oğlun nasıl genç yaşta öldüğünü öğrendikten sonra daha da kötüleşti. Dalian'dan ayrılıp Japonya'da okumaya karar verdi. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Özellikle de geçen yıl Bohai garip şeyler gördüğünden bahsetmeye başladığında." O

durakladı. "Bana ilk geldiğinizde hayaletlerden korkmadığınızı söylemiştiniz."

Başımı salladım. Tilkiler hayaletlerden korkmaz; hatta bazılarımız onların varlığından bile şüphe duyarız, özellikle de kendi maskaralıklarımız çoğu zaman hayalet sanıldığı için. Ama hayalet korkusu insanları çok uzaklara sürükleyebilir. "Son zamanlarda ne gördü?"

"Moji'de bir seyyar satıcı. Bohai onları sıradan insanlardan ayırmanın zor olduğunu ama onların yanında üşüdüğünü ve midesinin bulandığını söyledi. Uzun süre yaşayamayacağına inanıyor, bu yüzden devrim için kendini feda etti."

Özel olarak, Bohai'nin her türlü sinirsel fanteziye karşı savunmasız olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordum. Ondan daha fazla para koparmak için Shiro'nun yardım ettiğine hiç şüphe yoktu. Hanımım gözlerini duvara dikti. "Ah San, bir hayaleti öldürmenin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onlar zaten ölü değil mi?"

"Bohai, gölgesiz insanlar onun için gelirse önce onları bıçaklayacağını söylüyor. Onun için çok endişeleniyorum. En iyisi bir an önce eve dönmemiz."

★ ★ ★

Bıçaklanma hakkındaki tüm bu konuşmalar bana Bektu'nun nasıl öldüğünü hatırlattı. Acaba benim yaşlı hanım da aynı korkuları mı taşıyordu? Bektu Nikan'ın ölmesini isteyebilecek bu kadar çok insan olması oldukça şaşırtıcıydı. İnsanın başını döndürmeye yetecek kadar. Kendimi huzursuz hissederek, o gittikten sonra Bohai'yi aramak için güverteye çıktım. Sert tuzlu hava kafamı temizledi ve deniz tutmasını geçirdi. Gemide fazla yolcu yoktu, bu yüzden Chen beni görmeden onu fark ettim. Bir eliyle küpeşteyi tutuyordu ve yaklaştığında içki içtiğini fark ettim.

"Kupalarınıza girmek için biraz erken," dedim.

Zoraki bir gülümseme, yine de perişan görünüyordu. "Artık hiç arkadaşım yok, kimin umurunda?"

"Neden hiç arkadaşın yok?" Kulak misafiri olduğum için oldukça iyi bir fikrim olsa da sordum.

"Lu ve Bohai minnettar olmalı. O fotoğrafı Bektu'dan alan bendim. Negatifi de. Bana teşekkür etmeliler!

Şantaj ve arkadan bıçaklamadan bahsetmek yerine..." Umutsuzca küpeşteden sarkarken sesi .

"Dikkatli ol, düşebilirsin."

"Eğer düşersem, benimle gelir misin?"

Aşıkların intiharı geleneği vardır. Boğulmak en sevilen yöntemdir, genellikle kollarını ve bacaklarını birbirine bağlarlar ve kıyafetlerine taşlarla ağırlık verirler. Chen'e sulu bir mezara kadar eşlik etmeye hiç niyetim yoktu ama o ısrarcıydı, elimi tuttu ve parmaklarını avuç içimde gezdirdi.

"Geçen sefer söz verdiğimiz gibi seninle hiç bir araya gelmedik." Kuro'nun yarıda kestiği yamaçtaki buluşmaya atıfta bulunuyordu. "Dalian'da, muhtemelen seni bir daha göremeyeceğim. Babam çok katıdır. Bu gece kulübeme gelmeyecek misin?"

"Hayır." Chen'le işim bitmişti. Başına her ne bela açtıysa, başka birinden huysuzca teselli beklemek yerine kendi başının çaresine bakmalıydı. Ona tokat atma dürtüsüne direndim.

Chen'in ağzı sarktı; erkeklerin onları terslediğinizde yaptığı gibi kederli görünüyordu. "Bana öyle bakma. Geçen gece bir çalı önerecek kadar istekliydin. Yoksa sadece Shirakawa'nın fahişesi misin?"

Bu sefer ona tokat attım. Başını geriye atacak kadar sertti ve tökezleyerek kendini korkuluklara attı. Avucum acımıştı. Şimdi gerçekten yapmıştım.

Chen ileri atıldı ve beni boğazımdan yakaladı. Erkeklerin bunu neden yaptığını bilmiyorum. İçgüdüsel olarak bir kadını boğmak istiyorlar gibi görünüyor. Görüşüm bulanıklaştı; kollarım çılgınca çırpındı. Boynumda korkunç bir baskı vardı. Dilimin şiştiğini ve ağzımı doldurduğunu fark ettim. Demek böyle ölecektim, okyanusun ortasında bir öfke nöbetinde boğazlanarak.

Baskı aniden ortadan kalktı; dehşete düşmüş bir halde beni serbest bıraktı. Belki de Chen zapt edildiği içindi. Bohai ve hanımım da dahil olmak üzere bir sürü insan çığlık atıyordu. Tam zamanında güverteye çıkmış olmalıydılar. Öksürüp öğürerek nemli tahtaların üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm.

" istememiştim," dedi Chen. "Şeytan onun gözleri aracılığıyla içime girdi."

Şok olmuş bir halde titreyen ellerine baktı. Lu ve Bohai ona bağırıyorlardı. Yaşlı kadınım kalkmama yardım ederken ağlıyordu. "İyi misin?"

Başımı salladım, nefes nefese kalmıştım. Ani saldırı beni hazırlıksız yakalamıştı. Sonunda konuştuğumda sesim kısık ve çatlaktı. "Kuro, yani Kurosaki nerede?"

"Bilmiyorum. Shirakawa'yı da görmedim."

Rahat bir nefes aldım. İkisi de buralarda değildi. Dikkatsiz ve aşırı duygusal davranmıştım. Genellikle fiziksel bir çatışmadan kaçınmaya dikkat ederim. Bugün, bana ne olduğunu bilmiyordum. Görünüşe göre Chen de bilmiyordu. Yüzü at etinin donuk, etli kırmızısına döndü. Başını öne eğerek özürler mırıldandı ve aniden oradan ayrıldı. Herkes kasvete gömülmüş, gergin bir şekilde birbirine bakıyordu. Polis soruşturması, bizim aceleyle geri çekilmemiz ve üç arkadaşın birbirlerine karşı besledikleri şüpheler gerilimi tehlikeli bir noktaya taşımıştı.

★ ★ ★

Hanımım, tedirgin bir şekilde, bir mendili soğuk suya batırıp kompres yaparken beni kamaramızda arkaya yatırdı. Zavallı yaşlı üzüntüsünü zorlukla gizleyebiliyordu. "Neden böyle bir şey yaptı?" diye tekrar tekrar sordu. "Ailesine şikayet edeceğim!" Titreyen elleri yüzünden bayılacağından ya da felç geçireceğinden korktum.

O arkasını döndüğünde, küçük bir el aynasıyla boğazımı dikkatlice yokladım. Yutkunmak acı vericiydi, yine de neredeyse anında çekildiği için şanslıydım. Biraz daha uzun sürseydi beni ağır yaralayabilirdi ama içgüdüsel olarak çenemi tutup omuzlarımı kaldırmıştım. Boğazımdaki morluklar, Shiro'nun solmakta olan ısırık iziyle birlikte, çok fazla risk aldığıma dair bir uyarıydı.

Hepimiz erkenden yattık ve kamaralarımıza çekildik. Deniz tutmasına rağmen ölü gibi uyudum. Güneş gökyüzünde yükselene ve gemi Dalian'a yaklaşana kadar büyük bir kargaşa olduğunu fark etmedim.

Gece, Chen ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

44

Bao o gece yatağına nasıl döndüğünü hatırlamıyor. Tek gördüğü, sokakta durmuş yere bakarkenki halidir. Gece, dolunayın yarışan bulutları ve kumaş tentelerin vahşi dansını aydınlattığı rüzgarlı, siyah bir gece. Her şeyin bir gölgesi vardır. Bao hariç her şeyin.

Ayaklarının altında ay ışığından başka bir şey yok. Bao ağırlığını ileri geri kaydırıyor, ellerini sallıyor. Hiçbir şey yok. Sanki hiç var olmamış gibi. O bir hayalet, gümüşi ışık doğrudan içinden geçiyor. Bao ıssız sokakta yürüyor, gölgesini arıyor ama nerede durursa dursun onu göremiyor. Bu ne anlama geliyor? Göğsü aniden ağrıyor, akciğerindeki ağrı son zamanlarda ve uğursuz bir şekilde kötüleşiyor.

Rüya görüyor olmalıyım. Ya da deliriyorum. Bu tilkilerin kesin işaretidir. Bao kızarmış kaz ikramını hatırlıyor ve bir pişmanlık nöbeti geçiriyor. Yine ne için dua etmişti? Saat o kadar geç olmuştur ki, giysilerini savuran rüzgârın tuhaf havası yüzünden doğru dürüst düşünemez. *Yatağa gitmeliyim.*

Ve öyle de yapıyor.

★ ★ ★

SABAH OLUR. Bao gözlerini açtığında, dün gece çok önemli bir olayın gerçekleştiği hissiyle bir süre hareketsiz yatar. Bir deprem ya da bir şehrin yangınla yok olması gibi. İçinde başkaları tarafından görülemeyen bir şeyler değişmiştir; vücudundaki her kılcal damardan sızan bir deniz değişimi. Kanının koyu mora ya da belki yeşile döndüğünü hayal ediyor. Bu tür bir değişim.

Dikkatli bir şekilde elini ince pamuklu battaniyenin üzerinden güneş ışığının sızdığı yere doğru kaldırıyor. Hâlâ bir gölgesi vardır, çok silik, el şeklinde bir benzerlik. İçini bir rahatlama kaplar. Dün gece bir rüyaydı, gıda zehirlenmesinden ve tilkiler hakkında çok fazla düşünmekten doğan bir halüsinasyon. Bao bir daha

elinin gölgesinin düne kıyasla ne kadar ürkütücü bir şekilde silik göründüğünü düşünüyorum. Leylak grisi, ürkek bir şekilde karnının üzerinde birikiyor. Rüya, ömrünün tükenmekte olduğuna dair bir uyarı mıydı, yoksa içsel bir bozulmanın göstergesi mi? Odadaki diğer gölgeler belirgin bir şekilde daha koyu olsa da, kendi kendine bunun bir ışık oyunu olduğunu söylüyor.

Emaye lavabonun üzerindeki benekli aynadaki yansıması da hemen hemen aynı görünüyor. Dışarıdaki sokak gündüz vakti zararsızdır; bir arabaya koşulmuş bir katır tuvaletini yaparken bir köpek de oradan geçmektedir. Dün gece rüya görmüş olmalı.

Bao, reçetesinin geldiği ve gizemli tilki kadının genç usta ve büyükannesiyle bağlantı kurmuş gibi göründüğü ilaç dükkanına gider. Dükkânın kendisi, görkemli bir girişi olan ünlü bir müessesedir. Arka taraf özel aile odalarına ayrılmış ve etrafını çevreleyen yüksek duvardan Bao buranın oldukça büyük bir mülk olduğunu tahmin ediyor.

İçerisi loş ve acı ot kokulu. Kömür mangallarının üzerinde toprak kaplar fokurduyor ve servis tezgâhları, koyu gül ağacıyla kaplanmış, üst galerisi tozlu kırmızı fenerlerle asılmış iki katlı salonun etrafını sarıyor. Bao, siyah boncuklu bir abaküsün üzerindeki rakamları toplayan çok sayıdaki memurdan birine yaklaşıyor ve genç ustayla konuşmak istediğini söylüyor.

"Genç Bohai Usta okumak için Japonya'ya gitti," diyor katip.

"Peki ya büyükannesi?"

"Yaşlı hanımefendi mi? Onu neden görmek istiyorsunuz?"

Bao tereddüt ediyor, akla yatkın bir hikâye düşünüyor. "Mukden'den bir tanıdığım."

Bao'yu şoke eden şey, dudaklarından dökülen yalanın vızıldamamasıdır. Dün geceki gizemli olay gerçekten de vücudunda bir şeyleri değiştirmiş miydi? Bao'nun şaşkın bakışlarını yanlış anlayan tezgâhtar, "Yaşlı hanımefendi de burada değil. Kocası merhum efendinin arkadaşı mısınız?"

Bao gülümsüyor. "Onun gibi bir şey." Bu kez yalan, tanıdık uyuşturan sancılarını kaydediyor.

"Sizi kaçırdığı için üzülecek; aslında hepsi bugün dönüyor. Beklenmedik bir telgraf aldık. Yarın gelirseniz, burada olacak."

"Anlıyorum. Bu iyi haber," diyor Bao. "Acaba hizmetçisini de yanında getirmiş olabilir mi?"

"Qiqihar'dan gelen kızı mı kastediyorsun, Ah San?"

"Ailesi onu sordu." Bao, sanki ayak işlerine koşturan yaşlı bir adammış gibi çekingen bir tavırla fotoğrafı uzatıyor. "Bu fotoğrafı gönderdiler." Dilindeki nahoş karıncalanmanın hatırlattığı gibi, hepsi yalan. Ne de olsa yeteneğinde bir sorun yok.

"Evet, bu o. Yetim olduğunu sanıyordum." Katip kızardı. "Bu resim bende kalabilir mi? Döndüğünde Ah San'a vereceğim."

Bao, "Korkarım bunu size bırakamam ama tekrar arayacağım," diyor.

Bu arada, limana gidip geminin karaya çıktığını görmeye çalışacak. Bugün ilerleyen saatlerde Japonya'dan hangi gemilerin geleceğini bulmak çok zor olmayacaktır.

OceanofPDF.com

45

Chen gece ortadan kayboldu. Yatağına yatmamıştı, ince gemi battaniyesi ve çarşafları hâlâ kamarot tarafından keskin bir şekilde sıkıştırılmıştı. Giysileri hâlâ vapur bagajındaydı, ancak bagajın kilidi açıktı.

Bohai'nin uyarısıyla hanımımla birlikte gelmiştim. Dalian'a yaklaşıyorduk, karanın ufukta karanlık bir leke gibi görünmesine yetecek kadar yaklaşmıştık. Chen'i dün akşam yemeğinden beri kimse görmemişti; suratı asık ve keyifsizdi ve bu sabah uyuduğunu varsaymışlardı. Ancak saat ilerledikçe Lu onu aramaya çıktı. Kulübesinin kilidi açıktı. Ama içeride kimse yoktu.

Muhtemelen bir yerlerde güverte sandalyesinde uyuduğuna dair güvence verilmesine rağmen, gemi çapında bir arama başlatıldı. Herkes gittikten sonra kamarasında oyalandım. Boynuma yumuşak pamuklu bir atkı sarmıştım; sesim boğuk çıkıyordu ama Chen beni çekip almadan önce sadece kısa bir süre tuttuğu için şanslıydım. Ayrıca, belli ki fiziksel kavgalara alışık değildi. Eğer Bektu Nikan olsaydı, muhtemelen boynumu kırardı. Ama Bektu ölmüştü, Moji'de bıçaklanmıştı. Ve Chen hiçbir yerde bulunamamıştı.

İçimde onu bir daha kimsenin göremeyeceğine dair kötü bir his vardı. Bir yuvayı kokladığınızda ve karanlığın ta dibinde boş olduğunu anladığınızda hissettiğiniz duygunun aynısı. Ne kadar özenle ararlarsa arasınlar Chen'in varlığı bu gemiden gitmişti. Kamaradaki kancalara asılmış hiçbir kıyafet ya da lavabonun yanında paketinden çıkarılmış banyo malzemeleri yoktu. Sanki bu odada hiç bulunmamış gibiydi. Sessizce sandığının kapağını açtım ve özenle katlanmış giysilere baktım.

Bir gün önce, aceleyle yola çıkarken Chen'in bavulu toplamasına yardım etmiştim. Berbat bir iş çıkarmış, gömlekleri, pantolonları ve kitapları gevşek tuvalet malzemeleriyle birlikte karmakarışık bir şekilde atmıştı, ben de onun için düzgün bir şekilde yeniden paketlemiştim. Kitaplar altta, katlanmış giysiler üstte. Her şey hatırladığım gibi görünüyordu,

Kıyafetlerle sandığın yan tarafı arasında, sanki biri aceleyle kolunu sokmuş gibi bir boşluk vardı. Kazmaya başladım. Eksik bir şey var mıydı?

Kapı tıkırdayarak açıldı.

Neredeyse havaya sıçrayacaktım. Yaptığım şeyi saklamak için artık çok geçti - Chen'in eşyalarını aramamı nasıl açıklayabilirdim ki? Sonra kim olduğunu gördüm.

"Oh, . Ve sen."

Tilkiler doğal olarak belaya çekilirler. Bazıları bunun sebebinin biz olduğumuz için olduğunu söylüyor ama gerçek şu ki kaos her zaman ilginç ve çoğu zaman kârlıdır. Chen'in ortadan kaybolduğu haberi üzerine hem Shiro hem de Kuro'nun ortaya çıkmasına şaşırmamalıydım.

"Ne arıyorsun?" dedi Shiro. Gözleri odanın içinde geziniyor, boyutlarını düşünüyordu. "Merak etmeyin, herkes hâlâ gemide onu arıyor."

Kuro hiçbir şey söylemedi ama kulübenin kapısını arkasından kilitledi. Nabzım hızlanmaya başladı. Küçük bir alanda kapana kısılmaktan hoşlanmıyorum. Kuro çok kısa bir süre başını salladı. Gözleri üzgün görünüyordu. "Sen iyi misin? Yemekte Lu, Chen'le güvertede bir anlaşmazlık yaşadığınızdan bahsetti."

Ona morluklarımı göstermek en son isteyeceğim şeydi, bu yüzden hızlıca, "İyi gitmedi. Ama Bektu'dan bazı fotoğraflar ve bir negatif aldığını söyledi. Chen kayıp olduğu için onlara ne olduğunu bilmek istiyorum."

Diğer tilkilerle ilgili en iyi şey, açıklama yapmak zorunda olmamanızdır - en azından hemen değil. Shiro ve Kuro hemen odayı aramaya başladılar, saklanabilecekleri her yeri didik didik ettiler.

"Bir fotoğraf her yere gizlenebilir. Ama negatif dikdörtgen bir cam levhadır," diye açıkladı Shiro Chen'in diğer bavullarını boşaltırken. Bunu bilmiyordum. Shiro eğlenmiş görünüyordu. "Ne yani, körü körüne mi arıyordun?"

Cevap vermeye zahmet etmedim çünkü hızlı düşünüyordum. Bir cam tabak. Chen'in kendi başına halledeceğini söyleyerek benden aldığı, kahverengi kağıt ve iple dikkatlice sarılmış iki parça kartondan oluşan ince, düz bir paket vardı. İçinde kolayca bir cam plaka negatif ve bir

birkaç fotoğraf. Gömleklerinden birine sararak dikkatlice vapur bagajına koymuştu, ben de giysileri açmaya başladım. Bu arada Shiro ve Kuro da yatağı kaldırıp Chen'in ceketinin astarını kontrol ederek kabinin geri kalanını parçalara ayırdılar.

Hiçbir şey.

"Hepsini yerine koy!" Koridordan geçen ayak seslerine dikkat ederek tısladım. Zamanımız tükeniyordu. Mükemmel bir telaş içinde her şeyi katladık ve yeniden paketledik. Hatta neredeyse fazla verimliydik. Kabin korkutucu bir şekilde tertemiz görünüyordu. Sonra, koridorun temiz olduğundan emin olmak için dikkatlice dinledikten sonra, dışarı fırladık.

"Konuşalım," dedi Shiro, elimden tutarak. "Kamaramıza gel."

Kuro ve Shiro'nun birlikte kaldığını bilmiyordum, hatta son dakikaya kadar bu gemide olduklarını bile bilmiyordum. Herkes Chen'in peşindeyken yapacak bir şey yoktu sanırım, ben de peşlerinden gittim.

"İşte geldik," dedi, beş kapı aşağıda.

Kapıyı açtı. Kuro arkamızdaydı; tam o sırada biri "Bay Kurosaki?" diye seslendi.

Hanımımın sesiydi, koridordan geliyordu. Shiro beni kabine çekti ve o beni görmeden kapıyı kapattı. Elini üzerimden çektim. Kamaraları diğerleriyle tamamen aynıydı. Yere sabitlenmiş aynı ikiz yataklar. Aynı pis dekor. Tek fark, ne Shiro'nun ne de Kuro'nun fazla bagajı varmış gibi görünmemesiydi. Sanırım aceleyle çıkmışlardı. Dışarıda, yaşlı karımın Kuro'yla konuştuğunu ve onun da kısık sesle ona cevap verdiğini duyabiliyordum. Shiro'ya döndüm.

"Bana bir özür borçlusun - Bektu Nikan'dan kurtulmak için beni Moji'de kullanmaya çalıştın!"

"Sevgili Pamuk, ben sadece intikamını almana izin verdim. Görüyorum ki bensiz de gayet iyi idare etmişsin."

"Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Benden yardım istemedin mi? İsterdim ama çok hızlı hareket ettin. Bir kadında bunu sevmeyi tercih ederim. Şimdi, o fotoğraf nereye gitti acaba?"

Yani Bektu'yu kimin öldürdüğünü o da bilmiyordu. "Neden istiyorsun?"

"Sigorta olarak tabii ki. O genç adamlardan *İmparatora Ölüm* ilan eden el yazması bir pankartın altında fotoğraf çektirmelerini istemedim. Ama onları durdurmadım da." Shiro'nun gülümsemesi sinsice keskindi. "Bektu muhtemelen onlara şantaj yapmaya çalışıyordu. Yararlı bir adam ama açgözlü."

İçimi çektim. "İnsanları bu şekilde yönlendirmeyi bırakmalısın. Bu inanılmaz derecede pervasızca."

Bir an için kızgın görünüyordu, sonra gülmeye başladı. "İyi dedin! Fotoğrafı unutun. Takeda parayı transfer etti ve Moji'den ayrıldık."

"Bohai ve Lu'dan ne haber? Ve Chen neden kayıp?"

"Onlara birkaç ay verin ve askere yazılacakları başka bir değerli amaç bulsunlar. Chen'e gelince, sen de ben de onun bugün bulunamayacağını tahmin edebiliriz."

"Shiro, sen çok kötüsün." Düşüncelerim yarışıyordu. Bektu Nikan'ı o öldürmediyse kim öldürmüştü? Ve Shiro Chen'den kurtulduğumu mu ima ediyordu?

Lombozdan dışarı baktım. Durmaksızın ilerleyen geminin dümen suyundaki beyaz köpük, bir fincan sütün üzerindeki köpüklere benziyordu. Bir dağ geçidinde dönen kar gibi. Shiro sesini alçalttı. "Evet, öyleyim. Gerçekten de çok kötüyüm."

Söyleyeceği tek şey buysa geri dönecektim ama elimi tuttu ve yüzüne bastırdı. Şimdi nazikçe, tutma yok. "Pamuk, benimle kalmayacak mısın? Birlikteyken bu aptal oyunları oynamama gerek yok."

"Bu sizin kendi seçiminiz. Sana bunu yapmamanı uzun zaman önce söylemiştim, söylemiştik."

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı. "Ama artık *biz diye bir* şey yok, değil mi? Gördüğünüz gibi Kuro çok meşgul. Bayan Yukiko ciddi bir genç kadın. Tam da onun sevdiği türden. Trajik bir geçmişi var." Shiro ağzını kulağıma dayadı. "Kurtarılmaya ihtiyacı var."

İrkildim.

"Zavallı Snow," dedi. "Çoğu erkeğin güzel bir kadınla ilgilenmek istediğini bilmiyor musun? Ve sen burada, inatla kendi başına yürüyorsun. Seni izlemek yürek parçalayıcı. Ama ben seni olduğun gibi seviyorum." Kehribar rengi bakışları güneş ışığında bal gibi parlıyordu ve çoğu kadının dizlerinin bağını çözmeye yetiyordu. Shiro kolunu belime doladığında ben bile arkamı dönmekte zorlandım.

Bir çift aşık gibi görünüyor olmalıydık. En azından kamaranın kapısını aniden açan Kuro'nun yüzündeki şaşkın ifade bunu ima ediyor gibiydi. Gözleri boynuma takıldı ve boynuma sarılı mendilin kaydığını fark ettim.

"Benim yaşlı kadın ne dedi?" Çabucak toparlanarak söyledim.

"O Chen hiçbir yerde bulunamaz." Duraklama. "Sesin boğuk çıkıyor."

Ben daha inkâr edemeden Shiro eşarbımı çıkardı. O ve Kuro morluklara bakarken dudaklarından keskin bir tıslama çıktı. Korkunç göründüğünü biliyordum. Chen'in kalın parmaklarının bastırdığı yerlerin dış hatlarını bile görebiliyordunuz. Yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen, yakıcı bir utanç kapladı. Titreyen parmaklarımla boynumdaki mendili tekrar bağladım.

"Pekala," dedi Shiro. "Bu düşündüğümüzden de kötü. Chen'in şu anda okyanusun dibinde olması iyi bir şey."

Onunla Kuro arasında anlamlı bir bakış geçti. Buz gibi bir ürpertinin, siyah deniz suyu gibi sırtımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. "Nereden biliyorsun?"

Shiro omuz silkti. "Eğer bir adam gece vakti bir gemide kaybolursa, gidebileceği tek bir yer vardır."

"Benden kendisiyle birlikte çifte intihar etmemi istedi." Chen'in sözlerini hatırladım, ancak o sırada sadece sarhoş olduğunu düşünmüştüm.

Kuro'nun çenesi gerildi. "Bundan kimseye bahsetme."

"Hanımıma çoktan söyledim. Güvertede başkaları da vardı, onu başka biri de duymuş olabilir." Yorgunluk uyuşturan bir dalga halinde üzerime çöktü; gözlerimi kapatıp bilincimi boğmasına izin vermek istedim. Bu kapalı alanda hem Kuro hem de Shiro'yla birlikte olmak başımı ağrıtıyordu ya da belki de dün boğulmanın şokunu henüz atlatamamıştım. "Ben geri dönüyorum."

İtirazlarıma rağmen Kuro bana eşlik etti. Geçmişte her zaman yaptığı gibi sözsüzce, sadakatle. Shiro beni takip etmek için hamle yaptı ama Kuro daha hızlı davranarak biz çıkarken onu engelledi. Bu o kadar kayıtsızca yapılmıştı ki, sadece nezaketten çok fazla şey anlayıp anlamadığımı merak ettim. Boğazım ağrıyordu. Bazen bir rüyada yaşıyormuşum ve artık neyin gerçek neyin kâbus olduğunu ayırt edemiyormuşum gibi hissediyordum. Koridordaki dönemeçte başım döndü ve tökezledim. Eli dirseğimi sabitledi ama ben onu silkeledim.

"Sadece deniz tutması," dedim yüzümü buruşturarak.

Kuro, "Hepimiz bundan muzdaribiz. Sen diğerlerinden daha çok çekiyorsun."

O anda ağlayacak gibi hissettim. Kendime yorgun olduğumu söyledim. Kuro'nun sözleri her zamanki ciddi nezaketinden başka bir şey değildi. Biraz uzanıp dinlenmeliydim. Çünkü kesinlikle bela geliyordu.

★ ★ ★

Gemi Dalian'a yanaştığında Chen'in kayboluşu resmiyet kazandı. Yetkililerin bilgilendirilmesi ve polis raporunun hazırlanması için saatlerce bekledik. Sonunda zavallı yaşlı kadının evine gitmesine izin verildi, ben de ona eşlik ettim, genç adamlar ise arkadaşlarıyla ilgili soruları yanıtlamak için kaldılar. Herkesin bildiği kadarıyla bu trajik bir kazaydı. Chen akşam yemeği boyunca içmeye devam etmişti ve kâhyalar bile onun suratının asık olduğunu rapor etmişti. Belki de parmaklıklardan düşmüştür.

Kimse intihar hakkında bir şey söylemedi. Ya da cinayetten.

OceanofPDF.com

46

Bao limana vardığında öğle yemeği çoktan geçmiştir. Yol kenarındaki bir tezgâhta durup ev yapımı bazlamaya sarılmış, taze yeşil kişnişli kızarmış domuz göbeği olan *roujiamo* yer. Tahmin ettiği gibi, Moji'den bir buharlı gemi bulmak zor değildir. Gemi çoktan limana yanaşmış ve hamallar yükünü boşaltmakla meşgul. Bir hamalla konuşan Bao, yolcuların çoğunun karaya çıkmasına rağmen birkaçının alıkonulduğunu öğrenir.

"Gemide bir yolcu kayboldu, o yüzden tekrar arıyorlar," diyor hamal.

Tilki kadını ve bu bilinmeyen Shirakawa'yı taşıyan aynı geminin gizemli bir şekilde ortadan kaybolması tesadüf müdür? Alarma geçen Bao, neler öğrenebileceğini görmek için nakliye ofisine gider.

Defterlerle dolu masalar ve insanlarla dolu sert sıraların bulunduğu ofisteki atmosfer gergindir. Kimsenin ona ayıracak vakti yok ama kulak misafiri olduğu kadarıyla gemideki bazı yolcuları tekrar sorguluyorlar. Bao beklemek için kendini bir duvara yaslıyor. Pencereler kapalıdır ve hava sarımsaklı nefes ve yıkanmamış saç kokusuyla bayatlamıştır. Bir süre sonra Bao, telaşlı ve tedirgin görünen bir adamın kendisine baktığını fark eder. Adamda tanıdık bir hava vardır ve Bao onu daha önce nerede gördüğünü merak eder. Adam da aynı sonuca varmış olmalı ki, yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle yaklaşıyor.

"Öğretmen Bao, daha önce tanışmıştık, değil mi? Mukden'de. Ben Hong, müdür yardımcısının kuzeniyim."

Bao şimdi onu hatırlıyor, özel bir erkek okulunda hırsızlıkla suçlanan genç bir eğitmen. Bir meslektaşı ondan kuzeninin davasına müdahale etmesini istediğinde Bao hala öğretmenlik yapıyordu: yeni öğretmen popüler çocuklardan birini disipline vermiş ve sonuç olarak hırsızlık suçuyla suçlanmıştı.

öğrenci fonları. Kaba, kötü niyetli tuzak Bao ve onun yalanları duyma yeteneği sayesinde çözüldü. On beş yıl oldu ama adam hâlâ ürkek görünüyor.

"İyi misin?"

"Evet, senin sayende. O zamanki yardımlarınızı hiç unutmadım. Kuzenimden duyduğuma göre artık profesyonel bir dedektif olmuşsun."

Bao birkaç mahcup ses çıkarır ama Hong çok sevinir.

"O olaydan sonra öğretmenliği bıraktım ve şimdi Chen ailesi için çalışıyorum. Onları hiç duydunuz mu?"

Chen ailesi son derece zengindir ve Bao onların geniş kapsamlı etkilerinin farkındadır. Hong'u tebrik eder, o da "Ben sadece bir müsteşarım. Ancak-" Duraksıyor. "Buraya profesyonel bir sıfatla gelmiş olma ihtimaliniz var mı?"

"Sadece bir bayanın gemiden ayrılıp ayrılmadığını kontrol ediyorum."

"Tüm kadın yolcular çoktan gemiden indi. Ama başka bir davayı üstlenmek ister misiniz? Chen ailesinin yardımınıza ihtiyacı olduğuna inanıyorum."

Havasız nakliye ofisini terk ederek rıhtım boyunca yürürler. Alçalan güneş denizi dövülmüş bakır rengine çevirirken martılar tepelerinde dönüyor. Ufukta bir bulut var, tam olarak Tai Dağı şeklinde, rüzgar onu düzleştirene kadar. Hong parmağını yüksek yakasının altında gezdiriyor. "Korkunç bir gün oldu. Chen ailesinin üçüncü oğlu Chen Jianyi'nin Moji'den bu buharlı gemiyle dönmesi gerekiyordu ama görünüşe göre dün gece denize düşerek kaybolmuş. Aile şu anda yetkililerle görüşüyor, ancak tahmin edebileceğiniz üzere herkes son derece üzgün. Vaktiniz varsa sizi işverenimle tanıştırabilir miyim?"

Ve böylece Bao kendini Chen ailesiyle gayriresmi bir ilişki içinde bulur. Daha önce Mukden'deki bir zimmete para geçirme davasında yan kuruluşlarından biriyle çalışmış, ancak bu bağlantı Hong'un işvereni olan kayıp gencin babası tarafından muhtemelen fark edilmemiş. Sert ve kederli bir ifadeye sahip olan tombul adam o kadar dalgındır ki Bao'nun varlığını başını sallamak dışında fark etmez. Hong ise Bao'yla bu buluşmayı işvereni nezdindeki itibarını güçlendirmek için bir fırsat olarak gördüğünden çok heveslidir.

Gerçekler basit: Bir tıp öğrencisi olan Chen, eğitimini yarıda Moji'den aniden geri döndü. Çok içtikten sonra ya denize düşmüş ya da intihar etmiştir. Bao, Chen ailesinin doğal üzüntüsü dışında tartışılacak bir şey göremiyor.

"Benim oğlum asla intihar etmez." Bay Chen'in gözleri dökülmemiş yaşlarla kızarmış, ağzı öfkeyle çarpılmış. "Bu bir kaza olmalı. Nakliye şirketi ya da arkadaşlarından biri onu dikkatle izlemediği için sorumludur."

Bu onun açıklaması. Keder hızla öfke ve suçlamaya dönüştü. Ortada kurtarılacak bir ceset yok, Konfüçyüs ritüellerine aykırı. Denizde kaybolmuş ve gezgin bir hayalete dönüşmüş olmasından korktukları bu genç adamın yasını nasıl tutabilirler?

Bay Chen dönüp gittikten sonra Bao özel olarak, "Aile için ne yapabileceğimi bilmiyorum," dedi. "Daha fazla bilgi olmadığı sürece, bu bir kaza gibi görünüyor."

Aile ne kadar acı çekerse çeksin, ölüme sırlarını vermesi emredilemez. Hong mutsuz görünüyor. "En azından Chen Jianyi'nin yol arkadaşlarının anlattıklarını dinler misiniz? Gerçeği ayırt etme konusunda yetenekli olduğunu hatırlıyorum."

Bao rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Bundan işvereniniz Bay Chen'e bahsettiniz mi?"

Hong gözlerini kaçırır. "Ona hırsızları dürüst insanlardan ayırabildiğinizi ve mükemmel bir karakter yargıcı olduğunuzu söyledim. Yarın sabah yol arkadaşlarını sorgularken seni de getirmemi söyledi."

Bao'nun yas karşısında bu isteği reddetmesi zordur, bu yüzden çekincelerine rağmen kabul eder.

OceanofPDF.com

47

Chen'in ortadan kaybolmasının en kötü yanı endişeli bir şekilde bekleyen ailesiydi. Resmi kanalların bu olayı nasıl ele aldığını bilmiyordum ama hanımım çok üzgündü. "Zavallı genç adam! Ailesi çok üzülecek."

"Onları tanıyor musun?"

"Hayır, ama eminim herkesi sorgulamak isteyeceklerdir."

Ben de cevaplar arıyordum. Üç gencin Qing İmparatorluğu'na karşı devrimci bir gayretle çekilmiş haince bir fotoğrafı ortadan kaybolduysa, onu kim çekmiş olabilirdi? Ya da karanlıkta, bir parmaklığın üzerinden eğilerek, Kuro veya Shiro yardım etmiş miydi? Kısa bir boğuşma ve ardından bir sıçrama hayal ettim. Gemi geceye doğru yol alırken kimse onun çığlıklarını duymayacaktı. Sonunda kimse ölümü kandıramaz, bin yıllık yolculuğa çıkan bizler bile. Bu farklı bir tür hesaplaşma, aynı derecede korkutucu ve dönüştürücü - ya da öyle diyorlar. Yine de şu anda sadece Chen'i düşünebiliyordum. Ondan hoşlanmasam da, dondurucu kara suda tek başına ölmek korkunç olmalı.

Böylece müreffeh ve konforlu odalarıyla eczaneye geri dönmüştük. Tanıdık acı ilaç kokusu ve eski hanımlarına kavuştukları için çok sevinçli görünen aile ve hizmetçilerin karşılamasıyla içeri girdiğimizde hanımım rahatlamıştı. Onlara artık emekli olduğunu ve dükkânın resmi sahibinin gelini Madam Huang olduğunu hatırlatırken dikkatliydi. Beni kazlarımla birlikte sokaktan kiralayan ağzı büzüşmüş kadın da onu görünce rahatlamış görünüyordu. Biz yokken eczanenin sahibiyle aralarında bir sorun olup olmadığını merak ettim.

Arkadaki karaağaç küçük yeni yapraklar açmıştı ve hanımımın küçük arka avludaki odası havalandırılmış ve yatak takımları yeni yıkanmıştı. Bu eve bir daha adım atacağımı hiç düşünmemiştim, sadece

Bektu Nikan'ı avlamak. Kaderin hiç beklemediğiniz bir anda sizi kalçanızdan ısırmak gibi garip bir huyu vardır.

Madam Huang, "Anne, belki de ana eve geri taşınmalısın" dedi. Yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Hayır, değil," dedi yaşlı kadınım. "Artık arka tarafa alıştım."

Görünüşe göre Madam Huang kocasının metresinden ve Bohai'nin tek varis olma statüsünü tehdit eden yaklaşan hamilelikten haberdar olmuştu. Şimdi kayınvalidesini kendi tarafına çekmesi onun için daha iyi olacaktı.

Hanımım dedi ki, "Önce dinleneyim. Yarın işler biraz daha yoluna girdiğinde konuşuruz."

Yine de aile politikaları için pek zaman yoktu, çünkü Chen'in ailesi ertesi sabah Bohai ve büyükannesini oğullarının kaybının hesabını vermeleri için çağırdı.

★ ★ ★

"GITMENE GEREK YOK."

Bohai'nin babasının mesajı aldıktan sonra söylediği ilk şey buydu. Çalışma odasının önünde durmuş, bir kez daha çiçekleri suluyormuş gibi yapıyordum. Penceresinin altındaki açelyalar en sevdiklerimdi çünkü her şeyi duyabiliyordunuz. "Mesajın iletilme şekli çok kabaydı. Eğer gidersen, oğullarının ölümü için bizi suçlayacaklar."

"Reddedemeyiz," dedi annesi. "Kederli ve üzgünler. Elbette başsağlığı dilemeliyiz. Bu çağrı olmasaydı bile yine de giderdim."

"Ama bunu ifade etme şekilleri böyle. Sanki bir ceza soruşturması gibi!"

Bohai sonunda konuştu. Arkadaşını kaybetmenin üzüntüsüyle sesi kısılmıştı. "Ben giderim. Büyükanne evde kalabilir. Chen her zaman ailesinin korkutucu olduğunu söylerdi ama dün belli ki şoktaydılar."

Sonunda, tıp salonunun yöneticisi de dahil olmak üzere üçünün de başsağlığı dilemesine ve özür dilemesine karar verildi. Meraktan çılgına dönmüş olan diğer hizmetçilerin sorularından kaçınarak evde kaldım. Kümeste, getirdiğim kazların hala paytak paytak küstahça dolaştığını fark ettim. aşçı büyüdüklerinden bahsetti öyle ki

Henüz yenmemiş olmaları çok agresifti. Çenemi kapıya yaslayarak dalgın dalgın onları izledim.

Gerçekten gitme vaktim geldi.

Belirsiz bir keder ve huzursuzluk hissi içimi doldurdu. Serin bahar esintisi yaprakları hışırdatıyordu ama kuzeydeki yıldızları tekrar görmek için heyecanlanmıyordum. Bunun yerine güvenli bir yere kıvrılıp saklanmak istedim. Çocuğumu kaybettiğimde derin bir sefalet kuyusuna düşmüştüm. Onun yokluğunun çığlık atan boşluğu dışında hiçbir şey duymamış, görmemiş ve hissetmemiştim. Yine de zaman amansızca geçmiş ve ben de otlar gibi değişmiştim. Bektu Nikan'la otel odasında karşılaştığımda, gözüne doğrudan bıçak saplayacak kadar öfke toplayamamıştım. Onun yerine bocaladım, kuşkulara kapıldım. Dürüst olmak gerekirse, Kuro ve Shiro ile birlikte olmak beni sarsmıştı. Varlıklarının kolay aşinalığı -üçümüzün de eski davranışlarımıza ne kadar çabuk geri döndüğümüz- beni derinden rahatsız etmişti.

Shiro benden onun yanında kalmamı istemişti. Kuro hiçbir şey söylememişti (tabii ki!), ama sessiz bakışları en iyi kararlarımı baltaladı. Eğer geçmişle bağımı koparmak istiyorsam, şimdi gitmeliydim. Yine de tereddüt ettim, yaşlı kadınıma düzgün bir şekilde veda istiyordum. Bir bahar sabahı onu sonsuza dek merakta bırakarak ortadan kaybolmak olmazdı.

Chen ailesinden başka bir heyet gelene kadar yarım saat bile geçmemişti. Baş kâtip onlara efendinin, annesinin ve Bohai'nin Chen ailesinin evine gitmek üzere çoktan yola çıktıklarını açıkladı. Bu önemli değil, dedi sorumlu adam, kalın kafalı bir adam. Chen ailesi, hanımıma gemide eşlik eden genç kadını özellikle istemişti.

"Bu Ah San olmalı," dedi başkatip beni yanına çağırarak.

Aile dairesinin girişinde bir arada duran adamları gördüğümde donup kaldım. Bunlar, fazladan bir çift el getirmeleri için sonradan düşünülerek gönderilmiş ayakçı çocuklar değildi.

Onlar özel güvenlikti.

OceanofPDF.com

48

Ertesi sabah erkenden Hong, bekleyen bir çekçekle Bao'nun otelindedir. Takır takır ilerlerken Hong onu bilgilendirir.

Genç Chen gemide, başka bir önde gelen ailenin oğlu Lu Dong ve tıp salonunun oğlu Huang Bohai ile birlikte seyahat ediyordu. Üçü de tıp öğrencisiydi, bu yüzden ailesi onların doğrudan Yokohama'ya gitmek yerine Moji'ye gittiklerini öğrenince şaşırdı.

"Kendisinin ve arkadaşlarının Formosa'da bir şeker fabrikası kurmak için eğitimlerini askıya aldıklarını yazmıştı. Bir Japon sponsordan mali destek almışlar ama aniden bu plandan vazgeçip Dalian'a dönmüşler."

Bao'nun tıp salonunun genç ustası Bohai'ye karşı kişisel bir ilgisi var ama bundan bahsetmiyor. "İlişkileri nasıldı?"

"Güzel. Lu çocukluk arkadaşıydı ve Bohai Chen'le öğrencilik yıllarında tanışmıştı. Ancak geçen yıl aile, Chen'in öğrenci devrimcileri de dahil olmak üzere karanlık bir grupla ilişki kurmasından endişe duydu. Tabii ki o hiçbir zaman bu tür faaliyetlere katılmadı."

Bao, Hong'un bunu nasıl bu kadar açık bir yüz ifadesiyle söyleyebildiğini merak ediyor. Muhtemelen Chen ailesinin üçüncü genç efendisinin ani ölümünden önce ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Hong tereddüt ediyor. "Gemide Chen'in başka bir ortağı daha vardı: Shirakawa adında bir adam. Bay Chen, oğlunun kaybolmasıyla bir ilgisi olup olmadığını öğrenmenizi istiyor."

Ah. "Shirakawa'nın etrafındaki söylentiler yüzünden mi?"

"Demek onları sen de duydun? Sizden hiçbir şey kaçmıyor, Bao Öğretmen!" Hong etkilenmiş görünüyor ve Bao bunun bir kahramana tapınmaya dönüşmemesini umuyor.

★ ★ ★

CHEN AİLESİ'NİN malikânesi, değerli ahşap kirişleri ve zarif karo döşemeleriyle saray gibi ama Bao hiçbir neşe ya da zevk hissetmiyor. Hizmetlilerin giydiği aceleci yas kıyafetlerinden devasa kapılara asılan beyaz kâğıttan cenaze fenerlerine kadar her şeyin üzerinde ölüm asılıdır. Acele eden hizmetkârların yüzünde gergin ve endişeli bir ifade var. Bao, bir güvenlik gücü oluşturacak kadar çok sayıda özel muhafız olduğunu fark ediyor.

Bao bir misafir değil, bu yüzden yankılanan resepsiyon salonlarının yanından geçerek daha bir bahçeye götürülüyor. Zarif, kısa yapraklarıyla kaplumbağa kabuğu bambu, bodur çamla birlikte yol boyunca dikilmiş; Bao bu bitkilerin bilgin bir erkeğin alanına girmeyi simgelediğini anlıyor. Toplantı odasında bahçeye açılan gül ağacından oyma kapılar, taş döşeli bir zemin ve aralarında ünlü Ming hanedanı ressamı Shen Zhou'nun bir manzarasının da bulunduğu pahalı parşömen tablolar vardır. Bao tabloları incelemek ister ama sadece uzaktan bakabilir. Chen bir toprak sahibi ve bankacıdır, güce alışkın bir adamdır. Yine de ölüm ve belirsizlik mabedini istila etmiştir; hiçbir inançsızlık üçüncü oğlunun kayboluşunun üzücü gerçeğini ortadan kaldıramaz. Bao'yu sert bir şekilde

Başını salla. "Kal ve dinle. Tuhaf bir şey fark ederseniz bana haber verin."

Hong arka duvara birkaç sandalye koyarak Bay Chen'in ani davranışı için özür diliyor ama Bao nazikçe, "O bir evlat kaybetti. Özür dilemeye gerek yok."

Gerçekten de adam hasta görünüyor, ağzı asık ve gözleri kıpkırmızı. Çoğu insan kederini dindirmek için geri çekilirdi. Ancak Bao, Chen'in durumu kontrol etme arzusunu anlıyor; belki de asi üçüncü oğluyla ilgili duygularını yönlendirmenin tek yolu budur.

Fener çeneli ve eğik omuzlu, uzun boylu genç bir adam içeri giriyor. Yüz ifadesi asık olsa da Bao bunun gerçek bir duygudan çok alışkanlık olduğunu tahmin ediyor çünkü saygılarını sunmak için doğruca Bay Chen'in yanına gidiyor. Bu Lu, yolculardan biri. Oğlunun arkadaşını görünce Bay Chen derin bir acı duyuyor ve bir an için başını çeviriyor.

"Çok üzgünüm," diyor Lu. "Bütün sabahı gemide onu arayarak geçirdim."

"Duydum." Yaşlı Bay Chen, Lu'nun omzuna ağır bir el koydu. "Ama benim bilmek istediğim, oğlumun kaybolmadan önceki gece üzgün olup olmadığı. Sence-?"

"İntihar" kelimesi havada asılı, söylenmeden duruyor.

"Keyfi yerindeydi. Bir kaza olmuş olmalı."

Ama Bao onun ilk yalanını duymuştur: *Keyfi yerindeydi.* Lu'yu incelerken, yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadığını fark etti. Yani bu genç adam kolayca yalan söyleyebilir. Ama neden?

"Kamarotlardan biri oğlumun daha önce geminin güvertesinde bir kadınla tartıştığını bildirdi. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

"Hizmetçilerden birini azarladı."

"Aralarındaki ilişki neydi?" Bay ve Bayan arasında iki dikey çizgi belirir. Chen'in kalın kaşları.

Lu derin bir nefes alır. "Bohai'nin büyükannesi için çalışıyor."

Bao öne doğru eğildi. Bu, ele avuca sığmayan tilki kadından başka kim olabilirdi ki? "Onu görmek istiyorum." Kulağa uğursuz geliyor.

"Hanımına sorsanız iyi olur. Ya da belki Shirakawa'ya. Sanırım aralarında bir bağlantı var." Lu tedirgin bir şekilde boğazını temizliyor. Bay Chen'in kederi ve öfkesi odanın üzerinde bir kaplan gibi geziniyor. Hizmetçiler bile ürküyor.

"Bugün Shirakawa'yı da getirmeni istemiştim. O burada mı?"

"Evet, geliyor. Genç kadın hakkında," diyor Lu çekingen bir şekilde, "Jianyi'nin ona aşık olması mümkün. Onunla birkaç kez konuşmak için kendi yolundan çıktığını biliyorum."

Bay Chen'in boynundaki bir tendon gerilir. Hong'u aniden yanına çağırdı, gözleri bir soruyu işaret ediyordu.

"Efendim, yaşlı kadın ve Bohai çoktan istendi. Buraya doğru yola çıkmış olmalılar," diyor Hong.

"Hizmetçiyi de getirmeleri için iki muhafız gönderin."

Hong aceleyle uzaklaşır. Yalnız kalan Bao etrafına bakınır. Bu özel toplantı odasında kaç servet kazanıldı ve kaybedildi, hangi pazarlıklar yapıldı? Şimdi acı çeken Chen ailesi. Bay Chen onun düşüncelerini duymuş gibi başını kaldırıyor. Gözleri Bao'nunkilerle buluşuyor; hayal mi görüyor, yoksa aralarında kısa bir anlayış mı geçiyor? İki yaşlı adam tarafından ölümün sıradan acımasızlığının kabulü.

Lu, yaprakların narin desenli gölgesini örten yükseltilmiş taş lentoya bir gölge düşerken yukarı bakıyor.

"Ah, Shirakawa," diyor selamlarken.

Bao'nun ilk düşüncesi Shirakawa'nın bir aktör olması gerektiğidir. Ya da belki de öyledir, çünkü böylesine teatral bir yakışıklılık fark edilmeden geçemez. Aslında, yüz hatlarının popüler zevke uyması neredeyse ürkütücü. Dar gözlü ve ince kalçalı, bir matronun bile kekelemesine neden olacak elmacık kemikleriyle bir avcı gibi hareket ediyor. Koyu renk bir Avrupa takımı giymiş, duygularının derinliğini yansıtacak kadar ağırbaşlı ama ne giydiğinin pek de önemi yok. Bao herkesin, hatta Bay Chen'in kendisinin bile şaşkın göründüğünü fark ediyor, sanki Shirakawa'nın girişi odanın sıcaklığını ya daha sıcak ya da daha soğuk hale getirmiş gibi.

Bao Shirakawa'ya baktıkça kendini daha da sarsılmış hissediyor, sanki gerçek insana değil de onun hayaline bakıyormuş gibi. Zhou Yuling*'in "O senin rüyalarındaki kişi gibi*" sözleri kafasında yankılanıyor. Kendi nabzının da hızlandığını fark eder ve başını çevirdiğinde yakındaki bir hizmetlinin gözlerinin camsı bir bakışla açıldığını görür.

Shirakawa ilerliyor. Ağzı açılır ve tüm doğru kelimeler . İçten başsağlığı dilekleri, samimi düşünceler. Bao gözlerini kapatırsa, konuşanın bir yabancı olduğuna inanamıyor. Ses tonu, aksan, kibar nüansların hepsi mükemmel, sanki başkentten gelen bir aristokrat onlara hitap ediyormuş gibi. Bao'nun Shirakawa'nın sözlerinin anlamını sesinin melodik tınısından ayırması biraz zaman alıyor ve ayırdığında ağzı açık kalıyor.

Çünkü Shirakawa'nın söylediği neredeyse her şey yalan.

"Chen Jianyi seçkin ve zeki bir genç adamdı. Tıp ve edebiyat dünyası bir ışığını, ben de sevgili bir yoldaşımı kaybettim."

Yalan, hepsi yalan.

Hizmetliler başlarıyla onaylıyor ama Bay Chen direniyor. Kaşları çatılmış, yüzü kararmış. "Oğlumun son saatlerini dinlemek istiyorum. Size iyi görünüyor muydu?"

"Neşeliydi, ancak sanırım deniz tuttu ve öğleden sonranın çoğunu küpeşteye yaslanarak geçirdi."

Bao'nun kulaklarını uyuşturan bir uğultu dolduruyor. Bay Chen'in bakışlarını üzerine çekerek başını sallar. Bay Chen kaşlarını çatarak, "Oğlum hayatı boyunca hiç deniz tutması yaşamadı! Eğer bu denize düştüğünü söylüyorsanız, bu saçmalık."

Bao'ya bakmak için döndüğünde Shirakawa'nın zarif kaşlarında belli belirsiz bir sıkıntı ifadesi beliriyor. Gözleri şaşırtıcı derecede hafif, tıpkı bir hayvanın sarı gözleri gibi ve onun zayıf, aç bakışları Bao'nun üzerinde durduğunda Bao derin bir huzursuzluk hissediyor.

Shirakawa'nın gözleri bir an için fal taşı gibi açılıyor, sanki Bao onu hayrete düşürmüş gibi. Bir titreşim - telaş mı, eğlence mi, yoksa ikisinin karışımı mı? O kadar hızlı kayboluyor ki Bao hayal görüp görmediğini merak ediyor. Sonra Shirakawa başını kaldırıyor.

"Özür dilerim, yanılmış olmalıyım."

Aniden ayrılmaya hevesli görünüyor, ancak kapıdaki muhafızlar onu engelliyor.

Bay Chen, "Yolculuktaki genç kadın hizmetçiyle ilişkiniz nedir?" diye soruyor.

Bao da bilmek istiyor.

OceanofPDF.com

49

Chen ailesi tarafından gönderilen adamlar beni tören yapmadan bir katır arabasına bindirdiler. Onlarla konuşma şansım olmadı; biri şoförle birlikte ön tarafa atladı, diğeri ise o kadar sessizdi ki sağır ve dilsiz olduğunu tahmin ettim. İlginç bir seçimdi; yıllardır bu tür muhafızların kullanıldığını görmemiştim, gerçi geçmişte saray entrikaları için sık sık tercih edilirlerdi. Kısa bir süre kendimi arabadan atmayı düşündüm ama yapmamaya karar verdim. Eğer kaçarsam, yaşlı hanımıma ne olacaktı? Ayrıca Chen ailesini merak ediyordum.

Çoğu insan sadece tilkileri evlerden nasıl uzaklaştıracağını düşünür. İlk etapta nasıl girdiğimizi nadiren düşünürler. Tek söyleyebileceğim, içeri kimi aldığınıza dikkat etmeniz gerektiği. Özellikle de eviniz bir malikane ise. Büyük ön kapılar misafirler içindi, bu yüzden çeşitli geçitlerden kurbağa yürüyüşüyle geçirildiğim arka girişe gittik. Bu büyüklükteki bir evde çok sayıda hizmetçi vardı ama hiçbiri bana şöyle bir bakmaktan yapmadı. Ya soru sormamak üzere eğitildiklerini ya da yabancı kadınların içeri sürüklenmesine alışık olduklarını tahmin ediyordum, ikisi de benim için iyiye işaret değildi.

İlk gardiyan "Bir sonraki kadar bu odada bekleyeceksiniz" dedi.

"Neden?"

Ama daha fazlasını söylemedi, aceleyle kapıyı arkasından kilitledi. Bekleme odası küçüktü, iki gül ağacından sandalyesi ve sedef kakmalı bir masası vardı. Daha da önemlisi, küçük bir pencere vardı. Kalça yüksekliğinde ve ahşap panjurlarla çerçevelenmiş bu pencere, tomurcukları kabarmış bir kamelya çalısına bakıyordu.

Ayak sesleri kesilir kesilmez kafamı pencereden dışarı uzattım. Omuzlarımı yana doğru sıkıştırarak

taş döşeli bir avluya açılıyordu. Sessiz ve güneşliydi; alçak kiremitli saçaklarda sevdalı güvercinler caka satıyordu.

Neyse ki, onlarla dolup taşan bir evde hizmetçi gibi giyinmiştim. Bu kılık değiştirmeyi daha da ileri götürmek için, nadir porselenlerle dolu bir odadan geçerken, bir vitrin rafından iki çay fincanını (seladon, muhtemelen Song hanedanı) bir tepsiye yerleştirdim ve sanki hizmet etmeye çağrılmışım gibi onları taşıdım. Kızarmış ördeğin iştah açıcı kokusu mutfakları işaret ediyordu, bu yüzden o yönden kaçındım. Evin efendisinin çalışma odası asla onların yakınında olmazdı. Diğer kanadı deneyerek sonsuz koridorlarda dolaştım. Bir avlu bahçesinin girişinde durakladım. Erkeksi bilgeliğin sembolleri olan cüce çamlar ve kaplumbağa kabuğu bambular yolu kaplıyordu. *"İşte evin efendisi!*" diye bağırıyor gibiydiler. *Gelin ve onu soyun!*

Dolambaçlı, gölgeli patikadan aşağıya, özel bir pavyona doğru hızla yürüdüm. İçeriden yüksek sesler geliyordu. Çay fincanlarının bulunduğu tepsiyi bir taşın arkasına koyarak bir pencere aradım. Bir çalının arasından sürünerek geçmem gerekti ama toplantı odasının iyi bir görüntüsüyle ödüllendirildim.

Bohai'nin babası özür dileyen bir konuşma yapıyor, bu yolculukta genç Chen'e daha iyi bakmadıkları için kendisini ve tüm ailesini suçluyordu. Bu tür konuşmalar genellikle retoriktir, çünkü karşı tarafın kendi dikkatsizliğinden yakınması beklenir, ancak Bay Chen'in (odanın başındaki öfkeli görünümlü beyefendi olmalı) tek kelime etmediğini fark ettim. Bu bile başlı başına çok kabaydı ve Bohai'nin ailesinin gerçekten suçlu olduğunu ima ediyordu. Aslında tüm oda bir mahkeme gibi düzenlenmişti. Tövbekârlar -hanımefendi, Bohai ve babası- Bay Chen'in önünde düzgün bir sıra halinde oturuyorlardı. Bohai'nin teni balık sırtı beyazlığındaydı. Yaşlı hanımım sakin görünüyordu, gözlerini yere dikmişti ama kırışmış ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim.

Shiro'nun da aralarında bulunduğu birkaç kişi daha vardı. Ön tarafa yakın bir yerde oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Zaman zaman bir eliyle sol kaşına dokunuyordu. Shiro'yu bu tiki tanıyacak kadar iyi tanıyorum (bir Khitan askeri tarafından neredeyse alnından dağlanmasını hiçbir zaman tam olarak atlatamadı) ve onu neyin ürküttüğünü merak ettim. Görüş açısını takip edince, huzursuzluğunun nesnesinin Chen'in hizmetkârları arasında oturan kısa boylu, sağlam görünümlü yaşlı bir adam olduğu anlaşıldı.

Dürüst köylü çiftçilerde görebileceğiniz türden bir yüzü vardı; yerel savaş lorduna bu yılki hasadın az olacağını bildiren ve sonra acıları için öldürülen tipler. Zavallı adam açıkça hanımıma odaklanmışken, yüzü Bay Chen'in bakışlarına katlanırken ondan uzaklaşmışken Shiro'nun neden ondan tedirgin olduğunu merak ettim. Profesyonel bir gözlemci havası vardı ve muhtemelen Chen'in normal ev halkının bir parçası değildi çünkü kuzeyden gelmiş gibi seyahat kıyafetleri, kalın kapitone bir ceket ve keçe çizmeler giyiyordu. Belki de tilki avlıyordu. Bir tıslamayla açıklıktan geri çekildim.

Hayır, hayır. Kendime bizi idare edebilecek Daoist şeytan çıkarıcıların giderek daha nadir hale geldiğini hatırlattım. Ayrıca, bu adam Shiro'ya değil, benim yaşlı karıma bakıyordu. Kadın nihayet konuştuğunda, adam hevesle öne doğru eğildi.

"Oğlunuz için çok üzgünüm," dedi. "Bu hepimiz için büyük bir şok oldu. Bunun trajik bir kazadan daha fazlası olabileceğine inanmıyorum."

Kadının samimiyeti Bay Chen'in sinirlerine dokundu, çünkü bir an için gözlerini kaçırdı. Sonra şöyle dedi: "Peki ya hizmetçiniz? Onun oğlumla ilişkisi olabileceğini duydum. Hatta Lu bana onunla ilk kez sizin ailenizin ev sahipliğinde düzenlenen bir yemekte tanıştığını söyledi."

"Evet, bir misafirin üzerine çorba döktü."

"O nereden geldi?"

"Bana söylenene göre Qiqihar'dan, terbiyeli, çalışkan bir genç

kadın." "Oğlumla uygunsuz bir ilişkisi var mıydı?"

"Hayır. Akşam yemeğinden bir gün sonra oğlunuz onu işe almayı teklif etti. Bunu Ah San ile konuştum ve o da reddetti."

Bay Chen'in kaşları kalktı. "Hizmetçinizin oğlumla hiç yalnız kalmadığından kesinlikle emin misiniz?"

Hanımım dudağını ısırdı. "Değildi."

Bir gezgin gibi giyinmiş kısa boylu yaşlı adam irkildi. Muhtemelen başka kimse fark etmedi, sadece ben ve Shiro (kağıttan bir yelpazenin arkasından gizlice onu izliyordu). Ve Bay Chen.

"Onun oğlunuzla hiçbir ilgisi yoktu," diye tekrarladı yaşlı kadın savunmacı bir tavırla.

Yaşlı adamın yüzünde yine o belirgin titreşim belirdi. Bir elini çenesinin üzerinden geçirdi. Sessizce saklandığım yerden çıkmaya başladım. Bu saçmalığın iyi bir sonla biteceğini düşünemiyordum. Eğer şimdi kaçacak olursam, zavallı hanımıma ve Bohai'nin ailesine ne olacaktı? Belki Chen'in ailesi meselenin peşini bırakırdı.

Ya da değil.

Uzun zaman önce biri bana insanlara gerçekten bağlanmamam gerektiğini söylemişti. Türümüzden nefret ettikleri ve fırsat bulduklarında bizi öldürdükleri için bundan iyi bir şey çıkmaz. Yine de ayrılmayı her zaman zor buldum. Her halükarda, koşan ayak seslerinin düzensiz gümbürtüsünü duyduğumda, ruhumun büyük şemada tam olarak nerede olduğunu hesaplamayı geçmiştim. Tekrar içeri baktım. Beni eczaneden alan muhafızlar yokluğumu yeni fark etmişlerdi.

"Efendim," dedi ilki, "Özür dilerim ama..." Bay Chen'in kulağına fısıldadı. Yüzünde bir şimşek bulutu vardı.

"Ne demek kayıp?" Bohai'nin babasına dönerek, "Görünüşe göre hizmetçiniz benim gözetimimden kaçmış" dedi.

Bohai, "Neden senin gözetimindeydi ki?" diye öfkeyle itiraz ederken, babası da hizmetçilerine yapılan bu muameleden şikayetçiydi. Ancak hanımım bembeyaz kesildi. Bir kadın yerinde olmadığında erkeklerin çok sinirlenebileceğini hemen anlamıştı. Kendimi pencereye yaslayarak Shiro ile göz göze geldim. Sadece göz kırptı ama yaprakların arasından beni fark ettiğini biliyordum.

Shiro aniden ayağa kalktı. "Tesisleri kullanabilir miyim?"

Herkes tartışmaya devam ederken ona eşlik etmesi için bir hizmetçi gönderildi. Bir dakika bile geçmemişti ki ayak bileğimde keskin bir çekiş hissettim. Bir hırıltıyla döndüm. Bu Shiro'ydu, yarı çalılıkların arasına çömelmişti - her şeye rağmen beni bulmayı başarmıştı.

"Kuro nerede?" Ben sordum.

"Bu sabah onu atlattım. Chen ailesinin bizi görmek istediğini söylemedim." Gülümsedi. "Bunun için bir ödül almam gerekmiyor mu?"

Son kısmı görmezden geldim. "Güzel. Ona söyleme."

İstediğim son şey Kuro'nun bu işe karışmasıydı. Benim adıma neler yapmış olabileceğini Tanrı bilir. Hayır, bunu düşünmemeliyim.

"Her neyse," dedi Shiro, "seni uyarmaya geldim. Seni sevmediğimi söyleme." Bu sonuncusunu da görmezden geldim. "Ne hakkında?"

"Şu kısa boylu ihtiyarı görüyor musun?"

"Bir gezgine benzeyen mi?" "Evet.

Ondan uzak dur." "Neden?"

Başını eğen Shiro'nun yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Yalanları gerçeklerden ayırt edebiliyor."

Bir kahkaha patlattım. Bir çalının altında saklanırken yapılacak pek akıllıca bir şey değildi ama Shiro saçma bir şekilde ciddi görünüyordu. "Lütfen. Azizler dışında böyle bir yetenek yok."

"Size söylüyorum, kesinlikle kurcalanmış. Büyük ihtimalle bizden biri tarafından. Bu tür sanatların rafine edilmesine hiç dikkat etmediğiniz için bilemezsiniz."

"Duyarlı olmadığını mı söylüyorsunuz? Bu yeni bir şey değil. Bektu bile tilkilere karşı dirençliydi."

"Aynı şey değil. Duyarlı biri ama düşündüğünüz gibi değil. Aslında, onu tehlikeli buluyorum. Sadece o da değil. Chen'in babası çok öfkeli. Bu kadar sorunlu bir aileden geldiğini bilseydim, onunla bağlarımı daha önce koparırdım."

Bir çalılığın ortasında bu konuşmayı yapmak çok saçmaydı. Shiro'nun poposu benimle konuşurken dışarı çıkmıştı. Her an bir muhafız bizi fark edebilirdi, nitekim fark etti de.

"Efendim!"

"Yelpazemi düşürdüm," dedi Shiro, dikkatlice geri çekilerek. Ama "Şimdi gitmelisin" diye tıslamadan önce değil.

★ ★ ★

TOPLANTI odasındaki konuşma hararetli bir tartışmaya dönüşmüştü. Bohai'nin babası (zar zor kibarca) yeterince hakarete maruz kaldığını ve Chen'lerin ev halkını kilit altında tutmaya hakları olmadığını söyledi. Bay Chen önce kızardı, sonra bembeyaz oldu, sonra tekrar kızardı. Böyle devam ederse felç geçirebileceğini düşündüm. Yaşlı kadınım ellerini yüzüne kapattı. Shiro içeri girdi ve kibarca gideceğini söyledi.

"Ben bu hizmetkarı bulana kadar kimse buradan ayrılmayacak!"

Bay Chen belli ki oğlunun ölümünün anahtarının ben olduğuma karar vermişti. Zavallı adam. Bir çocuğu kaybetmek neredeyse dayanılmaz bir acıdır, insanın aklını başından alan bir kederdir. Sırf bu nedenle sorularını yanıtlamam gerektiğine karar verdim. Saklandığım yerden çıkıp aceleyle oymalı kapılara yöneldim. Eski püskü kıyafetlerimi gören muhafız, efendinin toplantıda olduğunu söyleyerek beni kovdu.

"Beni çağırttı." İşte buradaydım, isteyerek bir tuzağa doğru yürüyordum ve geri çevriliyordum. Eğer beni içeri almadıysa, gün serbest bırakılmamın olduğuna karar verdim (gerçi genelde pek inanmam) ki aniden yumuşadı.

Böylece kapıları açtım ve uysalca içeri girdim.

OceanofPDF.com

50

Kısa tartışmaların yaşandığı, insanların gelmesini beklemekle geçen uzun sürelerle noktalanan sıkıntılı bir sabah olmuştur. Bao giderek daha huzursuz hissediyor; nakliye ofisinde Hong'a hiç rastlamamış olmayı diliyor. Eğer karşılaşmasaydı, Bay Wang'a son raporunu sunacak ve fotoğraftaki kadının Japonya'ya giden bir gemiye bindiğini söyleyecekti. Bunun yerine, özel bir dava gibi görünen bir şeyin içine çekildi.

Zenginler kendi kurallarını koyar ve Bay Chen oğlunun ölümü için hesap sorulmasını talep eder. İntihar ya da dikkatsiz bir kaza olduğuna inanmayı reddediyor. Oğlu öldüyse, bunun sebebi kötü niyetli bir ajandır ve birileri cezalandırılmalıdır.

Bao'nun kendini rahatsız hissetmesinin bir diğer nedeni de çok zahmetsizce yalan söyleyen Shirakawa. Bao ona çok uzun süre bakarsa nefes alamadığını hissediyor. Shirakawa'nın zarif figüründen bir karanlık yayılıyor. zaman yaptığı gibi, Bao'yu gözlemlemek için başını eğdiğinde, Bao kafasındaki her saç telinin bir endişe bulutu içinde karıncalandığını hissediyor. Bu, hayatında birkaç kez yaşadığı bir his. Bir keresinde, çocukken bir bambu korusunda. Başka bir seferinde de tilki medyumun evindeki kirli kırmızı perde görünmeyen bir el tarafından kıpırdatılmıştı.

Saçmalık, diyor Bao kendi kendine. Gerçekten de, Shirakawa'nın Mukden'deki donmuş kadınlarla ilişkisi olabileceğine dair daha önceki şüpheleri mürekkep bulaşmış gibi bulanık geliyor. Shirakawa hakkındaki söylentiler ne olursa olsun (onu şahsen gören Bao dillerin nasıl dolaşabileceğini anlıyor), o sadece bir adam. Bir gölgesi var, düzgün kıyafetler giyiyor ve medeni bir şekilde oturuyor. Canavar gibi bir şey değil.

Shirakawa bu hizmetçiyle ilişkisi hakkında dolambaçlı bir cevap verdiğinde, Bao yan pencereden dışarı bakıyor ve umursamıyormuş gibi davranıyor.

Tıp salonundan Huang ailesi geldiğinde bu davranışından vazgeçer.

Üç kuşaktan oluşuyorlar: şimdiki usta (tıknaz, kel, endişeli), oğlu (bir tofu bloğu gibi titriyor) ve büyükanne. Küçük bir kadın, uyanık, kuş gibi adımlarla yürüyor. Kasvetli giysileri bir dul olduğunu gösteriyor. Bao, Bay Chen'in önündeki koltuğuna yönlendirilmeden önce yüzüne sadece bir anlık bakabiliyor. Pahalı gül ağacı sandalyeler, bir sorgulama için hoş olmayan bir şekilde düzenlenmiş. Büyükanne oturuyor ve düzgün duruşu Bao'nun nefesini tutmasına neden oluyor. Kadın, kalçalarının üzerinde oturan küçük bir hayvanı andırıyor.

Bao kayıyor, daha yakından bakmak için eğiliyor. Kadının kendisine kimi hatırlattığını ve onunla daha önce tanışıp tanışmadığını merak ediyor. Bay Chen çabuk kavrıyor; kırmızı çerçeveli gözleri Bao'nun her kafa sallayışını not ediyor ve Shirakawa'ya güvenilmemesi gerektiği konusunda açıkça hemfikir. Şimdi tıp salonunun sahibinin özürlerini sabırsız bir havayla dinliyor. Konuşma kayıp hizmetçiye döndüğünde, teni uğursuz bir sığır karaciğeri moruna dönüşmüş.

Bao, tilki kadının (eğer gerçekten kayıp hizmetkârsa) çok ama çok uzaklara kaçmış olmasını umarken bulur kendini. Çünkü kendi özel muhafızları olan böyle zengin bir adamın pençesine düşerse kimse ona yardım edemez. Bao, gözden düşmüş eşlerin ve cariyelerin duvarlarla çevrildiğini ya da intihara zorlandığını diğerlerinden daha iyi bilmektedir. Bu kalın duvarların dışında, kıtlık ve hastalık sokaklarda kol geziyor ve aileler yiyecek bulamadıkları için kendi çocuklarını satıyor. Kayıp bir hizmetçi, başka biri onu istemediği sürece kaşların kalkmasına neden olmaz. Bay Wang'ın sarı yüzü, balmumundan bir ölüm maskesi gibi, Bao'nun zihninde belirir.

İlaç salonundaki büyükanne şimdi soruları yanıtlıyor ve sesinin dikkatli, ölçülü tonu Bao'nun nabzının hızlanmasına neden oluyor. Kadının aksanı kuzeyden, çocukluğunun aksanı. Öne doğru eğilirken elleri sandalyesinin pürüzsüz kollarını kavrıyor. Bunların yanlış cevaplar olduğu anlaşıldıkça sorgulama giderek yokuş aşağı gidiyor. Bay Chen'in cılız boynunda bir damar çıkıyor ve kızgın bir horoz gibi uzuyor.

"Ben bu uşağı bulana kadar kimse gitmeyecek!" diye ilan ediyor. Korkunç bir oyun gibi, olayların ters gittiği bir Çin operası gibi ve

generalin kafası kesilmek üzeredir. Ve sonra toplantı odasının önündeki kapı açılır - yavaşça, çünkü ağırdır ve pahalı ahşaptan oyulmuştur, tıpkı bu köşkteki her şeyin yirmi köylünün yaşam ücretinden daha değerli olması gibi - ve *kadın* içeri girer.

★ ★ ★

Gerçek kadın siyah-beyaz bir fotoğraftan farklı olsa da BAO onu hemen tanır. O iri, parlak gözler; o ince, güçlü çerçeve, içinden yeşil özsu akan ince bir ağacın dalları gibi kıvrak. Genelevdeki küçük kızın tarif ettiği gibi bir duvara tırmanabileceğine hiç şüphe yok. Ve en önemlisi, o yaramaz, büyüleyici yüz. Kaba kıyafetleri ya da tövbekâr görünmeye çalışan dikkatle kısılmış gözleri boş verin. Bu büyüleyici bir yaratık. Odadaki diğer her şey -mobilya, taş zemine vuran güneş ışığı- sanki renkleri uçup gitmiş gibi soluyor. Yalnızca Shirakawa odakta kalıyor, zarif profili sinirli bir kaşla çizilmiş.

Bay Chen'e uygun bir nezaketle yaklaşarak kollarını kollarının içine katlıyor ve eğiliyor. Bu hareket Bao'ya eski ipek tablolarda resmedilen antik törenleri hatırlatıyor. O ve Shirakawa arasında kafası karışmaya başlıyor. Sesi alçak ve çekici.

"Oğlunuzu kaybettiğiniz için gerçekten çok üzgünüm. Bir çocuğu kaybetmek ölümden daha kötü bir kaderdir."

Shirakawa'nın aksine, sözlerinde yalan yok. Bay Chen için gerçekten acı hissediyor. Bunu onun keder dolu berrak gözlerinde görüyor. Gözlerinin berrak karanlığı ona bir hayvanı hatırlatan kurnazca bir donukluğa sahip.

Bay Chen şaşırır ama kendini etrafındaki hizmetlilerden daha hızlı toparlar. Bao onun kolay kolay ikna edilemeyeceğini fark etmiştir. "Siz kimsiniz?"

"Ben Ah San olarak bilinirim, bu onurlu hanımefendinin hizmetkârıyım," diyor. "Çağrıldığımı duyunca mümkün olduğunca çabuk geldim."

Konuşması son derece kibar. Bao onun hizmetçi kıyafetlerinden ne anlam çıkaracağını bilemese de, bu eğitimli bir kadın. Bay Chen boğazını temizleyerek, "'Ah San' gerçek adınız mı?" diye soruyor.

"Tabii ki hayır," diyor ağırbaşlı bir şekilde.

Şaşkına dönen Bay Chen ona nasıl davranacağını bilemez, Bao da bilemez; tek bildiği kızın hâlâ yalan söylemediğidir.

"Oğlumla bir ilişkiniz oldu mu?"

"Onun hakkında kötü konuşmak istemem ama çok az tanışıklığımız vardı." "Yine de ölmeden önce gemide onunla tartıştınız." "Evet. Yüzüne vurdum."

Eczanedeki büyükanneden hafif bir soluk geliyor; elini ağzına götürüyor.

"Neden?"

"O gece kulübesini ziyaret etmemi istedi. Reddettiğimde beni boğmaya çalıştı." Boynundaki eşarbı kaldırarak morlukları gösteriyor, solmuş ama hala canlı. "Neyse ki bu beyefendi ve metresim tarafından kurtarıldım."

Şimdi de doğrudan Lu'ya bakıyor ve Lu'nun beti benzi atıyor. Bay Chen suçlayıcı ve bıçak gibi bir bakışla onu iğneliyor. Belli ki bu onun için yeni bir haber. Shirakawa'nın tatlı sözlerinin aksine, bu kadın tamamen farklı bir şekilde yıkıcıdır. Bao, asıl müşterisi Bay Wang'ın ondan neden bu kadar etkilendiğini ve ev halkının neden onun beladan başka bir şey olmadığını söylediğini şimdi anlıyor.

"Bu son etkileşimimiz oldu."

Odaya dondurucu bir sessizlik çöküyor. Bay Chen'in bakışları yalan söyleyip söylemediğini anlamak için Bao'ya kayıyor. Bao kaşlarıyla *doğruyu söylediğini* işaret ediyor ama adam artık çok kızgın.

"Oğlumu bir daha hiç görmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" "Evet."

Gözlerindeki acıma mı? Bu, Bay Chen gibi kontrolü elinde tutmaya alışmış ve kadınları yüksek duvarlı odalarda tecrit edilmiş bir adama gösterilebilecek en kötü duygudur. Aniden ayağa fırlayarak bağırıyor, "Yalan söylüyorsun! Götürün onu buradan."

Bao umutsuzca başını sallar ama Bay Chen ona bakmaz. Oda patlarken bile öfkesinin ve kederinin sınırı yoktur. Kargaşanın ortasında Shirakawa, Bay Chen'e cevap vermeye cüret eden bu kadına bakıyor. Omuzlarını silkerken aralarında söze dökülmeyen bir iletişim dans ediyor.

Yine de çabuk bitti. Neredeyse çok çabuk, ama belki de bu şaşırtıcı değil. Kimse bunun eşitler toplantısı olduğunu iddia etmiyor. Bay Chen'in evindeler, etrafları özel korumalarıyla çevrili. Eğer eczanenin sahibi ve

Ailenin ortadan kaybolması bazı sorunlara yol açabilir ama gözaltına alınanlar onlar değil. Sadece Bay Chen'in el işaretlerine cevap verdiği için Bao'nun sağır ve dilsiz olduğundan şüphelendiği gardiyan tarafından hızla götürülen genç kadındır. Kimse itiraz edemeden kadın gitmiş.

Kadının varlığı ortadan kalktığında Bay Chen kontrolü yeniden ele alır. Öfkeden bembeyaz olmuş burun deliklerinin arasından, yumuşak bir hamur işindeki çukurlar gibi, soğuk bir şekilde, "Oğlumun ölümü nedeniyle, hizmetçinizi birkaç günlüğüne bana ödünç verebilir misiniz?" diye sorar. Kulağa son derece makul geliyor ve eczanedeki aile korkutularak susturuluyor ve aceleyle dışarı çıkarılıyor. Shirakawa bile itiraz etmeden ayrılır.

Bao da ayağa kalkar. Hong onun koluna yapışır. "Öğretmen Bao," diye fısıldar, "ne düşünüyorsun?"

"Lütfen izin verin," diyor Bao. "Onlara birkaç soru sormam gerekiyor."

Hong isteksizce onu serbest bırakır. "Pekâlâ, ama Bay Chen sizden haber almak isteyecektir."

Bay Chen'in fermente siyah fasulye gibi donuk, küçük, torbalı gözleri Bao'ya dikilmiş. Suçlayıcı ama bir o kadar da üzgün. Bao başını eğerek aceleyle çıkıyor.

★ ★ ★

Labirenti andıran malikânede hızla ilerlerken Bao yoldan geçen bir hizmetliye ana kapıyı nasıl bulacağını sorar. İlaç dükkanındaki aileyi arıyor. Çok uzağa gitmiş olamazlar. Dışarıdaki çınar ağaçlarıyla kaplı geniş caddede, onları bir çekçeke binmek üzereyken görür.

"Bekle!" diye soluk soluğa arkalarından koşuyor. Bu tür jestler için çok yaşlıdır ama göğsündeki ağrıyı, zayıf dizindeki sancıları görmezden gelir. Dönüyorlar ve küçük kadına bakarken birden kim olduğunu anlıyor. "Tagtaa!"

Hemen pişman olur. Tuhaf adamlar sokakta saygın dulların peşinden koşmamalı, kişisel isimlerini bağırmamalıydı. Eczanenin sahibi kaşlarını çatar ve annesini uzaklaştırmak için kolundan çekiştirir. Ama kadın sevinçli bir şaşkınlıkla, "Bao?" der.

"Evet, benim!" Binaların gölgesinden çıkıp parlak güneş ışığına doğru bir adım attı.

Bunu yaparken torunu, Bao sanki bir hayalet ya da ölümsüz bir yaratıkmış gibi ona mutlak bir dehşet ifadesiyle bakıyor.

OceanofPDF.com

51

Sorgulama başlar başlamaz çenemi kapalı tutmalıydım. Ama küstahlık, cesaretimin ters yüzüdür. Doğamı değiştiremem. Başkaldırdığım için şehir duvarlarından sallandırıldım, bu yüzden Bay Chen'in (şu anda yüzü son derece morarmış durumda) böyle bir planı olmadığını umuyordum.

Belki de bu son olabilir.

Çocuğumu kaybettiğimden beri bu tür düşüncelerin aklıma geldiği pek çok zaman olmuştu. Neden hâlâ devam etmeliydim? Bektu ölmüştü ve genç Chen boğulmuştu. Eğer bana bağırıp çağırmak babasının biraz daha iyi hissetmesini sağlıyorsa, o zaman benim için sorun yoktu. Bu yüzden beni sürükleyerek götürdüklerinde direnmedim.

Onu götürün talimatı Bay Chen tarafından bir el işaretiyle birlikte verilmişti. Muhafızla konuşamamak, onun üzerinde sınırlı bir etkim olduğu anlamına geliyordu. Aslında geçmişte bu tür hizmetkârların çok rağbet görmesinin bir nedeni de buydu. Bir tilkinin sesi başlıca silahlarından biridir. Birçok asilzade ya da kadın duvardaki bir çatlaktan fısıldanan tatlı sözlerle baştan çıkarılmıştır. Bay Chen biraz mantıklı olsaydı, beni hapse atmanın oğlunu geri getirmeyeceğini fark ederdi ama üzüntüsünü anlıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten sadece çocuğumun intikamını almayı mı düşünmüştüm, yoksa Bektu'yu avlamak kendi öfkeme bir çıkış yolu mu olmuştu? Bektu'yu kendim öldürmeyi başaramamış olsam da, bunu yapması için bir başkasını yönlendirmiş olabileceğime dair huzursuz bir his vardı içimde. Bu da ahlaki düzlemde işleri karmaşıklaştırıyordu. Suçluluğumun tam olarak nerede başlayıp nerede bittiğini çözmeye çalışırken hapishaneme vardık.

"Hapishane" diyorum çünkü belli ki öyle bir yerdi. Çorak, yüksek duvarlı bir avluda duran küçük bir taş oda. Kapısındaki dar bir parmaklık dışında penceresi yok. Burayı her kim inşa ettiyse, insanları hapsetme konusunda biraz tecrübeliymiş, çünkü kapının altında yiyecekleri kaydırmak için uygun bir yuva vardı.

İçinde gece toprağı için bir kova ve daha uğursuz bir şekilde duvara sabitlenmiş demir bir halka vardı. Bunu gördüğümde yaslı bir ebeveyn olarak Bay Chen'e duyduğum sempati yok oldu. Belli ki adam profesyonel bir gardiyandı.

Normalde, zengin finansörler özel hapishaneler tutmazlar. Endişelenmeye başlamıştım. Beni duvara zincirlerlerse başım ciddi belaya girerdi ama gardiyan beni içeri itti ve kapıyı kapattı. Anahtarların şıngırtısını duydum, sonra da düşen bir sürgünün şıngırtısını. Hücre kurumuş fare idrarı ve umutsuzluk kokuyordu. Yapacak başka bir şey olmadığı için tozlu zemine kıvrılıp uyudum.

Kapana kısıldığınızda, doğru zaman gelene kadar enerjinizi korumak en iyisidir. Uykuya daldığımda iki şeyin farkına vardım: Birincisi, aslında ölmek istemiyordum. En azından Chen ailesinin ellerinde, doğru düzgün bir tuvaleti bile olmayan bu korkunç taş odada. İkincisi, eğer burada öldürülürsem, Kuro delirebilirdi. Bu beni endişelendiriyordu. Shiro'nun da kendine göre anları var (kumarda aldatıldıktan sonra kasabanın yarısını yakmak gibi) ama Kuro çok daha metodik. Ve onun günahlarına bir yenisini eklemek istemedim. Hem Bektu'nun hem de Chen'in ölümleri hakkında zaten korkunç şüphelerim vardı.

Shiro çenesini kapalı tutarsa Kuro'nun bu sabah neler olduğunu bilmeyeceği konusunda kendimi teselli ettim. Ayrıca, Bayan Yukiko'nun Kuro'nun koluna dolanmış yumuşak ellerinin hayaleti zihnimde canlandı. Artık beni aramak için bir nedeni yoktu. Kimsenin yoktu. Kendim için oldukça üzgün hissederek gözlerimi sıkıca kapattım.

★ ★ ★

Uykumdan irkilerek uyandım. Kapı yavaşça açıldı. Üzgün, solgun görünümlü bir kadın yere bir tepsi yemek koydu. Görünüşe göre kimse ona mahkûmlara nasıl davranması gerektiği konusunda doğru düzgün talimat vermemişti. Benim gibi zincirsizlerse kapıyı asla açmamalıydınız. Yemek yuvası bunun içindi. Anahtarları da kabaca cebine sokmuştu, böylece bir çocuk onları çıkarabilirdi. Ama meraklıydı; meraklı bakışları yüzümdeydi. Ben de ona ağlamaklı görünerek karşılık verdim.

"*Ah jie*," dedim kibarca ablasına seslenerek. "Neden burada kilitliyim?"

"Siz Üçüncü Genç Efendi'nin sevgilisi değil misiniz?" dedi.

"Bu nasıl olabilir? Ben erdemli bir kadınım. Evlendim ve bir çocuğum bile oldu." Garip bir şekilde, şimdi gerçek gözyaşları dökmeye başlamıştım. Çocuğum hayatta olsaydı, hiçbir erkeğin onu böyle bir odaya kilitlemeyeceğinden emin olurdum.

"Eminim sizi sadece bir gün tutacaklar. Efendi o kadar üzgün ki yatmak zorunda kaldı."

"Bunu kocama nasıl açıklayacağım? Genç Chen'le hiçbir zaman bir alakam olmadı." Gözyaşlarım sümükle karışarak yüzümden aşağı aktı. Şimdi gerçekten uluyordum, sadece gösteriş için değil, son iki yıldır katlandığım tüm keder ve yalnızlık için.

Kadın üzgün hissederek bir sürahi su getirdi. "Al, bunu iç." O eğilirken ben de anahtarı cebinden çıkarıp koluma soktum.

"Burada kalamam. Burası perili."

Bunun üzerine kadın irkildi. "Size böyle söyleyen oldu mu?"

"Hayır, ama hissedebiliyorum. Bu odada bir şey var." Başımı kaldırıp belli belirsiz tavanı işaret ettim, bu küçük hapishanenin de kendi payına düşen korkunç söylentilere sahip olduğunu tahmin ediyordum. "Uzun siyah saçlı biri gibi."

Etkisi oldukça tatmin ediciydi. Zavallı kadının yüzü kızardı.

"Şu anda orada asılı duruyor. Lütfen çıkar beni!"

"Yapamam." Hızla ayağa kalkarak geri çekildi.

"Köşelerde de siyah saçlar var," dedim usulca. "Bir tutam insan saçı."

Bazı nedenlerden dolayı insanlar kesilmiş saçlardan hoşlanmazlar, belki de saç ve kemikler mezarda en son çürüyen maddeler olduğu içindir. Hizmetçi bir takırtıyla hapishanemden dışarı koştu. O kadar sarsılmıştı ki, kapıyı anahtarla kilitlemeden ince metal sürgünün yerine düşmesine izin verdi: şimdi kolumda olan anahtarla aynı anahtar.

Şimdi tek yapmam gereken sürgüyü kaldırmaktı. Ama önce oturup getirdiği sade *mantıyı* ya da çöreği yedim ve bütün suyu içtim. Sonra Moji'den soyma bıçağını çıkardım. İyi ki kimse üstümü arama zahmetine girmemişti çünkü bıçak kapı aralığına tam oturmuştu. Dikkatlice sürgüyü yuvasından kaldırdım.

★ ★ ★

BU, Chen yerleşkesinden bir gün içinde ikinci kez kaçışımdı. Kapıyı arkamdan kilitleyip sürgüyü yerine takarken, gerçekten çok dikkatsizler diye düşündüm. Yokluğumu fark etmeleri biraz zaman alacaktı ve kilitli kapı spekülasyonlara neden olacaktı. Peki şimdi ne yapmalıydım? Kaçabilirdim ama bu sorunlara yol açabilirdi. Bunun yerine Bay Chen'i şahsen ziyaret etmeye karar verdim.

Tilkiler iflah olmaz derecede meraklıdır. Bu yüzden bizi sık sık festivallerde, isyanlarda ve diğer insanların doğum günü partilerinde bulabilirsiniz. Bunun iyi bir şey olduğunu söylemiyorum.

-Birçok tilki izinsiz girdiği için öldürülmüştür ama ben kimim ki doğamızı inkar edeyim? Önünden geçtiğim her odaya bakmaktan kendimi alamadım. Bay Wang'ın bahçeli villası nadir bulunan bonsai'lerle doluydu. Bay Chen'in evi ise antika porselenler ve tablolarla doluydu. Bu tesadüf üzerine düşündüm; bir ömür boyu kullanabileceğinizden daha fazla paranız olduğunda, insanlar görkemli olmaya başlıyor.

Bay Wang'ın ıssız bahçeli villasının aksine, bu köşk insanlarla doluydu. Seçim yapmak zorunda kalsaydım, kalabalık daha iyiydi. İnsanlar koridorlarda koşuştururken ve yüksek sesle konuşurken davetsiz bir misafirin fark edilmesi daha az olasıdır. Metodik olarak Bay Chen'i aradım; onu bire bir test edememiş olsam da tilkilere karşı biraz dirençli olduğunu fark etmiştim. Aramızdaki çok yetenekliler kalabalıkları etkileyebilse de, çoğu tilki aynı anda üç kişiden fazlasıyla sorun yaşar. Ancak sessiz bir odada tek bir kişi farklı bir konudur.*

*Bektu Nikan gibi bize karşı tamamen bağışıklığı olan insanlar çok nadirdir.

Ancak Bay Chen'i bulduğumda yalnız değildi.

Bir avluya açılan özel bir çalışma odasında dinleniyordu. Ming mavisi porselenden büyük vazolar orada burada zevkle duruyordu, duvarlara manzara ve bulut resimleri asılmıştı ve yan masalarda değerli parşömenler yığılmıştı. Tüm oda bir kundakçının rüyası gibi görünüyordu. Bay Chen sedef kakmalı bir divana uzanmıştı. Lu ise saygılı bir mesafede oturuyordu.

Lu ve Chen'in çocukluk arkadaşı olduklarını hatırladım, bu da Chen'in babasından yediği azarı açıklıyordu.

"Neden bana oğlum ve o kadın hakkında bir şey söylemedin? Onu boğacak kadar ileri gidebileceğini düşünmek!" Bay Chen'in yüzü benek benekti, sesi

Boğuk.

"Sizi rahatsız etmek istemedim." Lu huzursuzca kıpırdandı, deve dudağı büzüldü. "Hepsi onun suçu. Başından beri onu baştan çıkarmaya çalıştı."

Kulak misafiri olmak asla hoş değildir, özellikle de insanlar sizin hakkınızda yalan söylüyorsa. Dişlerimi sıkarak yaklaştım.

"Eğitimine ara vermesinin nedeni o muydu? Umarım ailenizin ve benim iyiliğim için hiçbiriniz aptalca bir devrime karışmamışsınızdır."

Lu gözlerini yere indirdi. "Bunu asla hayal etmem."

"Moji'de sonu ölümle biten bir fotoğrafçıyla ilgili bir sorun olduğunu duydum. Şantajcı olduğu söylenen kişi o muydu?"

"Nereden biliyorsun?" Lu'nun fener çeneli profili kaskatı kesildi.

"Kaynaklarım var. Geçen yaz bir öğrenci, müstehcen fotoğraflar yüzünden kendisine şantaj yapıldığı için kendini köprüden aşağı attı. O zaman hiçbir şey söylemedim çünkü kadınlarla olan patavatsızlıklar beni ilgilendirmiyor ama ihanet başka bir konu. Devrimden bahsetmek bu aileyi batırabilir. Ve sizinkini de. Babana borçları konusunda yardım ettiğimi unutma."

Bay Chen'in sert bakışları sinir bozucuydu. "Oğluma baskı mı yapıyordu? Gerçeği söyleseniz iyi olur."

Lu'nun gözleri odanın içinde gezindi. "Tabii ki hayır. Ona göz kulak olmamı söylediniz ve ben de oldum."

"Gemideki hizmetçiyi boğduğunu bana söylemediğin gibi mi?" "O... o önemli değildi. Seni acıdan kurtarmak istedim."

Bay Chen ona delici bir bakış fırlattı. "Ama sen yapmadın. O kız tam bir baş belası. Öğleden sonra başka birinin daha geleceğini öğrendim, görünüşe göre yine o kadınla ilgili. Bu adamdan bir kart aldım." Bir kartvizit ve bir not attı. "Rus bir finansçı. Kendisini pek tanımıyorum ama görüşsem iyi olacak."

Lu şok olmuş görünüyordu, ben de öyle. Bildiğim kadarıyla Rus finansörlerle hiçbir bağlantım yoktu.

OceanofPDF.com

52

Bu gerçekten Tagtaa. Bao'nun önünde durmuş, keyifle gülümsüyor. Bao ona ne kadar uzun süre bakarsa, ormangülü çalısının kalbinde onunla oynayan küçük kızı o kadar çok görüyor. Ona doğru bir adım atıyor, sanki hâlâ çocukmuşlar gibi ellerini uzatıyor, sonra kendini durduruyor.

"Anne," diyor sahibi, "bu kim?"

Bao, oğlunun gözlerindeki tedirginliği fark ederek kendini tanıtıyor. Bay Chen için çalışan bir çocukluk arkadaşı mı? Bao aceleyle durumun böyle olmadığını, Hong'un hevesi ve geçmişteki kısa süreli bağlantıları nedeniyle bu işe sürüklendiğini söyler.

"Sokakta durmayalım," diyor Tagtaa. "Evimize gel. Uzun zaman oldu."

Kendisi ve oğlu başka bir arabaya binerken torununun da Bao'ya bir çekçekle eşlik etmesini önerir. Bu öneri genç adam tarafından büyük bir isteksizlikle karşılanır. Kül rengine döner, bakışlarını kaçırır ve Bao'dan neredeyse korkmuş gibi görünür. Tagtaa bunu fark edemeyecek kadar heyecanlıdır ama Bao şaşırır.

Daracık çekçekte genç adam köşeye çekiliyor. Parmakları titriyor ve Bao onun bir afyon bağımlısı olup olmadığını merak ediyor. Ama gözbebekleri normal ve alnındaki ter daha çok sinire benziyor.

Bao kibarca, "Bugün bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Uzun bir aradan sonra Bohai sessizliğini bozar. "Büyükannem sizi iyi tanıyor mu?"

"Biz çocukluk arkadaşıydık."

"Anlıyorum." Sertçe arkasını döner. Genç adam zaman zaman sinirli bir şekilde elini cebine atıyor. Bao bıçak taşıyıp taşımadığını merak ediyor. Ama bu saçmalık. Yine de onun rahatsızlığı Bao'yu tedirgin ediyor, bu yüzden sonunda indiklerinde, Bohai sanki bir an daha Bao'nun yanında oturmaya dayanamayacakmış gibi rahatlamış bir halde dışarı fırlarken çekçek şiddetle sallanmaya başladığında memnun oluyor.

Tıp salonuna döndüklerinde, baş kâtip onları endişeyle karşılıyor. "Nasıl gitti, *tai furen*?" Bao onun eczane sahibine değil Tagtaa'ya sorduğunu fark eder.

"Pek iyi değil. Ah San'ı tuttular." Yüzü düştü.

Tagtaa bunca yıldır ne yapıyordu? Son bir buçuk gün garip olaylarla doluydu, sanki bir ömür boyu süren tesadüfler onları bir araya getirmiş gibi, ya da belki de bir tilki tanrısının kaderi onları yeniden bir araya getirdi.

Sonunda yalnızlar. Tam olarak yalnız değiller elbette. Saygıdeğer bir dul kadın bir erkeği nasıl tek kabul edebilir ki? Ama salonda çay fincanlarını tokuşturan hizmetkârlar, yaşlı bir kadını ziyaret eden yaşlı bir adam olan Bao ile pek ilgilenmiyorlar. Tagtaa'nın oğlu iş için izin almış ve Bohai ortadan kaybolmuştur. Yuvarlak mermer bir masada oturan Bao, serin taş yüzeyi gri damarlarla kaplı Tagtaa çay koyarken göğsünde bir çarpıntı hissediyor. Açık renk ona Shirakawa'nın gözlerini hatırlatıyor.

"Ben olduğumu nasıl anladın?" diyor.

"Sadece biliyordum. Peki ya sen?"

"Başka kimse bana Tagtaa demez." Gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor.

"Kocan bile mi?"

"Gideli otuz yıldan fazla oldu."

Bao suçluluk duygusunu gizlemek için kendi hayatının kısaltılmış bir taslağını paylaşıyor. Tagtaa'nın gözlerini yakalayınca göğsünde bir sıcaklık yayıldığını hissediyor. *Mutlu oldun mu?* diye sormak istiyor ama bu çok ileri gitmek olur. Onun yerine, "Ailen iyi mi? Bugün zor geçmiş olmalı."

Oğlu ve torununun aksine Tagtaa ona karşı hiçbir şüphe beslemiyor. "Hizmetçim için endişeleniyorum."

Bao ona zihninde tilki kadın diyor. Tagtaa'ya onu aramak için gönderildiğini söylemeli mi? O tereddüt ederken Tagtaa, "Bay Chen'in onu alıkoyduğuna inanamıyorum. Yardım edebilir misiniz?"

"Deneyeceğim. Gerçi Bay Chen'i çok az tanıyorum," diye uyarıyor.

"Sana güveniyor. Sana nasıl baktığını gördüm. Hâlâ insanlar yalan söylediğinde yüzünü buruşturma alışkanlığın var."

"Bunu hatırlıyor musun?" Bao hem utandı hem de sevindi.

"Elbette. Her zaman doğruyu söyleyen tek kişi sensin. Lütfen ona yardım edin, o iyi bir kız."

İyi bir kız. Bao, gerçekte hayal ettiğinden çok daha cazibeli ve küstah olan tilki kadını tam olarak böyle tanımlamıyor. Aslında, onu ne zaman düşünse, Shirakawa'nın onu etkilediği gibi başı dönmeye başlıyor. Gizlice masanın altını kontrol eder. Gölgesi hâlâ oradadır, ayaklarına yapışmıştır ama tuhaf rüyasından uyandıktan sonra olduğu gibi endişe verici bir şekilde siliktir.

"Tilkiler hakkında herhangi bir söylenti duydun mu?" diye soruyor.

Köşesinde ithal pirinç bir saatin tik takları olan o sessiz odada sorulması tuhaf bir soru ama Tagtaa'ya sorabileceğini biliyor. Gözleri parlıyor ve onun elini sıkıyor. "Bunu birine anlatmak için bekliyordum ve istiyordum ve bugün gelmen neredeyse çok harika."

"Ne demek istiyorsun?" Ve şimdi Bao'nun kalbi on dört yaşındaki bir genç gibi düzensiz bir şekilde çarpıyor. Eli sıcak ve sanki kalbini ele geçirmiş gibi hissediyor.

"Tilkiler hakkında! Sence bugün tilki tanrısı yüzünden mi tekrar karşılaştık?"

"Geçen gün bir adak adadım," diye itiraf ediyor. "Bir çalının altına biraz kaz eti ve pirinç koydum." *Delice bir konuşma*, diye düşünüyor. Ama Tagtaa memnun görünüyor; yıllar eriyip gitmiş ve yeniden bir araya gelmişler, birbirlerine sırlarını anlatıyorlar.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Yıllar boyunca Bao'yu düşündüğünü söyleyecek mi? Ama Tagtaa fısıldıyor, "Kara tilkiyle tanıştım."

"Yaptın mı?"

"Sanırım öyle. Ya da torunu." Kadının yanakları kızarıyor ve Bao'nun midesi bulanıyor. Onları dinleyen herkes deli olduklarını düşünürdü. Belki de ikisi de öyledir. Bao ağzını açıp ne diyeceğini düşünürken üzerlerine bir gölge düşüyor. Bohai'nin suçlayan gözleriyle karşılaşmak için suçlu çocuklar gibi birbirlerinden ayrılırlar.

"Büyükanne," diyor, "neden bu adamın elini tutuyorsun?"

★ ★ ★

KÜFREDEREK Bao'nun elini bırakır. "Özür dilerim, kendimi unuttum."

Bao da özür diliyor ama genç adamın gözleri kısılıyor. Bao'ya o kadar ısrarla bakıyor ki Bao yarı yarıya ayağa kalkıyor. "Belki de gitsem iyi olacak."

"Bu kadar çabuk mu? Nerede kalıyorsun, Bao?"

Büyükannesinin kendisine bu kadar tanıdık bir şekilde hitap ettiğini duyan Bohai elini cebine doğru seğirtir ve Bao yine o tehlike hissine kapılır. Otelinin adresini verir. Tagtaa'nın yüzüne bakarken, yaşlı ama hâlâ tatlı, ambarın bir köşesinde buruşmaya bırakılmış son erik gibi, sadece şöyle düşünebiliyor*: Seni on dört yaşındayken de seviyordum, şimdi de seviyorum.*

"Yarın sizi tekrar arayabilir miyim?"

"Evet, çok şeyimiz var!"

Bohai kaşlarını çatar. Bao onun işaretini alır ve gider. Nedense bu genç adam ondan hiç hoşlanmıyor, yoksa bu sadece büyükannesine karşı bir korumacılık mı? Bao onun elini tutarak ve bu kadar samimi konuşarak uygunsuz davrandığını düşünür. Bu fikir onların yaşında eğlenceli olsa da, bir kadın, hatta sevilen bir aile reisi bile, hiçbir zaman dilediğini yapmakta tamamen özgür değildir.

Bao dışarı çıkarken ecza dükkânının sahibinin yanından geçiyor. Ailenin özel odası ile ecza dükkânı arasındaki açık geçitte duran usta endişeli ama heyecanlı görünüyor. Elinde tuttuğu mektuptan, bir ulağın az önce ayrıldığını anlıyor. Bao kibarca vedalaşıyor. "Teşekkür ederim, eski bir dostla tekrar karşılaşmak harikaydı."

"Annem sizi gördüğüne çok sevindi."

Adam kadar dalgın görünüyor ki Bao iyi olup olmadığını soruyor.

"Ah, evet. Az önce yeniden baba olmak üzere olduğumu duydum. Bebek ya bu gece ya da yarın doğacak." Gülümsemesi utangaç bir şekilde gururluydu.

Bao onu tebrik eder. "Eşinize iyi bir doğum dilerim."

Eczanenin sahibi kaşlarını kaşır. "O benim karım değil, cariyem. Başka bir evde." Ayrı bir eve yerleştirilen bir cariye genellikle ilk eşle ilişkilerin gergin olduğu anlamına gelir. Bao doğacak çocuğun kız mı erkek mi olduğunu merak eder. Eğer başka bir oğlansa, belki de bu Bohai'nin gerginliğini açıklar. Ama bu onu neden yerinden etsin ki? Yirmili yaşlarının başında, evlenip çocuk sahibi olacak yaşta görünüyor. Çok daha genç bir üvey kardeşin çok az etkisi olacaktır.

Ya da Bao öyle sanıyor. Ne de olsa her ailenin kendi sırları vardır.

OceanofPDF.com

53

Bay Chen'in benimle ilgilenen bir Rus finansçı tarafından ziyaret edilmesi için tek bir neden bile düşünemiyordum. Vladivostok'a en son yıllar önce, yeni bir İmparatorluk deniz üssü olduğu zaman gitmiştim; o zaman buranın çok soğuk olduğuna karar vermiştim. Ayrıca Ruslar tilki kürküne biraz fazla düşkünler.

Yaklaşan sesler. Bu Rus şu anda geliyor olabilir miydi? Kapının hemen içinde, Lu ve Bay Chen'in görüş alanının dışında duruyordum ve daha da içeri kaçmaktan başka çarem yoktu. Neyse ki köşede bir insan büyüklüğünde devasa bir porselen kavanoz vardı da arkasına sıkıştım.

Tramp, tramp ayak sesleri geldi. Odaya dört kişi girdi. Diğerlerini anons edip çıkan bir hizmetli; kürk etollü, pahalı görünümlü bir kadın; Shiro; ve sonra (*Hayır, lütfen hayır*) Kuro. Ruslardan hiçbir iz yoktu.

Bay Chen şaşırmış görünüyordu. "Bay Turgenyev'in geleceğini sanıyordum. Nerede o?"

Kendisini Zhou Yuling olarak tanıtan kadın, "Korkarım kartını gönderen benim. Ben onun karısıyım."

En azından kullandığı kelime buydu. Hepimiz onun muhtemelen Dalian'daki resmi metresi olduğunu biliyorduk ama ben ondan oldukça etkilenmiştim. Otuzlu yaşlarının ortasında, güçlü çenesi ve geniş yüzüyle belli belirsiz tanıdık geliyordu. Görünüşe göre yoksul bir asilzade ailesinden geliyordu. Bay Chen babasını sordu, ancak onun neden şimdi burada olduğu konusunda şaşkın görünüyordu. Açıkçası ben de şaşırmıştım, ta ki Shiro'ya hızlı bir bakış attığını görene kadar.

Oh, anlıyorum. Bunun sebebi Shiro'ydu. Birden Zhou Yuling'in Dalian'dan ayrıldığımızda onu rıhtımda uğurlayan kadınlardan biri olduğunu fark ettiğimde cesaretine hayran kaldım. Neden onu aramıştı ki?

ona deliler gibi aşık olan bu kadında? Açlıktan ölüyormuş ve Shiro'nun eti onu doyuracak tek et ve içecekmiş gibi gözlerinin açlıkla bir ileri bir geri gidişinden bunu . Onu tehlikeli bir aşamaya geldiği konusunda uyarırdım. Kuro onu neden durdurmamıştı?

Ama ona reddettim. Kuro'nun bu işe karışmasını hiç istemedim.

"Bay Chen," dedi hanımefendi (öyle pahalı giyinmişti ki, sanki patronunun parasıyla zırhlanmıştı), "arkadaşımın hizmetçisini almaya geldim."

"Tıp salonundaki hizmetçiyi kastediyorsunuz." Aptal değildi, değil mi Bay Chen.

"Bu doğru. Metresi onu geri istiyor."

"Sanmıyorum. Yaşlı kadına hizmetçisini tutacağımı söyledim."

Zhou Yuling'in boyalı dudakları titredi. İçeri girmek için patronunun adını kullanarak ve bunun kapıları açacağını umarak çok cesur davranmıştı. Öyle de oldu ama sadece buraya kadar.

Bay Chen'in ağzı küçümseyici bir şekilde gerildi. "Onu sorguladıktan sonra geri göndereceğim. Sonuçta, bunu bir arkadaşınız için yaptığınızı söylüyorsunuz" -burada gözlerini bilerek Shiro'ya dikti- "ama oğlumun kaybı ışığında, eminim benim talebimin daha büyük olduğunu anlıyorsunuzdur."

Kuro hafif bir hareket yaptı, omuzlarını oynattı. Bu bir karara vardığı anlamına geliyordu, ateş ve yıkım boyunca taşıyacağı bir karar. İnsanların benim yerime karar vermesine gerçekten katlanamıyorum. Ayrıca vazonun arkasına çömelmekten yorulmuştum, bu yüzden ortaya çıktım. Bir saksı bitkisine takılıp düşmem etkiyi bozdu ama yine de oldukça tatmin ediciydi. Bay Chen'in yüzü morardı. Böyle giderse, çağrılmadan tekrar ortaya çıkmaya devam edersem bayılabilirdi.

"Sen!" diye bağırdı. Kaba bir selamlama ama biz tilkiler buna alışığız. "Yine nasıl dışarı çıktın?"

Bunu görmezden geldim. "Beni sorgulamak istemiyor muydunuz Bay Chen?"

Gözleri duvardaki bir kertenkele gibi fiske*, fiske* vurdu. Gerilim kulaklarımı çınlattı. Bir odada çok fazla tilki olması iyi değildir, özellikle de her biri kendi iradesini ortaya koyuyorsa. Neredeyse tüylerin uçuştuğunu görmeyi bekliyordum, atmosfer o kadar elektrikliydi ki. İrademi Bay Chen'e odakladım; tek yapmam gereken

benimle aynı fikirde kişi. Zihinsel olarak, diğer herkesin bunun dışında kalmasını umuyordum.

Sonunda boğuk bir sesle, "Evet," dedi.

Odayı hızlıca gözden geçirdim. Ne Lu (hâlâ koltuğunda donup kalmıştı) ne de Bay Chen tilkilere karşı özellikle hassas değildi. Rus bir finansçıyla olan ilişkisi sayesinde Shiro ve Kuro'nun bu eve girmesini sağlayan Zhou Yuling adlı kadına gelince, ne yapacağı belli olmayan biriydi.

Kalbim küt küt atıyordu. Bu kadar çok kişinin katılımıyla böyle bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. "Eğer isteğinizi kabul edersem, siz de benimkini kabul eder misiniz?"

İster balıkçınızla aranızda ister imparatorun en sevdiği generalle aranızda olsun, sözleşmenin ana hatlarını her zaman net bir şekilde belirlemelisiniz.

"Evet."

Gözlerim parladı. Biraz yakışıksız olduğunu biliyorum ama mümkün olduğunca kaçınmaya çalışsam da resmi bir pazarlık yaptığımda hep hissederim. Odadaki hava sanki kuzeyden gelen bir esinti odaya girmiş gibi serinledi. Erkeklerin enselerindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Benden ne öğrenmek istiyorsun? Şu anda kalbinizin arzusu nedir?"

Bay Chen'in içinden bir ürperti geçti. Belli ki bir kadın tarafından sorgulanmaya alışık değildi.

"Oğlum," dedi sonunda. "Seninle ilişkisi olduğunu duydum. Onun çocuğunu taşıyor olma ihtimalini bilmek istiyorum."

Ve şimdi nihayet ne demek istediğini ve neden beni bu eve getirmekte ısrar ettiğini anlıyordum. Ne kadar korkunç, ne kadar üzücü. Bir ruh bu dünyayı terk ettikten çok sonra umut kırıntılarına tutunmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

"Bu doğru değil. Onunla böyle bir ilişkim olmadı."

Bay Chen gözlerini kapattı. "Ama kalbimin arzusu demiştiniz! Henüz bana vermediniz."

Olamaz. Kalbinden geçen arzunun beni sorgulamak olduğunu sanmıştım. İfade konusunda dikkatsiz davranmışım. Shiro'nun gözleri alarmla döndü ve Kuro'ya gelince, bilmek istemiyordum. Derin bir nefes aldım, odanın tedirginlik içinde titrediğini hissettim. Herkesin dikkatini kaybetmeden önce bu işi çabucak halletmeliydim.

"Sorunuzu cevapladım. Şimdi sizden ricam Huang ailesini rahat bırakmanız."

O cevap veremeden Kuro'nun sesi odayı kara bir bıçak gibi kesti. "Onu dinlemeyin. Bay Chen, böyle bir pazarlığı kabul etmeyin."

O konuşur konuşmaz, herkesin dikkatinin ince titreşimli çekimi örümcek inceliğinde yüzlerce çizgide kırıldı. Düşünceleri, yerde yuvarlanan misketler gibi dağıldı. Kurmakta olduğum hassas denge bozuldu.

"Ne?" Öfkeyle bağırdım. Bu tehlikeliydi ve hiçbir tilki bir başkasına bunu yapmamalıydı, hele ki düzgün bir sözleşme yaparken.

"Aynen öyle! Onu şimdi eve götüreceğim." Shiro bileğimi tuttu.

Zhou Yuling'den acı dolu bir feryat geldi. "Shirakawa, onun sadece bir hizmetçi olduğunu söylemiştin. Senin için ne ifade ediyor?"

Ve Lu çığlık atmaya başladı.

Tiz bir çığlıktı, bu kadar uzun boylu bir adamdan gelmesi şok ediciydi. Bazı insanlar zihinsel müdahalelerle başa çıkamazlar, özellikle de zaten tedirginlerse. Öne atılarak alnına sert bir tokat attım. İnsanların meşe palamudu ve solucan yemeye zorlanmak ve ardından delirip tüm yerel tilkileri yakmak gibi hayallere kapılmalarını engellemenin tek yolu budur.

Lu sandalyesini devirerek kendini bana doğru fırlattı. Ben yere düşerken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve korkunç sesler çıkardı. Zhou Yuling ağlayarak ona sarılırken Shiro bileğimi bıraktı. Kuro, Lu'yu yakasından yakaladı. Sanki uluyan bir kaos odayı ele geçirmişti ve delilik her yere sızıyordu. Devrilmiş bir tütsü kabı masanın üzerine yanan korlar saçıyordu. Dizlerini tuttuğumda Bay Chen'in ağzı açık kaldı. Dehşet içinde geri çekildi (belki de yıllardır kimse ona dokunmaya cesaret edememişti).

"Bırak beni, seni saygısız kadın!" diye bağırdı.

"Daha bitirmedim! Huang ailesini rahat istiyorum."

"Neden seninle pazarlık yapayım ki? Ne bir mevkiin ne de bir ailen var.
-"Sen bir hiçsin!"

Kuro, Bay Chen'in çenesini yukarı çekti. Uzun parmaklı eli yüzünü çok sıkı kavramıştı; bunu beyaz parmak eklemlerinden görebiliyordum.

"O benim karım," dedi.

★ ★ ★

Uzaktan bir kuşun ötüşünü duyabildiğim mükemmel bir sessizlik anı vardı. Bay Chen'in bakışlarını üzerinde tutan Kuro'nun boynunda bir damar belirdi. Odadaki baskıyı hissedebiliyordum, o kadar ağırdı ki nefes alamıyordum. Gözlerimi kapatarak herkesin nefes vermesini istedim. Lu çığlık atmayı kesti. Bay Chen şaşkın görünüyordu. Ağlama girmiş olan Zhou Yuling bile yatıştı. Bacaklarım titredi; karnım şişti. Ama bu sadece geçici bir ertelemeydi.

Kısa süre sonra, haksız yere etkilendiklerini fark edenlerin üzerine çöken o kızgınlık dalgasıyla toparlanacaklardı. Bu nefret, bölgedeki her tilkiyi katletme arzusuyla kendini gösterir. Kimse kendini aptal gibi hissetmekten hoşlanmaz ve insanların duygularıyla oynamanın dezavantajı, ihanetin kırbaç gibi çarpan öfkesidir. Gerçekten duman olduğunu fark ettiğimde neredeyse yanan ateşlerin kokusunu alabiliyordum. Alevler paha biçilmez parşömenlerle dolu masayı yalayıp geçti. Lu'nun devirdiği tütsü kabı yangın çıkarmıştı. Duman yukarı doğru yükselip ince yapraklı pirinç kâğıtlarını yakalayınca bağırışlar koptu. Zhou Yuling feryat etmeye devam ederken Bay Chen'in yüzü bir opera maskesi gibi buruşmuştu. Kaçmaktan başka çare yoktu.

Ve kaçtık. Alevler açgözlülükle asılı parşömenleri ve avluya açılan tül perdeleri yutarken, odanın ne kadar çabuk dumanla kaplandığına inanamadım. Parçalanan porselenlerin sesi beni irkiltti, Song hanedanlığı seladonları, paniğe kapılmış bir karınca yuvası gibi üşüşen hizmetkârların aceleci yangın söndürme girişimleriyle yok olmuştu. Avlulardan hızla geçtik ve duvarların üzerinden atladık. Bazıları benim başaramayacağım kadar yüksekti ama Kuro beni çekti. Shiro nefes nefese arkamdan geldi. Onu yıllardır bu kadar hızlı koşarken görmemiştim.

Bu büyük, geniş malikâneyi çevreleyen son duvara geldiğimde midem bulandı. Çok yüksekti. Asla başaramayacaktık. Arkamızdan kara dumanlar yükseliyordu. Muhafızların acil çığlıkları taş avlularda yankılandı: "Yakalayın onları!" Kuro kendini duvara dayadı.

"Omuzlarımda dur," dedi bana. "Peki

ya sen?"

"Benim için endişelenmeyin." Kaifeng'in Moğol kuşatması sırasında söylediği sözler tam olarak bunlardı.

"Deli misin sen?" Bağırdım.

Cevap verme zahmetine girmedi, sadece beni yakaladı ve yukarı kaldırdı. Shiro, "Acele edin, sizi aptallar!" diye bağırdı ve sonra duvarın tepesine tünemiş, diğer tarafa bakıyordum. Çok yüksekti ama Shiro, Kuro'nun omuzları üzerinden tırmanarak yukarı çıkarken tereddüt edecek zamanım yoktu. Ellerimden tutarak beni duvarın üzerinden indirdi, ayaklarım kalbimi donduran bir an boyunca sallanıyordu. Sonra bıraktı ve ben de çömelerek yere düştüm. Shiro da peşimden geldi. Duvarın arkasından bağırışlar duydum.

"Kuro ne olacak?" Shiro beni ayağa kaldırırken bile ağladım.

Beni dirseğimden tutarak sürükledi. "Eğer şimdi yakalanırsak, her şey boşa gidecek. Haydi!"

İnsanlar yükselen duman ve bağırışlardan etkilenerek sokağa döküldü. Yüzlerimiz dumandan kararmış, elbisemin etekleri yırtılmış ve Shiro'nun ceketi arkadan ikiye ayrılmıştı. Korkunç görünüyorduk ve Kuro için bu kadar endişelenmemiş olsaydım gülebilirdim.

"Onu beklemeliyiz."

"Saçmalama. Dışarı çıkacak, acele et!"

Dalian'ı iyi tanımıyordum ama Oda'nın arka bahçesine varana kadar bir sokaktan diğerine dönerken Shiro'nun tanıdığı belliydi. Gün ışığında daha küçük ve perişan görünüyordu ama ikinci kata çıkan salkım söğüt asması artık tam çiçek açmıştı. Shiro arka kapının kilidini açtı.

Parmak uçlarımızda ikinci kata çıkarken merdivenler gıcırdadı. Loştu, pencerelerden gelen ışık dışarıdaki salkımlardan dolayı yeşildi ve aşağıdaki karanlık odadan gelen kimyasallar gibi kokuyordu. Shiro'nun saçak altındaki odası, ziyaret ettiğim gece olduğu gibiydi. Buruşuk bir yatak ve ambalajı açılmış sandıklar dışında bomboştu. Lavabonun üzerinde bir ibrik ve leğen ile temiz su vardı. Ben ellerimdeki çizikleri temizlerken, Shiro yırtık gömleğini çıkardı.

Ona bir şey söyleyemeyecek kadar yorgundum, bu yüzden arkamı döndüm ve yüzümü yıkamaya devam ettim. "Kuro bizimle burada mı buluşacak?" diye sordum.

Arkamdan geldi. Dokunmuyordu ama çıplak göğsünün sıcaklığını, kulağıma değen nefesinin gıdıklayıcılığını hissedebileceğim kadar yakındı. "Burada beklememeliyiz. Bay Chen aramaya gelecektir."

"Peki ya Kuro? Buluşma yeri konusunda anlaştınız mı?" Shiro çok kaypaktır, cevap vermeme konusunda ustadır ve onu sıkıştırmanız gerekir.

"Bunların hepsi senin yüzünden," dedi. "Kuro, bunun kötü bir fikir olduğunu söylememe rağmen Chen malikanesine gitmemizi istedi -aslında ısrar etti-."

"Demek hanımın Zhou Yuling'e sordun?" Aklıma bir fikir geldi. "Onu geride bıraktık! O ne yapacak?" Yangın başladığında çılgınca feryat eden o zavallı kadını tamamen unutmuştum.

"O iyi olacak."

"Nereden biliyorsun?" Etrafımda döndüm. "Ve onu kullanmamalıydın. Onu uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekmeyecek; tamamen kontrol edilemez olacak. "*

Omuz silkti. "Bu benim seçimim değildi. Eğer bugünlerde bıçaklanırsam, bu senin suçun olacak."

Tartışacak yüreğim yoktu. Bunların hiçbiri Chen'in o yanan malikânedeki babasını teselli etmeyecek, çocuğumu da bana geri getirmeyecekti.

"Senin ve Kuro'nun sorunu, ikinizin de çok gönülsüz olmanız." Shiro yüzünü de yıkayabilmek için beni kenara çekti.

Sırtını yaslamasına ters ters baktım. "Çünkü bizde vicdan denen bir şey var."

"Vicdan abartılıyor. Azizlik de abartılıyor. Bin yıllık bir yolculuğa çıkmayı hiç düşünmedim."

"Shiro, o kadından düzgün bir şekilde ayrılmalısın." "İnan

bana, denedim. Ondan kurtulmak için bir gemiye bile bindim."

"Kolayca sözleşme yapmaman gerektiğini biliyorsun."

Gözleri sahte bir dehşetle kocaman açıldı. "Çok konuşuyorsun! Az önce Bay Chen'e kalbinin arzusunu sundun. Kuro'nun seni durdurması iyi oldu."

"Düşünmüyordum. Uzun böyle bir şey yapmamıştım."

Shiro iç çekti. "Çok fazla hata yapıyorsun. Ve Kuro'nun muhtemelen işi bitti."

"Bunu nasıl söylersin?" Öfkeyle havluyu kafasına fırlattım.

Shiro düzgünce kaçtı. "Belli ki yüzündeki yara yüzünden. Bu şekilde uzun süre hayatta kalamayacağını biliyorsun. O çok tanınabilir."

Başımı öne eğdim. İçimi burkan bir hüzün kapladı.

"Ağlıyor musun, Pamuk? Komik, onu bir daha görmek istemediğini sanıyordum."

Bazen Shiro'nun kötü niyetli mi olduğunu yoksa kendi çarpık yöntemiyle bana iyilik mi yapmaya çalıştığını anlayamıyorum. Onu silkeleyerek gidip yatağa kıvrıldım. Shiro kıyafetlerini değiştirmeye devam etti. İşi bittiğinde toparlanmaya başladı. "Nereye gittiğimi sormayacak mısın?"

"Umurumda değil."

"Sakın bana Kuro'yu aramak için Chen malikanesine geri dönmeyi planladığını söyleme. Bu yapabileceğin en aptalca şey. O da bunu istemez." Shiro diz çökerek çenesini yatağa dayadı. Yorgun ve melek gibi görünüyordu, sanki kulaklarının okşanmasını bekliyordu ama bu beni yanıltmayacaktı. "Bunu daha önce de söyledim ama bu kadar ahlakçı olmayı bırak."

"Daha az zarar vermeye çalışıyorum. Bu da senin için söylenebileceklerden daha fazlası! Oda'nın ara sokaklarda bulunduğunu söylediği kişilerle bir alakanız olup olmadığını hiç açıklamadınız."

"Yediğim her yemeği hatırlamamı bekleyemezsiniz. Ayrıca, ayrıldığımızda hiçbirinin öldüğünü sanmıyorum; hepsi de keyifli vakit geçiriyordu. Bir fahişe, akşamı benimle karda yürüyerek geçirmeyi tercih edeceğini söyleyerek beni Mukden'deki bir çayevinden neredeyse sürükleyerek çıkardı. Bu doğal bir döngü. Biz insanları avlıyoruz, onlar da bizi bulduklarında öldürüyorlar. Bir köpekbalığının bir adamın bacağından bir ısırık almasından daha büyük bir pişmanlık olamaz."

"Shiro, yaşamanın başka yolları da olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Ah, ama o zaman dedikleri gibi bir canavar olmazdım." Shiro kısa bir süre dişlerini gösterdi. "Neden doğana karşı mücadele edesin ki? Hayatın tadını çıkarmalısın."

Gülümsedi. "Tercihen benimle."

OceanofPDF.com

54

Bao oteline doğru yürür. Göğsünde yıllardır yaşamadığı sıkı bir sersemlik var. Sanki yeniden on yedi yaşındaymış gibi hissediyor. Ya da belki daha da genç, dünyanın olasılıklarla dolu olduğu o büyülü yaşta. Elbette Tagtaa yüzünden. Yaşlanmış ama değişmemiş. Yıllar boyunca bu olguyu eski arkadaşlarında da gözlemlemiştir - bedenleri yıpranmış, esnemiş ya da küçülmüş olsa da, içlerinden aynı ruh çıkmaktadır.

Tagtaa saygıdeğer bir duldur ve Bao'nun, sonunda tanıştığı zor kadın da dahil olmak üzere başka meselelerle ilgilenmesi gerekmektedir. Bao'nun Bay Chen'in toplantı odasında kadın ve Shirakawa ile birlikte olduğu anlara dair hatırladıkları garip bir şekilde bulanıktır. Odaklanmaya çalıştığında, sanki vücut ısısı düzensiz bir şekilde yükselip düşüyormuş gibi ateşi çıkmaya başlıyor.

Tilki kadın şimdi Bay Chen'in malikanesinde kilitli. Bu onu endişelendiriyor, Tagtaa'nın sıkıntılı olduğundan bahsetmiyorum bile. Yürürken, sol akciğerindeki ağrının arttığını hissederek yavaşça nefes alır. Otele döndüğünde Bao kendi kendine biraz uzanacağını söyler. Hızla çarpan kalbini sakinleştirecek ve ne yapacağına karar verecek kadar.

Gözlerini kapatan Bao, köşkler ve bahçelerden, eğri büğrü köprülere açılan prens avlularından oluşan bir hayal dünyasına dalıp gidiyor. Dört ayak üzerinde yere doğru koşuyor. *Bir tilki olmalıyım*, diye düşünüyor şaşırmadan*, ya da belki bir köpek.* Düzgün patileri dolambaçlı yollarda tırıs gidiyor, bir şey mi arıyor, yoksa birini mi? Bir kaplumbağanın sırtı gibi kıvrılmış taş bir köprünün ayağında onu bulur. Güzel beyaz bir tilki orada duruyor, başı eğik.

"Her şey yanıyor." Gözleri karanlık ve ciddi, Chen'in malikanesinde tanıştığı küstahça meydan okuyan kadından çok farklı Yine de aynılar. *Bu senin gerçek formun* mu*?* diye sormak istiyor ama yıkım hissi-

Yanan köşkler ve kuleler, alev alan ipek perdeler ve havada uçuşan kıvılcımlar onu şaşkına çeviriyor. Onun gözünden antik bir şehrin, Chang'an'ın ya da belki de efsanevi Kaifeng'in yandığını görüyor.

"Shirakawa'yı mı arıyorsun?"

"Aradığım kişi o değil."

Dönüyor ve koşmaya başlıyor. Tilkiler neden ondan kaçıyor? Neden her seferinde kaçıyorlar? Korlar ve yarı yanmış kâğıt parçaları bir kar fırtınası gibi yanından geçip gidiyor. Bao nefes nefese uyanana kadar yanık kokusu daha da güçleniyor.

★ ★ ★

AÇIK PENCEREDEN, uzakta belli belirsiz bir duman sütunu görür. Bir bina gerçekten de bir yerlerde yanıyor. Bao, resmi olarak nişanlanmamış olmasına rağmen, Bay Chen'in malikanesine gidip vermelidir. Geri dönmezse bu Hong'a kötü yansır. Bao otururken yüzünü buruşturuyor. Kafası bulanık, Bao'nun çocukluğundan hatırladığı, dadısının tilki tanrısına dua ettiği o kötü sarılık nöbetinden sonraki aynı kafa karıştırıcı belirsizlik. Mide ilacı azalıyor ve Bay Chen'in malikanesine giderken biraz almaya karar veriyor.

Eczanenin yan kapısından geçerken kapı beklenmedik bir şekilde açılır. Dışarı bir kafa fırlar; daha önce Bao ve Tagtaa'ya çay servisi yapan hizmetçilerden biridir. Bao'yu tanıyan kadın şaşkın görünüyor. "Hanımımı görmeye mi geldin yine?"

Bao utanarak, "Ah, hayır, mide ilacı almayı unutmuşum," diyor.

"Eğer *Tai Furen*'in misafiriyseniz, vitrine gitmenize gerek yok." Bao onu durduramadan avlunun içinden birine seslendi. "Genç Efendi, burada bir misafir var."

Yan kapıya gelen kişi Tagtaa'nın torunudur. Bohai'nin Bao'yu görünce ağzı açık kalır ve gözlerinin akı görünür. Bu o kadar aşırı bir tepkidir ki Bao, genç adamın aniden hastalanıp hastalanmadığını ya da bir hayalet görüp görmediğini merak eder. Arkasına bakan Bao, yan sokakta başka kimseyi göremiyor. Yalnızca kendisi var, öğleden sonra güneşinin altında.

Bao telaşla, "Sizi rahatsız etmek istememiştim," dedi. "Başka bir iş için geçiyordum."

Bohai'nin bakışları yere kayıyor, o kadar yoğun bakıyor ki Bao da yere bakıyor. Silik de olsa gölgesi hâlâ oradadır. Yoksa öyle mi? Birden başı dönen Bao kapının kenarına tutunur. Bu, uykusundan uyandığında hissettiği bedensiz hissin aynısı. Genç adam sanki tehlikeli bir canavara yaklaşıyormuş gibi donup kalıyor.

"Başka ne iş?"

"Bay Chen'in malikanesine gidiyorum."

"Ben de öyle. Büyükannem benden gidip hizmetkârı Ah San'ı kontrol etmemi istedi." Bohai bunu ağzından kaçırdığına hemen pişman olmuş gibi görünüyor. Gergin; elleri titriyor ve Bao bir kez daha bu genç adamın aklı başında olup olmadığını merak ediyor.

"Birlikte gidelim mi?" Bao garip bir şekilde sorar, çünkü ikisi de niyetlerini açıklamışlardır.

Bohai dudağını kemirerek etrafına bakar. Bir yüzleşme için kendini hazırlamış gibi görünüyor. Biraz tereddüt ettikten sonra, isteksizce birlikte yola koyulurlar. Bir çekçek çağırırlar ve Bohai bir kez daha mümkün olduğunca uzağa oturur. Takır takır ilerlerken boğazını temizler.

"Efendim," diyor resmiyetle, "sıradan bir adam değilsiniz, değil mi?"

Tagtaa torununa yalan duyma konusundaki tuhaf yeteneğinden bahsetmiş miydi? Belirsizlikle karşılaştığında Bao doğruyu söylüyor. "Evet, bende tuhaf bir şeyler olduğunu söyleyebilirsiniz."

Genç adam dehşet içinde seğirir. "Biliyordum," diye mırıldandı. "Yani onlardan biri olduğunu kabul ediyorsun."

"Neyin bir tanesi?"

"Gölgesi olmayan insanlar."

Bao'nun nutku tutuldu. Bu genç adam rüyalarını nereden biliyor? Ya da dadısının tilki tanrısından gölgesini almasını istediğini? Kendisi de onun bu isteğini yeni keşfetmiştir ve nasıl cevap vereceğini bilememektedir. Bir köşeyi döndüklerinde yanık kokusu giderek güçlenmektedir.

"İleride bir yangın var gibi görünüyor!" diyor çekçekçi adam.

Dikkati dağılan Bao dışarı bakıyor. Chen malikânesi olabilir mi? Sokak köpekleri histerik bir şekilde havlarken ve insanlar bağırırken yüksek duvarların arkasından dumanlar yükseliyor. Daha fazla gidemeyen çekçekçi durur. Bao ona ödeme yapmak için iner ama Bohai bir köşeye çömelmiş, terlemekte ve titremektedir.

"Benim için mi geldin?" Küçük gözleri korkudan kocaman olmuş. "İn aşağı," diyor Bao nazikçe. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Peşinde olduğun kişi ben değilsem, kim?"

Sözleri Bao için hiçbir anlam ifade etmiyor. O anda kulakları sağır eden bir gümbürtü ve kükreme sesi duyulur. Yüksek duvarların arkasındaki bir binanın bir kısmı yıkılmıştır. Kalabalık toplu bir soluk alır; çığlıklar kopar. Bazıları geri çekilirken, diğerleri hevesle ileri atılır. Zengin bir adamın evi yanarsa, yağma olabilir. Cesaretlenen kalabalık ileri atılır, itiş kakıştan oluşan bir gelgit yaratır. Bao, bir çekçekte mahsur kalmaktansa yürüyerek uzaklaşmalarının daha iyi olacağını düşünür ve elini tekrar uzatır.

"Büyükannemin peşinde misin o zaman?" Bohai'nin dudağı titriyor.

Bao buna ne diyebilir ki? "Büyükannenin çektiği doğru." Bohai kesilir, sonra ani bir sarsıntıyla kendini çekçekten dışarı atar. Genç adam tökezleyerek yola düşer ve çılgınca etrafına bakınır. Sanki tüm kabusları canlanmış gibi. "Dokunma bana!"

Kendini kalabalığın içine atar, kıvılcımlar uçuşur ve çatı kiremitleri çatlarken heyecanla kükrer. İç avlularda alevler yükseliyor; biri evin paha biçilmez porselenlerle dolu olduğunu haykırıyor ve muhafızlar kapıları kapalı tutmak için mücadele ederken bile insanlar ileri atılıyor. Ağır kapı uçarak açılır ve çılgınca bir koşuşturmacanın içinde malikâneden karanlık bir şekil çıkar.

Bohai'nin gözleri çaresizce onu tanıyor. "Kurosaki!" diye bağırıyor, Bao'nun elinden kurtulmaya çalışırken bile. "Kurosaki, bana yardım et!"

Kim bu Kurosaki? Figür tereddüt eder, sonra Bohai'nin çılgın çığlıklarına doğru döner ve hevesle ilerleyen kalabalığa karşı koyar. Eğer torunu bir kargaşada yaralanırsa, Tagtaa onu asla affetmeyecektir. Bao, Bohai'ye ayak uydurmaya çalışıyor - kriz mi geçiriyor? Duvarların arkasından alevler yükseliyor ve kalabalık yine tehlikeli bir şekilde kabarıyor. İnsanlar böyle izdihamlarda ezilerek ölmüştü.

Kalbi sıkışan Bao, önce Bohai'ye ulaşır ve kolundan tutar. "Benimle gel."

"Bırak!" Elinin dokunuşuyla Bohai'nin dehşeti patlar. Onu çalışır ama Bao acımasızca dayanır. Bohai kalabalığın içinde kaybolursa, ona ne olacağını kim bilebilir? "Seninle gelmeyeceğim! Asla!"

Bohai elini cebine atıyor, parmakladığı cebine, ama karşılarında çok fazla insan var ve Bao çok geç olana kadar ne çıkardığını göremiyor, bir metal parıltısı. Bıçak Bao'nun böğrüne saplanırken yakıcı bir acı. Her şeyden çok, şok oldu. Dehşet içinde yüzünü buruşturan Bohai, kolunu çılgınca sallıyor. Bıçağın ağzı kıpkırmızı. Bohai ileri atılıp pervasız bir çılgınlıkla keserken Bao'nun yüzüne bir kan sıçrıyor. Diğer adam onlara ulaştı. Zayıf kollar, güçlü bir sırt. Kendini öne atarak, Bao saldırının altında sendelerken ona kalkan oluyor.

Bohai bıçağı fırlatır, gözleri bembeyaz olur ve gevezelik eder. "Kurosaki! Sana zarar vermek istememiştim! Onun gölgesi yok." Titreyen parmağı Bao'yu işaret ediyor.

Kurosaki adındaki adam dönüp Bao'ya bakıyor.

Bir yara iziyle mahvolmasaydı bile unutulmaz bir yüz olurdu. Bao karmakarışık bir şekilde bu adamın kendisini asla bir aranıyor posterinde bulmaması gerektiğini düşünüyor çünkü böyle bir izi karıştırmak mümkün değil. Başı dönüyor. Kulaklarını bir uğultu dolduruyor, yoksa uğuldayan kalabalık mı? İki büklüm olan Bao yan tarafına bastırıyor. Öne doğru devrilirken ellerinden kan akıyor. Kurosaki'nin gözleri Bao'nun gözlerinin derinliklerine bakıyor. Dipsiz bir havuz gibi karanlık, ay ışığı altındaki bir göl gibi. Bao düşüyor, batıyor. Görüntüler titreşerek geçiyor: Kaldırılmış kulaklar ve sonsuz çimen dalgaları boyunca keskin bir ağız. Dağdan aşağı inen yalnız bir şekil. Göz kırpıyor ve geri dönüyor, bu yabancının gözlerine bakıyor. Okunamayan gözler, ciddi ama insanlık dışı. Bao'nun ruhunun derinliklerine işliyorlar ya da belki de böğründeki bıçak yarası bu.

Tagtaa, diye düşünüyor Bao *büyük* bir şaşkınlıkla, *kara tilkiyle tanıştım.*

OceanofPDF.com

55

Elbette Shiro'nun odasında kalmadım. Saçakların altındaki o delikte, dışarıdaki yapraklardan yeşil ve benekli bir ışık gelirken nasıl ? Shiro'dan kurtulmak için kalacağımı söyledim ama bana inandığından emin değildim. Kıyafetlerini değiştirdikten sonra Shiro saygıdeğer bir beyefendi gibi görünüyordu. Genelde bir çeşit yabancı gibi davranırız ve o da belli ki bunun için hazırlanmıştı.

"Sanırım gezgin bir Koreli tüccar olan Bay Kim olacağım," dedi. "Bayan Kim olmak istemediğinize emin misiniz? Jeju Adası'nın baharda çok güzel olduğunu duydum."

Cevap olarak ona sadece hırladım.

"Ah, unutmuşum. Sen zaten evlisin." Shiro'nun gözleri kısıldı, ağzı orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Onu bir kez terk etmiş olmana rağmen, Kuro ortak durumunuzla ilgili fikrini değiştirmişe benzemiyor."

"Neden hala bana teklifte bulunuyorsun, ona karşı hiç sadakat hissetmiyor musun?"

İç çekti. "Uzun zamandır Kuro'nun arkadaşıyım. Ve aynı zamanda seni arzuladım. Bu değişmedi." Shiro ilk kez tamamen ciddi görünüyordu. "Bu benim hayatımın trajedisi."

Neredeyse samimiyetine kapılacaktım. Sonra kadınlardan sempati görmenin Shiro'nun fazlasıyla geliştirdiği bir şey olduğunu hatırladım - ayrıca tüm nişanlıları gizemli bir şekilde ölmüştü. "Git buradan, Shiro."

"Üçümüzün sonunun nereye varacağını sık sık düşünmüşümdür," diye geçirdi içinden. "Tahminlerimi duymak ister misiniz? Zehirlenmediğim sürece oldukça eğlenceli bir hayatım olacak. Sen muhtemelen küstahlıktan idam edileceksin."

"Bu ne cüret!"

"Kimse senin gibi cevap veremez. Eğer biri azizliğe giden bin yıllık yolu tamamlarsa, bu Kuro olur. Ama ben olsam ona bu kadar iyi

artık ihtimal yok. Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" Tıslayarak geri çekildim ama Shiro devam etti: "Ya da en azından şüpheleniyorsun. Yüzündeki yara izinden. Sen ve ben biliyoruz ki Kuro'nun, kendisine karşı hile yapılmadığı sürece bir dövüşte bir yara alması pek olası değil."

Shiro bana baktı. Ciddiyetle, içtenlikle, sarı şarap ve zehirli çay rengindeki gözleriyle. Amaçlarına ulaşmak için bana zarar verebileceğini biliyorum. Ayrıca Kuro ve benim onunla kalmamızı istediğini de biliyorum, ama farklı bir düzende, ben onun eşi ve Kuro da en iyi arkadaşı olarak. Shiro her zaman her şeyin merkezinde olmak zorunda. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir, bu yüzden teselli edilemezmişim gibi gözlerimi kapattım.

"Senin hakkında ciddi olduğumu nasıl kanıtlayabilirim?" diye mırıldandı.

"Başlangıç olarak insanları öldürmeyi bırakın! Bu sadece ahlaka aykırı değil, aynı zamanda geri kalanımızı da tehlikeye atıyor."

Başını öne eğdi. "Bunu düşüneceğim."

"Yine de sana hiçbir şey için söz vermedim," dedim uyararak. "Bu senin kendi etik kararın olmalı."

★ ★ ★

"Yarına kadar burada kalacak mısın?"

Başını salla.

"Pekala, yakında döneceğim." Bununla birlikte, Shiro kim bilir ne yapmak için gitti. Muhtemelen çeşitli hayırseverlerden ve kadınlardan para topluyordu. Arka kapının arkasından kapandığını duyar duymaz ayağa kalktım ve Kuro'nun gelme ihtimaline karşı ona hızlıca bir not yazdım. Soyma bıçağımla yatağın üstündeki duvara yapıştırdım. Biraz dramatikti ama yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Bıçağı parmaklarken içimi bir endişe kapladı. Yanan bir evden çıkmak Kuro için çok zor olmamalıydı. Neden bu kadar uzun sürüyordu? Geçtiğimiz iki yıl boyunca ona karşı özlem ya da endişe duygularımı bastırmak için elimden geleni yapmıştım ama şimdi bir şey mi oldu diye düşünmeden edemiyordum.

Bir tanesi Oda'nın arka kapısının alt tarafına çizilmiş olmak üzere birkaç not daha bıraktım. Sonra yola koyuldum, dumandan kararmış kıyafetlerimi toparladım, böylece eczanede tekrar yüzümü gösterdiğimde çok fazla dehşete düşmeyeceklerini umuyordum.

Planım yaşlı kadınıma veda etmekti. Shiro kuşkusuz bunun bu dünyaya bağlılığımın bir işareti olduğunu söyleyecekti ama ben onu hiçbir zaman dinlemedim. Koşar adımlarla ilerlerken sokaklardaki konuşmaları dinledim. göre Bay Chen'in konağı hâlâ yanıyordu. Zengin bir adamın daha iyi yönetilen ve itfaiye imkânları olan bir evi olacağını düşünmüştüm ama oğlunun ölümüyle bir şok yaşamışlardı. Bu düşünce beni ayılttı. Kendi çocuğumu kaybettiğimde, kederden yemek yiyememiş, hatta konuşamamıştım. Beni tüketen öfke ve keder başka hiç kimseye bir şey bırakmamıştı, sanki üzerime bir delilik çökmüştü - yavaş yavaş kaybolan bir delilik.

Tüm canlılar başkalarına tepki olarak değişir. Otlaklardan çıkıp yeni insanlar ve yerler görmek kalbimin çatlamış çamurunu yumuşatmıştı, ancak bağlılık kırılganlıklar yaratır. Bu yüzden eski münzeviler ve bilgeler her zaman bir dağdaki mağaraya çekilirlerdi, gerçi benim tanıştıklarımın hepsi çok kötü huylu, yıkanmamış yaşlı adamlardı.

Oğlunun bir metresinden başka bir çocuk sahibi olması ve Bohai'nin giderek artan dengesiz davranışları yüzünden yaşlı karımın yeterince derdi vardı. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Yine o uyarı, ama görmezden geldim.

Yan kapıya yöneldim ve dükkânın önüne gelmemek için kapıya vurdum. Bay Chen evini ateşe verdikten sonra uğradığımı öğrenirse, bu sadece hanımım için işleri zorlaştırırdı. Şaşırtıcı bir şekilde kapı hemen açıldı. Gelen Ting'di, Madam Huang'ın hizmetçisi.

"Ah San, dönmüşsün! Şükürler olsun."

"Birini mi bekliyordun?"

"Genç efendi bir süre önce dışarı çıktı, bu yüzden geri dönüyor olabileceğini düşündüm." Ting gergin görünüyordu. "*Tai Furen*'in eski arkadaşıyla gitti. Chen'lerin evinden döndüklerinde ziyarete gelen adam."

Kimdi bu eski dost? Bay Chen'in evindeki seyahat kıyafetleri giymiş sessiz adam aklıma geldi. Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı çünkü yaşlı karım sevinç içinde dışarı fırladı. Küçük bir kız çocuğu gibi yanıma koştu ve ellerimi sıktı. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi? Nasıl çıktın?"

Evet, hayır diye cevap verdim ve belirsiz bir şekilde omuz silktim. Görünüşe göre yangın haberi henüz kulaklarına ulaşmamıştı. Onun küçük arka odasına girdik.

Avlu.

"Bugün harikalarla dolu," dedi. "Çocukluk arkadaşımı hatırlıyor musun? Elli yıl sonra ilk kez onunla tekrar karşılaştım."

"Her zaman doğruyu söyleyen kişiyi mi kastediyorsun?" dedim.

Yani Shiro, bir tilki tarafından karıştırıldığını düşündüğü o yaşlı adam konusunda haklıydı. Anında alarma geçtim. Saf tesadüf diye bir şey yoktur; kaderin gelgitleri hareket ettiğinde, bu genellikle insanın arzularından kaynaklanır.

"Seni bulacağını nereden biliyordu?"

"Tesadüftü. Özel dedektif olduğunu söyledi. Şaşırdım ama düşününce çok mantıklı geldi."

Mukden'den gelen bir özel dedektif. Burnum diken diken oldu. İster sanat simsarları, ister genelevler, isterse de özel dedektifler olsun, zengin adamlar bağlantılarını paylaşma eğilimindedir ve Bay Wang ile Bay Chen aile dostuydu.

"Senden bir şey istedi mi?"

"Hayır, sadece birbirimizi gördüğümüz için mutluyduk." Ve gerçekten de çok mutlu görünüyordu. *Hımm.* Bir çocukluk arkadaşı. Pembe yanaklarına bakılırsa belki de bundan biraz daha fazlası. "Yine de tilkiler hakkında bir söylenti duyup duymadığımı sordu."

"Anlıyorum." Üç veya daha fazla olay bu şekilde sıralandığında, bilge bir tilki ortadan kaybolma zamanının geldiğini bilir.

"Hiç şaşırmış görünmüyorsun, Ah San. Ama iyi olmana sevindim, çok endişelendim. Tilki tanrısına bir adak bile sundum." Elimi çekiştirerek bana bir çalının altındaki derme çatma sunağı gösterdi. Üzerinde çiçeklerle süslenmiş bir yaprak ve fasulye ezmesinden yapılmış tatlı bir kek vardı. Bir çocuğun sunusu gibiydi: çok güzeldi ama yenecek pek bir şey yoktu. Kalbim biraz eridi.

"Sadece sen değil, arkadaşım Bao da bana döndü," dedi. "Bao ve ben ilk yakınlaştığımızda, bunun nedeni tilki tanrısına birlikte bir sunak inşa etmemizdi. Bu yüzden inanıyorum."

Şimdi iyi bir zamandı, etrafta başka hizmetçi yoktu. Ona veda etmek için ağzımı açtım ama ağzımdan "Sen neye inanıyorsun?" cümlesi çıktı.

Karaağacın altındaki taş bankta oturduk. "Bazı insanlar yaşlılığın keder olduğunu söyler ama ben öyle düşünmüyorum. Bir cariyenin kızı olarak

Gençlik belirsizliklerle doluydu. Babam yaşında bir adamla evlendim, üvey oğlumu kaybettim ve dul bir kadın olarak bu dükkânı işletmek için mücadele ettim. Yine de yaşlandıkça kendimi daha mutlu hissediyorum. Tekrar genç olmak istemiyorum."

"Nedenmiş o?" Gerçekten gitmeliyim ama merak tilkilerin zayıf noktasıdır.

"Hâlâ içimde aynı şeyleri hissediyorum. Bao'yu gördüğümde kalbim biraz atladı." Gülümsedi, gözleri kırıştı. "Benim aptal ve yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Aşk her yaşta aynıdır."

"Buna aşk diyebileceğinden emin değilim." Utanarak ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Ama onun yüzünü görmek bana beklenmedik bir acı verdi. Söylesenize, kocanızı hiç özlediğiniz oluyor mu?"

Bana ilk kez bu kadar doğrudan soruyordu ve ona cevap vermemek için bir neden düşünemiyordum. "Bir zamanlar bir daha hiç karşılaşmasak bile umurumda olmadığını söylerdim. Ama sanırım ona bir şey olursa üzülürüm."

"O zaman yaşıyor mu?"

öldüğü izlenimini vermiştim, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Anlaşmalı bir evlilik miydi?"

"Hayır, onunla tanışır tanışmaz ona aşık oldum."

★ ★ ★

O günü ne kadar iyi hatırlıyorum.

Rüzgâr batıdan esiyordu, nemli sarı toprak ve yağmur kokan bir sonbahar rüzgârı. Çimenler ağır tohum başlarının altında eğilmişti ve uzakta, toplanmakta olan bulutlar parlak geç güneş ışığıyla deliniyordu. Bir vadinin tepesinde durmuş, aşağıdaki tozlu beyaz yolun geniş tepeler boyunca ilerleyişini izliyordum. Güneş ve yağmurun bir arada olduğu günlere tilki düğünü denir ama bu sadece halkın batıl inancıdır. Biz de sizin gibi, tüm tarafların üzerinde anlaştığı şanslı bir gün seçerek evleniriz. Her neyse, evlenmeyi hiç düşünmüyordum.

Luoyang antik kentine bir tilki sürüsü inmişti ve biz de ayrılıyorduk. Aramızda malı mülkü olanlar bunları satmışlardı (bazen başkalarının mallarıydı, ama dürüst bir tilki hırsızlık yapmamalıydı), diğerleri ise sadece bir torba darı ile ayrılmışlardı. O zamanlar gençtim ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Tanık olduğum şey, ırkımızın yavaş yavaş azalmasının başlangıcıydı. Çünkü her büyük tasfiye sayımızı azalttı ve çocuklarımız az ve değerli oldu.

Büyükannemin bana bildirdiğine göre, son bir kaçak daha vardı; onu beklemem emredilmişti. Shiro'nun bir arkadaşı olduğunu söylemişlerdi. Sinirlenmiştim. Shiro her zaman sorun çıkarırdı (bu bugüne kadar değişmedi) ve onun tanıdığını beklemek istemiyordum, kuzeyden gelen ve saçma bir ismi olan Siyah adlı bir tilkiyi. Bu herhangi biri olabilir.

Sonra Kuro tepeden tırıs bana doğru geldi. Genç, ağırbaşlı ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Tahıl ve şalgam yüklü büyük bir çuval taşıyordu, şehirdeki bir depodan yaşlılar için toplanan son ürünler olduğunu söylemişti. Her zaman çok ciddi ve en son giden olduğu ve yakalanma riskini göze aldığı için aptalca asil. Hiç benim tipim değildi, ama bakışları kalbimde bir delik açmıştı, başka hiç kimse tarafından doldurulamayan bir delik. Ve tabii ki kendimi aptal durumuna düşürdüm.

İçimi çektim.

Yaşlı kadınım başka bir şey sormadı. iyi yanı da buydu, nezaket sahibiydi. Düşmanca bir evde mücadele eden bir cariyenin çocuğu olduğunuzda öğrenilen türden bir incelik. "Bana veda etmeyi planlıyorsun, değil mi?" dedi.

Gerçekten de öyleydim. Yıllar boyunca tüm ayrılışlarımda, bunu öngören ilk kişi o oldu.

"Bugün döndüğünüz için mutluyum. Bay Chen'in sizi neden tutmak istediğini bilmiyorum ama yakında sizi aramaya gelecektir."

Uzaktan belli belirsiz bağırışlar duyabiliyordum. Chen'in yanan malikânesi muhtemelen yağmalanıyordu. Ama burada, karaağacın hafif gölgesinin altında, yeşil ve durgundu.

"Hanımefendi," dedim ama ona veda edemedim çünkü dükkanın önünden bir gürültü koptu ve hizmetçiler içeri daldı.

"Genç efendi sokakta ve üstü başı kan içinde!

★ ★ ★

Bohai'nin sorun çıkaracağından HER ZAMAN ŞÜPHELİYDİM, ancak şimdi haklı çıkmak için iyi bir zaman değildi. Küçük bir kalabalığın toplandığı ön tarafa koştuk,

Chen malikanesini yakmaya devam eden ve şehrin dört bir yanından görülebilen yangın hakkında bağırıyordu. Evin yarısını kül etmişti ve itfaiye ekipleri yangını kontrol altına almakta zorlanıyordu. Ama bu benim için önemli değildi. Şaşkınlık içinde kanlar içinde kalmış üç figüre baktım. Onları getiren çekçekçi ödeme yapılmasını talep ediyordu. Ağır olduklarını ve içlerinden birinin hayalet öldürdüğünü iddia eden bir deli olduğunu söyledi.

OceanofPDF.com

56

Bao, Kurosaki adlı yabancının kucağında destek alarak bir çekçekle ilerliyor. Neden onun bir insan değil de tilki olduğunu düşünmüştü? Şok yüzünden olmalı, Bao'nun kafasındaki tüm mantıklı düşünceler uçup gitmiş. Diğer köşeye sıkışmış olan Bohai sessizliğe gömülmüş, gergin bir tavşan gibi donup kalmıştı. Onları Chen malikânesine getiren çekçekçi şimdi onları eve götürmekle görevlendirilmiş olsa da kan yüzünden isteksiz ve üçünün kendisi için çok ağır olduğundan yakınıyor.

"Sana yardım ederdim ama iyi durumda değilim." Kurosaki yavaşça, acı çekerek konuşuyor. Yine de sözleri ya da belki de delici bakışları bir etki yaratıyor. Çekçekçi sanki görünmeyen bir direktif almış gibi titriyor. Daha fazla şikâyet etmeden yoluna devam eder. Bir noktada kalabalığın içinde sıkışırlar ve Kurosaki çekçekten eğilerek çevredekilerle konuşur. Onlar da itaatkâr bir şekilde kenara çekiliyor, hatta bir süreliğine çekçekin itilmesine yardım ediyorlar. Garip ama bir o kadar da yorucu, çünkü Kurosaki her arkasına yaslandığında yüzü daha solgun görünüyor.

Bao bu kadar zayıf olmasaydı ve bu kadar acı hissetmeseydi, bu konuda daha fazla endişelenirdi ama elini bıçağın girdiği tarafa bastırmaya devam ediyor. Gözlerini kapatıp dişlerini sıkıyor. Ölmek beklediğinden daha acı vericiydi. Geçmişine dair hiçbir sahne gözünün önünden geçmiyor, sadece Bao'nun vücudu bıçaklandığı gerçeğini tam olarak sindirememiş gibi şaşkınlık içinde. Elleri nemli ve soğuk. Yanındaki kanama yavaş ama sabit. İlaç salonuna doğru sarsılırken alnından aşağı ter dökülüyor. Bohai'nin evinin iki yaralıyı getirmek için en iyi yer olması ironik. Bao, Kurosaki'nin de yaralandığından şüpheleniyor. Dikkatli bir şekilde oturup Bao'nun başını destekliyor ve kendisi de fazla hareket etmemeye çalışıyor.

Ve sonra geldiler. Çekçekçi bir takırtıyla direkleri düşürür. Büyü bozulur ve Bohai'nin deli olduğunu haykırır.

Ödeme yapılmasını istiyor. İnsanlar ürkmüş karıncalar gibi dükkândan dökülür. Feryatlar ve çığlıklar yükselir; Bohai çekçekten iner ve titreyerek sessizce durur. Eczanenin sahibi koşarak gelir ve oğlunu omuzlarından tutarak ellerindeki kana haykırır. Bao belli belirsiz Tagtaa'nın kapısının önünde ölmek ve ona kâbuslar yaşatmak istemediğini düşünür.

Yüzler. Gözyaşları. Güzel bir kadın Bao'nun başında ağlıyor. Eski bir kitabın sayfalarından fırlamış gibi duran büyüleyici bir yaratık onun üzerine eğilmiş. Peşinden koştuğu tilki kadın, rüyalarına dadanan güzellik. Hayatı sona mı erdi ve bu cennetin ödülü mü? Hayır, çünkü güzel gözleri şişmiş ve elinin tersiyle sildiği hıçkırıkları ve sümükleriyle hiç de haysiyetli olmayan bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Üstelik Bao için değil, hâlâ dik oturup Bao'nun başını kucağına almış olan Kurosaki için ağlıyor. Kurosaki'nin kolu soğuk ve sert.

"Ne yapıyorsun, seni aptal?" diyor. "Nasıl böyle bıçaklanabildin?"

Bu dramın farkında olmadan ön sahnede yer alan Bao, bunun yabancının suçu olmadığını söylemek istiyor ama Kurosaki belli belirsiz gülümsüyor. "Seni tekrar gördüğüme sevindim. Sana verdiğim sözü yerine getirdim."

"Bana ne söz verdin?" Yine ağlıyor. "Son nefesime
kadar seni bırakmayacağımı söyledim."

"Bunu istemiyorum! İyileşmeni istiyorum. Seni her şey için affediyorum - o gün çocuğumuzu yalnız bırakıp ava gittiğin için. Seni uzun zaman önce affettim, bu yüzden lütfen şimdi ölme."

"Kar, bin yılı bensiz bitirmelisin." Kelimeler yavaş; Kurosaki'nin nefes alış verişi düzensiz, parmakları Bao'nun göğsünde dururken bile buz gibi.

Kar. Demek gerçek adı buymuş. Bao yokmuş gibi konuşuyorlar ve gerçekten de onların dünyasında Bao yok. Bir trajediye tanıklık ettiğini sözsüz olarak biliyor. Operanın sonu, bir aşığın ölümü. İnanılmaz derecede eski ama acı verici bir hikâye, sanki yıldızların gök kubbesinde bir delik açılmış gibi. Bao'nun gözlerinden yaşlar akıyor, boynundan aşağı süzülüyor. Onların özlemi ve kederi o kadar hissedilir ki kendi acısı unutulur. Bao her zaman gözlemci olmuştur, gerçekle gerçek olmayanı ayıran kişi.

Gölgeler ve şimdi, kendi hayatının sonunda, onların sözlerinde yalan olmadığını hissediyor.

Ah, düşünüyor, *üzgünüm.*

★ ★ ★

BAO kendine geldiğinde, tanımadığı bir tavana bakmaktadır. Uzun ahşap panjurlu pencerelerin dışında alacakaranlık çökmüştür. Bao bir yatakta yatıyor, yan tarafı özenle sarılmış. Bitkisel karışımların kendine özgü acı kokusu içeri doluyor ve eczanenin özel bölümünde olması gerektiğini anlıyor. Dışarıda biri sessiz emirler vermektedir. "Lütfen doktora ödeme yapın ve yarın dönmesini söyleyin. Oğlum henüz sakinleşmedi mi? Ona Bohai'yle bizzat konuşacağımı söyleyin."

Arayan Tagtaa ve onun yetkin sesini duymaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Burada ağlamak yok ve onun işi yürütme konusundaki ününü hatırlıyor. Kapı açılıyor.

"Bao?" diyor usulca, yanına gelip oturarak. Boğazı o kadar kuru konuşamıyor ama Bao başını çeviriyor. "Ailem adına senden özür dilemeliyim."

"Her şey yolunda." Tabii ki değil. Bohai'ye ne oldu ki?

Tagtaa onun sorgulayan bakışlarına cevap olarak, "Torunum odasına kapatıldı. Davranışlarından son derece utanıyoruz." Acı içinde duraksıyor. "Onu yetkililere ihbar etme hakkınız olduğunu biliyorum ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Eğer onu ihbar etmek isterseniz, sizi durdurmayacağım."

Dudakları titriyor. Bao, Tagtaa'yı ipte tutabilir, onu bekletebilir, ona yakın olması için şantaj yapabilirdi. Ama bunu yaparsa, her gün onun sesindeki yalanı duyacaktı. Onun yerine başını sallıyor.

"Diğer adam," diyor. "Kurosaki. Ona ne oldu?" "Ah!" Tagtaa üzgün görünüyor. "O da yaralandı."

"O beni kurtardı."

"olsa da durumun böyle olabileceğini tahmin etmiştim." "Peki ya genç kadın, hizmetçiniz? Geri döndü."

"Evet, bana geri döndü. Evli olduklarını fark etmemiştim. Gerçi şimdi her şey daha iyi anlaşılıyor."

Tilki kadının Bay Chen'in malikanesinden nasıl kaçtığı da dahil olmak üzere bunların hiçbiri Bao'ya mantıklı gelmiyor. Peki kim bu Kurosaki denen adam? Kadının gözyaşlarını, çekçekte kanlar içinde yatarken başını Kurosaki'nin koluna dayayarak yaptığı gergin ve tutkulu konuşmayı hayal meyal hatırlıyor. Kardan ve bin yıllık bir yolculuktan bahseden tuhaf bir konuşma. Kulaklarını yakıyor, sanki dinlememesi gereken sırlara kulak misafiri olmuş gibi. Peki ya gördüğünü sandığı siyah tilki? Düşünceleri, odaklanmaya çalıştığında göz kırpan renkli konfeti parçaları gibi süzülüyor. Tagtaa'ya baktığında onun yüzünde de aynı şaşkın boşluğu görüyor.

"Kara tilki," diyor unutmadan önce. "Onu gördüm."

"Yaptın mı?" Bu onu tekrar odak noktasına getirdi. "Sana söyledim, sanırım torunuyla tanıştım."

Hayır, *hayır, bu yanlış,* demek istiyor Bao. *Sadece bir tilki var.* Yoksa daha fazlası mı var? Başı dönüyor.

"Şimdi dinlen," diyor Tagtaa, endişeli görünüyor.

Bao gözlerini kapatıyor ama tilki hayalleri gözlerinin arkasında dans etmeye devam ediyor. Siyah ve beyaz. Kar yağıyor - hayır, sonbahar ve yağmurlar geliyor. Bir tepenin başında bekleyen güzel bir bakire mi, yoksa gerçekten beyaz bir tilki mi? *Gerçeği bulmalıyım*, diye düşünüyor uyku onu ele geçirmeden önce.

OceanofPDF.com

57

Gerçek şu ki, Kuro elbette ölmedi.

"Elbette" diyorum çünkü bu tür yaralara yenik düşmemesi gerektiği ancak daha sonra aklıma geldi. Bohai'nin vahşi ve deneyimsiz vuruşları Kuro'nun kollarını ve sırtını kesmekten öteye gitmedi. Asıl korku kan kaybıydı ve sanırım bir saat daha savaş alanında kalsaydı ölebilirdi. Hanımıma bunu açıkladım, ama bana boş boş baktı. Dürüst olmak gerekirse, ondan çok kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

"Ve elbette, oklarla vurulmak ve Ping Yao'nun şehir duvarından düşmek gibi şeylerden kurtuldu. Gerçi bu sefer gerçekten çok şanslıydı."

Bana şaşkınlıkla baktı ve ben de gerginliğimden dilimin sürçtüğünü fark ettim. Bu hiç iyi değildi; kendimi bu şekilde ele veriyordum. Ne yapmalıydım? Kuro çok kötü görünüyordu. Elleri buz gibiydi ve nabzı boğazında düzensiz bir şekilde atıyordu.

Onu yaşlı adamın yanındaki odaya koydular. Herkese kocam olduğunu söyledikten sonra onu temizledim. İki yıldır dudaklarımdan dökülmeyen o tanıdık ama acı verici kelimeler. Bugün o kadar çok şok edici olay olmuştu ki kimse beni sorgulamadı. Sadece Ting, "Ah San, demek bir yabancıyla evliydin?" dedi. Başımı salladım ve o da kapıda oyalanarak yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Hayır. Kendi başımın çaresine bakabilirdim.

Tıp salonunun tüm bağlantılarını kullanarak bir doktor getirildi. Japonya'da eğitim görmüştü ve biraz Rusça da biliyordu, her ikisini de üzerimde uyguladı. Ellerimin titrediğini fark etmemiştim. Çok fazla kan vardı. Bacakları kırılmış zavallı çocuğumun görüntüsü gözümün önüne geldi ve kusacak gibi oldum.

Yüzümün kızardığını gören doktor gitmem gerektiğini söyledi ama ben reddettim. "Yaralara alışkınım ve yardım edebilirim." Çoğunlukla, yaralarımın iyileştiğinden emin olmak istedim.

Kuro kan zehirlenmesi geçirmedi. Savaştan sonra birçok kişi böyle ölür. Bir çiftçinin orağından çıkan yara bile, eğer tezeğe bulaşmışsa, ölümcül bir darbe indirir. Bunu doktora açıkladım ve o da bana hanımımın bana attığı şaşkın bakışların aynısını attı.

"Gördüğünüz gibi," diye devam ettim, "ellerinizi yıkamanız konusunda ısrar etmeliyim. Ve kesiklerinin üzerine sert likör dökmeliyiz."

"Bu hasta için çok acı verici olacak!"

"Sorun değil, toleransı yüksektir. Kurtçuklar yaraları temizlemek için de iyi olur."

"İtiraz etmeliyim! Bunlar ciddi kesikler, bazıları oldukça derin."

O haklıydı. Ben sadece inkar ediyordum. Kuro' ayağa fırlayıp bana sadece eğlenmek için ölü taklidi yaptığını söylemesini istedim. Tabii bu onun tarzı değil. Doktor ve asistanı Kuro üzerinde çalışırken, en kötü kesiklerden bazılarını dikerken, lapalar ve çeşitli korkunç kokulu otlar kullanırken gidip sessizce ağlamak için köşeye oturdum. Sanırım ne yaptıklarını biliyorlardı.

Tamamen sargılandığında, doktor bana oldukça nazik bir şekilde, "Bayan Kurosaki-" dedi, boş bakmış olmalıyım, çünkü cevap vermeden önce birkaç kez tekrarladı.

"Çok kan kaybetti. Yaralarının enfeksiyon kapmaması için önümüzdeki birkaç gün kritik olacak. Gerçi siz bunun oldukça farkında görünüyorsunuz."

Parmaklarımı koluma geçirdim. ve Kuro'nun geçmişinden kesitler gözümün önünde canlandı. Suzhou'da bir köprünün altında yaşarken zatürreeden nasıl kurtulduğu. Sarı Nehir taştığında ikimiz de neredeyse boğuluyorduk ve bir tefeci bizi bir sopayla teknesinden itmişti. Kuro her zaman fiziksel olarak benden daha güçlü olmuştur. Bu sefer de aynısı olacak mıydı?

Doktor giderken, "Sen sadık bir eşsin," dedi. Öyle olmadığımı ve tüm bunların benim suçum olduğunu haykırmak istedim. Daha doğrusu, bir kış günü ine döndüğümde inin yarısının kazılmış olduğunu ve çocuğumuzun kayıp olduğunu gördüğümde aramızda bir şeyler kopmuştu. Kuro, o aptal, onu yalnız bırakarak uzun bir av gezisine çıkmıştı. Gözlerimi sıkıca yumdum ama ona karşı beslediğim yakıcı nefreti artık bulamıyordum. Bir noktada buharlaşıp gitmişti.

Herkes gittiğinde, Kuro'nun yatağının yanındaki soğuk taş zemine oturdum ve kendime bunun Moğol atlılarından bir hendekte saklanmaktan daha iyi olduğunu söylemeye çalıştım. O günler çoktan geride kalmıştı; o zamanlar daha gençtik ve iyimserlikle doluyduk. Ama insanlar her zaman ölüyordu, ne kadar dua ederseniz edin, yeminler ederseniz edin ya da onları kollarınızda sıkıca tutarsanız tutun. Gözlerimi kapattığımda, çocuğumu görebiliyordum; kırık bacakları ve iç organlarındaki yaralar yüzünden uzun bir gece boyunca çektiği acılara sabırla katlanmıştı. Ben onu emzirmek için elimden gelen her şeyi çılgınca denerken o oyalanıyor, gittikçe zayıflıyordu. O uzak bölgede tilki bir çocuk için doktor yoktu. Konuşmak ya da ağlamak için çok küçüktü, yüzünü göğsüme gömdü ve sonunda bu hayatı terk etti.

Beni uyaran şey hareketsizliğiydi. Sığ nefes alması, sonlara doğru kendi içine kıvrılması. Ve şimdi Kuro da sessizdi. "Ne yapıyordun sen?" Yüzündeki yara izini inceleyerek mırıldandım.

Yanağına dokunduğumda gözlerini açtı.

"Ne zamandır uyanıksın?" Telaşla elimi geri çektim. "Doktora üzerimde kurtçuk kullanmasını söylediğinizden beri."

"Yaralar için iyi bir tedavi yöntemi."

Tartışmak yerine basitçe şöyle dedi: "Size bu kadar acı çektirdiğim için çok üzgünüm. Sadece bugün değil, iki yıl önce de. Benden başka suçlanacak kimse yok."

Bu beni yine ağlattı, ki bundan nefret ederim. "İyileştiğinden emin ol o zaman."

"Pamuk, seninle bin yıllık yolculuğu tamamlayamam. Bir adam öldürdüm."

"Yapmayacağımıza yemin ettikten sonra seni böyle bir şey yapmaya iten neydi?" Eğer aydınlanmaya ulaşmak istiyorsanız, erdemli bir tilki öldürmemeli, çalmamalı, yalan söylememeli, kara para aklamamalı ve hatta başkalarının evlerini yakmamalıdır.

"Çocuğumuzu kaçıran avcının izini sürdüm ve onu çıplak ellerimle öldürdüm."

"Silahsız mıydınız? O zaman bu sayılmaz. Herkes bunun nefsi müdafaa olduğunu söyleyebilir." Yine gevezelik ediyordum çünkü onun sözlerini duymak istemiyordum.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Ona karşı kendi bıçağını kullandım."

"Bunu böyle mi aldın?" Yüzündeki yara izine dokundum. Yavaşça, yavaşça, sanki kalbim kırılıyormuş gibi.

"O zaman ben de öleceğime karar vermiştim." Kuro yüzünü başka yöne çevirdi.

O zaman acı acı ağladım. Çünkü Kuro'ya gitmesini söyleyen bendim. Bir daha asla geri gelmemesini ve benimle konuşmamasını. *Umarım ölürsün*, demiştim, hırlayarak ve öfkeyle. *Çünkü çocuğumuzu asla geri getiremezsin.* Bazen dileklerimiz en karanlık, en çarpık şekillerde geri gelir, etinizi delip geçen ve büyüyen bir diken gibi. Kan içen ve güneşi yok eden bir ağaç gibi. Günah benimdi; onu nefret ve öfke gözyaşlarıyla sulamıştım ve büyüyerek korkunç bir gölge oluşturmuştu.

"Ağlama. Ben zaten işaretlendim ve cennetin hükmünü kabul ediyorum."

"Shiro sayısız insanın ölümüne sebep oldu ve hala
etrafta," dedim. "Bir kan borcunu ödemek için neden ölmek zorundasın? Yaşa ve başka bir şekilde telafi et. Ben de kefaretimi ödeyeceğim."

Alaycı bir bakış attı. "Yani bin yıla yeniden mi başlamak istiyorsun? Yeterince uzun süre hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

"Böyle konuşma!" Sırtımı dönerek derin bir nefes aldım. "İyileşeceksin. Ve Bayan Yukiko'nun seni beklediği Japonya'ya geri döneceksin."

"Neden beni beklesin ki?" "Sana aşık
değil mi?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Büyükbabası bana kendi yayıncılık şirketinde iş teklif etti. Onu geri çevirdim, hepsi bu."

"Nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyorsun?" Onu tokatlamak istedim, ama kimse sakatlara vurmamalı. Shiro kadınlara çok fazla ilgi gösteriyor. Kuro'nun cazibesi kasıtlı kayıtsızlığında yatıyor.

"Her neyse," dedi sessizce, "benim zaten bir karım var. Sen bunu kabul etmesen bile."

Sessizlik.

Onun yanında ne diyeceğimi bilemediğimi söylemiştim. O kadar uzun ve garipti ki arkamı döndüğümde Kuro'nun uyuyakaldığını gördüm.

★ ★ ★

Koridora ve kapıyı kapattım. Akşam çökmüştü, alacakaranlık ve fenerlerden oluşan yumuşak bir pus. Avludaki bahçenin saçaklarından mor salkımlar sarkıyordu. Evdeki konuşmaları ve mutfaktaki tavaların çınlamasını duydum. Aile yemekteydi; belki de Bohai ile ne yapacaklarına karar veriyorlardı.

Herkes yemek yerken onunla röportaj yapma şansım oldu. Sessizce evin erkekler bölümüne gittim. Bohai ikinci katta, kadınlar kanadının karşısındaki odasına . Dükkândaki erkek tezgâhtarlardan biri merdiven boşluğunda oturmuş yemeğini yiyordu, ben de kadınlar bölümünün üst katına çıktım, pencereden tırmandım ve çatıdan Bohai'nin penceresine doğru yürüdüm.

Kiremitlerden çıtır çıtır sesler geliyordu. Arada bir temkinli bir şekilde durakladım ama saçaklardan çılgınca uçan küçük bir yarasa dışında etrafta kimse yoktu. Çinliler yarasaların iyi şans getirdiğini düşünürler, bu yüzden bunun benim lehime çalışacağını umdum. Bohai'nin odasının penceresi aralıktı. İçeriden hafif bir inleme sesi geldi. O anda, şüpheli küçük gözlerine ve iki kişiyi bıçaklamış olmasına rağmen Bohai'ye acıdım. Onu korkutmak istemediğim için pencereye vurdum.

Dehşet verici bir sessizlik oldu. Sonra Bohai titrek bir sesle, "Kim var orada?" dedi.

"Benim, Ah San. Büyükannenin hizmetçisi." "Neden

dışarıdasın? Burası ikinci kat değil mi?"

İnsanlar kendilerini bir kez üst pencereden kimsenin girmeyeceğine inanmaya alıştırdıktan sonra, beklentilerini ayarlamakta büyük güçlük çekerler. "Belki söyleyecek bir şeyin vardır diye seninle konuşmak istedim."

"Büyükanneme istemediğimi söyledim zaten. Burada öleceğim. Hayatım sona erdi." Çok melodramatikti, ama doğru sempatik sesleri çıkardım ve bu kadar üstlenmemesi gerektiğini söyledim.

"Kimse ölmedi."

"Gerçekten mi? Kurosaki iyi mi? Bana hiçbir şey söylemediler; babam bu gece metresini görmeye gitti."

Bu garip bir zamanlama gibi görünüyordu. Bohai acı bir şekilde, "Metresi doğum yapmak üzere. Herkes biliyor, annem bile. Bir oğlu olacak ve bu benim sonum olacak."

Boğuk hıçkırıklar. İçeri baktım. "Neden bu senin sonun olacak?"

"Aile lanetini herkes bilir. Miras her zaman ikinci oğula kalır. Büyükannem bile böyle düşünüyor, özellikle de gölgesiz insanları görmeye başladığımdan beri."

"Peki bu ne zaman başladı?"

"Dokuz ay önce. Tam da metresi hamile kaldığında. Yani bu bir işaret, değil mi?" Bohai'nin kahkahası boğazında düğümlendi.

"Kurosaki'yi neden bıçakladın?"

"O bir kazaydı! Büyükannemin arkadaşı olduğunu iddia eden yaşlı adama doğru gidiyordum." Aniden başını kaldırdı. "Onu büyükannemden uzak tutmalısın."

"Bana Moji'de neler olduğunu anlatırsan anlatırım. Gerçek hikayeyi, lütfen. Sanırım Bektu Nikan'ı kimin öldürdüğünü biliyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

Bu basit bir eleme süreciydi. Kuro'dan şüphelenmiştim ama az önce bir adam öldürdüğünü söylemişti. Birkaç değil, sadece bir. Kuro yalan söyleyecek biri değildi, özellikle de bana ölüm döşeğinde veda etmekle meşgulken, bu yüzden ikinci katın çatısına kadar önsezimi takip ettim.

Bohai iç çekti. "Artık bir şey fark etmez ama Chen ya da Lu olduğunu tahmin ediyorum. Büyük ihtimalle Lu. Bu yüzden eve dönmek için acele ediyordum. Bektu'nun öldüğü sabahın erken saatlerinde, ikisinden birinin gelip mutfak tulumbasında ellerini yıkadığını, sonra da paylaştıkları odaya geri döndüğünü duydum. Sonrasında ikisi de çok gergin ve birbirlerinden şüpheliydiler."

"Hepinizin o hain pankartla çekilmiş fotoğrafı yüzünden mi?" "O fotoğrafı asla çekmemeliydik ama o sırada

aptalca ateşlendi. Bir hükümet casusunun bizi araştırdığı duyulduğunda Chen ve Lu son derece endişelendiler. İkisinin de kaybedecek benden çok şeyi vardı. Ne de olsa son dokuz aydır öleceğimi biliyordum. Bir devrime katılmak, patlamayla ölmek için iyi bir yol gibi görünüyordu. Hepimize ne oldu bilmiyorum - Shirakawa'yı dinlememeliydik!"

Gözyaşları içinde pişmanlıklarını anlatmaya devam ederken hiçbir şey söylemedim. "Büyükannemi Japonya'ya götürmemeliydim. Beni endişelendiren de buydu.

Bektu fotoğrafı şantaj olarak kullanmaya karar verdi. Paraya sıkışıktı ama her şey dağılmadan önce Shirakawa'nın onu idare ettiğini sanıyordum."

"Chen fotoğrafı ve negatifi Bektu'dan aldığını söyledi.
Bundan sonra onu öldürmek için hiçbir sebep yoktu."

"Bu yüzden Lu olduğunu düşündüm. Bektu'yu kalıcı olarak susturmak istedi çünkü kopya yapmadığına güvenmiyordu. O ikimizden de çok daha kararlı. Ah, devrimci olmak konusunda Shirakawa'yı neden dinledik ki?"

Bohai'nin sesindeki kendinden nefretle daha da korkunç hale gelen boğuk hıçkırıklar. Söyleyecek bir şeyim yoktu, hem üzüntü *hem de ben sana söylemiştim* duygusu dışında. Shiro'yu asla ama asla dinlememelisin.

"Onunla ilk tanıştığımda babam yeni bir metres edinmişti. Dışarıda içiyorduk ve Shirakawa en büyük korkumun ne olduğunu sordu. Ona babamın başka bir oğlu olursa bunun benim sonum olacağını söyledim. Herkes güldü, sadece o beni ciddiye aldı."

Bu tam da Shiro'nun ilgileneceği türden bir bilgi. İçimi çektim. "Daha sonra gölgesi olmayan insanları görmeye başladın mı?"

"Evet. Çocukluğumdan beri büyükannemin üvey oğlu ve ona ne olduğu hakkında dedikodular duyardım. Arkadaşlarımdan sadece Shirakawa bana inandı. Acaba deliriyor muyum?"

Zavallı, bahtsız Bohai. Gölgesiz insanların halüsinasyonları da dahil olmak üzere tüm olayı Shiro'nun tasarladığını düşünmezdim. Yine de dinlerken bile içimi yakan bir utanç hissettim. Türümüzün insanların duygularını avladığını bilmek bir şey, tilkilere güvenenlerin ihanetine ve aşağılanmasına ilk elden tanık olmak başka bir şey.

"Kimseyi öldürmediğin için çok şanslısın. Yerinde olsam tövbe ederdim."

Bu sözler üzerine Bohai feryat etti: "Ama ben öleceğim! Biliyorum
o."

Kendini yüzüstü yatağına attı. Üzgün olmanın bir faydası yoktu.
güvenilmez olduğu için ona güvenmiyordum. Yine de Lu hakkında söyledikleri ilgimi çekti.

Lu'nun Bay Chen'in malikânesindeki davranışları, baskı altında çözülme şekli de dâhil olmak üzere, aklında çok şey olduğuna işaret ediyordu. Çatıda çömelmiş

hızlıca düşündüm. Bektu'dan kurtulacak kadar kararlıysa, Chen'in devrimci faaliyetlerini babasına itiraf edeceğinden korkarak bir tartışma sırasında Chen'i korkuluklardan aşağı itmiş de olabilirdi. Bay Chen, Lu'nun ailesine borçları konusunda yardım ettiğinden bahsetmemiş miydi? Ama Lu'yu bağlayıp ayaklarının altında bir ateş yakmak dışında bir itiraf almam pek olası değildi. Bu arada çatıda hava soğumaya başlamıştı.

Ayağa kalkarken ayağım kavisli fayanslara kaydı. Bohai'nin titrek sesi "Gitme" dedi.

"Kurosaki'yi kontrol etmeye gidiyorum." Kuro'dan bahsetmek Bohai'nin pişmanlık içinde daha fazla ağlamasına neden oldu. Belki de onun için hâlâ bir umut vardı. "Şu itibaren düzgün bir hayat yaşamaya çalış," dedim pencereden.

Ana eve döndüğümde, gölgesiz yaşlı adamın bulunduğu odanın önünde durakladım. Oymalı ahşap kapı avucumun baskısı altında eğildi. Omurgamda bir ürperti hissettim. Belki Bohai'nin ondan korkması ya da Shiro'nun daha önceki uyarısıydı ama onun ne tür bir yaratık olduğunu merak ettim.

Tilkiler doğal olarak temkinlidir, ancak bu bizim doymak bilmez merakımızla dengelenir. Bu yüzden bu yaşlı adamın odasının eşiğinde tereddüt ederken, içimde bir uyarı hissettim. *İçeri girme,* diye fısıldadı.

Tabii ki yaptım.

OceanofPDF.com

58

Bao gözlerini açtığında hava kararmıştır. En koyu mor renge bürünmüş güzel bir alacakaranlık. Eğer bu rengin bir sesi olsaydı, bu alçak, berrak bir çan sesi olurdu. Bazı nedenlerden dolayı, onu duyduğuna ikna olmuş. Hatta hangisi olduğunu bile biliyor - gençliğindeki şehir tapınağının çanı. Ama bu saçmalıktır çünkü onlarca yıldır geri dönmemiştir. Çanın sesi (yoksa akşamın rengi mi?) kafasının içinde yankılanarak onu ürpertiyor. Dışarıdan içeri süzülen, morsalkım çiçekleri, acı otlar ve yanık kokan alacakaranlık kalana kadar kayboluyor.

Odasının dışında biri duruyor, ahşap kapıları kaplayan yağlı kâğıttan belli belirsiz bir gölge görünüyor. Bao'nun göğsü . Odası lambasız ve karanlıktır. Tek ışık kaynağı alacakaranlık gökyüzüdür ve kâğıt perdeli kapıdan yavaş yavaş bir kadın sureti seçer.

Bir hizmetçi, diyor kendi kendine, çünkü Tagtaa olamayacak kadar ince ve uzun. Tagtaa'yı düşünmek, onun kırışmış gülme çizgileri olan tatlı yüzü ona cesaret verir. Onun yönettiği bir evde başına hiçbir şey gelmeyecektir. Yine de kalbi acıyla çarpıyor; sol ciğerinde keskin bir sızı var. Bao, ateşli bir çocukken yaşadığı belirsiz dehşetin etkisiyle nefesini tutuyor.

Gıcırtı. Kapı yavaşça açılır ve o içeri girer.

Bao'nun yaşlı dadısına göre alacakaranlık en tehlikeli zamandır; insana benzeyen yaratıkların ortaya çıktığı gece ve gündüz arasındaki bulanık boşluk. Toplumun en uç noktasında, rüyaların ve kâbusların gerçeğe dönüştüğü deliliğin uç noktasında var olurlar. Bao'nun ağzı kurudu. Figür yaklaşırken endişeyle dudaklarını yalıyor. Hava o kadar karanlık ki yüz hatlarını zar zor görebiliyor ama yine de gözleri parlıyor.

"Uyanık mısın?" diye soruyor.

Yumuşakça, yumuşakça. Kibar bir ses, endişe dolu. Ve Bao anında üzülür. Ondan bu kadar korkacak kadar ne düşünüyordu, çünkü tüm hikâyeler böyle başlamıyor ? Güzel bir kadın bir bilgenin çalışma odasının kapısını tıklatır ve geceyle birlikte içeri girer. Kanın donuk gümbürtüsü kulaklarında yankılanır. Mantıksızca bu hikâyenin yanlış olduğunu düşünür, çünkü Bao yaşlı bir adamdır ve İmparatorluk sınavlarına çalışmamaktadır ya da lamba ışığında şiir yazmamaktadır, çünkü Tagtaa'nın çılgın torunu tarafından bıçaklanmıştır. Farkına bile varmadan düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. Ona ne oldu böyle?

Ancak gerginlik sona erer ve odasına giren kadın kahkahayı patlatır. "Yıllardır duyduğum en iyi tepki bu," diyor gözlerini silerken. "Gerçekten de çok yaşlısın! Çoğu erkek kendisi hakkında böyle düşünmez."

Gülüşü o kadar ilgi çekici ki Bao gururunun okşanmasına engel olamıyor. "Sen Tagtaa'nın hizmetkârı değil misin? Bay Chen'in malikânesinden nasıl çıktın?"

"Oldukça zahmetliydi ama duvardan tırmanırken Kurosaki'den yardım aldım."

"O nasıl?"

"Merak ettiğin buysa, o hâlâ hayatta." Kadının aydınlık yüzünün ardında hüzün ve endişe seziyor.

"Tagtaa bana onun senin kocan olduğunu

söyledi." Başını zarifçe eğiyor.

"Yine de bana başka bir kocanız olduğu söylendi."

"Oh?" Ve şimdi sesi temkinli çıkıyor. "Bu kim ?"

"Mukden'in eteklerinde bahçeli bir villası olan Wang adında bir beyefendi tanıyor musunuz?"

"Balmumu görünümlü adam, küçük gözler? Hiç öyle bir ilişkimiz olmadı. Aslında ben onun villasından kaçtım - ya da hapishanesinden mi demeliyim?"

"Seni geri istiyor. Seni bulmak için gönderildim."

"Sen dedektif misin? Gerçek bir dedektif mi?" Neden birden bu kadar heveslendi? Çoğu kadın bu haber karşısında ağlardı. Kadın yaklaşıyor ve yatağının yanında yere oturuyor. Bao'nun görüşü karanlığa alışmıştır ve kadının yüz hatlarını seçebilmektedir. Belki de gözleri oyun oynuyordur, çünkü kadının yüzü belli belirsiz parlıyor gibidir. Baktıkça kendini daha da sersemlemiş hissediyor. Kalbi hızla çarpıyor; daha genç olsaydı çoktan büyülenmiş olurdu.

Bao utancını gizlemek için şöyle diyor: "Ben biraz amatörüm. Ama yaşamak için insanları araştırıyorum."

Başını bir yana eğiyor. Bao'ya parlak gözlü ve meraklı bir köpeği hatırlatıyor. "Kulağa ya ilginç ya da son derece sıkıcı geliyor. Çoğu zaman hangisi?"

"İkincisi." Bao bu beklenmedik sohbetten fazlasıyla keyif alıyor.

"Bay Wang beni bulman için sana ne kadar ödüyor?"

"Çok cömert biri. Aylık ücret alıyorum." "Beni bir süre

bulmasan daha mı iyi olur?"

"Para kullanışlı olsa da, onsuz da yapabilirim. Aslında, Japonya'ya gittiğinizi ona bildireceğim. Bu arada bu benim fikrim değildi," diye ekliyor aceleyle, kız ona teşekkür edemeden. "Küçük bir kız - genelevde çalışan bir muhasebecinin torunu - benden bir iyilik istedi."

Ona karşı kesinlikle dürüst olmak istiyor. Ne de olsa, onu bulmak için çıktığı uzun yolculukta görüştüğü diğer insanlarla karşılaştırıldığında, ona tek bir yalan bile söylememiştir. Bu neredeyse şok edici.

"Teşekkür ederim. Ve eğer onu bir daha görürseniz lütfen teşekkür edin." Duraksıyor. "Karşılığını nasıl ödememi istersiniz?"

Bir an için -çılgınca bir an- Bao onun her zaman kendisiyle kalmasını, sadece kendisine ait olmasını ister. Tutkulu bir sahiplenme duygusu Bay Wang'a işkence etmiş olmalı. Ama hayır, bu yanlış. Başını sallar; fikir buharlaşır. Bao çok yaşlıdır ve zaten sevdiği biri vardır. Kadın, sanki onun düşüncelerini okumuş ve kararını onaylıyormuş gibi, oldukça hüzünlü bir yarım gülümsemeyle onu izler.

O zaman ne isteyecek? Bao bunun hayatta bir kez eline geçecek bir fırsat olduğunu ve bunu boşa harcamaması gerektiğini düşünüyor. İçini bir esinti ürpertiyor. Kadın sustuğunda, Bao yine ondan korktuğunu hissediyor, o ürpertici tedirginlik duygusu. Belki de onun esrarengiz çekiciliği, idealindeki kızın resmi (hayır, hayır, idealindeki kadın küçük ve Mançurya sincabına benziyor) ve aniden Zhou Yuling'in Shirakawa'yı tarifini hatırlıyor. *Hayallerindeki kişi gibi.* Bu bir uyarıdır; Bao'nun ensesindeki tüyler diken diken olur.

"O kadar korkmana gerek yok," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, size sunacak pek bir şeyim yok. Ama senin için bir soruya cevap vereceğim."

"Sadece bir tane mi?"

"Çoğu insan bir soru sorar. Ama hayatın anlamı, ayda gerçekten bir tavşan olup olmadığı ya da Cengiz Han'ın gizli mezarının nerede olduğu gibi büyük bir soru da olabilir." Kadın burnunu kırıştırıyor ve Bao onun başını okşama isteğine direniyor.

"Anlıyorum." Evet, onu iyi kullanması gerektiğini tahmin etmekte haklıydı. Ne sormalı? *Tilki misin? sorusu* geliyor aklına. Dudaklarında titriyor, gibi sorularla birlikte: *Peki ya şu iki saçma yakışıklı adam, onlar da tilki mi? Biri Tagtaa'nın altmış yıl önce tanıştığı siyah tilki mi?*

Belki de Tagtaa'nın kalbini kazanmanın yolu gibi daha bencilce bir şey istemelidir. Ya da kendini hazırlayabilmesi için ölüm günü gibi pratik bir şey. Ama ağzını açtığında ne istediğini zaten biliyordu.

"Gölgeme ne oldu?"

Başını kaldırır ama sessiz kalır, düşünür. En sonunda, "Bana ne bildiğini söyle." dedi.

Bao çocukluğunda geçirdiği hastalığı ve yaşlı dadısının tilki tanrısına olan bağlılığını anlatıyor. Yorgun hissetmeye başlıyor, böğründeki yara gücünü azaltıyor, kelimeler yavaşlıyor. "Gördüğünüz gibi, ağabeyimden, dadımın tilki tanrısından gölgemi almasını istediğini duydum."

"*Hm.*" Gözlerini kapatıyor. Bao yine bir tehlike seziyor, vahşi bir hayvan rahat edemeyeceği kadar yaklaştığında hissettiklerine benziyor. Sonra gözleri şak diye açılıyor. O kadar delici ki bir an için korkuyor. "Bundan sonra alışılmadık hisler geliştirdin mi?"

"Aslına bakarsanız, evet." Bao risk almaya karar verir. "İnsanlar konuştuğunda gerçeği duyabiliyorum."

"Bu sizin işinizde faydalı olmalı."

Beklendiği gibi, temkinli, ancak tonu şakacı kalmaya devam ediyor. Yine de yalan söylemedi. Bao'nun kendisini test edip etmediğini de sormuyor.

"Sesi neye benziyor?"

Bir yalan duyduğunda ve bu yalan kendi dudaklarından döküldüğünde hissettiği uyuşma, uğultu hissini duraksayarak anlatıyor. Gözleri parlıyor.

"Ne kadar ilginç bir yan etki! Kolunuzu kaldırmanızın bir sakıncası var mı?"

Bao öyle yapıyor, garip bir şekilde uyumlu. Artık o kadar karanlık ki hiçbir gölge göremiyor. Yine de onun yüz hatlarını, özellikle de parlak gözlerini ve dişlerini net bir şekilde seçebiliyor. Ne güzel beyaz dişler, çoğu insanınki gibi lekeli değil. Düşününce, Kurosaki'nin de çok keskin köpek dişleri olan mükemmel dişleri var. Bao'nun zihni, belki de giderek artan ağrı yüzünden yine dağılıyor. Kolunu yukarıda tutmak büyük bir çaba gerektiriyor; alnından aşağı soğuk terler dökülüyor.

"Artık onu bırakabilirsin. Nabzınızı ölçebilir miyim?"

Bao başını sallıyor ve kadın elini onun bileğine koyuyor. Kalbi yeniden çarpmaya başlıyor; nereden bakarsanız bakın, karanlık bir odada yatıyor ve çekici bir kadın elini tutuyor. Bao utancını gizlemek için "Bir şey fark ettin mi?" diye soruyor.

"*Qi*'niz dengesiz. Birisi çok fazla negatif *yin* çıkarmış, sonra da vücudunuzda bir şeylerin yerini değiştirerek düzeltmeye çalışmış. Sonuç tam bir karmaşa - korkarım iyi bir iş çıkaramamışlar."

"Ne yapmalıyım?"

"Zaman içinde vücudunuz uyum sağladı. Fazla *yang* ya da pozitif enerji kulaklarınızdan ve ağzınızdan çıkıyor, muhtemelen bu yüzden gerçeği duyabiliyorsunuz."

Bu o kadar tuhaf bir konuşma ki Bao ateşi mi var yoksa rüya mı görüyor diye merak ediyor. Odanın loşluğu mobilyaların şekillerini bulanıklaştırıyor. Bileğini tutan el sıcak, neredeyse tüylü bir pençe gibi. Yine de her şey mantıklı görünüyor.

"Anlıyorum," diyor. "Yani öylece bırakmalı mıyım?"

"Sanırım en iyi çözüm bu. Bu konuda size yardımcı olacak kadar yetenekli değilim."

Bununla birlikte, bileğini serbest bırakıyor. Bao bir hayal kırıklığı hisseder; kadın şimdi gidecektir. Ama "*Gitme*" diyemeyecek kadar gururludur ve ayrıca alacakaranlıkta gelen yaratıklardan daha fazla iyilik istenmemesi gerektiği hissine kapılır. Üstelik başı çok şarap içmiş gibi ağrıyor ve böğründeki yara sızlıyor.

"İyi değilsin." Endişeli görünüyor. "Senin için endişeleniyorum."

Nedense bu Bao'yu mutlu ediyor.

OceanofPDF.com

59

Bao adındaki yaşlı adam bana gölgelerden ve çocukluk ateşlerinden bahsederken onu dikkatle izledim. Hastalıklar konusunda uzman değilim ama herhangi bir tilki birinin *qi*'sini ölçebilir. Ne de olsa bizi ayakta tutan şey bu. Bizi bir nehre bakıp balıkların nerede toplanabileceğini kabaca söyleyebilen deneyimli balıkçılar gibi .

Gözlemler Shiro'nun zaten tahmin ettiği şeyi kanıtladı: Birisi zavallı adama müdahale etmişti. Aslında, genellikle canlı varlıklar arasında düzenli bir şekilde dolaşan *qi*'si her yere yönlendirilmişti. *Qi* bedensel işlevlerden çok daha fazlasını kontrol eder. Şansı, mizacı ve daha pek çok şeyi etkiler. Bao'nun bariz zekasına rağmen, bu rahatsızlığın neredeyse tüm önemli sınavlarda başarısız olacağı anlamına geldiğine bahse girerim.

Olası sonuçlar düşünüldüğünde, gerçeği ayırt etme yeteneğinin diğer tek yan etki gibi göründüğü için şanslıydı. Shiro bunu bizim türümüzden birinin yaptığına ikna olmuş görünüyordu. Shiro kadar tecrübeli değilim, çünkü o doğrudan başkalarının *qi*'sinden besleniyor ki bu Kuro'nun da benim de son çare dışında vazgeçtiğimiz bir uygulama. Ama o haklıydı; operasyonun gerçekleştirildiği katıksız dikkatsizlik ve iyimserlik, başka bir tilkinin müdahalesine işaret ediyordu.

Bao'yu oldukça severdim. Sade ama hoş biriydi, tıpkı çarpık bacaklı yaşlı bir köpek gibi, aşırı kibirli olmadan ayartılmayı reddediyordu. Hem onun hem de hanımımın gençliklerinde tilkilerle unutulmaz karşılaşmalar yaşamış olmaları ne kadar ilginçti. Bunun bir tesadüf mü yoksa kader mi olduğunu merak ettim.

Dış koridorda, akşamın ürperti kokusu iliklerime kadar işledi. Bugün beklenmedik sorunlarla doluydu. Ve henüz Kuro'nun durumunu bile kontrol etmemiştim. Belki de korkuyordum. Ne de olsa son iki yılımı kederimi ve kızgınlığımı bastırarak geçirmiştim. Kuro'yu düşünmek çok daha kolaydı.

Varlığının bana hatırlattığı acıyla uğraşmaktansa Kuro benim için öldü. Daha iyi bilmeliydim. Gömdüğün şey eninde sonunda bir şekilde gün ışığına çıkar. Dünya böyle işliyor.

Kuro uyuyordu, alnı nemli ve ateşliydi. Yüzünün gölgeli çukurları bana öyle bir acı verdi ki aceleyle oradan uzaklaştım. Yaralı bir tilkinin iyileşmesi için büyük miktarda *qi* tüketmesi gerekir. Hanımım aşçıya tavuk özü, kırmızı hurma, *dang sheng* ve *bai he'*den oluşan tonik çorbası hazırlaması için talimat vermişti. Ama bu tek başına Kuro'yu kurtaramazdı. Taze kan ve çiğ et en iyisi olurdu.

Mutfak avlusundaki kümeste, kümesten gelen uykulu bir hışırtı dışında her şey sessizdi. Bu eve ilk girdiğimde yanımda getirdiğim iki kaz hâlâ benimdi, çünkü kimse onlar için bana ödeme yapmayı düşünmemişti. Kümese girerek, her iki kuşu da uyurlarken çıkardım ve hızlıca bir masa örtüsünün içine koydum. Sonra Kuro'nun hasta odasına yöneldim. O daha da zayıflamadan bu iş hemen yapılmalıydı.

Mücadele etmeye başlayan iki kaz taşırken bir kapıyı sessizce açmak zordur, ama ayağımla tekmeleyerek açtım, bu da Kuro'nun gözlerini açmaya yetti.

"!" Neşeli görünmeye çalışarak söyledim. "Sana iki güzel kaz aldım.
Ve masrafları da benim tarafımdan karşılandı."

Kendimi biraz muzaffer hissetmekten alıkoyamadım. Kazlar büyük, şişman ve saldırgandı, bu *da qi* ile dolu oldukları anlamına geliyordu. İlk başta Kuro isteksizdi. Yine gözlerini kapattı ama bir tanesini öldürmesini sağladım. Ondan sonra yüzüne renk geldi.

"Diğer kazı da yemelisin," diye işaret ettim. Bu onu doğru yola sokacaktı ama başını salladı.

"Onu yaşlı adama ver."

"Bao'yu mu kastediyorsun?"

Başını salla. "Onun *qi*'*si* dengesiz."

Yani o da Shiro gibi Bao'nun tuhaf durumunu fark etmişti.

"Yaklaşık altmış yıl önce dadısının dua ettiği bir tilki tarafından yapıldığını söyledi. Ayrıca artık neredeyse hiç gölgesi yok," diye rapor ettim.

Kuro sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Sanırım o adam yarı ölü."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Belki de karanlığın çökmesinden ya da kanın demir gibi kokmasından ve ölü bir kazın kalıntıları arasında taş zemine çömelmiş olmamızdan kaynaklanıyordu ama eğer biri bizi görseydi, bize iblis derdi. Ya da hayvan. Bize yöneltilen bir diğer suçlama da bu; farklı bir tür olduğumuz doğru olduğu için bunu rahatsız edici bulmuyorum. Ancak insanlar özellikle kendileri ile *hayvan* dedikleri arasındaki ayrımla meşguller.

Her neyse, Kuro'nun kendisi tehlikeyi zar zor atlatmışken Bao'nun yarı ölü olduğundan bahsetmesi hoşuma gitmedi ama devam etti, "Muhtemelen Bao çocukluğunda neredeyse ölüyordu; şimdi bile sol akciğerinden sürekli *qi* sızıyor. Hayatında sahip olması gereken şansın sadece yarısına sahip olmasına şaşmamalı. Bu yüzden belki de ona diğer kazı vermeliyiz."

Kuro'ya kaşlarımı çattım. Shiro gibi bir tilki doğrudan insanlardan beslenir, ancak *qi* aktarmamız da mümkündür. Bu, vücudunuzdaki nefesi başka bir kişiye geri aktarmayı içerir ve en iyi ağızdan ağıza resüsitasyona benzeyen bir şekilde yapılır.*

"Gerçekten bana bunu yapmamı mı söylüyorsun?" Kendimi aşağılanmış hissettim, özellikle de Kuro ilişkimizi yeniden ortaya koyduğu için (ki buna doğru düzgün bir cevap vermemiştim).

"Hayır, ben yaparım."

"Hiç formda değilsin."

"Bana o avcıyı öldürdüğüm için tazminat ödememi söylememiş ?"

Hâlâ yaralıyken olmaz, diye bağırmak istedim. Ama tartışmanın bir anlamı yoktu. Kuro ikinci kazı çabucak tüketti ve tahmin ettiğim gibi, bu ona çok iyi geldi. Sonra Bao'nun odasına yöneldi. Ben yerdeki kanı, tüyleri ve dağılmış kemikleri temizlemek için geride kaldım. Yemek vakti sona ermişti ve kulaklarım çınlayan tabak sesleri ve gevezelikler yüzünden rahatsız edici bir şekilde seğiriyordu. Kuro acele etmezse Bao'nun odasında yakalanacaktı. Keşke ağzındaki kaz kanını silmeyi hatırlasaydı; bunu kendim yapmayı düşünmüştüm ama alışılmadık bir utangaçlığa yenik düşmüştüm.

Kuro'ya tekrar yakın olmak tedirgin ediciydi. Ne kadar çabuk aşinalık kazanmıştık ama yine de temkinli davranıyorduk. En azından ben öyleydim. Bundan ne beklediğimden emin değildim; ateşkes mi, yoksa daha fazlası mı?

Karmaşık mı? Ne de olsa, son iki yıldır Kuro'yu zihnimde lanetlemekten başka bir şey yapmamıştım. Yine de onun sesini ve tanıdık kokusunu duyduğumda kararlarım tamamen bozuldu.

OceanofPDF.com

60

O gece, Bao bir iblis tarafından ziyaret edilir. En azından acıdan bulanıklaşan gözlerini açtığında aklına gelen ilk düşünce budur. Kadın onu terk ettikten sonra mışıl mışıl uyuyordu - artık adını hatırlayamadığı o büyüleyici kadın, sadece geldiği morsalkım kokulu alacakaranlık. Yanındaki yara zonkluyor, bandajlar sızan kanla ağırlaşıyor. Nefes verdiğinde, sol akciğerindeki eski acı daha da keskinleşiyor, bir bıçak gibi saplanıyor. Bao, tüm hayvanlar gibi ölüme doğru sürüklendiğini biliyor.

Korku omzuna dolanıyor ve onu göğsünden ısırıyor. Kalbi davul gibi atıyor, saniyeler akıp giderken onları sayıyor. Keşke yalnız olmasaydı! Kırağı gibi içeri sızan ay ışığına karşı gözlerini kapatıyor. Tekrar açtığında başucunda biri vardır.

İçeri giren her kimse o kadar sessizce girdi ki Bao dehşete kapıldı. Yoksa bir kalp atışıyla diğeri arasında bir hayalet gibi mi belirmişti? Bao'nun saçları iğneler halinde donuyor; dili damağına yapışıyor. Yaşlı dadısının intikamcı hayaletler ve insan ciğeri yiyen yaratıklarla ilgili masallarını hatırlıyor. Mehtaplı gecelerde gelip göğsünüze ve nefesinizi emerler.

"Lütfen korkma. Uyuduğunu düşündüğüm için kapıyı çalmadım."

Bu, onu Bohai'nin vahşi darbelerinden kurtaran Kurosaki'nin sesi. Odanın karanlığı, belinin altında biriken ter ve Bao'nun yan tarafındaki acı rüya gibi bir nitelik taşıyor. Oturmak için çabalıyor ama zayıf bedeni itaat etmiyor. Kurosaki'nin geniş omuzları ay ışığını kapatıyor. Sanki hiç yaralanmamış gibi akıcı bir şekilde hareket ediyor. Bu doğru olamaz; Bao onun sadece birkaç saat önceki solgun, gergin yüzünü, soğuk kolunun sertliğini hatırlıyor. Bu kadar çabuk iyileşmiş olması mümkün değil.

Karanlık olmasına rağmen Kurosaki'nin tuhaf bir ışıkla belli belirsiz belirginleşen yüz hatlarını seçebiliyor. Bao kendine korkmamasını söylüyor. Keskin kaşlar, zayıf çene çizgisi ve o belirgin yara izi. Ağzının etrafında bir leke var; kan mı? Belki de bu Kurosaki değil, insan kılığına girmiş bir yaratıktır. Bao'nun nefesi kesiliyor.

Her şey kararıyor.

Siyah, bir kadının saçlarının rengidir. Pürüzsüz taneli abanoz ağacının, aysız bir gecede karanlık denizlerin. Tek bir beyaz kılı olmayan imparatorun en sevdiği at; kokulu bir Çin mürekkebi çubuğu; bir karganın parlak kanadı.

Aynı zamanda gece yarısı gelen bir tilkinin rengidir.

Kara tilki üçgen şeklindeki yüzünü Bao'nunkine dayıyor; sivri ağzı ve dik kulaklarıyla korkutucu derecede insan dışı bir yüz. O kadar yakın ki burnunu ısırıp koparabilir ve yüzünü yiyebilir ama yine de hareketi hassas. Neredeyse düşünceli. Nefesinin iç çektiğini hissediyor, ovalarda esen rüzgâr gibi taze ve sıcak, demir ve kan gibi kokuyor.

★ ★ ★

Sonra sabah olur ve dışarıda bir kuş öter.

Bao yatağında uzanmış, kuşun cıvıltılı sesini dinliyor. Süt gibi gökyüzü yağmur kokusuyla kaplanmış. Yani henüz ölmemiş. Dün gece tuhaf rüyalar ve hayaletlerle doluydu; Tagtaa'nın hizmetkârı, aynı zamanda tilki kadınla yaptığı uzun bir konuşma da buna dâhildi. Ve Bao'yu daha da rahatsız eden belirsiz bir anı daha var, çünkü ona iblislerin hikâyelerini hatırlatıyor.

Bao yüzünü buruşturarak doğruluyor. Yan tarafı bıçak yarasından dolayı ağrıyor ama dünkü ateşli zonklamaya hiç benzemiyor. Nefes verdiğinde sol akciğerindeki o tanıdık sızı bile azalmış. Ziyarete gelen doktor bandajları incelediğinde şaşırıyor. Yaranın kanaması durmuştur ve enfeksiyon belirtisi yoktur.

"Olağanüstü," diyor. "Yan odadaki hasta kadar olmasa da."

"Kurosaki iyi mi?" Bao nedense kendisini eczaneye geri getiren adamın adını hatırlıyor ama özelliklerini hatırlamıyor.

"Neredeyse tamamen iyileşmiş gibi görünüyor. Dün onu gördüğümde geç olmuştu, bu yüzden belki de yaralarını gözümde fazla büyütmüşümdür." Doktor ince keçi sakalını sıvazlıyor. "Ya öyle ya da ben düşündüğümden çok daha iyi bir doktorum. Ha ha!"

Bao, doktorun dün gece Tagtaa'ya fısıltıyla yaptığı uyarıları hatırlayarak bir parça utanç duyuyor. Belki de bu sadece profesyonel bir alçakgönüllülüktü, yine de ayrılırken doktorun gözlerinde huzursuz bir bakış vardı.

Tagtaa'dan bahsetmişken, bu sabah onu hiç görmemişti ama evde telaşlı bir hareketlilik vardı. Sürünerek açık koridora çıkıyor ve oymalı parmaklığa yaslanıyor. Avluda bir karaağaç var ve tırtıklı yaprakları esintide titriyor.

Bao böyle hissediyor, sanki gece boyunca gizemli bir şekilde iç organları karışmış da jöle gibi sallanıyorlarmış gibi. Ama bu saçmalık elbette. Kimse ona herhangi bir ilaç vermemiş (yine yarım yamalak hatırladığı rüyaları düşünmemeye çalışıyor) ve kesinlikle başka bir kaza geçirmemiş. Bao orada dururken Tagtaa'nın avluda tek başına yürüdüğünü görür. Yaşlılık onu bir kadın olarak özgür bırakmıştır; dikkat çekmeden gelip gidebilir.

Onu görünce gülümsüyor. "Bu kadar iyi göründüğüne inanamıyorum!" "Çok daha iyi hissediyorum. İlginiz için teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabiliriz." Gözleri ıslak, sanki ağlıyormuş gibi ama yine de neşeli görünüyor.

"İyi bir şey mi oldu?"

"Evet." Etrafına bakınarak çay getirmesi için bir hizmetçi çağırdı. "Yaralıyken bu kadar uzun süre ayakta durmamalısın."

Aile salonundaki mermer kaplı yuvarlak masada otururlar, hizmetçiler açık paravan kapılardan geçerler. Nezaket için yeterince kamusal ama yine de özel bir sohbete izin veriyor.

"Oğlumun cariyesi bir kız doğurdu!"

Bao onun heyecanına şaşırır. Çoğu insan bir kızı değil, başka bir oğlu tercih ederdi, özellikle de veliaht Bohai aklını kaybetmiş gibi göründüğü için. Yine de tebriklerini sunar.

"Bu geçici bir erteleme," diyor Tagtaa, "çünkü metresinin başka çocukları da olabilir. Ama Bohai'ye kendini toparlaması için zaman tanıyor."

Bao'nun Bohai'yi bir daha görmeye niyeti yoktur ama yine de genç adamı sorar.

"Doktor tedavi için onu özel bir sanatoryuma göndermemizi önerdi. Aslında Bohai bu sabah yer olduğu için oraya gitti."

Bu da daha önce yaşanan aceleci hareketliliği açıklıyor. İki kişiyi bıçakladığı için sorgulanmak üzere sulh hakimine gönderilmek yerine özel bir hastaneye yatırılması yerinde bir hamledir.

Tagtaa utanarak bakışlarını indirir. "Çok üzgünüm. Size zarar verdi ve belki de onu göndermek yanlıştı, ama onun bir suçlu olmadığına inanıyorum. Onun... başka sorunları var ve uzun süre yaşayamayabilir."

"Daha fazla insanı bıçaklarsa ne yapacaksınız?"

Tagtaa onun gözlerinin içine bakar. "Bunun bir garantisi yok. Ama onu değerlendirene kadar sanatoryumda tutulacak. Bu sabah ayrılmadan önce Bohai ile konuştum. Kaderini kabul ettiğini söyledi."

Kadının rahatlamayla karışık ıslak gözleri ve kızarmış, özür dileyen yüzü Bao'nun aklına elini kalbine bastırmak gibi uygunsuz şeyler getiriyor. "Onu ziyaret ederseniz, size eşlik edebilir miyim?"

"Neden?" Dehşete kapıldı. "Seni görürse yine delirebilir. Gölgen olmadığını söylüyor."

Bao elini masanın üzerine kaldırıyor. Hava ve mermer masanın kendisi gri ve bulutlu, bu da gölgesinin silikliğini mazur gösterebilir. Ama gölge orada ve bir gün öncesine göre belirgin bir şekilde daha koyu. Tagtaa'ya endişeyle bakıyor.

Gözleri büyüyor. "Bir gölgen var."

"Evet." Bu gösteri Bao için bir kumardı; bunu ancak elini çektikten sonra fark etti. Yine de bugün, tüm günler içinde gölgesini gösterebileceğine dair bir kesinlik var. Belki de dün gece birinin (ya da bir şeyin) yüzünü onunkine dokundurduğu rüyaların etkisidir.

Tagtaa umutla, "Bohai bunu görürse belki aklı başına gelir," diyor.

Bao'nun yalan söylemek gibi bir niyeti yok, o yüzden sadece başını sallıyor.

OceanofPDF.com

61

O gece Kuro'nun Bao'nun odasından dönmesini beklemedim. Duygularım o kadar karmaşıktı ki bu uygunsuz görünüyordu. Ayrıca, yaşlı karım endişelenebilirdi, bu yüzden aceleyle katliamı temizledim. Kemikleri ve tüyleri kazları sardığım beze sardım (o masa örtüsünü bir daha kimse kullanmayacaktı) ve kanlı su dolu leğeni açelyaların üzerine döktüm. Belki gelecek yıl özellikle iyi çiçek açarlardı.

Hanımım yorucu bir akşam yemeği sonrası aile sohbetinden döndüğünde, küçük arka avlumuzda yatağının altında bir demlik sıcak krizantem çayı ile bekliyordum. Yağ lambası yanıyordu ve yüzü aydınlanmıştı.

"Teşekkür ederim, Ah San. Ama bu gece kocanızın yanında kalmak istemez misiniz?"

Başımı salladım. Kuro kanlar içinde ortaya çıktığında, onunla olan ilişkimi kısaca ve ikna edici bir şekilde açıklamıştım. Hanımım açıklamamı diğer herkes gibi boş bir bakışla kabul etmişti ama bana yakında ayrılmamız gerektiğini hatırlattı. Neyse ki, Bohai'yle ilgili endişeleri ve gelininin yaklaşan doğumla ilgili histerisi onu bunaltmış görünüyordu.

Onu yatağına yatırırken uykulu bir sesle, "O olduğunu sandım," dedi.

"Kim?"

"Kurosaki, ikinizin bağlantılı olduğunu sanıyordum. Kafam karışmıştı."

"Bunu sana söyleten ne?"

"bakış şekliniz. Daha doğrusu Moji'deki ormandan dönerken birbirinize bakmayışınız."

Demek ki düşündüğümden daha zekiymiş. Her halükarda, bunun üzerinde durmasını istemiyordum; aksi takdirde ertesi gün daha da fazla sorusu olacaktı.

★ ★ ★

Sakin bir sabah geçirme umutlarım, Bohai'nin aniden özel bir sanatoryuma götürülmesi ve annesi ile kız kardeşlerinin gözyaşları içinde vedalaşmalarıyla suya düştü. Öyle bir telaş vardı ki, çeşitli hizmetçiler ayak işlerine gönderildi. Hem Bohai'nin bavulunu hem de tatlı isteğini güvence altına almak için tuhaf ama kullanışlı bir kombinasyon olan ip ve hamur işi almaya aceleyle gönderildim ve Kuro'yu kontrol edecek zamanım olmadı.

Aceleyle geri dönerken, Kuro'nun ben yokken gidebileceğine dair ani, mide bulandırıcı bir inanç duydum. Açıkça hayal edebiliyordum: dün gece kaldığı, pencereleri ardına kadar açılmış boş oda. Üzerinde sadece vücudunun izi olan buruşuk yatak.

Tam olarak uzlaşmacı davranmamıştım. Ya Kuro en iyi yolun ortadan kaybolmak ya da Tai Dağı'nda inzivaya çekilmek olduğuna karar verirse? Bunu ona ve onun saçma onur kurallarına hiç yakıştıramazdım. Kalbim sıkıştı; adımlarım ağırlaştı. İçimi burkan bir hüzün, midemin çukuruna dolan buzlu kuyu suyu gibi içime sızdı. Kuro'yu hiçbir zaman kontrol edememiştim, bu yüzden onu bu kadar çok sevmiştim.

★ ★ ★

Geri döndüğümde Bohai katır arabasıyla çoktan ayrılmıştı (benim nafile işim buraya kadarmış). Dükkânın önünden bir gürültü koptuğunda ipi ve hamur işlerini kaldırıyordum. Tezgâhtarlardan biri aceleyle aile bölümüne gitti. "*Tai furen*, görmen gereken biri var!"

Koridorda yaşlı karımın hızlı adımlarını duydum. "Kim o?"

Bu konuda içimde kötü bir his vardı. Ellerimi silerek resepsiyon odasına baktım ve ziyaretçinin Shiro'dan başkası olmadığını gördüm.

Hâlâ Koreli tüccar kıyafetleri içinde, kendini hasta hissediyormuş gibi bir sandalyenin üzerine usulca uzandı. Hanımım, "Bay Shirakawa, Bohai'yi görmeye mi geldiniz?" dedi.

"Ah, evet, onun için endişelendim."

Yalan diye düşündüm.

"Korkarım burada değil. Bir seyahate çıktı." Yaşlı kadın tereddüt etti. Shiro'nun şaşkınlığından, Bohai'nin dün iki kişiyi bıçakladığını duymadığı anlaşılıyordu, bu yüzden rahatsız bir şekilde, "O... iyi değil." dedi.

"Onu kaçırdığım için üzgünüm. Aslına bakarsanız, ben de kendimi hasta hissediyorum ve ilaç almaya geldim." Shiro elini karnına bastırdı. "Zehirlendim."

"Yediğin bir şey miydi?"

"Evet." Shiro ona ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi hafif bir tereddüt geçirdi. "Lütfen bana zehri çekebilecek her şeyi ver."

"Ah canım!" Hanımımın yüzü endişeyle gerildi ve aceleyle eczanedeki başkatibe danışmaya gitti.

O gider gitmez içeri girdim. Shiro bir şeyler talep etmek için buradaysa saklanmaya çalışmanın anlamı yoktu. Başında dikildim ve sinirden küplere bindim. "Neden buraya geldin?"

"Nasıl gitmem? Oda'nın evinin her yerine eczaneye geri döneceğini ve seninle orada buluşacağını söyleyen notlar bırakmışsın."

"Onlar senin için notlar değildi," diye tısladım.

"Biliyorum. Daha da acısı." Gözlerini yine acınası bir şekilde kapattı. Bir şeyden kaçıp kaçmadığını merak ettim. Ya da birinden. İncelediğimde gerçekten de hasta görünüyordu.

"Demek sonunda seni buldu," dedim.

Suçlu bir başlangıç yaptı. "Zhou Yuling olduğunu nereden bildin?"

"Yangın çıktığında onu Bay Chen'in malikanesinde bırakmamalıydık! Aşk ilişkilerini daha iyi idare etmelisin. Seni gerçekten zehirledi mi?"

"Denedi. Bu sabah Oda'ya geldiğinde çok kötü bir haldeydi, ağlıyor ve feryat ediyordu. Onu odama getirdim ve işte o zaman yatağımın altında senin hasır ayakkabılarını buldu."

"Ayakkabılarım mı?" Shiro'nun evine gittiğim ilk gece o ayakkabıları salkım söğüdün altında nasıl bıraktığımı unutmuştum. "Onları neden sakladın?"

"Onları sana geri vermeyi düşündüm. Ayrıca, tutkumun bir simgesi olarak. Biraz bile etkilenmedin mi?"

Başımı salladım. Shiro'nun ne zaman dürüst olduğu asla anlaşılamazdı.

"Her neyse, öfkeden deliye döndü ve beni onunla yatmakla suçladı. "Her neyse.

Elbette bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz - ama keşke öyle olsaydı." Bana duygulu bir bakış attı. "Onu sakinleştirdim ve yollarını ayırmak istediğini söyledi.

düzgün bir şekilde. Ben de onu mutfağa götürdüm ve vedalaşmak için bir kavanoz şarap açtık."

"Ona biraz kurutulmuş kalamar kızartıp erişte de yaptın mı?" Shiro'nun geçen akşamki küçük rutinini ve ne kadar pratik göründüğünü hatırladım.

"Tabii ki. Erişte kızartmada çok iyiyimdir. Her neyse, biraz şarap içtik ve olaylar birbirini izledi-"

"Oda'nın mutfağında mı?"

"O masa oldukça sert ve rahatsız ama insan idare ediyor. Eski günlerin hatırına bana gümüşten güzel bir hediye vereceğini söyledi. Ama sonunda şarabın içine bir şey koyduğuna inanıyorum."

Kulaklarım öfkeden çınlıyordu. Ne aptalca bir hikâye! Eğer Shiro zehirlendiyse, bu tamamen kendi hatasıydı - buraya sürünerek gelip hepimizi tehlikeye atmaya nasıl cüret ederdi? Buz gibi bir sesle, "Ne tür bir zehir?" diye sordum.

"*Gu* zehri olduğunu söyledi, ama ben arsenikten şüpheleniyorum."

Arsenik tatsız beyaz bir tozdur; imparatorların ve entrikacı rakiplerin ortadan kaldırıldığı eskilerin zehiridir. *Gu* zehri ise güney bölgesinde kızgın kadınlar tarafından yapılır. Efsanevi bir toksin olan bu zehir, zehirli akrep ve yılanların bir kavanoza kapatılıp birbirlerini yemeye bırakılmasıyla damıtılır. Kurbanları içten çürüterek öldürmesi on gün sürdüğünden, sadakatsiz bir sevgiliyi panzehir için geri dönmeye teşvik etmek için kullanılır.

Çok az insan gerçek *gu* zehiri üretmiştir; tüm gezintilerimde gerçek formuna hiç rastlamadım. Ne yazık ki arsenik de aynı derecede etkili ama panzehiri yok.

Shiro biraz nefes nefese kalmaya başlamıştı. Yüzü kızarmıştı ve gerçekten hasta görünüyordu. "Öleceğim, değil mi?"

"Belli ki sana *gu* zehri vermemiş! Ama şarabı içecek kadar aptal olduğuna inanamıyorum."

"Susamıştım," dedi ağlamaklı bir

sesle. "Zhou Yuling'e ne oldu?"

"Beni zehirlediğini söylemeye başlar başlamaz hemen oradan kaçtım. Bildiğim kadarıyla hala Oda'nın mutfak masasında ağlıyor."

"Shiro, son derece kötü davrandın!"

Bana hüzünlü, çarpık bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Bu sefer bunun bedelini ödeyeceğim."

"Eğer ona sana ne verdiğini sorabilirsen, o zaman kurtulabilirsin."

"Muhtemelen yalan söylerdi."

★ ★ ★

HER YARATIĞIN BİR ÖLÜM ZAMANI Ölümün çabuk mu geleceği yoksa uzun mu süreceği kadere bağlıdır. Shiro' şu anda ölecek olması inanılmaz görünüyordu, ama ölüm diğer tilkilere de bu kadar kısa sürede gelmişti .* Bana sorundan başka bir şey yaratmamıştı, ama dürüst olmak gerekirse, Kuro ile benim aramda bir tür uzlaşma da sağlamıştı. "Yerel doktora sor," dedim. "Oldukça yeteneklidir; dün Kuro'yu o tedavi etti. Ve çok fazla hareket etmemeye çalış."

*En sevdiğim amcalarımdan biri, yaptığı dev bir havai fişek patladığında öldü. Ünlü bir piroteknik uzmanı olduğu için bu olay Liuyang'daki havai fişek endüstrisi için sonraki yüz yıl boyunca büyük bir kayıp oldu.

"Kuro'ya ne oldu ve nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Shiro, ama ben çoktan dışarı fırlamıştım.

Avluda tereddüt ettim. Zamanım kısıtlıydı ama kendime engel olamıyordum. Kuro'nun boş odasını düşünmek beni o kadar rahatsız etti ki kapısının önünde durdum. Sessizlik. Kapıyı iterek açtım ama korktuğum gibi küçük oda boştu. Yatak örtüsü düzgünce sarılmıştı ve pencere aralıktı. Kuro'dan geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Korkunç, sıkıcı bir his vardı, sanki biri boğazıma bir taş sokmuş ve beni onu yutmaya zorlamıştı. Gözlerimden hainceyaşlar süzüldü; onları ovuşturarak uzaklaştırdım. Demek ki önsezilerim doğruydu ve Kuro gerçekten de gitmişti. Bu beni neden şaşırtmalıydı ki? Onunla barışmak istediğimi hiç söylememiştim, sadece yaralandığı için üzgün olduğumu belirtmiştim. İki yıl önce ona benden uzak durmasını söylemiştim ve o verdiği sözleri ciddiye alarak buna saygı duymuştu. Shiro beni Moji'deki o eve götürmeseydi muhtemelen yollarımız bir daha hiç kesişmeyecekti. Koşup Kuro'yu bulmak istedim. Bu sabah ayrıldıysa fazla uzağa gitmiş olamazdı.

Öte yandan, ona yardım etmezsem Shiro ölebilir.

Oda'nın fotoğrafçı dükkânına giden yol ne yazık ki artık çok tanıdıktı; kirli su birikintileri ve başıboş kedileriyle arka sokaklar. Koşarken, yayaların yanından geçerken ve turp yığılı el arabalarından kaçarken merak ettim

bir aptal olsaydım. Yine de Shiro'nun dün Zhou Yuling'le yeniden bağlantı kurması benim iyiliğim içindi ve sadık bir tilki minnettarlığını göstermeliydi. Birkaç duvarı aşarak ve irkiltici bağırışları duymazdan gelerek hızla Oda'nın arka avlusuna vardım.

Neyse ki Zhou Yuling hâlâ oradaydı.

Ne yazık ki, mutfak masasının üzerine sefil bir şekilde yığılırken tamamen tükenmiş görünüyordu. Sersemlemiş yüzünü yukarı çevirmeden önce birkaç kez seslenmek zorunda kaldım. Beni gördüğünde usulca "Git buradan" dedi.

"Dinle," dedim. "Shirakawa'ya karşı bir ilgim yok. Ben diğer adamla evliyim."

"Ama ayakkabıların yatağının altındaydı! Ve Koreli gibi giyinmişti -Bay *Kim*, bavulunda öyle yazıyordu- ve gitmeye hazırdı." Yüzünden bir damla gözyaşı aktı, sürme izleriyle lekelendi. ruj lekelenmiş, kıyafetleri dağılmıştı. Daha dün Bay Chen'in özel salonuna girmiş olan kendine hakim, iyi giyimli kadından şok edici bir değişimdi bu. "Kim", Shiro'nun sık sık kullandığı Koreli bir takma ad, ama ben bundan bahsetmedim. İçimi çektim. Sonunda onu bana eşlik etmeye ikna ettim, ancak Shiro'yu zehirleyip zehirlemediğini söylemedi, dudaklarını kapattı ve başını çılgınca salladı. Ancak, ona Shiro'yu görmek için can attığını söyleyerek (kelimenin tam anlamıyla), sonunda gitmeyi kabul etti.

Tilkilerin ne yazık ki günahkâr bir yan etkisi de bize çok fazla düşkün olan insanların umutsuzca bağımlı hale gelmesidir. Zhou Yuling her ne kadar Shiro'dan nefret ettiğini iddia etse de, ondan uzak duramayacağını biliyordum. Eğer Shiro gerçekten ölürse, muhtemelen çılgına dönecek ve hemen ardından onu takip edecekti. Şu anda bile aklı başında değildi, bu yüzden onu yoldan geçen bir çekçeke bindirdim ve mümkün olan en kısa sürede bizi eczaneye geri götürdüm.

Sürgüsüz yan kapıyı tekmeleyerek açtım ve onu Shiro'nun gül ağacından bir bankta yüzükoyun yattığı, bileğini palpe eden ve dilini inceleyen bir eczacının bulunduğu salona sürükledim. Zhou Yuling'i görünce Shiro'nun gözleri büyüdü.

"Sanırım beni gerçekten öldürmek istiyorsun," dedi bana. Sözleri, üzerine atlayan ve katiplerden biri tarafından uzaklaştırılmak zorunda kalan terk edilmiş sevgilisinin yüksek sesli feryatlarıyla boğuldu.

Nefes nefese orada dururken, nereye gidersek gidelim mirasımızın kaos olduğunu rahatsız edici bir şekilde hatırladım. Dün Bay Chen'in malikânesini yaktıktan sonra, şimdi de eczaneye daha fazla bela getirmiştik

-Gerçi Bohai de kendi payına düşeni yapmıştı. Tilkilerin savaş ve salgın hastalıklar gibi doğal bir olgu olduğunu söyleyenler haklı olabilir. Ama ben sadece değişimin aracıları olduğumuzu düşünmek istiyorum. Tilkiler, genellikle kötü niyetli yaratıklar olarak suçlansalar da, bir çıbanı deşen iğnedirler.

Bu manzaraya bakarken vicdanımın sıkıştığını hissettim. Çocuğumun intikamını almak için yola çıkmıştım, ama bunu Shiro'dan çok da farklı olmayan, inatçı ve tilki gibi bir şekilde yapmıştım. Kendi davranışımı mazur görerek, aydınlanma yolundan daha da uzaklaşmıştım. Kuro ve ben kaç yıl o dar yolda yürümeye çalışmıştık ama keder ve güvensizlik günahlarımız bizi baltalamıştı? Şimdi Kuro gitmişti ve Shiro'nun telaşla kendini Zhou Yuling'in kucağından kurtarma çabaları yüzümü buruşturmama neden oldu.

Ama elimdeki görevi bitirmeliyim. Koşarak saksı bitkilerinin üzerinden atladım ve birkaç avluyu geçerek Bao'nun odasının kapısına vurdum.

"Ayağa kalk!" Kalk dedim. "Yardımına ihtiyacım var. Şimdi yeteneğini kullanmanın tam zamanı." Bu tür sözler her zaman dürüst insanlara hitap eder. Bao gibi biri,

Karışık *qi*'*si* olmasaydı, bir devlet memuru olarak büyük işler başarabilirdi. Yaşlı adam inanılmaz derecede daha iyi görünüyordu. Kuro'nun ona kendi yaşam gücünden biraz verdiğini düşünmeden edemezdim. Elini tutarak Bao'yu aceleyle sürükledim.

Salona vardığımızda durum sakinleşmişti. Zhou Yuling bir sandalyede oturmuş, gözlerini kocaman açmış sessizce ağlıyordu (çok rahatsız edici bir görüntü).

"Doğruyu söyle," dedim. "Shirakawa üzerinde *gu* zehiri kullandın mı?" "Evet," dedi meydan okurcasına.

Bao'ya baktım. O da başını salladı. *Yanlış.*

Zhou Yuling'in ağzı açık kaldı. "Nereden bildin?" "Eğer zehir değilse, şarabına ne koydun?"

Shiro sessizliğe gömülmüştü. Önce Bao'ya, sonra da bana bakarken yüzünde hesapçı bir ifade belirdi.

"Arsenik," dedi.

Bao yine başını salladı.

Ayağımı yere vurmak istedim. Geciktiği her an Shiro için ölüme bir adım daha yaklaşmak demekti. Aklımın bir köşesinde de Kuro'nun uzaklaşan görüntüsü vardı. Sisin içinde kaybolana kadar gittikçe uzaklaşıyordu. Elbette bu çok saçmaydı. Şikayet etmeye hakkım yoktu. Düşüncelerim karmakarışık hale geliyor, göğsüm acıyla sıkışıyordu. "En azından bize Shirakawa'yı zehirleyip zehirlemediğini söyle ki günahlarından uygun bir şekilde tövbe edebilsin."

Bunun üzerine Zhou Yuling yüksek sesle feryat etti. "Onun için her şeyden vazgeçtim! Şimdi patronum ona ihanet ettiğimden şüpheleniyor. Ama onu ben zehirlemedim."

Shiro aniden doğruldu. "Şarabın içine koyduğunuz beyaz toz neydi?"

"Pirinç unu. Acı çekmeni ve en azından biraz üzülmeni istedim."

Hizmetkârlar bu dramı şaşkınlıkla izliyordu. Bir Çin operasında ön sıradan izlemekten daha iyiydi. Bundan sonra ne olduğu artık beni ilgilendirmiyordu. Kalbim üzüntü ve endişeden ağırlaşmıştı. Shiro kurtulmuştu ama Kuro gitmişti. Her ikisinden de ayrılmak istemiştim ve şimdi bundan acı bir şekilde pişmanlık duyuyordum.

OceanofPDF.com

62

Dünkü olayları bir kasırga gibi takip eden bir kargaşa günü. Bıçaklanmak, ardından rüyasında bir iblis tarafından ziyaret edilmek yeterince kötüydü, ancak kaos, daha da çılgınlığa dönüşen bir çiçek gibi sabahın ortasına kadar devam ediyor.

Bao, aralarında Shirakawa ve Oda'nın fotoğrafçı dükkânının dışında tanıştığı Zhou Yuling'in de bulunduğu, eczanenin salonunda toplanmış tuhaf insan topluluğuna bakıyor. Kürk pardösüsü, ithal ipek hortumu ve şık saçları gitmiş. Umutsuzca darmadağınık görünmekte ve zehir hakkında atıp tutmaktadır. Bao, rolünün gerçeği ayırt etmek olduğunu anlar, kendisi ve tilki kadın arasında bir şimşek kıvılcımı gibi titreyen, dile getirilmemiş bir iletişim vardır.

Zhou Yuling sonunda gerçeği söylediğinde önce *hayır*, sonra *evet* diyor. Odada kaynayan gerilim, kendini tekrar Shirakawa'nın üzerine atan Zhou Yuling ile birlikte aniden çöküyor.

Tabii ki bitmedi. Sadakatsizlik ve cinayete teşebbüs gibi imalarla diğer insanların hayatlarına sıçrayan böyle dağınık bir ilişki dedikoduları körükleyecektir. Bao bunun Tagtaa'nın ailesini çok fazla etkilememesini umuyor. Hem onu odasından çıkaran kadında hem de Shirakawa'da böylesine tutkulu bir özlem ve yıkım uyandıran şey nedir? Eğer birinin tilki olduğundan şüphelenilecekse, o bu ikisini aday gösterirdi. Ama bu çok saçma. Gerçi kendi *"Bu çok saçma"* tepkisi bile ona aşırı hızlı geliyor, beynine yerleştirilmiş bir öneriyi andırıyor. Bao tepkilerini sorguladıkça kafası daha da karışıyor. Sanki kandırılıyor gibi.

Bu doğru.

Bu, gerçekliği bükmenin farklı bir yolu, kulaklarını uğuldatan ve dilini uyuşturan yalanlarla aynı değil. Bao, kafa karışıklığı içinde kaybolup gitmeden önce neredeyse kuyruk ucunu kavrayabileceğini hissediyor.

Bao bunu düşünürken Shirakawa'nın keskin bakışını fark ediyor. O kadar keskindir ki, ahşap bir heykelin gözünü oymak için kullanılan bir keski gibi neredeyse keser. Shirakawa, Zhou Yuling'in (şimdi kollarında, her türlü adabı tamamen terk ederek yüzünü boynuna gömüyor) feryatları üzerine kısa bir jest yapıyor. Tilki kadınla göz teması kurarak çenesini oynatıyor. Kadın sinirlenmiş görünüyor. Bu, imparatorun en sevdiği saray mensubu olması gereken iki kişi ile romantik olasılıklar barındıran bir leydi arasındaki soytarıca bir sinirlenme anı.

Bao bir an için bu yaratıkların sınırlarını kavrıyor. Muazzam bir aldatma yeteneğine sahip olan bu yaratıklar, kafası şişeye sıkışmış bir tilki gibi, kendi anlamsız davranışlarına sürekli takılıp kalıyorlar. Büyüleyici görünümlerine rağmen gerçek bir planları yok. Belki de gerçek korku budur.

Bir kapı eşiğinde donmuş halde bulunan Feng'i; yine karda terk edilmiş olan domuz kasabının karısını; tilkilere dair herhangi bir ipucu aramak için izini sürdüğü uzun yolu düşünüyor. Bunu yapan Shirakawa mıydı yoksa onun gibi başka bir yaratık mı? Shirakawa olsa bile, ne bilecek ne de umursayacak. Tamamen insanlık dışı bir şekilde an be an yaşarken, kadınları hatırlamayabilir bile. O halde, insanlarla hayvanlar arasındaki fark bu mu? Bao'nun düşünceleri dönüp dururken başı daha da dönüyor. Başını tutuyor.

Omzuna bir dokunuş olur. Döndüğünde Tagtaa'nın geri döndüğünü görür. "Neden dinlenmiyorsun?"

Bao önlerindeki sahneyi sözsüz bir şekilde işaret ediyor ve Tagtaa, "Bay Shirakawa için doktor aramaya gittim ama görünüşe göre iyileşecek," diyor. Acelesi varmış gibi bir elini göğsüne götürüyor. Gözleri parlak, yanakları pembe.

"Endişeli miydin?" diye soruyor Bao. "Hayır, Bay Kurosaki benimle geldi."

Ve işte orada. Bao'yu Bohai'nin vahşi saldırılarından kurtaran kişi - daha dün müydü? Tagtaa'nın arkasında sessizce duruyor. Yüzündeki ifadeyi okumak zor. Bao'nun midesi kasılıyor. Tagtaa'nın çocukken söylediği heyecanlı sözler aklına geliyor: *Onun çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm.* Elbette bu doğru olamaz, çünkü altmış yıl önce onu çayırlarda kurtaran adam asla bu yaşta olamaz, yine de gözlerindeki ışıltı acı verici bir şekilde benziyor. Bao alnını ovuşturur. Kurosaki'nin gözleriyle buluşmak için kendini zorluyor.

Bao, onun bakışlarının tilki kadına takıldığını görünce şaşırıyor. Bu, Bao'nun anladığı dalgın bir özlem bakışıdır. Ve birden Bao, Kurosaki'yi çok sevdiğini ve onun için sadece iyi dilekleri olduğunu hisseder.

"Gitmeliyim," diyor Kurosaki. "Yardımınız için teşekkür ederim."

"Bu kadar çabuk mu? Ama henüz tam olarak iyileşmedin." Tagtaa hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Eğer daha fazla kalırsak, bizden hiç ayrılamayacaksın."

"Biz" kim? Bao merak ediyor. Belli üçü. Diğer herkesten kuğuların kazlardan farkı kadar farklılar. Shirakawa, Zhou Yuling'in kollarını boynundan çözmeye çalışıyor. Onu bırakmamaya kararlı için bu hiç kolay değil. Gözyaşları gömleğinin önünü üzgün, umutsuz lekelerle boyamış ve gözleri şiş ve kırmızı.

"Ah, Kuro!" diyor rahatlayarak. "Bu kadına beni söyle."

"Kendin yap!" diye tersliyor tilki kadın. Zarifçe eğilerek Tagtaa'nın ellerini iki arasına alır. "İyi olmanı dilerim, *tai furen.*" Gözleri Bao'ya dönüyor. "Hâlâ Chen hakkında araştırma yapıyor musun?"

Bao başını sallıyor. "Chen'in denizdeki ölümü bir kaza mıydı yoksa kasıtlı mıydı?"

Yumuşak bir sesle, "Lu'yu sorgulamalısın. Gerçeği anlayabilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyorum."

Sonra kapının girişinde, Kurosaki'nin yanında duruyor. Tetikte duruşları Bao'ya tuhaf bir şekilde vahşi doğada, uzun otların arasından görülen hayvanları hatırlatıyor. Dengeli, tetikte. Tagtaa bir adım öne çıkıyor. "Gitme!" diyor. "Hâlâ soracak çok sorum var. Seninle daha çok konuşmak istiyorum."

"Yanınızdakiyle konuşun," diyor Kurosaki, kara gözlerinde bir gülümsemeyle. "Eski dostlar en iyi yoldaşlardır."

★ ★ ★

Günün geri kalanı gizemli bir şekilde sıradan ve sessiz geçer. Herkes Kurosaki'nin ve Tagtaa'nın hizmetkârı Ah San'ın gidişini sorgusuz sualsiz kabullenmiş görünüyor. Kurosaki'nin kuzeyde bir yerdeki memleketine döndüğüne dair puslu bir izlenim var. Shirakawa ve Zhou Yuling'e gelince, onlar da kendilerini uzaklaştırıyorlar. Aslında, Shirakawa gitmeye o kadar kararlı ki, yumuşak cazibesi biraz gergin görünüyor. Zhou Yuling'in üzüntüsünden endişelenen Bao, Shirakawa'nın kolunu bırakmayacağı için ikisini de bir çekçeke bindirip eve götürme talimatı verir.

Garip bir şekilde, Shirakawa ne kadar yıpranır ve dikkati dağılırsa, Zhou Yuling de o kadar kendine gelir.

Gözlerini silerek, "Evime gel, Shirakawa. Artık döndüğüne göre, gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Patronun bundan hoşlanmayacak. Bence birbirimizi görmeye bir süre ara vermeliyiz" diyor.

"Hayır. Onunla başa çıkabilirim. Sensiz yaşayamam."

Shirakawa'ya diktiği bakışlar Bao'nun hem utanmasına hem de telaşlanmasına neden oluyor. Shirakawa'nın gözlerinin akı belli belirsiz paniklemiş bir şekilde görünüyor. Bao'ya tuzağa yakalanmış bir hayvanı anımsatıyor ama gözlerinde başka seçeneklerden söz eden bir kurnazlık parıltısı da var. Yine de riskli bir ilişki gibi görünüyor. Erkekler ve kadınlar tutkuyla her şeyi göze alabiliyor. Yakın zamanda, bir fahişenin sevgilisini kanca ile hadım etmesiyle yerel bir skandal patlak vermişti. Bao'nun omurgasını bir ürperti kaplıyor. Zhou Yuling'in yüzünü, iradeli bakışlarını ve sıkı kavrayışını hatırlayınca, hiç hesapta yokken tilki hikâyelerini ve bunların genellikle ilgili tüm taraflar için nasıl tatsız sonlarla sonuçlandığını düşünüyor.

★ ★ ★

İKİ HAFTA SONRA Bao, tıp salonunun özel konutunun avlusunda oturuyor. Karaağaç tam yapraklıdır ve erken yaz vaat etmektedir. Bao, bir tırtılın görünmez bir iplik üzerinde yavaşça açılmasını izliyor. Rüzgâr tırtılı bir o yana bir bu yana savuruyor ve Bao elini hafifçe hareket ettirerek tırtılı çay fincanından uzaklaştırıyor. Çay, yerel bir çay tüccarı tarafından özel olarak karıştırılmış güzel bir harman. Pürüzsüz, hafif acımsı tadı ona babasının içtiği çayı hatırlatıyor.

Bao şu anda babasının bir yaz soğuğunun ardından zatürreden öldüğü yaşta. Bao o sırada başka bir kasabada öğretmen olarak çalışıyordu. Babasının hastalığını duyunca hemen başucuna gitmiş. Bao hayatı boyunca babasından biraz korkmuştu ama oyma yatağında yatan babasına yaklaştığında, onun nasıl küçüldüğünü fark etti. Babasının gözleri donuk ve odaklanmamıştı. Nefes almakta zorlanırken Bao'ya iyi bir çocuk olduğunu söyledi. Bu sözler Bao'ya üzüntüyle evdeki bir evcil hayvana söylenen veda sözlerini hatırlattı.

"Baba," dedi, ağabeyiyle karıştırılıp karıştırılmadığını merak ederek, "benim, Bao." *İmparatorluk sınavlarını geçemeyen kişi,* diye ekledi sessizce. Bunun artık onu rahatsız etmemesi tuhaftı.

"Her zaman yetenekli olduğunu düşünmüşümdür," dedi babası belli belirsiz. "Bunu hiç kullanmamış olman ne büyük kayıp."

Bunlar babasının söylediği son sözlerdi, çayın geç geldiğini belirtmek dışında. Bao yıllar boyunca bu sözleri zihninde evirip çevirmiş, loş ve bilinmeyen bir manzaraya açılan bir pencere gibi incelemiş. İyi bir çocuk olmakla israf olmak nasıl karşılaştırılabilirdi? İyilik babasının zihninde bir israf mıydı, yoksa sadece geziniyor muydu, zihni yorucu nefes alıp verişiyle aç mı kalmıştı?

Şimdi Bao kendi fincanında çayı yudumlarken, tilki kadının en sonunda onu hasta yatağından nasıl kaldırdığını ve ona *Şimdi yeteneğini kullanma zamanı olduğunu* söylediğini düşünüyor. Bunun yanı sıra Bao'nun gecenin bir yarısı gerçeği duyma yeteneğiyle ilgili aldığı tuhaf açıklamayı da. Bunlar tatmin edici bir şekilde bir araya gelen parçalar.

Yukarı bakıyor. Tagtaa kendi çay fincanını taşıyarak ona katılıyor.

"Mukden'e dönüyorum," diyor. "Tren biletimi çoktan aldım." "Seyahat edebilecek kadar iyi misin?"

Bao'nun bıçaklandıktan sonra hızla iyileşmesi kendisi de dahil olmak üzere herkesi şaşırttı. Burada yatalak olarak geçirdiği son iki hafta neredeyse utanç verici derecede keyifli geçti. İyi eğitimli hizmetkârları, lezzetli yemekleri ve yumuşak yataklarıyla bu evin ritmi Bao'nun uzun zamandır deneyimlemediği bir rahatlık. Elbette aile içi dramlar da var. Ecza dükkânının sahibinin cariyesinin evinden dönmesi sürtüşmelere neden olsa da, yeni bebeğin erkek değil de kız olması karısını yatıştırdı. Ancak bunların hiçbiri dışarıdan biri olan Bao'yu ilgilendirmiyordu. Daha da önemlisi Tagtaa'nın sessiz arkadaşlığı oldu.

"Yarın dönmek zorunda olmanızın bir nedeni var mı?" "Halletmem gereken bazı işler var."

Tagtaa ona ne olduğunu sormuyor. Onun açık sözlü ve dostça bakışları hoşuna gidiyor. Bao'nun Lu'yu araştırması için ayrılmadan hemen önce hizmetkârı Ah San'ın ne söylediğini ona anlatmayı düşünüyor. Bu ilginç bir sorgulama hattı. Kadının bunu neden söylediğini merak ediyor.

Bao, Tagtaa'nın hizmetkârı hakkında ne zaman çok düşünse kafasında o tanıdık bulanıklığı hissediyor. Tagtaa birden fazla kez onun gidişine ağıt yaktı. "Onu çok özleyeceğim, yine de kocasına kavuştuğu için mutluyum," diyor ama gerçek şu ki ne Bao ne de Tagtaa bunun ötesinde bir ayrıntıya sahip. Bao'nun tilkiler, onların kaosu ve soytarılıkları hakkındaki içgörüsü bile keskinliğini kaybetmiş. Aslında, Tagtaa'ya hepsinin gezgin oyuncular olabileceğine dair daha önceki teorisini anlattığında, Tagtaa heyecanla başını sallamış ve Ah San'ın bu tür sanatçılar için yaygın bir köken olan bir yetimhaneden bahsettiğini . Çocukluğundan beri tilkiler hakkında daha fazla şey keşfetmek için duyduğu tuhaf, itici arzu, sol akciğerindeki ağrıyla birlikte yok oldu.

"Seni ziyarete gelebilir miyim?" Bao sorar.

Tagtaa'nın ev halkıyla, özellikle de oğlu ve geliniyle olan ilişkisi son derece cana yakındı. Bohai tarafından bıçaklandığı için düşmanlık beslemediği için minnettar görünüyorlar. Eczanenin sahibi, Bao'nun annesinin çocukluk arkadaşı olmasından (ve dolayısıyla maddi ya da yasal tazminat talep edemeyecek olmasından) duyduğu memnuniyeti birden fazla kez dile getirmiştir.

Tagtaa diyor ki, "Seni bekliyor olacağım. Dalian'a taşınmaya ne zaman karar verirsen."

"Nereden bildin?" Onun düşüncelerini anlamasına şaşırır. Ne de olsa onu Mukden'e ağabeyinden başka bağlayan bir şey yok.

"Ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Şehir hakkında sorular soruyor ve bağlantılarınızı araştırıyordunuz. Ayrıca Chen ailesiyle aramızdaki sorunları çözmemize yardımcı olduğun için de sana teşekkür etmeliyim."

Gerçekten de Bao, Bay Chen'den tazminat talep eden öfkeli bir elçinin gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Henüz kimse gelmedi ama Hong'la iletişime geçince, Bay Chen'in ev halkının malikanelerinin yanmasının ardından Ah San adlı kaçak bir hizmetçiyi düşünemeyecek kadar meşgul olduğu anlaşıldı. Hong'a göre yangının sebebi devrilmiş bir tütsü ocağıymış. Gizemli, tilkiye benzeyen bir kadın da dahil olmak üzere tuhaf ziyaretçilerden hiç bahsetmedi. Yine de Bao, Chen'in gemide kaybolmasıyla ilgili olarak Lu'yla görüşmesi gerektiğini aklının bir köşesinde tutuyor, ancak bunu ona kimin söylediğini unutmaya başlıyor.

"Söz veriyorum yakında döneceğim," diyor Bao.

Tagtaa güler. "Bekleyebilirim. Çocukken seni günlerce avluda beklerdim. Hatırlıyor musun?"

Bao gülümseyerek öyle olduğunu söylüyor.

OceanofPDF.com

Sonsöz

O yılın sonbaharında Dowager İmparatoriçe Cixi Yasak Şehir'de öldü. Çok uzaklarda, Mançuların eski başkenti Mukden'de, çayhanelerde ve zenginlerin villalarında yapılan tartışmalarda bundan sonra ne olacağına dair stratejiler geliştiriliyordu. Köylerde ve mezralarda köylüler mallarını el arabalarıyla pazara taşımaya devam ediyor, çekirge sürüleri güneybatıyı kasıp kavuruyor ve üç yaşındaki bir çocuk, Aisin Gioro Puyi, Qing hanedanının muhtemel son imparatoru olarak göreve getiriliyordu.

"Bunun iyiye işaret olduğunu sanmıyorum," dedi Kuro.

Kore sınırına yakın bir duvarın üzerinde oturuyorduk. Aslında tüm bu bölge eskiden Goryeo krallığının bir parçasıydı ama bugünlerde kimse buna dikkat etmiyor. Belki tilkiler hariç. Ne de olsa, krallıklar genişleyip geri çekildiğinde, her zaman bir kazanç bulunur. Elbette dürüstçe yapılmalıydı ama bunu söylemeye gerek yok.

Taş duvar güneşin sıcaklığından dolayı ılıktı ve hoş bir tünek oluşturuyordu. Aslında yıkık bir kalenin parçası olan bu duvar uzun süredir terk edilmişti ve şimdi yarıklarına girip çıkan tarla farelerine ev sahipliği yapıyordu.

"Yapma!" Kuro onlardan birine bakarken ona "Yapma!" dedim. "Yeterince yedin ve ayrıca açgözlü olmamamız gerektiğini söylememiş miydin?"

Kuro cevap olarak sadece başını eğdi. Bu, onu tanımayan insanların gizemli olduğunu düşündüğü hareketlerinden biridir. Yine de bunun bir fare için daha yeri olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Tıpkı ondan ayrılmanın benim için çok zor bildiğim gibi. Hâlâ tam olarak barışmamıştık, en azından ben barışmamıştım. Ağladığım geceler ve onunla konuşmak istemediğim sabahlar oldu. Ancak sonuçta, kaybettiğimiz çocuğumuzla ilgili sadece Kuro ve benim anılarımız vardı. Onun kısacık varlığını sadece o benim kadar biliyor ve seviyordu.

İkimiz de onun kaybına yol açan hatalar için tövbe etme konusunda üzerimize düşeni yapmıştık. Benim büyükannemin mezarını ziyaret etmek için bir yolculuğa çıkmam. Ava gitme ve onu yalnız bırakma kararı, çok uzun süren, aksilikler ve gecikmelerle dolu bir av gezisi. Çocuğumuzun kaçırıldığını fark etmeden geç döndüğünde bana söylediği sözler: *Neden bu kadar üzgünsün? Ailem bizi günlerce yalnız bırakırdı.* Çılgınca öfkem.

Gerçek şu ki, bir avcı sığınağı kazıp çocuğumuzu ele geçirdiğinde ikimiz de uzaktaydık.

Gerçekler, bebek ölümlerinin yüksek olduğu yönündeydi. Bizimki zaten azalan bir ırk.

Gerçekler, kızımı hayal kırıklığına uğrattığımdı.

Kuro bunun yanlış olduğunu ve hatanın kendisinde olduğunu söylüyor. Bensiz yaşayamayacağını, denediğini ve eğer ona bir daha gitmesini söylersem Tai Dağı'na gidip ölene kadar bir mağarada meditasyon yapacağını söylüyor. Şaka yaptığını sanmıyorum. tür davranışlar sergileyebilir. Her halükarda, bu acı yolda dikenlerin arasında biraz güneş ışığı görecek kadar ilerledim.

Ne Bektu Nikan'dan ne de tuttuğu avcıdan ikimizin de sorumlu olmadığını kendime hatırlatmaya çalışıyorum. İyi günlerde onları hiç düşünmüyorum. Çok iyi günlerde, Kuro ve ben, birbirimizi suçlamadan, çocuğumuzun geniş gözlü, tatlı ağırlığını ve onun geçici varlığının mucizesini hatırlıyoruz.

Geçen gün ona, "Japonya'da yazdığınız, Bayan Yukiko'nun büyükbabasının size iş teklif etmesine neden olan o kitap tam olarak neydi?" diye sordum.

Utanarak başını çevirdi. "Bir hayalet hikayeleri kitabıydı. Kimsenin okumasını beklemiyordum."

"Ne hakkında hayalet hikayeleri?" Yıllar boyunca pek çok tuhaf olayla karşılaştığımız kesin.

"Daegu'daki perili tapınak. Qiqihar'daki burnu olmayan adam. Yirmi dokuz lanetli basamak ve içinde insan saçı yüzen kuyu."

Bir süre sessiz kaldım. Bu hikâyelerin her birinde kayıp bir eş ya da çocuk var. Kuro, "Onları kendim için yazdım ve yeniden yazdım." dedi.

"Mutlu sonla mı?"

"Sanırım bir edebiyat eleştirmeni bunu 'hüzünlü ve kederli bir koleksiyon' olarak nitelendirmişti."

"Senin bu kadar şairane bir ruha sahip olduğunu asla tahmin edemezdim." "Sensiz çok üzgündüm," dedi basitçe.

Bu tür açıklamalara karşı söylenebilecek fazla bir şey yok. Ciddiyetiyle yüzümü kızartan biriyle evlenmiş olmak benim hatam. Konuyu değiştirmek için dedim ki, "Shiro ve valinin karısı hakkındaki hikayeyi de eklemeliydin. İşte o tam bir skandaldı." Gerçekten de o kadar kötü şöhretliydi ki Shiro yetmiş beş yıl boyunca Chang'an'dan uzak durmak zorunda kaldı.

"Shiro'dan bahsetmişken," dedi Kuro, "şeker rafinerisi kurmak için Formosa'ya doğru yola çıktığını duydum."

"O nasıl?" Açıkçası, Shiro'nun hayatta kalmasına şaşırmıştım. Zhou Yuling'in yüzündeki kararlı ifade, onun da en az Bay Chen kadar kendi özel hapishanesini koruyabilecek kapasitede olduğunu gösteriyordu. Gerçekten de insanlar korkutucu yaratıklar.

"Görünüşe göre hâlâ Zhou Yuling ile birlikte, ancak bunun kendi tercihi mi yoksa zorlama mı olduğu net değil. Ama Shiro kendi başının çaresine bakabilir."

Evet, kesinlikle yapabilir. Hatta fonları gerçek bir şeker rafinerisi kurmak için bile kullanabilir. Shiro çok tembel ve Zhou Yuling de takıntılarına rağmen yetenekli bir iş kadını gibi görünüyor, bu yüzden belki ilişkileri biraz daha uzun sürebilir.

Kuro dalgın dalgın uzaklara baktı. Bir saksağan siyah-beyaz kanatlarını çırptı. "Onun için endişeleniyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Ben seni düşünüyordum. Benim yerime onunla gitmeyi tercih edip etmeyeceğini."

"Hepimiz Moji'deyken bu yüzden mi bu kadar sakindin?" Kuro'nun soğukkanlı duruşunu ve ona sahiplenici bir şekilde sarılan Bayan Yukiko'nun gölgesini hatırladım. Bundan gerçekten hoşlanmamıştım.

"Aslında son derece üzgündüm." "Yüz ifaden hiç değişmedi."

Kuro alaycı bir gülümseme verdi. "Sana karşı hep bir zaafı vardı. Bunu biliyordum ama yine de sana evlenme teklif ettim."

"Shiro bu konuda bir şey söyledi mi?" Tırnaklarımla duvarın harcını kazıdım. Ufalandı ve küçük parçalar yabani otların arasına düştü. Biz tilkilerin yok ettiği imparatorluğun bir parçası daha.

"İkimiz de biliyorduk. Sen beni bir daha görmek istemediğini söyleyince, ben de senin mutluluğunu dileyebileceğimi düşündüm."

"Bektu Nikan öldürülmemiş ve Bay Chen beni hapse atmamış olsaydı, Moji'de sessizce kalabileceğini mi söylüyorsun?"

Başını salladı.

Kuro'nun inatçılığından hem rahatsız oldum hem de rahatladım, onu duvardan ittim. Bir çığlık attı ve zarif bir şekilde çömeldi. Kendini toparladıktan sonra parlak gözlerle bana baktı.

"Pamuk, yeniden başlayalım. Bin yıllık yolculuğu benimle birlikte yürür müsün?"

"Ahlaki bir hac yolculuğunu ancak siz teklif edersiniz," dedim. "Ama neden olmasın? Ayrıca, çok fazla günah işlememeye çalışmak konusunda zaten anlaşmıştık."

Gülerek duvardan atladım. Kuro beni belimden yakaladı ve bir çemberin içinde döndürdü.

"Bu bölgeyi terk etmenin zamanı geldi," dedi. "Dağ sıçanları arasında hıyarcıklı bir veba var ve korkarım insanlara da yayılacak. Eğer ölümler olursa, tilkileri ya da kötü ruhları suçlayabilirler. Sınırı geçip Kore'ye gitmeliyiz; iki yumuşak huylu bitki uzmanı Bay ve Bayan Park olabiliriz."

"Nadir bulunan ilaçları satarak bir servet
kazanalım." "Hayır, kazancımızı fakirlere
vermeliyiz." "Ama şu anda hiç paramız yok!"
"Sen benim kalbimin hazinesisin," dedi Kuro
usulca.

Böyle şeyler söyleyen biriyle tartışamazsınız; kuzeyden esen rüzgara ve etrafımızdaki uzun otların üzerinde parlayan parlak güneş ışığına karşı ona sıkıca sarıldım, öyle ki her tohum başı saf altından yapılmış gibi görünüyordu.

★ ★ ★

Ve bu hikayeyi burada bitirmek zorundayım. Ortalama bir tilkinin bir yılda yaptığı şeylerin yarısını size anlatsam, baştan sona bir kitap doldurabilirsiniz, artı çok uzun bir dizi dipnot. Günlüğümü bu taş duvarın altına gömeceğim ve belki de sonunda yıkıldığında birileri onu ortaya çıkarır. Ya da . Çünkü tüm hikâyelerin bir başlangıcı olduğu gibi bir de sonu vardır. Ama bir

Başlangıç, ayağınızı basmayı seçtiğiniz yerdir ve son yalnızca kişinin kendi bilgisinin sınırıdır.

Kuro ve benim bin yıllık yolculuğu başarıp başaramayacağımızı bilmiyorum. Ama en azından tilkileri biraz seviyorsanız ve bizi bir veba ya da baş belası olarak görmüyorsanız, kızarmış tofu ikram edin.

Kim bilir, belki güzel bir yaz akşamı gelip sizi ziyaret ederiz.

OceanofPDF.com

Notlar

Tilki Ruhları

İnsanları baştan çıkaran ve kandıran tilki kadınlara (ve erkeklere) dair eski Çin masalları beni her zaman büyülemiştir. Geleneksel olarak, cadaloz olarak etiketlenen kadınlar inatçılık, güçlü duygular ve ahlaksız yaşamla suçlanırdı. Şekil değiştiren bu tilkiler hakkında anlatılan hikayeler kısa ve dolambaçlıdır; bir çocuk olarak her zaman nereden geldiklerini ve Çin edebiyatında "tarihçe" olarak yazılan bu bölümler arasında ne yaptıklarını merak etmişimdir.

Kuzey Çin, Kore ve Japonya'ya yayılan tilki kültünün ata yurdudur. Han ve Tang hanedanlıklarından kalma kayıtlarda tilkilerden iyi talih alameti olarak bahsedilmiştir. Göksel tilkiler olarak görülmekten yaşamı yok eden iblislere geçiş belki de aynı madalyonun iki yüzünü temsil etmektedir - insanlara karşı niyetleri belirsiz olan doğaüstü varlıklar olarak tilkiler. İlginç bir şekilde, tilkiler ve yabancılar arasında tarihsel paralellikler de vardır. "Hu" hem hem de a
"tilki" (狐) kelimesinin eşseslisi ve eski zamanlarda Çin'in kuzeyinden ve batısından gelen barbarları (胡) ifade eden bir isimdir.[1]

tilki hem Çin kültüründe ötekileştirilmiş bir konuma sahiptir, Tapınılan ve şeytan çıkarılan, insan yerleşimlerinin gölgelerinde yaşayan. İnsan ve hayvan formları arasında geçiş yapabilme yeteneği, bu arada kalmışlığın belirsiz durumunu yansıtmaktadır. Kontrol edilemez, şehvetli ve kötücül olduğu söylenen tilkiler aynı zamanda bereket tanrıları, şifacılar ve ahlaki rehberler olarak görülüyordu. Ming ve Qing hanedanları döneminde Pu Songling ve Ji Yun gibi yazarlar tilki ve hayalet hikayelerini popüler hale getirmişlerdir. Çin edebiyatında tilkiler genellikle romantizmle ilişkilendirilir, ancak çoğunlukla "evcilleştirilen" ve İmparatorluk sınavlarında başarılı olan oğullar doğuran bir eşe veya cariyeye dönüştürülen güzel tilki kadındır.

Tilki kadınlar hakkında erkeklerden çok daha fazla hikaye vardır, belki de hikayelerin çoğu, kendisine yaklaşan bir kadın tarafından baştan çıkarılan bir erkek kahramanın, genellikle bir bilginin bakış açısından anlatıldığı içindir. Bu tasvirin orantısızlığını hep merak etmişimdir. Eğer böyle yaratıklar varsa, motivasyonları neydi? Bu romanı araştırırken, Çin ve Japonya'daki sözde tarihi karşılaşmalar da dahil olmak üzere tilkilerle ilgili birçok hikaye okudum. Bazıları gerçekten de çok tuhaf ve birbirinden kopuktu. Diğerleri ise bu yaratıklar için zengin ve yoğun bir hayata işaret ediyor gibi görünüyor. *Tilkinin Karısı* bizimkiyle kışkırtıcı bir şekilde kesişen bu dünyayı keşfediyor. Bu gizemli yaratıklar hakkında yazarken, aynı zamanda onu bir dedektif romanına dönüştürmekten kendimi alamadım, tabii ki bir ceset sayımıyla....

Bin Yıllık Yolculuk

Bu, kökleri muhtemelen Taoist, Budist ve folklor geleneklerinin bir karışımına dayanan ruhani bir hacdır ve bin ahlaki çalışma ve doğru yaşam özenle uygulanırsa, herhangi birinin veya herhangi bir şeyin kendini arındırabileceği inancıdır. Örneğin bin yıl boyunca meditasyon yapan bir yılan ejderhaya, bir kaplan da dağ tanrısına dönüşebilir. Uzun bir yaşam süren ve beyaz renk ya da alışılmadık sayıda kuyruk gibi belirli özellikler gösteren pek çok hayvanın aydınlanma yolunda olduğuna inanılırdı. Çok yaşlı ağaç şakayıkları, krizantemler, çam ağaçları ve taşlar gibi bitkiler ve doğal nesneler bile uzun süre hayatta kaldıktan ve günahtan kaçındıktan sonra insana dönüşebilirdi.

Yerel bir tanrı olarak tanrılaştırılma ya da azizlik de dahil olmak üzere yolculuğun sonunda ne olacağı tam olarak belli değildir. Romanda, Snow ve diğer tilkiler buna dolaylı olarak değinirler, çünkü bu ancak yüzyıllar süren ahlaki arınma ve erdem arayışından sonra anlamaya başlanabilecek bir gizem olarak kabul edilir.

Dipnotlar ve Marjinaller

Eski bir Çin edebiyat geleneği olan dipnotlar ve marjinaller, insanların metne tepkilerini ve yorumlarını, hatta bazen metinden esinlenen şiirleri yazıp kitabı elden ele dolaştırdıkları yerlerdir. Bu şekilde edebi söylem, normalde kitap okumayan kadınlar arasında bile teşvik edilmiştir.

edebiyat salonlarına katılamıyorlardı. Yorumların bazıları ünlü kişilere aitti ya da o kadar ilginç görülüyordu ki yeni baskılarda metinle yeniden basıldılar. Çin'in çok uzun bir matbaa ve yazı tarihi vardır ve yorumların çoğu yıllara, hatta yüzyıllara yayılmış ve sonraki okuyucuları aydınlatmıştır.

Başlangıçta bu romanı Snow'un kişisel dipnotları ve tilkilerin kelimenin tam anlamıyla toplumun neler yapabileceğine dair küçük arka plan hikayeleriyle doldurmak istiyordum (ha ha!). Ancak okuyucuların dipnotlardan çok hoşlanmayabileceğini fark ettim ve bu yüzden onları azalttım. Belki bir gün, tilkiler ve onların gizemli olayları hakkında kısa anekdotlarla dolu bir kitap yazabilirim.

Qing Hanedanlığının Çöküşü

Qing hanedanı (1644-1911), Çin'i cumhuriyet olmadan önce yöneten son imparatorluk hanedanıdır. Han (Çinli) olmayan sadece iki hanedandan biriydi, diğeri Cengiz Han tarafından kurulan Yuan ya da Moğol hanedanıydı. Moğollar gibi, aslen kuzeyden gelen yarı göçebe bir kabile olan Mançular, etkilerinin kalıntıları devam etse de, sonunda Çin kültürü tarafından emildi. Örneğin *qipao* ya da *cheongsam* elbisesi aslında Mançu tarzındadır, tıpkı Çin halkına kafa kesme cezasıyla dayatılan tıraşlı kafa ve uzun saç örgüsü gibi.

Qing hanedanlığının son yılları, reform ve modernleşme girişimlerine direnen ve naip olarak vekaleten yöneten Dul İmparatoriçe Cixi tarafından yönetildi. Kargaşa, savaş lordları ve devrim gümbürtülerinin olduğu bir dönemdi. Birçok genç Çinli akademisyen eğitim almak için yurtdışına, özellikle de coğrafi olarak yakın olan ve Meiji döneminde daha hızlı modernleşen Japonya'ya gitti.

İsimler

Alışılageldiği üzere, Çince isimler önce soyadı gelecek şekilde verilmiştir. Anlamları aşağıdaki gibidir:

> Bao: 包, "sarmak veya saklamak" anlamına geliyor. Bunun onun adı mı yoksa soyadı mı olduğunu belirtmedim, çünkü ikisi de olabilir, hatta çocukluk adı bile olabilir.

takma adıdır, ancak tanrı olarak kabul edilen ünlü yargıç Bao Gong ile aynı karakterdir.

Tagtaa: Moğolca "güvercin" ya da "kumru" demek.

Huang Bohai: 黄渤海 Huang "sarı" anlamına gelen bir soyadıdır. Bohai "okyanus dalgaları" anlamına gelir.

Chen Jianyi: 陈健义 Chen "yaşlı" anlamına gelen bir soyadıdır. Jianyi ise "güçlü ve dürüst" anlamına gelir.

Lu Dong: 鲁东 Lu, eski Lu eyaleti anlamına gelen bir soyadıdır. Dong "doğu" anlamına gelir.

Zhou Yuling: 周玉玲 Zhou, Zhou kraliyet ailesinin akrabalarından gelen bir soyadıdır. Yuling "yeşim çan" anlamına gelir.

Shiro: 白, Japonca'da "beyaz" anlamına gelir. Çince'de "*bai*" olarak da telaffuz edilir.

Kuro: 黑 , Japonca'da "siyah" anlamına gelir. Çince'de "*hei*" olarak telaffuz edilir.

Kar: 雪, Japonca'da "*yuki*", Çince'de "*xue*" olarak telaffuz edilir.

OceanofPDF.com

Teşekkür

İnsana dönüşen tilkilerin hikayelerini ve onların insan dünyasına dışarıdan bakışlarını seviyorum. Bu fikirlerin bu kitaba dönüşmesi onsuz mümkün olamazdı:

İnanılmaz menajerim Jenny Bent, o olmasaydı bu kitap iki kat daha uzun ve yarısı kadar ilginç olurdu.

Harika editörüm Amy Einhorn'a derin içgörüleri için teşekkür ederim. Kimsenin bir tilkinin bakış açısından yazılmış bir kitabı okumak istemeyeceğinden endişe ediyordum ve onun coşkulu teşviki için çok minnettarım.

Henry Holt'taki muhteşem ekip: Janel Brown, Mary Beth Constant, Laura Flavin, Lori Kusatzky, Meryl Levavi, Morgan Mitchell, Caitlin Mulrooney-Lyski, Julia Ortiz, Kenn Russell, Christopher Sergio ve Vincent Stanley.

Sevgili dostlarım ve çok değerli okuyucularım Sue ve Danny Yee, Li Lian Tan ve Suelika Chial, tüm romanlarımı nazikçe okudular ve her zaman müthiş, yalın geri bildirimler verdiler. Hayvan isimleri ve diğer folklorla ilgili belirsiz soruları mesaj attığımda her zaman gizemli bir şekilde uyanık olan gece yarısı arkadaşım Xiaoyuan Tu'ya özel teşekkürler. Ayrıca tatlı ve cefakâr ebeveynlerime, özellikle de uzun yıllar önce aldığım Çin edebiyatı diplomasını, edebi Çincemi onunla iki kez kontrol ederek yıllar boyunca sonuna kadar kullandığım anneme.

Yıllar boyunca yazma çabalarımda beni destekleyen arkadaşlarım ve geniş ailem, özellikle de yemek masasında her zamankinden daha tuhaf olay örgüsü fikirlerini sabırla dinleyen çocuklarım. Ve tabii ki James. Sevgili ilk okuyucum ve her şeyin ilki. Senin için yazıyorum, her zaman.

Bizim için tilkileri, üzüm bağlarını, çiçek açmış bağlarımızı mahveden küçük tilkileri yakalayın (Süleyman'ın Şarkısı 2:15).

OceanofPDF.com

AYRICA YANGSZE CHOO TARAFINDAN

Gece Kaplanı

Hayalet Gelin

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

© James Cham

YANGSZE CHOO Çin asıllı Malezyalı bir yazardır. Harvard'dan lisans derecesini aldıktan sonra, şu anda Netflix orijinal dizisi olan *New York Times* çok satan ilk romanı *The Ghost Bride*'ı yazmadan önce yönetim danışmanı olarak çalıştı. İkinci romanı *The Night Tiger,* Reese Witherspoon Kitap Kulübü tarafından seçildi ve Kraliçe Elizabeth II'nin Platin Jübilesi için Big Jubilee Read seçkisinde yer aldı. Ailesiyle birlikte Kaliforniya'da yaşıyor ve yemek yemeyi ve okumayı (genellikle aynı anda) seviyor. *Tilki Karısı* ve önceki tüm romanları büyük miktarlarda bitter çikolata olmadan mümkün olamazdı.

Yangsze Zoom aracılığıyla kitap kulüplerini ziyaret etmekten mutluluk duyar! Onu web sitesi yschoo.com'da veya Twitter, Instagram ve Facebook'ta @yangszechoo adresinde bulabilirsiniz. E-posta güncellemeleri için buradan kaydolabilirsiniz.

OceanofPDF.com

Bu Henry Holt and Company e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

OceanofPDF.com

FOX WIFE. Telif Hakkı © 2024 Yangsze Choo tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Henry Holt and Co., 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.henryholt.com

Kapak tasarımı Nicolette Seeback Ruggiero Kapak
resmi Patrick Leger

Gene Thorp tarafından harita

Kongre Kütüphanesi ciltli baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır: İsimler:

Choo, Yangsze, yazar.
Başlık: Tilki karısı: bir roman / Yangsze Choo.
Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Henry Holt and Company, 2024.
Tanımlayıcılar: LCCN 2023017093 (basılı) | LCCN 2023017094 (e-kitap) | ISBN 9781250266019 (ciltli) | ISBN 9781250266026 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Dedektiflik ve gizem kurguları. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3603.H664 F69 2024 (basılı) | LCC PS3603. H664 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20230417
LC kaydı https://lccn.loc.gov/2023017093 adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı https://lccn.loc.gov/2023017094 e-ISBN

9781250266026 adresinde mevcuttur

Birinci Baskı 2024

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile (800) 221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veyaMacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

OceanofPDF.com

* Fox.

* Bir keresinde, hastalık erkek nüfusun üçte birini öldürdüğünde ve söylentiler ahlaksız tilki ruhlarını suçladığında, antik surlarla çevrili Ping Yao kentinde bir şalgam mahzeninde saklanarak beş ay geçirmiştim.

* 君子报仇, 十年不晚

* Çin zodyak zamanı, gece 11 ile sabah 1 arasına karşılık gelir.

* Tilki bir kadından geldiğini iddia eden ünlü Heian astrologu ve şeytan çıkarıcı Abe no Seimei gibi insanlar sadece tilkilerdi. Bir insan "baba" eklemek onları toplum için daha kabul edilebilir kılıyordu.

* Tilkileri çok seven insanlar da bir yük olabilir, özellikle de bu romantik bir aşksa - genellikle taraflardan birinin ölümüne yol açan saplantılı bir bağlılık.

* Bektu Nikan gibi bize karşı tamamen bağışıklığı olan insanlar çok nadirdir.

* Bazı insanlar tilkilere aşırı maruz kalırsa bağışıklık ve mani geliştirir. Bu yüzden insanlarla ilişkilerimizi sınırlandırmaya çalışıyoruz. Bizi sadece küçük dozlarda alınması gereken bir ilaç gibi düşünün.

* Bu nedenle tilkiler genellikle ahlaksız olmakla suçlanırlar.

* En sevdiğim amcalarımdan biri, yaptığı dev bir havai fişek patladığında öldü. Bu, Liuyang'daki havai fişek endüstrisi için önümüzdeki yüz yıl boyunca büyük bir kayıp oldu, çünkü kendisi tanınmış bir piroteknik uzmanıydı.

1. Xiaofei Kang, "The Fox [hu] and the Barbarian [hu]: Unraveling Representations of the Other in Late Tang Tales," *Journal of Chinese Religions* 27, no. 1 (1999): 35-67.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62 Epilog

Notlar Teşekkür
Yangsze Choo
tarafından da yazılmıştır
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.